COLECȚIA

Jubiri de poveste

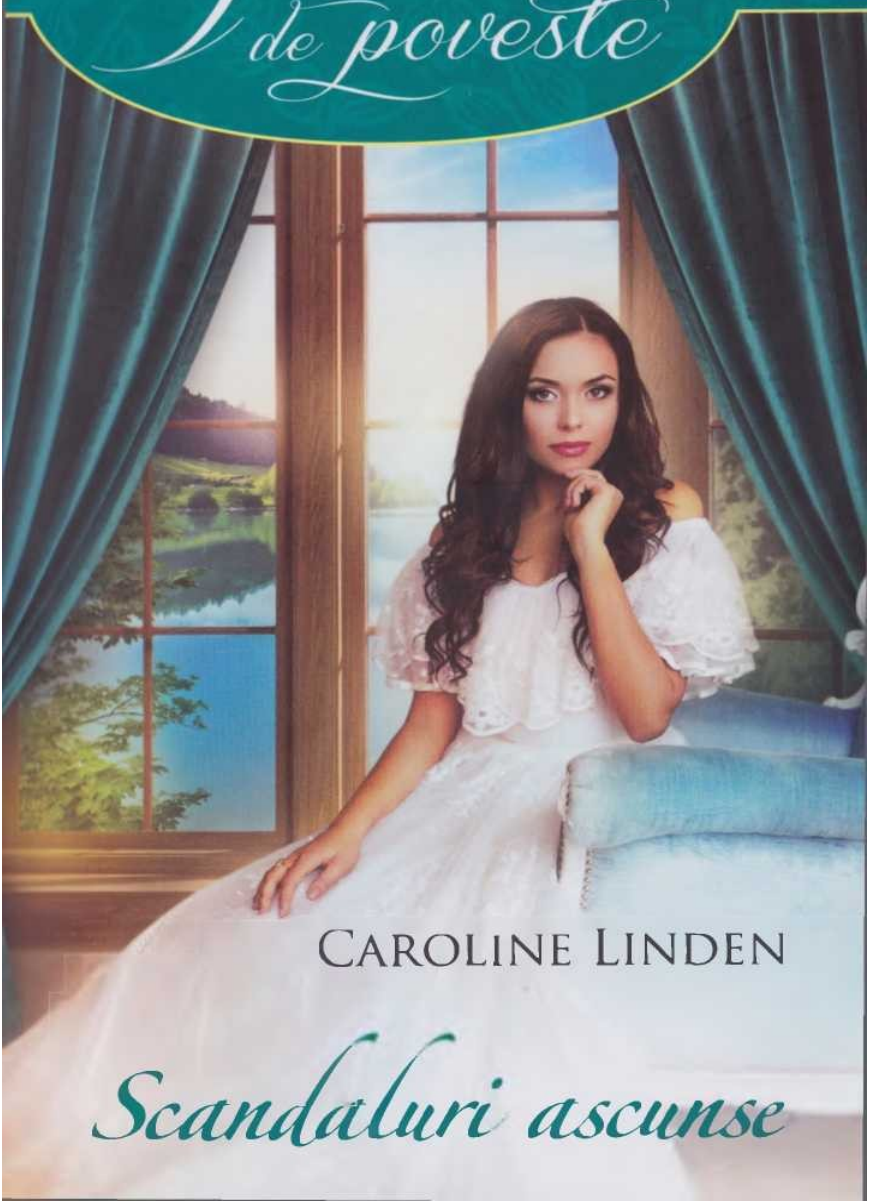

CAROLINE LINDEN

Scandaluri ascunse

Caroline Linden
Scandaluri ascunse

Six degrees of scandal **by Caroline Linden**

Copyright © 2016 P.F. Belsley
Ediţie publicată prin înţelegere cu Harper & Collins Publishers
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2016 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Traducere din limba engleză Diana Tutuianu

Partea întâi

Ia, rogu-te, comori de pe buzele mele,
şi eu voi smulge însutite de la tine.
Richard Brinsley Sheridan

Capitolul 1

1806
Sussex

Olivia Herbert ştiu că James Weston este genul care creează probleme încă de prima oară când el îi făcu cu ochiul, într-o dimineaţă plăcută de august în care fluturii zburau pe deasupra curenţilor de aer cald ce circulau prin uşa deschisă a bisericii St. Godfrey, iar domnul Bunce, preotul, tot vorbea şi vorbea, la nesfârşit, ca şi cum ar fi intenţionat să îi adoarmă pe toţi cei din biserică.

Ea se împotrivea tendinţei de a face exact acest lucru uitându-se la fluturi. Dar, după cum se dovedi, James Weston se uita la ea. În timp ce Olivia urmărea cu privirea unul dintre fluturi – unul alb şi delicat, cu pete albăstrui pe aripi, care intra în picaj şi apoi parcă plutea fără pic de efort prin aerul încărcat de fum şi de particule de praf ochii ei îi întâlniră pe cei ai lui James. Familia lui stătea pe banca alăturată, iar, când privirile li se întâlniră, băiatul acela neruşinat îi făcu repede cu ochiul.

Ea se uită imediat într-o parte. Nu numai că el îi văzuse impulsul de a se lăsa în voia gândurilor de ducă, căci tare şi-ar fi dorit să se poată ridica uşor şi să iasă din biserică precum fluturele acela, însă probabil că era un

păcat în toată regula să faci cu ochiul în biserică. Cu ceva efort, încercă să se concentreze asupra slujbei, însă în numai câteva momente o albină zbură pe deasupra capetelor şi, încă o dată, fără a ţine deloc seama de orice dorinţă de a se comporta aşa cum se cuvenea, ochii ei urmăriră insecta ce se îndepărta bâzâind direct spre banca din lemn pe care stătea Weston.

De data aceasta, când îi surprinse privirea, el zâmbi larg. Încet, ridică o mână şi, cu mişcări discrete şi precaute, se prefăcu a îndepărta albina ce zbura pe lângă el. După care se strâmbă şi mimă că a fost înţepat, scuturându-şi degetul şi băgându-l în gură.

Olivia nu se putu abţine. Zâmbi, şi un chicot uşor îi scutură umerii. Zâmbetul lui deveni mai larg, şi-şi mişcă de câteva ori sprâncenele, ridicându-le şi coborându-le.

O lovitură bruscă din lateral o făcu pe Olivia să îşi întoarcă în grabă privirea înapoi la domnul Bunce, a cărui voce devenise o incantaţie pe o tonalitate joasă, ca şi cum şi el, la rândul său, era gata să adoarmă. Chiar lângă ea, mama o cerceta cu coada ochiului. Olivia îşi reprimă un oftat. Nicio lady nu chicoteşte în biserică, iar mama ei era hotărâtă să facă o lady din Olivia.

Într-adevăr, mama sa nu aşteptă nici măcar până când ajunseseră acasă. Cearta începu chiar în timp ce plecau de la slujbă şi se îndreptau spre trăsură.

— Olivia Herbert, ce e în capul tău? Să râzi în biserică! Cum să faci un lucru atât de vulgar, de obraznic?!

— Îmi pare rău, mamă!

— Şi să îi faci ochi dulci acelui băiat. Mama ei nu făcu nicio grimasă, însă din ton se vedea cât era de indignată. Parveniţii ăia din familia Weston.

— Poate că or fi ei parveniţi, dar sunt bogaţi, vorbi tatăl ei pentru prima dată, măsurând-o pe Olivia cu privirea. Ar putea nimeri mai rău de atât.

Mama ei icni.

— Thomas Weston este *avocat.* Vreau ceva mai bun de-atât pentru fetele noastre, Sir Alfred.

— Şi cu toate acestea trebuie să fii practică, doamnă. Tatăl aşteptă până când servitorul îi ajută să urce în trăsură. Fetele noastre nu prea o să aibă cu ce să atragă un soţ de sorginte nobilă.

— Doar cu frumuseţea lor. Expresia mamei se mai îndulci în timp ce le măsura din ochi pe Olivia şi pe sora ei mai mică, Daphne. Faţa unei lady, pe lângă temperamentul ei plăcut şi caracterul blând sunt cele mai de preţ bunuri ale fetelor.

— Da, mamă, spuse cu hotărâre Daphne. O să te fac mândră de mine şi o să mă mărit cu un duce din familia regală!

Mama lor râse uşor.

— Sunt sigură că aşa o să faci, scumpa mea frumoasă.

Era deja clar faptul că Daphne o moştenea pe mama lor. Olivia nu era sigură dacă ea îl moştenea pe tatăl ei sau nu; bărbatul era adesea preocupat de poziţia sa şi de bani, şi îi plăcea foarte mult să parieze la cursele de cai, ea nefiind atrasă de niciunul din aceste aspecte. Însă, în acelaşi timp, Olivia nu împărtăşea nici interesul febril al mamei sale pentru modă sau pentru alte preocupări tipice doamnelor din înalta societate. Bănuia că putea deveni interesată de toate astea pe măsură ce avea să mai crească, însă la generoasa ei vârstă de zece ani nu era cine ştie cât de preocupată de evaluarea unor potenţiali soţi.

Un ciocănit uşor din lateral îi întrerupse gândurile. Îşi aruncă rapid privirea pe fereastră şi îl văzu pe băiatul care era cauza problemelor sale zâmbind larg în timp ce se ghemuia lângă trăsură.

— Îţi place să te plimbi prin pădure? întrebă el şoptit.

Surprinsă, ea clătină din cap, deşi chiar se plimba prin pădure ori de câte ori avea ocazia. Însă mărturisindu-i asta nu ar fi făcut decât să îşi provoace şi mai multe probleme.

O expresie dezamăgită se aşternu pentru scurt timp pe faţa băiatului.

— Oh, bine atunci, spuse el retrăgându-se. La

revedere.

Se duse înapoi la familia lui. Olivia se uită la ei plină de curiozitate. Tatăl lui era înalt şi bine făcut, fără a fi deloc gras, iar soţia lui era foarte drăguţă şi purta o rochie extrem de frumoasă. Două fete cam de vârsta lui Daphne stăteau lângă ea, deşi fata cea blondă se fâţâia pe loc de plictiseală şi o luă la fugă spre fratele ei în momentul în care acesta se apropie de ele. El râse la remarca ei, şi râsul acela fără griji ajunse până la urechile Oliviei. Niciunul din părinţii lui nu îi reproşă că râdea într-o zi de duminică.

În cele din urmă, vizitiul familiei Herbert pocni din bici şi puse caii în mişcare. Olivia urmări cu privirea familia Weston în timp ce trăsura se îndepărta. Poate că erau ei parveniţi, dar păreau nişte parveniţi fericiţi.

*

Câteva zile mai târziu, când îşi termină lecţiile şi reuşi să se strecoare şi să iasă din casă, aproape că uitase de acel băiat neruşinat. Mama ei nu ar fi fost de acord, însă plecase în oraş la croitoreasă, iar domnişoarei Willets, guvernanta, îi plăcea foarte mult să bea pe furiş câte un pahar de vin de Xeres şi să tragă un pui de somn după-amiaza când mama ei era plecată. Ceea ce le convenea de minune fetelor. Daphne se retrăgea în camera copiilor cu păpuşile ei, unde le făcea rochii noi din bucăţi de material provenite din rochiile mai vechi, aruncate de mama ei, iar Olivia fura o carte din bibliotecă şi o pornea spre pădure. Mama lor spunea că Shakespeare este vulgar şi prea înflăcărat pentru o lady, ceea ce o făcea pe Olivia şi mai nerăbdătoare să îi citească piesele de teatru, chiar dacă era obligată să se ascundă ca să facă asta.

Undeva, nu prea departe de Kellan Hall, reşedinţa familiei Herbert, era o mică vale liniştită, cu un copac căzut, şi îndeajuns de însorită pentru a fi un loc plăcut, fără a fi sufocant. Aşezată pe copac, cu picioarele proptite într-o piatră din apropiere, Olivia tocmai ajunsese la magnifica

scenă în care Romeo îşi deschide sufletul în faţa Julietei şi îşi exprimă dragostea în cuvinte care i-ar fi sfâşiat inima oricărei persoane sentimentale… Deodată, cineva vorbi din spatele ei.

— Am crezut că nu te plimbi prin pădure.

Ea scoase un ţipăt scurt şi scăpă cartea din mână.

— Tu… tu, se bâlbâi ea, uşor confuză din cauza surprizei. Dar nu mă plimb!

Era o prostie să spună asta, însă el o întrerupsese într-un moment extrem de nepotrivit. Oare Julieta avea să răspundă dragostei lui Romeo?

— Oh, ai venit în pădure cu trăsura?

El sări peste trunchiul copacului şi luă cartea de jos.

— Romeo, eh? Îţi place?

Ea îl scrută cu privirea şi se întinse după carte.

— Da.

El i-o dădu înapoi.

— N-a fost una dintre favoritele mele. Surorile mele au vrut să o pună în scenă în felul lor, însă Penelope nu s-a putut abţine să nu chicotească, deşi se presupunea că era pe moarte.

Ochii Oliviei se măriră. Pe moarte? Ce personaj murea? Ea spera să nu fie Julieta.

— Nu-mi mai spune!

— Însă mi-a plăcut aia cu Henric al V-lea, continuă el. A fost o bătălie nemaipomenită. Apropo, eu sunt James. James Weston.

Ea îi aruncă o privire plină de reproş. Nu se cuvenea ca un gentilom să se prezinte de unul singur unei lady, iar el ar fi trebuit să ştie asta, chiar dacă nu era un gentilom.

— Ştiu.

El zâmbi larg. În lumina soarelui părul lui castaniu avea o tentă roşcată, iar ochii li sclipeau vioi, plini de viaţă. Nu putea să aibă mai mult de treisprezece sau paisprezece ani, însă era deja înalt după părerea Oliviei.

— Şi mai ştiu că tu eşti domnişoara Olivia Herbert de la Kellan Hall.

— Da.

Ea îşi lăsă privirea spre carte, sperând că el avea să plece pur şi simplu.

— Deci, spuse el după un scurt moment, dacă te plimbi prin pădure doar ca să găseşti un loc de citit, probabil că ştii de cascadă.

Ochii ei nu mai urmăreau cuvintele de pe pagină.

— Cascadă? întrebă ea, neputând să-şi stăpânească mirarea.

El înălţă capul şi-i aruncă un zâmbet.

— Pot să-ţi arăt.

Ea închise încet cartea.

— Este departe?

— Nu.

Şi, înainte să îşi dea seama de ceea ce făcea, se trezi urmându-l de-a lungul unei poteci şerpuite printre copaci, spre locul în care un şuvoi mic de apă se revărsa peste o mulţime de pietre dispuse în pantă. Cascada nu era mai înaltă decât Olivia, însă îi aduse un zâmbet pe faţă. Locuise toată viaţa ei la Kellan Hall, dar nu o descoperise niciodată.

James îşi scoase cizmele, apoi ciorapii, iar după aceea – spre şocul total al Oliviei – se cocoţă deasupra şi se aşeză pe cea mai înaltă piatră, lăsând spuma apei să i se scurgă peste picioare şi să îi ude pantalonii.

— Nu vrei să urci?

Ea se uită cu jind la pietre. Gândul apei curgându-i peste tălpi şi glezne era tentant, însă nu merita efortul.

— M-aş uda, iar mama ar fi nemulţumită.

— Păcat! Este foarte distractiv.

Încet, ea se uită în jos la pantofii ei şi la ciorapii lungi. Poate că, dacă şi ar ridica poalele rochiei foarte sus… Dar şi asta ar fi necuviincios pentru o lady.

— Mai bine nu.

— Oh, spuse el cu dezamăgire. Eşti o fricoasă.

Ochii Oliviei se măriră.

— Cât de nepoliticos!

El ridică din umeri, dând cu piciorul în apă şi

împroşcând cu ea iarba.

— Îmi dau seama că vrei să vii aici sus, dar nu eşti în stare să o faci.

— M-aş uda toată…

— Şi ce? Poţi să te plimbi pe-aici până când ţi se usucă picioarele şi rochia. Aşa fac surorile mele.

Olivia aruncă pe furiş altă privire la şuvoiul de apă cu bulbuci.

— Surorile tale se urcă acolo sus?

— Şi sunt chiar mai mici decât tine. Dar dacă eşti prea speriată…

El începu să coboare.

Gura ei se încleştă. Nu, nu era speriată.

— Pietrele acelea sunt cam alunecoase. Nu vreau să cad.

El zâmbi larg, ca şi cum ar fi ştiut că urma să aibă câştig de cauză.

— Te ţin eu de mână.

Şi aşa şi făcu. Olivia îşi scoase pantofii şi ciorapii lungi, îşi ridică poalele rochiei cât de sus îndrăzni să o facă – până deasupra genunchilor – şi păşi cu grijă în apă. Iniţial icni la impactul cu apa rece, însă era o zi călduroasă, şi curând apa i se păru chiar plăcută. James o ţinu de mână aşa cum îi promisese şi o convinse să stea pe cea mai înaltă piatră de la marginea cascadei. Reuşi să-şi găsească echilibrul pe piatra plată şi lată, iar pe faţă i se aşternu un zâmbet larg. Apa îi curgea şuvoi peste degetele de la picioare şi peste glezne, şi se gândi că nu făcuse în toată viaţa ei ceva atât de îndrăzneţ.

— Cum de n-am descoperit niciodată asta?

Încă ţinând-o de mână, James râse.

— Fetele cuminţi stau acasă la ele.

— Aşadar, eu nu sunt o fată cuminte pentru că am ieşit din casă şi am venit aici?

— Nu, spuse el. Eşti o fată curioasă. Îmi place acest gen de fată.

Asta puse capăt scurtului moment de îngrijorare al

Oliviei. Curioasă nu suna atât de îngrozitor. Schimbă un zâmbet nesigur cu James.

Când le amorţiră picioarele, el o ajută să coboare de pe pietre şi să ajungă înapoi pe iarbă.

— Încă te joci cu păpuşile? întrebă el în timp ce se încălţa la loc cu ghetele.

Olivia îşi scutură poalele rochiei, uşurată să vadă că reuşise să o păstreze uscată cu excepţia unui mici porţiuni din lateral.

— Câteodată.

— Bun. Vino după mine!

O porni din loc.

— Domnule Weston!

El se întoarse spre ea strigând indignat:

— Spune-mi Jamie. James dacă trebuie. Ai putea la fel de bine să vii să îmi cunoşti surorile, care astăzi m-au scos din casă fiindcă m-au căpiat cât m-au tot rugat să mă joc cu păpuşile. Mama mi-a spus că trebuie să le fac pe plac, dar adevărul este că nu prea le place modul în care mă joc eu cu păpuşile. Se încruntă, ca şi cum ar fi fost supărat. De ce nu poate o păpuşă să se îmbrace cu o rochie drăguţă şi apoi să se lupte cu săbiile cu o altă păpuşă? Ce altceva au păpuşile de făcut toată ziua? Probabil că tu ştii mai bine cum să te joci ca să le placă lor.

— Dar eu nu… nu pot…

— De ce nu?

— Nu mă pot duce la oraş fără permisiune, spuse Olivia în cele din urmă.

Adevărul era că era chiar curioasă să îi cunoască pe cei din familia Weston. Părinţii ei considerau că majoritatea familiilor din împrejurimi nu erau de rangul lor, iar Oliviei şi lui Daphne nu li se permitea să aibă prea mult de-a face cu alţi copii. Chiar dacă nu petrecea atât de mult timp cu păpuşile ca Daphne, îşi dorea totuşi să vadă păpuşile fetelor familiei Weston, care în mod sigur erau mai de calitate decât orice jucărie de la Kellan Hall. Însă, dacă o vedea mama ei, urma să aibă mari probleme.

El zâmbi larg, ca şi cum ar fi anticipat o altă victorie.

— Noi nu mai locuim în oraş. Am intrat în posesia reşedinţei Haverstock, de dincolo de deal, chiar săptămâna asta.

Ea făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă. Reşedinţa Haverstock era cea mai de soi casă din ţinut şi se afla între Kellan Hall şi oraş. Îi aparţinuse bătrânului conte de Malke, care de la moartea soţiei sale trecea arareori în vizită pe-acolo. Acum era proprietatea familia Weston?

— Acum, că suntem vecini, mă aştept ca mama să îi facă o vizită mamei tale în curând, continuă el. Pe urmă o să te lase să vii în vizită?

Olivia avea îndoieli în privinţa asta.

— Probabil că da.

Jamie Weston îşi mai arătă încă o dată zâmbetul lui larg plin de încredere.

— Pun pariu pe un penny că aşa va face.

Spre surprinderea şi încântarea Oliviei, mama ei aduse în discuţie familia Weston în aceeaşi seară.

— Reşedinţa Haverstock! exclamă ea. Au cumpărat reşedinţa Haverstock! Toată lumea din oraş vorbeşte despre asta. Oare ce-o să se aleagă de zona în care locuim, Sir Alfred?

Tatăl ei îşi drese zgomotos vocea.

— Am auzit că domnul Weston a plătit o sumă frumuşică pentru ea. Angajatul lui Lord Malke vorbea şi despre nişte căruţe pline de mobilier nou de la Londra.

Asta o făcu pe mama ei să exclame:

— Asta-i bună!

— Ţi-am spus eu: sunt bogaţi. Tatăl îşi aruncă rapid privirea înspre ea, aşa cum stătea în linişte într-un colţ, cosând la goblen. Băiatului lor pare să îi placă de Olivia noastră.

În loc să protesteze că ea nu este decât o biată copilă, mama se întoarse ca să se uite la ea ca şi cum ar fi fost străfulgerată de un nou gând.

— Chiar aşa…?

Însă, deşi Olivia era curioasă să audă la ce anume se gândise mama ei, discuţia se sfârşi aici.

În numai câteva zile, conform predicţiei lui Jamie, doamna Weston veni în vizită la Lady Herbert. Olivia nu o văzu decât la plecare, însă a doua zi Jamie în persoană veni la Kellan Hall.

O salută pe mama ei într-un mod foarte politicos, chiar şarmant, după care îi aruncă rapid o privire Oliviei.

— Am venit să o însoţesc pe domnişoara Herbert la reşedinţa Haverstock.

Olivia nu putu să facă altceva decât să se holbeze prosteşte la el, dar mama ei zâmbi.

— Da, desigur. Olivia, ia-ţi boneta! Doamna Weston te-a invitat să îi vizitezi fiicele, iar eu am fost de acord. O bună companie în societate este extrem de importantă dacă vrei să îi creşti pe tineri cu bune maniere şi cu un comportament adecvat!

— Da, doamnă, reuşi ea să spună, căci îşi simţea inima bătând gata să-i sară din piept.

Fugi să îşi ia boneta cu bor larg ce se lega sub bărbie şi mantaua îmblănită.

Jamie zâmbi larg în timp ce ieşeau din casa ei.

— Ţi-am spus eu că o să vină mama.

Olivia nu putu să îşi reţină râsul fericit.

— Nici nu m-am gândit că până la urmă lucrurile vor sta aşa!

Din acel moment, i se permisese să viziteze familia Weston aproape după placul inimii. Daphne fu şi ea invitată, însă ea nu se duse decât de câteva ori şi apoi renunţă, după ce se contrazise cu Penelope Weston cu privire la întrebarea dacă unei lady ar trebui sau nu să i se permită să conducă o trăsură. Însă Olivia deveni în curând prietenă foarte bună atât cu Abigail, cât şi cu Penelope, care în decursul anilor deveniseră pentru ea la fel de dragi precum nişte surori.

Jamie era şi el acolo, deşi tot mai rar pe măsură ce anii treceau. Nu fusese trimis de-acasă la şcoală, aşa cum

se întâmpla cu majoritatea băieţilor, însă avea o mulţime de profesori şi de instructori. Domnul Weston pleca deseori în călătorii de afaceri şi îşi lua şi fiul cu el. Oliviei i se părea o mare plictiseală, dar Jamie spunea că îi plăceau nespus călătoriile.

— Este categoric mai bine decât să stai acasă şi să înveţi verbele din latină, îi spuse el. Prefer să vizitez şantiere navale şi fabrici şi să văd cum sunt lucrurile făcute cu adevărat. Până şi vizitele la bancheri sunt mai fascinante decât orice exerciţiu la matematică.

Ea nu-şi putu reţine un zâmbet.

— Când pui problema astfel, probabil că trebuie să fiu de acord cu tine.

El râse.

— Mereu contează cum pun problema! Eşti prea uşor de convins, Livie. Ai fi în stare să te laşi ademenită de tot felul de lucruri, cum nu s-ar cuveni, nu-i aşa?

„Numai de tine”, se gândi ea. El fusese în stare să o ducă pe căi greşite încă din dimineaţa aceea de la biserică.

— Nu ştiu ce vrei să spui, comentă ea. Sunt o fată foarte respectabilă.

— Şi cu toate astea mie tot îmi place de tine, replică el cu seriozitate.

Ea scoase limba la el, iar el o trase de unul dintre cârlionţii care i se desprinseseră din coafură, exact cum ar fi făcut orice frate cu sora lui.

Capitolul 2

Când Olivia avea paisprezece ani, iar Jamie şaptesprezece, el plecă la Cambridge. La momentul respectiv, ea ajunsese să-şi petreacă mai mult timp la reşedinţa Haverstock decât acasă. Situaţia financiară se înrăutăţise la Kellan Hall, iar Sir Alfred era mai mult decât fericit să o lase pe Olivia să ia lecţii de franceză şi de dans

cu fetele familiei Weston. În acest fel, domnul Weston plătea pentru lecţiile ei, iar, când se întorcea acasă, el se aştepta să o înveţe la rândul ei şi pe Daphne. Soră-sa se plângea tot timpul că nu avea propriul profesor de dans, iar Lady Herbert o consola cumpărându-i nişte rochii noi mai frumoase decât ale Oliviei, în ciuda avertismentelor lui Sir Alfred referitoare la banii din casă.

În timp, cei din familia Weston observară acest lucru. De mai multe ori, doamna Weston îi dădu Oliviei o bonetă sau o rochie, declarând că şi-o comandase ei, dar că se răzgândise sau se îngrăşase cam mult ca să mai încapă în ea. O implora pe Olivia să o scape de ele. Judecând după zâmbetele triumfătoare ale lui Abigail şi ale lui Penelope, afişate ori de câte ori ea accepta lucrurile.

Olivia bănuia că era vorba despre o conspiraţie. Cu toate acestea, cum rochiile ei de-acasă deveneau din ce în ce mai strâmte şi mai scurte, iar bonetele mai stâlcite şi mai tocite, le era recunoscătoare. Era evident faptul că doamna Weston îşi permitea aceste cadouri. Reşedinţa Haverstock, deşi fusese de la început grandioasă, devenise acum cea mai elegantă şi mai modernă casă din tot ţinutul Sussex. Abigail spunea că părinţii ei vorbeau despre varianta mutării permanente la Londra, dacă reuşeau să găsească o casă care să le convină. Olivia ştiu în mod instinctiv că asta nu însemna o casă modestă pe care să şi-o fi putut permite; însemna o casă îndeajuns de bună încât să îl tenteze pe domnul Weston, care era de-acum – dacă puteai să dai crezare zvonurilor referitoare la el – unul dintre cei mai bogaţi oameni din sudul Angliei.

Ea se cutremură la gândul că şi-ar fi putut pierde prietenii. Familia Herbert nu avea să meargă la Londra, chiar dacă Olivia avea să fie în curând suficient de mare pentru a-şi face debutul în societate cu ocazia deschiderii sezonului londonez. Lady Herbert vorbea de ani întregi despre acest lucru, planificând mai întâi debutul Oliviei şi apoi al lui Daphne în societate, unde în mod normal aveau să atragă un număr de pretendenţi eligibili şi să aibă parte

de nişte căsătorii onorabile. Din când în când, Sir Alfred bombănea nemulţumit, dar Lady Herbert era hotărâtă în privinţa asta, şi în general Lady Herbert îl ignora pe soţul ei. Singura problemă de data aceasta era faptul că într-adevăr nu mai erau bani.

În vara în care Olivia împlini şaptesprezece ani, indiciile dezastrului ce se apropia inevitabil crescură în mod ameninţător. Creditorii veneau la Kellan Hall şi solicitau să îl vadă pe Sir Alfred, care petrecea din ce în ce mai mult timp în biroul său de lucru, cu uşa zdravăn baricadată. Unul câte unul, servitorii plecau sau erau daţi afară, iar casa se transformă într-un fel de cocină. Toate rugăminţile lui Daphne referitoare la rochii noi erau acum refuzate. Lady Herbert alese să se ducă aproape zece kilometri până la următorul oraş ca să îşi facă cumpărăturile. Şi zi de zi Olivia se strecura în tăcere până la reşedinţa Haverstock, unde Jamie se întorsese de la universitate, acum înalt, bine făcut şi mult mai chipeş ca înainte.

Chiar şi aşa însă, unele lucruri nu se schimbaseră, nu era deloc mai puţin direct sau pătrunzător.

— Ce se întâmplă la tine acasă, Livie? întrebă el într-o zi când se plimbau prin oraş, unde doamna Weston îl trimisese pe fiul său cu câteva comisioane.

Abigail şi Penelope se ciorovăiseră toată ziua şi erau pedepsite să stea în camerele lor şi să compună eseuri pe tema afecţiunii familiale, aşa că Olivia se hotărâse să plece cu el. Cu excepţia unor vizite scurte făcute acasă, Jamie fusese plecat timp de trei ani. Şi, oricât de mult le iubea ea pe Abigail şi pe Penelope, îi simţise lipsa teribil. Îi făcea plăcere acum să se plimbe din nou cu el.

— De ce crezi că se întâmplă ceva? replică Olivia cu o surprindere afectată.

Familia Weston nu întrebase niciodată, şi nici ea nu povestise niciodată despre ce se petrecea la Kellan Hall. Nu voia să afle cineva că familia ei se ducea încetul cu încetul de râpă. Probabil era o chestiune evidentă pentru oricine s-ar fi uitat mai atent, dar asta nu o făcea mai puţin

stânjenitoare.

— Am auzit diverse lucruri. El îşi coborî şi apoi îşi ridică întrebător sprâncenele spre ea. Cât de rău este?

— Unde ai fi putut să auzi aceste lucruri, James Weston? întrebă ea cu exasperare. Te-ai întors în Sussex de numai două săptămâni!

El sări peste un gard nu prea înalt şi îi întinse o mână să o ajute să facă acelaşi lucru.

— Nu este niciun secret că Sir Alfred are datorii uriaşe la fiecare comerciant din oraş. Părinţii mei îşi fac griji în privinţa ta.

— A, da? Eu nu ştiam.

El îi răspunse scoţând un ţâţâit dezaprobator şi clătinând din cap.

— Nu te pricepi deloc să minţi.

— Nu mă pricep deloc să fiu atât de nepoliticoasă încât să-i spun cuiva în faţă că este mincinos.

El nu râse, aşa cum se aşteptase ea.

— Sper că n-o să mă minţi de-acum încolo.

Tonalitatea lui o puse pe gânduri. Adevărul era că nu îl minţise. Oricum ar fi fost imposibil, căci el îşi dădea întotdeauna seama când ea încerca să o facă.

— Nu te mint, spuse ea aproape în şoaptă. Nu cred că pot să o fac. Aşa că îmi doresc să nu mă fi întrebat despre situaţia de-acasă.

El îi studie scurt expresia.

— Este atât de rău?

Olivia închise ochii şi dădu aprobator din cap.

— Ei bine, spuse el apucând-o strâns de mână. În cazul acesta, trebuie să avem parte de puţină distracţie.

— Dar cum rămâne cu comisioanele pe care trebuie să le faci? protestă ea în timp ce el o trăgea de mână pe cărarea ce ducea în pădure.

El flutură sugestiv din mână.

— Asta e mai important.

El o conduse prin pădure, dincolo de cascadă, de-a lungul şuvoiului de apă din poieniţa unde obişnuiseră cu

toţii să pescuiască şi să înoate înainte ca el să plece de-acasă. Însă astăzi nu aveau nici undiţe, nici momeală.

— Acum ce mai este? întrebă ea, protejându-şi ochii cu mâna făcută streaşină ca să se ferească de strălucirea apei.

El îşi scoase o cizmă.

— Hai să mergem să înotăm!

— Nu!

— De ce nu? El se descălţă şi de cealaltă cizmă şi îşi scoase haina. De ani în şir înotăm aici.

— Asta era cu mult timp în urmă!

Olivia privi şocată cum el îşi scoase vesta şi începu să îşi desfacă lavaliera de la gât. Ceea ce spunea el era adevărat, dar totuşi… Fusese cu totul altceva pe când erau copii. În mod evident, crescuseră cu toţii – dar, în timp ce el îşi scotea hainele, ea deveni în mod plăcut conştientă de cât de mult crescuse el.

— Ai uitat să înoţi?

El îşi trase cămaşa peste cap.

Olivia făcu un pas în spate. Pentru numele lui Dumnezeu, ar fi vrut să se ducă să înoate cu el, dar simţea totodată o dorinţă de nestăpânit de a-şi arunca braţele în jurul lui. Nu putea să îşi dezlipească privirea de pieptul lui gol, şi se simţea ca şi cum plămânii i-ar fi fost strânşi cu putere într-un pumn uriaş. Jamie fusese un puşti chipeş şi între timp se transformase într-un tânăr al naibii de atrăgător.

— Nu.

— Eşti laşă?

— Nu sunt, replică ea din instinct.

Oricine afla destul de repede că a fi laş era inadmisibil pentru familia Weston.

— Atunci intră odată în apă, îmbrăcată sau nu!

Ea ţipă şi se îndepărtă ţopăind departe de el, ca să nu o poată prinde, după care îşi scoase rochia şi corsetul. Le atârnă de un copac din apropiere din motive de siguranţă şi îşi scoase ciorapii şi pantofii. Jamie îşi dăduse deja jos

pantalonii şi se aruncase cu capul înainte în apă, îmbrăcat doar în indispensabili. Olivia se aventură şi ea în heleşteu şi în curând se trezi că împroaşcă apă în jur şi se udă de-a binelea, simţindu-se din ce în ce mai tentată să intre şi mai adânc în apă. Râseră şi înotară, până când Olivia încercă să îi pună o floare de nufăr pe cap. Jamie jură cu voce tare că avea să se răzbune şi începu să o urmărească, anunţând-o că avea să o arunce în capătul cel mai adânc al heleşteului.

În cele din urmă, el o prinse şi o imobiliză, cu spatele lipit de pieptul lui. Olivia ţipă şi începu să bată apa cu braţele. El strigă în timp ce ea îi împroşca pe amândoi cu apă şi o cuprinse şi cu celălalt braţ.

— Te-am prins! se umflă el în pene. Am învins!

Ea râdea atât de tare, încât lacrimile îi curgeau în jos pe faţă.

— Ai trişat!

Ea se mai zvârcoli încă o dată, ştiind că era în zadar, iar, când el încercă să o ţină şi mai strâns, mâna lui îi alunecă peste sân.

Rămaseră amândoi nemişcaţi, respirând anevoios din cauza efortului. Degetele lui se mişcară uşor, ca de probă, rotindu-se pe carnea ei. Sub degetul lui mare sfârcul i se ridică ferm şi parcă nerăbdător. Olivia se cutremură.

— Livie, şopti el, cu o voce mai profundă ca de obicei, iar apoi o sărută pe ceafă.

Ea îşi ţinu răsuflarea. Cine ar fi bănuit că buzele unui băiat pe ceafă i-ar putea stârni o senzaţie atât de excitantă sau de captivantă? Spatele i se arcui, iar capul i se plecă involuntar. Alungă iute mica voce pe care o auzea şoptindu-i în urechi că acesta era un comportament nepotrivit şi chiar şocant pentru fiica unui baronet şi se abandonă fiorilor pe care-i provocau dezmierdările lui.

Buzele lui se mişcară de-a lungul gâtului ei.

— N-ar trebui să te sărut, îi şopti el la ureche. Ştiu asta, însă nu vreau să mă opresc, Livie…

Ea se răsuci în îmbrăţişarea lui.

— Nu te opri!

Îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui şi se lăsă fericită pradă gurii lui ce o acapară înainte să termine de vorbit. Iar sărutul era exact cum trebuia să fie primul sărut al unei fete: tandru, dulce şi dat de băiatul pe care ea îl iubea.

Braţele lui îşi schimbară poziţia, ridicând-o mai mult. Ea chicoti până când el o sărută din nou. Susţinute de apă, picioarele ei se ridicară şi se încolăciră în jurul taliei lui. Umerii lui se ridicară, mâinile i se duseră la coapsele ei, trăgând-o şi mai strâns lângă el, iar Olivia simţi contactul cu o oarecare uimire. Întrerupse sărutul şi îşi înălţă capul. Jamie îi întâlni privirea, propriii lui ochii fiind acum măriţi şi clari. Gura i se strânsese într-o linie albă şi fermă şi părea a se chinui să-şi controleze respiraţia.

— O să ies din heleşteu, spuse el cu acea voce mult prea profundă.

Dacă ieşeau din apă, cămaşa ei udă fleaşcă, lipită de trup, avea să devină complet transparentă. Deja putea să simtă pielea lui prin inul subţire. El era fierbinte şi puternic, şi încă o ţinea în braţe de parcă se temea să îi dea drumul. Acesta era cu-adevărat un comportament nepotrivit şi şocant – chiar indecent –, dar, fără să spună vreun cuvânt, dădu aprobator din cap.

El ieşi din apă cu paşi lungi, dar precauţi. Inima Oliviei parcă se opri preţ de-o bătaie în momentul în care briza adie de-a lungul pielii ei ude şi o făcu să tremure. Jamie observă asta, însă nu râse, nici nu o necăji. De îndată ce el ajunse la iarba înaltă şi deasă, aflată la câţiva paşi de apă, se lăsă în genunchi, încă ţinând-o strâns încolăcită în jurul lui.

— Livie, spuse el, ochii lui căprui uitându-se sfredelitor în ai ei, dacă vrei să îţi pui rochia pe tine, ar trebui să dai fuga şi să o aduci.

— Şi dacă nu vreau? întrebă ea în şoaptă.

El înghiţi în sec.

— Atunci, nu o să mă pot abţine şi o să te sărut.

Un zâmbet se aşternu pe faţa ei.

— Eu vreau s-o faci.

El clipi, iar ea se înroşi la faţă.

— Te rog!

Aşa că el o făcu. Se rostogoliră în iarba încălzită de soare şi se explorară reciproc cu atingeri iniţial blânde şi mângâietoare, apoi din ce în ce mai îndrăzneţe. El o făcea să chicotească, iar ea îl făcea să se agite. În căldura zilei, lenjeria li se uscă rapid, şi cămaşa ei de corp se tot ridică până când mâna lui ateriză pe genunchiul ei gol.

— Livie. Părea fascinat de senzaţia pe care i-o dădea pielea ei. Îi urmări forma genunchiului, vârfurile degetelor lui rotindu-i-se pe deasupra. Livie, tu ştii cum se face dragoste?

— Aaa… ooo… reuşi ea să îngaime cu stângăcie.

Elizabeth Miller, care era doar cu un an mai mare ca Olivia, însă era deja măritată, le împărtăşise unui număr restrâns de tinere lady din oraş secretele vieţii conjugale.

— Pu-puţin. Tu ai… Tu ai mai făcut dragoste?

Faţa ei se înfierbântă doar punându-i întrebarea.

Jamie roşi şi el la rândul lui, din creştetul capului până la baza gâtului.

— Nu. Îi trasă o linie delicată de-a lungul coapsei interioare, trăgându-i cămaşa mai sus. Cu toate că mă gândesc tot timpul că o fac cu tine. Ai crescut şi te-ai făcut atât de frumoasă…

Ea simţi că-i creşte inima de bucurie. Acasă la ea, nimeni nu o considera frumoasă; cea frumoasă era Daphne, acea minunăţie de copilă. Iar acum cel care îi spunea că este frumoasă nu era o persoană oarecare, ci Jamie, pe care ea îl iubea încă de pe vremea când avea zece ani.

— Te iubesc, Jamie, spuse ea iute, fără să se gândească prea mult.

El se uită la ea, fără să pară uimit, ci încântat.

— Şi eu te iubesc. Te-am iubit dintotdeauna.

Ea scoase un sunet involuntar, apoi izbucni în râs.

— Da?

— N-ai ştiut asta?

Părea afectat, chiar ofensat.

— N-ai spus-o niciodată!

El zâmbi larg, ochii lui căprui scânteindu-i de sub chica încâlcită de păr ce încă nu i se uscase de tot.

— Ba tocmai am făcut-o, spuse el, şi zâmbetul îi păli. Şi nu mă pot împiedica să mă gândesc la tine. Tot timpul cât am fost plecat, Livie. Mi-a fost dor de tine.

— Am crezut că numai oamenii căsătoriţi pot face dragoste, spuse ea uşor nesigură.

Poveştile lui Elizabeth referitoare la marea plăcere şi la şocantele desfătări ale trupului îi răsunau în minte. Era tentant – atât de tentant dar era deopotrivă descurajant.

El nu păru câtuşi de puţin înfricoşat.

— Dintotdeauna am ştiut că într-o bună zi o să mă căsătoresc cu tine. Eşti cea mai bună fată din Anglia, Livie.

Olivia rămase cu gura căscată.

— Vrei… vrei să te căsătoreşti cu mine?

Jamie îi făcu cu ochiul.

— Bineînţeles că vreau!

Ea se încruntă, iar el încercă să îşi atenueze zâmbetul larg şi încrezut.

— Ar fi trebuit să o fac cu mai multă îndrăzneală. Sau cu poezie. Fetelor le place poezia, nu-i aşa? „Doar dacă eu mine te vei mărita, cât de fericiţi vom fi tu vei afla”.

Olivia pufni în râs. El o trase mai aproape de el.

— „Dacă te-ai hotărî şi-ai spune da, atunci pe loc de tot te-aş dezbrăca”.

Degetele lui urcară din nou de-a lungul coapsei ei interioare în timp ce ea se zbătu cu o indignare exagerată – şi cu o excitare profundă şi primitivă pe care o simţea pulsând în interiorul ei.

— „Cei mai minunaţi sâni din Britania tu-i ai, iar a ta piele aş săruta-o, pân-ai rămâne fără grai”.

— Mi se pare dezgustător!

Olivia râdea atât de tare, încât abia dacă mai putea vorbi.

— Sper că te referi la poezie, nu la senzaţia în sine.

O prinse în timp ce ea se agita încercând să scape,

ţinând-o lipită de el. Mişcarea făcu ca mâna lui să îi alunece şi mai sus pe piciorul ei, din ce în ce mai sus, până când Olivia păru a îngheţa brusc. Bătăile propriei inimi îi răsunau în urechi. Degetele lui erau chiar acolo, dezmierdând un loc extrem de intim, iar pentru un moment scurt atingerea tentantă şi chinuitoare o făcu să îşi ţină răsuflarea.

Jamie rămase şi el nemişcat. Încet, cu delicateţe, îşi trecu vârfurile degetelor peste pielea ei, alunecând în sus pe partea interioară a coapsei ei, însă oprindu-se brusc. Întregul corp al Oliviei se convulsionă în timp ce degetele acelea minunate o porniră înapoi. El dădu să tragă de tivul cămăşii ei în jos.

— Îmi pare rău, Livie, nu trebuie să… începu el, cu glasul răguşit şi încordat.

— Nu. Ea se răsuci să se uite la el. Şi eu vreau să mă mărit cu tine, spuse ea punându-şi mâna pe pieptul lui gol. Chiar vreau, Jamie. Da.

El îşi lăsă capul pe spate şi scoase un strigăt de bucurie înainte să o tragă şi să o lipească de el, aşa râzând din tot sufletul. O ţinu lipită de el şi o sărută pe gât şi pe faţă cu nesaţ, până când ea îl lovi cu pumnii în umeri.

— Opreşte-te, spuse ea gâfâit, printre hohotele de râs. Opreşte-te! El se conformă, iar ea îşi ţinu răsuflarea. Era atât de frumos aşa, cu părul răvăşit şi cu pieptul gol, iar ea nu se simţise niciodată atât de fericită. Fă dragoste cu mine!

Privirea lui deveni mai intensă.

— De-adevăratelea?

Ea încuviinţă din cap, cu inima dând pe-afară de-atâta iubire. Tatăl ei avea să îşi dea consimţământul – dacă nu din alt motiv, atunci măcar pentru averea familiei Weston –, iar după aceea ea avea să fie cu adevărat o Weston, şi Jamie avea s-o facă mereu să râdă, sărutând-o nebuneşte şi satisfăcându-i această nouă poftă a trupului ei.

— Vreau să faci dragoste cu mine.

— Departe de mine să refuz o lady. Trase de şiretul cămăşii ei. Băieţii de la şcoală spuneau că e nevoie de

practică pentru a face asta aşa cum trebuie.

— Dacă nu ştii cum se face... începu ea, însă el o întrerupse, urcându-se uşor pe ea şi sărutând-o apăsat pe gură.

Faptul că simţi trupul lui peste al ei o făcu să înceteze orice protest.

— Sunt genul care învaţă repede, promise el şi se apucă imediat să îi dovedească asta, învăţând ce atingeri o făceau să chicotească şi care anume să se răsucească şi să ofteze plină de dorinţă.

Cămaşa el fu dată jos, apoi urmă lenjeria ei intimă, iar el făcu dragoste cu ea sub soarele strălucitor al ţinutului Sussex. O cuprinse un sentiment de mulţumire, chiar dacă fusese puţin ciudat şi puţin dureros la început, însă el o trăsese spre el şi se legănase împreună cu ea şi se mişcase atât de tandru, încât ea se lipise de el până când el ţipase şi îşi dăduse capul pe spate în extaz. Iar când îşi dădu seama că ea nu avusese parte de aceeaşi încântare, începu totul din nou, încercându-i şi torturându-i plăcut fiecare centimetru al pielii ei, până când învăţă secretul şi o lăsă fără vlagă, tremurând şi complet uluită şi plină de adoraţie pentru tânărul care o ţinea strâns în braţe.

— Oh, Doamne, gâfâi ea în timp ce el se prăbuşi pe pământ lângă ea. Oh, Doamne, Jamie. A fost…

— Splendid?

El deschise puţin ochii şi îi aruncă un zâmbet triumfător şi leneş.

— Absolut! Dar aşteaptă până ce căpătăm ceva experienţă.

*

Mai târziu merse cu ea pe jos până acasă, mână în mână, şi îi vorbi despre planurile sale – ca de obicei, Jamie avea un plan, şi era unul grandios. Învăţase de la tatăl lui şi voia să îşi facă propriile investiţii. Domnul Weston îi promisese o sumă generoasă de capital, iar Jamie spuse că

probabil avea să-şi poată întreţine o soţie într-un singur an. Olivia acceptă, înroşindu-se la faţă, să aştepte, deşi probabil nu fără a continua cu acel mod minunat de a face dragoste, iar el o lăsă cu un sărut fierbinte pe poteca de la Kellan Hall. Olivia aproape că nu simţi sub picioare iarba crescută excesiv pe potecă: era îndrăgostită, era logodită, urma să se căsătorească şi totul în viaţă era perfect.

Mama ei o surprinse în timp ce se întorcea acasă.

— Olivia Herbert! Ce s-a întâmplat cu rochia ta?

Olivia se înroşi; rochia îşi petrecuse după-amiaza întinsă pe o ramură de copac, asta se întâmplase.

— Şi părul tău!

Mama ei se uită mai atentă şi se încruntă.

— Ce-ai făcut la reşedinţa Haverstock?

— Oh!

Ea îşi drese vocea:

— Jamie a fost trimis în oraş, şi am mers şi eu cu el…

— Şi pe unde aţi mers de vii acasă de parcă te-ai fi tăvălit prin iarbă? întrebă Lady Herbert.

Iar după aceea se opri. Ochii i se măriră brusc, iar gura îi rămase deschisă în forma unei litere o nerostite. Înainte ca Olivia să poată să spună un singur cuvânt ca explicaţie, mama o apucă de mână şi o băgă în grabă în salonul alăturat, închizând uşa în urma lor.

— Băiatul acela a făcut ceva fără încuviinţarea ta? întrebă mama ei pe un ton insistent. Să nu mă minţi!

Fericirea încă îi sfârâia prin vene. Când avea să fie măritată cu Jamie, nu avea să mai fie nevoită să locuiască aici cu părinţii ei sau să audă cât de frumoasă i se părea mamei ei Daphne, mult mai frumoasă decât ea, sau să îşi mai asculte tatăl plângându-se de cât de mult îl costau cele două fiice. Avea să-şi facă un cămin cu un om pe care îl iubea – cu o întreagă familie de oameni care o iubeau – şi nu avea să se mai întoarcă niciodată la Kellan Hall.

— Sunt îndrăgostită, spuse ea cu îndrăzneală. Iar el mă iubeşte, mamă.

Lady Herbert o apucă de braţ, strângând o cu putere.

— Te-a tăvălit? După cum arăţi, asta s-a întâmplat.

Olivia simţi cum se înfierbântă din ce în ce mai tare. Se trase şi se eliberă din strânsoarea mamei sale.

— Vrea să se însoare cu mine.

— Ei, nu mai spune!

— Da, şi ştiu că tata n-o să refuze, pentru că domnul Weston i-a promis lui Jamie o sumă frumuşică, acum că şi-a terminat studiile la universitate.

Lady Herbert se lăsă pe spate, clipind neîncrezătoare. Olivia se simţea invincibilă.

— Sunt logodită cu el, mamă, şi l-am implorat să facă dragoste cu mine. Ştiu că el nu este vicontele cu care visai tu să mă mărit, dar încă o ai pe Daphne. Probabil că domnul Weston va fi generos cu aranjamentele, şi o să fii în măsură să o duci la Londra să-şi facă debutul şi să participe la un sezon, aşa cum ţi-ai dorit dintotdeauna.

În loc să ţipe sau să o ocărească, Lady Herbert bătu din palme.

— Olivia, spuse ea cu vocea gâtuită. Oh, draga mea! Tu o să fii salvarea noastră!

Şi îşi aruncă braţele în jurul fiicei sale.

Timp de câteva zile, ea fu copila favorită a părinţilor ei. Lady Herbert o ţinu acasă, spunând că se cuvenea să îl facă pe tânăr să vină la ea. Daphne, căreia probabil i se promisese deja un sezon drept rezultat al mariajului Oliviei pe cale să se producă, era iubitoare şi plină de drăgălăşenie. Până şi tatăl ei o strânsese în braţe şi îi spusese „dragă copilă”, promiţându-i să aştepte acasă zi de zi până când Jamie avea să îi ceară încuviinţarea.

Însă singurul lucru care veni la Kellan Hall fu o scrisorică. Olivia îşi simţi inima cuprinsă de nelinişte în timp ce rupse plicul şi îl deschise şi văzu bine cunoscutul scris de mână al lui Jamie, deloc rotunjit, lăbărţat şi nu prea îngrijit din cauza vitezei cu care scrisese. Pleca pentru câteva săptămâni şi se ducea în Wiltshire să vadă un canal unde tatăl lui se gândea să investească. Îşi încheia scurta scrisoare cu obişnuitul lui rămas-bun, şi, dacă nu i-ar fi scris

numele cu litera o semănând în mod vag cu o inimă, Olivia s-ar fi gândit că era o scrisoare de la o cunoştinţă aflată în trecere. Cu toate acestea, ea avea încredere în el, aşa că puse scrisoarea deoparte şi, când părinţii o întrebară de ce el nu venise încă, ea le spuse adevărul. A spune adevărul, aşa cum fusese ea învăţată încă de la naştere, era o virtute, iar un copil ascultător nu îşi minţea niciodată părinţii.

Însă, în scurt timp, Olivia îşi dădu seama că era cel mai prost lucru pe care l-ar fi putut face.

Capitolul 3

Tatăl ei dădu buzna în cameră la două zile după sosirea scrisorii.

— M-ai minţit? întrebă el pe un ton ridicat.

— Poftim? Nu!

El ridică mâna ca şi cum ar fi vrut să o lovească, însă nu făcu decât să îşi strângă degetele într-un pumn tremurător.

— În legătură cu băiatul familiei Weston, mârâi el. Tocmai am fost la reşedinţa Haverstock, iar Thomas Weston nu are nici cea mai vagă idee că fiul lui şi-a luat angajamentul să se căsătorească cu tine.

Olivia rămase cu gura căscată, mai mult din cauza furiei tatălui ei decât a ceea ce făcuse Jamie. Jamie nu o minţise niciodată.

— Dar… nu, tată, el chiar aşa a zis. Îţi jur! Probabil că încă nu i-a spus tatălui său, dar sunt sigură că atunci când se va întoarce îi va explica totul…

El îi trase o palmă.

— Nu este aşteptat să se întoarcă timp de câteva săptămâni, probabil luni! Când o să aibă loc nunta?

— Nu mai devreme de un an, ţipă ea, ferindu-se de el. Am fost amândoi de acord… nu o să aibă un venit suficient

până atunci…

— Nu pot să aştept un an! O apucă de umeri. Te-a lăsat cu vreun prunc în pântece?

— Nu ştiu, spuse ea plângând în hohote.

Sir Alfred o împinse, iar ea căzu în patul din spatele ei.

— Dacă a făcut-o, toată povestea asta o să se încheie cu bine, bombăni el. Dacă nu…

Clătină din cap şi ieşi din cameră cu paşi apăsaţi.

Olivia se ghemui buimacă în pat. Jamie probabil uitase să vorbească cu tatăl lui înainte să plece sau nu avusese cum să o facă, sau nu se gândise la asta ca la ceva urgent. Măcar dacă mama ar fi lăsat-o să se ducă la reşedinţa Haverstock, ca de obicei…

Se repezi jos din pat şi deschise capacul biroului de scris, după care scrise iute o scrisoare plină de patimă. Câteva lacrimi i se scurseră de-a lungul obrazului umflat din cauza palmei şi şterseră cerneala, iar, când reciti ce scrisese, văzu cuvintele ilizibile, incoerente sau amândouă la un loc. Jamie avea să creadă că-şi pierduse minţile. Olivia ezită, apoi rupse pagina în două şi scoase o altă coală. Îşi şterse ochii şi inspiră adânc, apoi scrise o scrisoare mult mai civilizată, întrebându-l când avea să ajungă acasă. Nu îi spuse de izbucnirea furioasă a tatălui ei, aşa că pur şi simplu îi ură noroc în călătoria lui şi o semnă cu numele ei – având grijă să facă litera o să semene cu o inimă, să îi arate dragostea ei.

Simţindu-se mai bine, însă încă neliniştită, se duse pe jos până la reşedinţa Haverstock. Nu era niciun fel de agitaţie acolo, aşa că probabil domnul Weston nu se alarmase în urma vizitei tatălui ei. Mergea atât de des la Haverstock, încât majordomul pur şi simplu îi spuse unde să le găsească pe Abigail şi pe Penelope. Erau în grădină, Abigail desenând preocupată un trandafir, iar Penelope smulgându-i petalele altuia.

— Ia uită-te! strigă Penelope la apariţia ei. Ne-ai abandonat de mai mult de o săptămână!

— Îmi pare rău! Olivia se aşează la masa la care lucrau

ele. V-aţi scris eseul?

Penelope îşi dădu ochii peste cap.

— Da, a fost îngrozitor. Mama ne-a pus să ni le citim reciproc cu voce tare la cina din acea seară, iar Jamie a râs de mine.

Olivia tresări la auzul numelui lui.

— Sunt sigură că nu cu răutate. Am... am înţeles că acum este plecat de-acasă, nu?

— Slavă Domnului, murmură Abigail, încă desenând.

— E pe drum spre Wiltshire, adăugă Penelope cu satisfacţie. O să lipsească de-acasă câteva luni întregi.

— Oh? Vocea ei se ridicase cu o octavă. De ce atât de mult?

— Jamie nu se duce direct undeva anume, spuse Abigail. Ultima dată când tata l-a trimis undeva, i-au trebuit două săptămâni să ajungă. Se tot opreşte să vadă biblioteci interesante sau depozite de-a lungul drumului. Şi, după ce ajunge la destinaţie, se duce în altă parte decât unde se presupunea că trebuia să fie. Îndrăznesc să spun că nu o să-şi petreacă nici jumătate din timp la lucrările de la canal; o să găsească el o modalitate să vadă atelierul constructorilor de nave şi birourile bancherilor care au finanţat canalul şi pe proprietarii de pământuri care locuiesc în apropiere. *Papa* spune că face treabă bună investigând toate astea, dar că se mocăie o veşnicie.

— Bine că a plecat, declară Penelope cu emfază. A fost ca un urs în cuşcă săptămâna asta! După numai trei săptămâni în Sussex, de-abia aştepta să plece odată. Puse jos trandafirul distrus. Livie, ţi-e rău?

— Nu, spuse ea cu voce pierdută. Doar că... aveam să îl întreb ceva. Aş putea să îi scriu?

Penelope ridică din umeri.

— Cine ştie?

Olivia îşi umezi buzele, care erau complet uscate.

— Mama voastră este acasă?

Fetele îi spuseră să se ducă în salonul în care aveau loc activităţile curente dimineaţa, unde doamna Weston se

ridică să o întâmpine.

— Ce mai faci, Olivia? A fost tatăl tău aici în dimineaţa aceasta.

— Ştiu.

— Era foarte agitat şi a făcut aluzie la o căsătorie între tine şi James. Dar nici tu, nici James nu aţi adus vreodată în discuţie aşa ceva de faţă cu vreunul dintre noi, iar domnul Weston nu a ştiut ce să spună.

Pusă astfel problema, nici Olivia nu ştiu ce să răspundă. Jamie nu le spusese părinţilor săi. Surorile lui ziceau că de-abia aşteptase să plece de-acasă. Îşi imaginase ea oare întreaga poveste?

Cum ea tăcea, doamna Weston se încruntă uşor, îngrijorată.

— N-am vrut să te supăr. Domnul Weston l-a amânat pe tatăl tău cu un răspuns, căci nu i-a venit să creadă că există mai multă afecţiune între tine şi James decât ştia el. Sunteţi amândoi atât de tineri! Noi nu am încuraja niciodată o căsătorie între voi dacă inimile voastre nu ar bate una pentru alta.

— Nu, eu… eu ţin foarte mult la Jamie, spuse ea cu voce şovăitoare. Foarte mult, doamnă Weston.

— Înţeleg.

Ochii femeii mai vârstnice erau pătrunzători şi direcţi, la fel că ai fiului ei.

— El ţi-a făcut vreun fel de promisiune, Olivia?

Fata îşi pierdu aparenta stăpânire.

— Nu sunt sigură, spuse ea încet.

Doamna Weston zâmbi şi îi strânse mâna uşor.

— Eu nu aş fi dezamăgită, draga mea. Tu eşti deja ca o fiică pentru mine! James n-ar putea să facă o alegere mai bună, şi, dacă tu la rândul tău îl iubeşti, vei avea binecuvântarea mea… şi pe a domnului Weston.

Asta o făcu să se simtă puţin mai bine. Inspiră adânc şi scoase scrisoarea.

— Aş putea să îi trimit asta lui Jamie? N-am ştiut că va fi plecat atât de mult…

— Bineînţeles. O să facem tot ce e necesar. Dă-mi mie scrisoarea ta, iar eu o să i-o trimit odată cu una de-a mea. Bărbaţii din familia Weston pot fi complet rupţi de orice nu-i interesează direct într-un anumit moment.

Recunoscătoare, Olivia îi dădu scurta ei scrisoare. Până în momentul în care ajunse acasă, se simţea din nou încrezătoare. Jamie avea să primească scrisoarea ei şi avea să vină acasă; urma să vorbească cu tatăl lui, apoi cu tatăl ei, şi totul urma să fie bine.

Doar că nu se întâmplă deloc aşa. Peste o săptămână nu sosi niciun răspuns şi nici Jamie nu veni. Mai trecu încă o săptămână exact la fel, iar Sir Alfred le ceru pe neaşteptate să împacheteze. A doua zi aveau să se ducă la Tunbridge Wells. Nu li se dădu niciun fel de explicaţie şi nu se toleră nici urmă de împotrivire, întreaga casă fu cuprinsă de tăcere şi de îngrijorare pe măsură ce toţi se conformară, iar atmosfera tensionată nu se îmbunătăţi nici când ajunseră la Tunbridge. Ba chiar Olivia se bucura că părinţii nu vorbeau cu ea, până când descoperi motivul pentru care veniseră în oraş.

Într-o seară, un gentleman pe nume Walter Townsend luă cina cu ei, iar în următoarea seară îl aduse şi pe fiul său Henry. Henry era un tip prietenos, oarecum chipeş şi nu prea înalt, care stătea bucuros de vorbă cu toată lumea. Olivia fu aşezată la masă lângă el, şi, când se termină cina şi tatăl ei o întrebă cum i se părea băiatul, ea recunoscu că era un tip fermecător.

— Foarte bine, spuse Sir Alfred. O să te căsătoreşti cu el lunea viitoare.

Olivia crezu că nu îl auzise bine.

— Poftim? Nu… eu sunt logodită cu Jamie Weston! Nu pot să mă mărit cu cineva pe care l-am cunoscut astă-seară!

— Ba poţi. Walter Townsend este un vechi prieten de-al meu de la universitate. Fiul lui are nevoie de o mireasă, iar tu ai nevoie de un soţ, spuse el fixând-o cu o privire dură. Îndeosebi de unul pe care nu îl deranjează că nu eşti

atât de neprihănită pe cât pari.

Ea se simţi cuprinsă de panică.

— Nu o să mă mărit!

— Thomas Weston a spus că fiul lui este prea tânăr ca să se căsătorească. Băiatul însuşi ţi-a spus că vrea să mai aştepte un an. De ce crezi că a făcut-o? Nu a vrut altceva decât să aibă parte de ce ai sub fustă, Olivia. Ridică din umeri în timp ce ea se trăgea înapoi cu repulsie. Şi nu e vorba doar despre el, e vorba despre toţi bărbaţii. Ai fost o proastă să îl laşi să ţi-o facă, iar acum trebuie să plăteşti pentru asta.

Ea rămase nemişcată uitându-se şocată la el. Ştia că nu era însărcinată, ceea ce însemna că nu exista niciun motiv să nu aştepte până se întorcea Jamie. Dar, pe de altă parte… „Nu pot să aştept un an”, îi spusese tatăl ei. Aici nu era deloc vorba despre onoarea ei.

— Cât de mult oferă domnul Townsend pentru mine?

Tatăl ei se încruntă.

— Asta nu-i treaba ta.

— Ba cred că este. Vocea ei se ridică şi căpătă o tonalitate stridentă: De ce trebuie domnul Townsend să apeleze la cumpărarea unei mirese pentru fiul său… Este nebun sau ce are? Oare o să sfârşesc ucisă la mine în pat?

— Nu fi absurdă! Henry este un om bun care are nevoie de o soţie care să îl ţină pe calea cea dreaptă. Tatăl se întoarse să plece, dar se opri. Iar răspunsul este patru mii de lire. O sumă frumoasă ce va salva Kellan Hall.

Când Olivia se duse la mama ei, primi acelaşi răspuns. Singura consolare ce veni din partea lui Lady Herbert fu faptul că se oferi să îi cumpere trusoul de nuntă din Tunbridge Wells. Contractul de căsătorie se semnă, zilele trecură în mare grabă, iar Olivia se rugă în fiecare noapte ca Jamie să sosească la timp. Dacă apărea, fie şi numai cu un moment înainte să aibă loc cununia, avea să fugă împreună cu el şi să dea naibii contractul nupţial. Trimise o a doua scrisoare, iar apoi o a treia, simţind însă în străfundul inimii ei că nu mai era îndeajuns de mult timp.

Indiferent unde plecase el, scrisorile ei nu ajunseseră la el. Ea stătea trează noaptea făcându-şi planuri să refuze să vorbească în timpul ceremoniei religioase, însă tatăl ei avusese grijă şi de asta. Preotul fu plătit bine, aşa că trecu peste tăcerea ei încăpăţânată, făcându-se că nu observă. Cu o expresie confuză pe faţă, Henry îi strecură verigheta pe deget şi gata, totul fu înfăptuit.

Şase zile mai târziu, sosi şi Jamie. Olivia îi auzi vocea, răsunând imperios în casa cea mică a lui Henry, iar apoi îl auzi urcând cu paşi hotărâţi pe scări. Intră valvârtej în salon, plin de praf, cu părul răvăşit şi cu o privire sălbatică în ochi.

— Spune-mi că este o minciună, îi zise el pe un ton hotărât. Spune-mi…

Vocea i se stinse când ea îşi împreună în mod intenţionat mâinile ca să îi arate verigheta.

Ea avusese şase zile la dispoziţie să se pregătească pentru asta. Şase zile pentru a se obişnui cu ideea că Jamie nu avea să fie niciodată al ei, că ziua furată de lângă heleşteul din pădure fusese doar un moment izolat de fericire şi extaz, nu o mostră din cum avea să fie viaţa ei. Până acum nu i se păruse că era ceva în neregulă cu Henry – era atât de fermecător, încât toată lumea îl plăcea imediat şi mai şi beneficia de o alocaţie generoasă de la tatăl lui –, însă nu avea cum să se compare vreodată cu Jamie.

Şi o parte din ea dădea vina pe Jamie pentru toate astea. El făcuse un legământ faţă de ea, după care plecase nepăsător fără să se asigure că tatăl ei era de acord cu logodna lor. Ce bine ar fi fost dacă ar fi venit să îl vadă pe tatăl ei imediat. Ce bine ar fi fost dacă n-ar fi plecat aşa grăbit în provincie fără să facă minimul efort de-a o vizita de rămas-bun. Ce bine ar fi fost dacă ar fi stat la hanuri introduse în circuitul poştei, la care scrisorile ei să fi ajuns la el. Dar el nu făcuse nimic din toate astea, şi acum ea era cea care plătea pentru asta.

— Bună ziua, domnule Weston, ce mai faceţi? spuse

ea pe un ton neutru. Nu luaţi loc?

— Nu! El străbătu vijelios încăperea, oprindu-se numai când ea făcu un pas în spate. De ce, Livie? Ce s-a întâmplat?

Suferinţa din vocea lui era reală şi îi sfâşia inima. Indiferent de ce altceva mai era vinovat, lui Jamie chiar îi păsa de ea. Aparenţa de calm i se clătină puţin.

— Tatăl meu a aranjat căsătoria. Era îngrijorat de reputaţia mea.

El tresări violent, ca şi cum l-ar fi lovit cineva în faţă, înainte ca privirea lui înspăimântată să se îndrepte asupra pântecelui ei.

— Dumnezeule. Nu eşti…?

— Nu! Îşi aruncă privirea şovăitor spre uşă, însă un servitor isteţ o închisese în urma lui Jamie. Nu sunt însărcinată cu copilul tău.

Pe chipul lui se citi uşurarea, urmată rapid de derută şi furie.

— Şi-atunci de ce atâta grabă? Chiar dacă el se temea de un asemenea lucru, eu ar fi trebuit să fiu cel căruia trebuia să i se adreseze.

— Dar tu nu erai aici, spuse ea abia stăpânindu-se. Ai plecat fără să spui nimic în legătură cu locul în care vei fi sau când anume te vei întoarce.

El ridică mâna într-un gest de iritare.

— N-am intenţionat să lipsesc decât câteva săptămâni. Ţi-am scris şi ţi-am spus asta.

— Dar nu i-ai dat niciun motiv să mai aştepte! Începuse să îşi piardă cumpătul. Nu ai venit niciodată să îi ceri voie să…

— De parcă ar fi refuzat, spuse Jamie în derâdere. Ştim amândoi că l-ar fi stors pe tatăl meu până la ultima centimă şi ar fi adus un preot de îndată ce contractul era semnat.

Era adevărat, iar asta o înfuria la culme.

— Oh, deci ştii bine că şi-ar fi dat acordul, dar, cu toate astea, nu te-ai putut deranja să vorbeşti cu el? Ce

spune asta despre tine, James Weston?

El se înroşi la faţă. Gura i se încleştă.

— N-am ştiut că este atât de nerăbdător să te mărite.

— Nici eu! Ea îşi duse mâinile la faţa care îi ardea de supărare şi umilinţă. Nici măcar nu le-ai spus părinţilor tăi… Probabil n-ai vorbit cu-adevărat serios când ai spus c-o să mergi până la capăt cu povestea asta, şi acea zi n-a fost decât o simplă distracţie pentru tine…

— Nu spune asta, o întrerupse el. Am crezut sincer în toate cuvintele pe care le-am spus!

— Dar tocmai asta este, au fost doar cuvinte, Jamie – nu ne-au legat cu nimic şi nici nu însemnau nimic în faţa banilor! Ea respira greu acum, vibrând de suferinţă. Asta-i tot ce voia tatăl meu – bani. Dacă ai fi fost aici, i-ar fi primit de la tine, însă tu n-ai fost, aşa că i-a primit de la domnul Townsend. Şi de asta sunt măritată cu cineva pe care nici măcar nu îl cunosc.

Jamie se holbă la ea, uluit, furios şi foarte tânăr. Pentru prima oară, Olivia se simţi cea mai mare şi mai înţeleaptă din ei doi; avea senzaţia că îmbătrânise zece ani în ultima săptămână.

— Nu am ştiut. Tu… tu nu mi-ai spus! Devenind din ce în ce mai agitat, îşi băgă hotărât o mână în buzunar şi scoase scrisoarea ei, mototolită şi pătată. Deja parcursesem tot drumul până la Wiltshire înainte ca asta să ajungă la mine… Mama o trimisese la un alt han. Nici măcar nu ai făcut vreo aluzie de genul acesta! Livie, m-ai întrebat doar când mi-am planificat să mă întorc acasă. Dacă în scrisoarea ei mama nu m-ar fi dojenit, n-aş fi fost deloc alarmat în privinţa asta. M-am întors, însă aş fi venit ca vântul şi ca gândul dacă aş fi ştiut cât de urgent este… Clătină din cap, frustrat şi perplex. Olivia, noi am vorbit să aşteptăm un an. N-am crezut că este vreo grabă să vorbesc cu tatăl tău. Am vrut ca mai întâi să mă pun pe picioare.

— Ei, acum o să ai o grămadă de timp pentru asta, replică ea fără să se poată abţine.

Ochii lui Jamie scânteiară.

— Nu mi-ai spus niciodată cât de rău stăteau lucrurile la voi acasă. Ştiam că tatăl tău este plin de datorii, dar n-am avut nici cea mai vagă idee că este atât de disperat.

Olivia râse deznădăjduit.

— Ei bine… Asta nu prea mai contează acum.

Ochii lui aveau o expresie sălbatică, de om nebun. După care rămaseră goi, întunecaţi. Privi lung nenorocita de scrisoare, trecându-şi degetul mare peste ea, să îi îndrepte cutele.

— Nu. Bănuiesc că nu.

Pentru un moment lung, atât de lung încât păru a dura o eternitate, rămaseră tăcuţi, unul în faţa celuilalt. Furia Oliviei se topise fără veste, iar acum trebui să clipească des ca să îşi reţină lacrimile. Impulsul de a se arunca în braţele lui Jamie şi de a-l implora să o ia de acolo era aproape copleşitor. Ştia că nu avea niciun sens şi că ar fi fost nedrept faţă de Jamie, însă, în clipa aceea, când viaţa părea că i se termina tocmai când crezuse că era gata să înceapă, simţea că ar renunţa bucuroasă la orice şansă la o existenţă decentă şi onorabilă dacă ei doi ar putea fi împreună.

— Jamie, începu ea, după care se opri.

Gata, de-acum nu trebuia să se mai gândească la el în acest fel.

— Domnule Weston. Sper că putem rămâne prieteni. Orice altceva între noi doi – îi tremură vocea şi făcu o pauză – ar fi complet nepotrivit.

În zilele care trecuseră de la căsătoria ei, avusese timp să se gândească dacă voia să îi scoată pe Jamie şi pe toţi ceilalţi membri ai familiei Weston din viaţa ei. Poate că i-ar fi fost mai uşor aşa, dar oamenii ăştia erau totul pentru ea, de ani în şir. Propria ei familie nu o iubise niciodată aşa cum o făcuse familia Weston, iar acum aproape că nu suporta să se gândească la părinţii ei.

Însă, ca să îşi păstreze prietenia cu Abigail şi cu Penelope, trebuia să păstreze o relaţie politicoasă cu Jamie. Şi singura modalitate prin care putea să o facă era să îl ţină

la o distanţă decentă, acum şi pentru totdeauna. Să îşi piardă iubirea era groaznic, dar să piardă pe toată lumea la care ţinea era absolut insuportabil.

Îşi spusese asta în sinea ei de numeroase ori în ultimele zile şi de fiecare dată o apucase bocitul. Era ciudat cât de tare o durea acum, că trebuia să i-o spună şi lui.

— Nu acesta este modul în care am sperat eu că va evolua relaţia noastră, continuă ea, chinuindu-se să articuleze fiecare cuvânt în parte, însă ce s-a făcut rămâne făcut. Ar fi cel mai bine dacă ne-am păstra regretele pentru noi înşine.

El înălţă capul. Ochii lui erau complet lipsiţi de vioiciune când îi întâlniră pe ai ei.

— Da. Dacă asta este ceea ce doriţi, doamnă Townsend. Numele sună greu ca plumbul şi urât pe buzele lui şi îi trimise încă un spasm de durere prin corp. Îmi cer scuze că v-am deranjat. După cum spuneţi şi dumneavoastră, ce s-a făcut rămâne făcut.

Făcu o pauză şi-i aruncă o privire cercetătoare, aproape ca şi cum ar fi aşteptat ca ea să-l implore să o ia de-acolo. Iar hotărârea Oliviei aproape că se spulberă. Dumnezeu să o ajute, dacă el îi spunea că ar trebui să fugă împreună, la naiba cu orice decenţă…

— Presupun că nu mai este nimic altceva de spus, zise el însă. Bună ziua.

Paşii lui răsunară greoi când se întoarse şi plecă.

Peste câteva minute, Henry intră în încăpere.

— Cine a fost acest domn?

Olivia se retrăsese la fereastră. Dedesubt, Jamie îşi luă hăţurile calului şi se sui în şa. Fără să se uite măcar o dată în sus, se întoarse şi se îndepărtă călare. Greutatea pe care o simţea ea în piept crescu până când avu impresia că urma să se sufoce. El pleca, iar toate speranţele şi visurile ei zăceau în pulberea rămasă în urmă. Îşi lipi palma de sticlă ca şi cum ar fi vrut să-l tragă astfel înapoi lângă ea.

— Ţi-e rău, Olivia? întrebă Henry absent. Citea raportul privind cursele de cai şi nici măcar nu îşi aruncă

privirea spre ea. Te-a supărat individul acela?

Ea îşi şterse o lacrimă ce i se scurgea pe obraz. Jos, pe străzile de dedesubt, Jamie coti şi dispăru din faţa ochilor ei.

— Nu, şopti ea ca răspuns la întrebarea soţului ei. Sunt bine. Nu a fost decât un vechi prieten. Şi nimic mai mult. Niciodată nimic mai mult.

Partea a doua

Şi nimeni nu te ştie.
Cum te-am ştiut eu...
De-a pururi jeli-voi după tine.
Mai mult decât pot exprima prin cuvinte.

Lord Byron

Capitolul 4

1822
Gravesend, Kent

Ceasul de deasupra biroului funcţionarului se oprise, şi la fel se oprise şi timpul, după cum i se părea Oliviei Townsend.

— Mai durează mult la domnul Armand? întrebă ea.

O durea spatele; stătea pe scaunul tare de lemn de ore bune. Nu avea nici cea mai vagă idee câte anume, întrucât ceasul de perete se oprise, însă i se părea că trecuseră cel puţin câteva.

— Nu ştiu, replică funcţionarul fără să îşi ridice privirea de la ceea ce făcea. Este un om foarte ocupat,

doamnă.

Olivia se gândi că era adevărat. În timp ce ea stătuse acolo, cel puţin alţi trei clienţi veniseră şi plecaseră, fiecare în parte conduşi direct în biroul privat al domnului Armand la sosire. Funcţionarul îşi plecase capul şi le zâmbise afectat, dar altfel nu se ridicase de pe scaun decât pentru a pune mai mult cărbune pe foc sau pentru a aduce o cană de bere de la taverna de peste drum. Cum focul era de partea cealaltă a încăperii faţă de ea, iar bărbatul nu se oferise să îi aducă şi ei ceva de băut, niciuna din aceste acţiuni nu îi îmbunătăţiră părerea Oliviei referitoare la el. Începuse să îşi imagineze cum îi smulge pana de scris din mână şi i-o rupe înainte să intre valvârtej în biroul privat şi să se confrunte cu avocatul. Ultimul client plecase cu ceva timp în urmă şi nu mai apăruse altul. Dacă nu cumva funcţionarul o minţise, domnul Armand ştiuse de prezenţa ei şi o ignorase complet, încă de la amiază.

Funcţionarul întoarse o pagină, pana lui de scris făcând fără încetare adnotări în registrul contabil. Probabil transcria o istorie a lumii, se gândi Olivia din ce în ce mai iritată.

— Aţi putea, vă rog, să îi reamintiţi că aştept şi eu aici?

Nu se mai deranjă să ascundă nuanţa de ironie din vorbele sale.

Funcţionarul se uită atent la ea peste ochelarii de pe nas. Era un bărbat în vârstă şi burtos, ce încărunţea vizibil, şi era imposibil să ai vreun dubiu asupra dezaprobării din privirea lui.

— Ştie asta, doamnă.

— Cred că a uitat! exclamă ea. Am venit ca răspuns la un pachet pe care dumnealui mi l-a trimis. A fost avocatul soţului meu ani şi ani în şir…

— Domnul Charters a fost avocatul soţului dumneavoastră, doamnă Townsend, o întrerupse funcţionarul. Domnul Armand doar a preluat cabinetul acestuia.

— Dacă nu se mai ocupă de asta, ar putea la fel de bine să îmi trimită mie toate dosarele şi registrele soţului meu, spuse Olivia zâmbind la vederea expresiei neînduplecate de pe faţa funcţionarului. De vreme ce soţul meu a murit, sunt sigură că nu fac decât să adune praf. Daţi-mi-le mie şi o să plec fără să îl mai deranjez în vreun fel pe domnul Armand.

Bărbatul reveni la ceea ce scria mai înainte fără să dovedească măcar un minimum de politeţe şi să îi răspundă. Răbdarea deja pe sfârşite a Oliviei se epuiză. Femeia se ridică exact în momentul în care uşa de la capătul opus al încăperii se deschise.

— Doamnă Townsend, spuse domnul din pragul uşii. Poftiţi înăuntru!

Străduindu-se să îşi domolească nervii, făcu o reverenţă politicoasă şi, trecând pe lângă el, intră într-un birou mare, dar foarte dezordonat. Urmele de formă dreptunghiulară de pe pereţi marcau locul de unde lipseau nişte tablouri, iar rafturile erau goale. Domnul Armand murmură ceva pe post de scuză în timp ce scutura praful de pe un scaun, pentru ea.

— Am luat la rând lucrurile domnului Charters. A fost o sarcină laborioasă, căci dumnealui a fost avocat pentru mai bine de patruzeci de ani.

Olivia luă loc.

— Sunt sigură că e o treabă migăloasă. Dar sper să vă pot fi de ajutor într-un fel; m-am mirat foarte tare să aud că aveţi nişte hârtii de-ale soţului meu. Henry a murit acum câteva luni. Orice a fost al lui acum îmi aparţine mie.

— Într-adevăr, spuse domnul Armand fără grabă.

Se aşeză în spatele biroului său şi afişă o expresie îndurerată.

— Trebuie să încep prin a-mi cere scuze, doamnă Townsend. V-am trimis un registru…

Olivia încuviinţă din cap, numai ochi şi urechi la avocat.

— Acesta este motivul pentru care mă aflu aici.

Fusese motivul pentru care lăsase totul ca să vină la Gravesend în toiul iernii. După moartea lui Henry, devenise din ce în ce mai evident că el avusese secrete faţă de ea, ba chiar unele semnificative. Acest fapt în sine, luat separat, nu o mirase; întregul lor mariaj fusese unul mai degrabă distant; erau precum două cunoştinţe care trăiau într-un fel de aranjament cordial. Henry nu i se confesase vreodată cu privire la afacerile sale, şi, cum facturile erau întotdeauna plătite, Olivia nu făcuse niciodată presiuni în acest sens. Presupusese că trăiau din moştenirea rămasă de la tatăl lui, care fusese una substanţială.

Însă când Henry murise, în urmă cu doi ani, venitul ei secase în mod inexplicabil, chiar dacă trebuie să fi existat o anumită rentă pentru ea. Avocatul, domnul Brewster, nu putuse decât să îi spună că toate conturile erau goale şi că renta ei fusese anulată. Nu avea nici cea mai vagă idee unde şi cum îşi tocase Henry fondurile, şi, fără Henry în persoană, se părea că acele fonduri dispăruseră. Şi aşa cum dispăruseră banii, aşa dispăruseră şi pretinşii prieteni ai lui Henry. Pe Olivia nu o deranjase acest lucru; ştia că ea nu era deloc precum şarmantul şi sociabilul ei soţ, iar prietenii lui nu aveau timp pentru o văduvă cu statutul şi veniturile în cădere liberă. De fapt, chiar îşi dorise ca toţi prietenii lui Henry să dispară şi să nu mai aibă de-a face cu ei, însă unul anume – Simon, vicontele Clary – refuzase să dispară, iar de la asta începuseră toate problemele ei.

Pulsul îi crescu brusc când se gândi la el, ameninţându-i starea de calm. Cu un efort considerabil, Olivia îşi concentră atenţia asupra domnului Armand. În urmă cu trei săptămâni, aşa, din senin, primise un pachet de la el şi înştiinţarea că preluase biroul de avocatură al lui Richard Charters, acum decedat, care din câte se părea fusese unul dintre avocaţii lui Henry. În pachet, el pusese un registru, spunându-i că-l găsise printre dosarele domnului Charters şi că avea o etichetă pe el cu numele lui Henry; acesta părea pentru toată lumea ca fiind parţial carnet de însemnări, parţial registru contabil, în care erau

consemnate cu scrisul de mână atât de distinct al lui Henry plăţile unor sume foarte mari. Mulţumită aluziilor lui Lord Clary, Olivia începuse să suspecteze că soţul ei era implicat în ceva ilicit, chiar ilegal, iar acest registru părea să confirme asta, chiar dacă nu explica exact ce anume reprezentau acele activităţi.

Însă îi dăduse o speranţă. Dacă putea să descifreze în ce fusese băgat Henry şi cum fusese implicat Clary, poate reuşea să schimbe raportul de forţe cu vicontele şi să îl convingă să păstreze o distanţă apreciabilă faţă de ea.

Sau aşa spera ea. Dacă asta nu funcţiona, nu avea nici cea mai vagă idee ce altceva putea să facă.

Domnul Armand îşi târî picioarele şi se scărpină în bărbie.

— În legătură cu registrul, da. A fost o sarcină monumentală să triez dosarele domnului Charters. Dumnealui a practicat avocatura ani întregi, înţelegeţi şi dumneavoastră, şi păstra o grămadă de informaţii pentru clienţii săi…

— Înţeleg, spuse Olivia iute. Probabil sunteţi nerăbdător să scăpaţi de toată hârţogăria. Eu sunt aici ca să preiau orice a lăsat soţul meu în posesia domnului Charters.

Trebuia să fie mai mult decât registrul cu însemnări. Mai trebuia să fie ceva.

— Ah… Vedeţi dumneavoastră, doamnă Townsend… începu el, după care făcu o pauză. N-ar fi trebuit să vă trimit deloc acel registru. Acest lucru s-a făcut dintr-o eroare, iar dacă aţi fi atât de bună să îl înapoiaţi…

— Poftim?

Lui i se înroşiră vârfurile urechilor.

— Sunteţi perfect îndreptăţită să fiţi surprinsă; îmi cer mii de scuze. A căzut dintr-un coş în altul, probabil în timp ce era mutat, şi pe cale de consecinţă nu am înţeles caracterul informaţiilor pe care le conţine.

— Şi care este acel caracter?

Pentru prima oară, Olivia era extrem de bucuroasă că

lăsase registrul ascuns în căsuţa pe care o închiriase. Se gândise să îl aducă cu ea, în caz că domnul Armand se oferea să o ajute să îi înţeleagă conţinutul, însă intuiţia sau altceva o făcuse să îl ascundă sub scândurile podelei. Cu toate acestea, se aşteptase ca Clary să fie cel care umbla după el, nu avocatul care i-l trimisese.

Domnul Armand îi răspunse cu un zâmbet împăciuitor.

— Trebuie să insist, doamnă, să-l primesc înapoi.

— Iar eu trebuie să refuz, spuse ea indignată. Eu sunt cea care trebuie să insiste să primească orice i-a aparţinut soţului meu. Dacă a lăsat vreo datorie în urmă, sunt pregătită să o plătesc.

Palmele îi erau umede. Împrumutase o sumă mare de bani de la Penelope Weston exact pentru acest motiv, însă încă spera că nu avea să fie nevoită să o folosească. Nu avea nici cea mai vagă idee cum i-ar putea înapoia vreodată suma respectivă prietenei sale.

— Nu este vorba despre vreo datorie. V-am trimis registrul din greşeală.

Olivia strânse din dinţi şi mai tare.

— După cum se ştie, conţine scrisul de mână al soţului meu. Negaţi că era al lui?

— Mă tem că această conversaţie vă supără, ceea ce nu a fost intenţia mea. El ridică o mână, căci ea deschisese gura să-l întrerupă, îmi cer scuze sincer pentru eroarea de a vă fi trimis registrul şi de a vă tulbura astfel. Domnul Charters a păstrat informaţiile clienţilor săi în regim strict confidenţial, iar intenţia dumnealui a fost ca această protecţie să fie extinsă şi dincolo de moarte. Acel registru ar fi trebuit să fie într-o cutie cu lucrurile pentru care domnul Charters a lăsat instrucţiuni să fie distruse după moartea sa.

Ei i se păru că podeaua se prăbuşeşte sub picioarele ei.

— Domnule Armand, spuse ea cu grijă. Dacă aş fi avut vreo idee că soţul meu i-a lăsat bunuri personale şi private domnului Charters, le-aş fi revendicat de acum doi ani.

Acele documente îmi aparţin mie, nu domnului Charters sau dumitale. Vă rog spuneţi-mi că încă le aveţi şi că mi le puteţi da acum.

Avocatul se aplecă în faţă.

— Doamnă, nu aţi înţeles. Documentele au avut tot timpul un caracter strict confidenţial. Probabil că domnul Townsend şi-a dorit asta, altfel domnul Charters nu ar fi lăsat asemenea instrucţiuni în privinţa lor.

— Aceasta este o simplă presupunere, replică ea. Vă asigur, domnule, că soţul meu nu avea de ce să-şi dorească să le ascundă de mine.

Olivia nu avea nici cea mai vagă idee dacă era adevărat sau nu, dar nu i-ar fi mărturisit nici în ruptul capului avocatului acest lucru. Henry nu fusese cel mai bun soţ din lume, dar nici nu fusese unul îngrozitor. Era sigură că Henry nu ar fi vrut ca Clary să o intimideze şi să îi facă rău, iar acum acest registru misterios şi orice alte documente care ar fi putut aduce clarificări în privinţa lui puteau fi singura modalitate de a-l opri.

— Cu toate acestea, instrucţiunile domnului Charters au fost foarte clare: totul urma să fie ars. Şi aşa a şi fost.

Ea clipi neîncrezătoare.

— Le-aţi ars deja?

El încuviinţă din cap.

— Şi trebuie să vă cer să înapoiaţi acel registru, astfel încât să poată fi la rândul lui distrus.

Olivia se uită lung la el, nevenindu-i să creadă.

— Nu se poate să vorbiţi serios.

— Doamnă, eu nu vreau decât să vă scutesc de probleme. În notiţele domnului Charters se preciza că orice chestiuni legate de acel registru se vor fi încheiat odată cu moartea domnului Townsend, ceea ce înseamnă că registrul nu poate decât să vă provoace tulburare şi durere. Vă recomand să mi-l înapoiaţi şi să vi-l scoateţi din minte.

Nu. Nu era un răspuns la rugăciunile ei, ci doar un alt mister, o altă întrebare la care nu avea cum să obţină un răspuns rezonabil. Ţeapănă, ea se ridică de pe scaun.

— Nu pot să fac asta, domnule. L-am lăsat în grija unui prieten de încredere de la Londra.

Dacă Henry fusese implicat în ceva atât de îngrozitor încât voia ca toate dovezile să fie distruse după moartea lui – ceva în care era posibil să fi fost la fel de implicat şi Lord Clary –, exista posibilitatea ca vicontele să vorbească cu domnul Armand despre recuperarea acelui registru. Iar dacă Clary o urmărise până la biroul domnului Armand…

Trebuia să scape de avocat. El crezuse că ea era o femeie uşor de manevrat şi sensibilă la chestiuni emoţionale, aşa că putea, la urma urmei, să profite de asta. Îşi scoase o batistă şi îşi muşcă partea interioară a obrazului până când ochii i se umplură de lacrimi.

— Cred că nu ştiţi ce înseamnă durerea unei femei, domnule Armand. Departe de a dori să uit totul despre soţul meu, eu rămân credincioasă memoriei sale. Orice a fost al lui, până şi aceste lucruri atât de neînsemnate încât în mod evident dumneavoastră credeţi că nimănui nu i-ar putea păsa de ele, îmi sunt mai dragi ca niciodată, căci au fost cândva ale lui, iar acum el este pierdut pentru totdeauna pentru mine.

Se părea că Henry voise să-şi ia secretele cu el în mormânt şi să o lase pe ea să suporte consecinţele. Henry însuşi îi devenise din ce în ce mai puţin drag de la o zi la alta, dar ar fi dat aproape orice să îi vadă hârtiile care i-ar fi putut rezolva problemele.

Olivia lăsă un dram de isterie să răzbată din vocea ei.

— Dacă o să pierdeţi vreodată pe cineva atât de iubit, veţi înţelege ce simt eu! Documentele soţului meu îmi aparţineau, iar dumneavoastră nu aveaţi niciun drept să le distrugeţi – în mod sigur nu fără să spuneţi nimănui. I-aş fi zis acelaşi lucru şi domnului Charters, dacă ar fi avut decenţa să mă anunţe că le deţine. Nu pot să fiu de acord cu un avocat care ar lipsi o văduvă de bunurile soţului ei, şi mă întreb ce încerca domnul Charters să ascundă prin arderea lor!

Domnul Armand se ridică la rândul său.

— Doamnă Townsend, spuse el cu voce condescendentă şi aspră, dumneavoastră contestaţi o persoană onorabilă. Mi-e teamă că acum sunteţi surescitată...

— Poate că sunt, ţipă ea. Şi sunt extrem de dezamăgită că ultimele bunuri ale dragului meu soţ au fost distruse fără permisiunea mea. O zi bună, domnule Armand.

Îşi duse batista la gură şi ieşi din biroul avocatului, ignorând zâmbetul compătimitor al funcţionarului în timp ce îşi smulgea în grabă mantia din cuier şi plecă. Individul acela nesuferit trebuie să fi ştiut tot timpul cât ea aşteptase ca şeful lui să îi dea nişte veşti atât de proaste.

Afară, vântul rece şi înverşunat îi pătrunse prin haine. Olivia îşi trase gluga pe cap şi îşi puse mănuşile. O zi întreagă irosită, şi, ce era chiar mai rău, nu ştia ce să facă mai departe. Citise o parte din registrul lui Henry, însă era enervant de misterios – îşi pusese speranţele în documentele pe care le mai avea avocatul. În mod sigur trebuie să fi conţinut o sumedenie de informaţii referitoare la bani, toţi acei bani pe care Henry îi notase cu atâta grijă. Iar dacă toţi acei bani trecuseră prin mâinile avocatului, probabil că el ştia mai mult despre toate astea. Ei bine, se părea că domnul Charters ştiuse într-adevăr mult mai multe, iar acum domnul Armand arsese dovada. Nu avea ce să facă decât să citească registrul cu mai multă atenţie, întrucât se părea că este singura ei şansă să afle adevărul.

Oraşul se pregătea pentru noapte. Lămpile străluceau la ferestrele caselor de-a lungul străzii principale, iar mirosul de carne prăjită o făcu să îşi ridice uşor nasul mai mult decât o dată. Îşi închinase în mod voit o căsuţă din afara oraşului, însă acum stomacul care îi ghiorţăia de foame şi mâinile reci o făceau să se simtă cât se putea de rău; avea mult de mers înainte să îşi poată savura cina lângă un foc care să ardă tihnit. Îşi retrase capul între umeri ca să se apere de vânt şi o porni de-a lungul drumului ce ducea spre nord, către coastă.

Auzi paşi în urmă în momentul în care ajunse la ultima cotitură spre casa ei. Îşi ţinu respiraţia şi ascultă: era un mers apăsat şi greoi, al unui bărbat în cizme, ai cărui paşi mari o ajungeau din urmă. Putea fi cineva care se grăbea să ajungă acasă după o zi lungă, şi totuşi... Inima ei aproape se opri şi nu mai putu să respire în momentul în care îi trecură prin minte alte posibilităţi. Dacă Lord Clary o găsise într-un fel sau altul, o urmărise şi descoperise că ea este singură aici, pe această potecă îngustă de la marginea oraşului...

Mâinile i se strânseră printre faldurile mantiei. Nu, nu, nu! Dacă-şi îngăduia să se gândească prea mult la asta, el avea să învingă. Bărbatul acesta petrecuse luni întregi încercând să o seducă, cu manevre din ce în ce mai intense de forţare, manipulare şi intimidare. Dacă o pornise pe urmele ei până la Gravesend în toiul iernii, cu siguranţă nu era dispus să fie refuzat din nou.

Acum sângele îi pulsa cu rapiditate, iar paşii ei îşi măriră ritmul în timp ce simţea furia curgându-i prin vene. Era atât de obosită – zece ani din viaţa ei pătimise din cauza bărbaţilor care o manipulaseră sau o obligaseră să facă ce doreau ei, fără să le pese deloc de dorinţele ei. Mai întâi tatăl ei, apoi tatăl lui Henry, însuşi blestematul de Henry, acel avocat uns cu toate alifiile, iar acum încarnarea diavolului, Simon Clary. Olivia se săturase până peste cap de toate astea.

Îl ura pe Clary. Şi el o ura la rândul lui. Dacă nu şi-ar fi dorit atât de tare să ajungă sub fustele ei, probabil ar fi pus deja la cale un fel de „accident”, să se descotorosească de ea. La urma urmei, ce ştia ea? Poate că în cele din urmă îi trecuse dorinţa arzătoare faţă de ea ca femeie, iar acum nu voia decât să scape de ea.

Chiar în faţă se afla o clădire abandonată. Fusese cândva un fel de gheretă a portarului, însă gardurile înalte dinspre pădure ce separau curtea de lumea înconjurătoare dispăruseră de mult, iar casa în sine era o ruină ce stătea să se dărâme. Dincolo de ea se întindea drumul spre casa

ei închiriată, în sus pe poteca şerpuitoare, dincolo de deal. Însă, printre rămăşiţele uscate ale gardului viu crescut în neştire, lumina lunii scoase la iveală o formă familiară şi bine-venită: coada unei lopeţi.

Ea îşi pironi privirea asupra acesteia. Umbrele groase se legănau şi se agitau la fiecare rafală de vânt şi, dacă se uita într-o parte, era posibil să nu mai localizeze lopata. Paşii din spate încă o urmăreau, fără să o ajungă din urmă, dar şi fără să se îndepărteze. Probabil că urmăritorul ei aştepta până când nu mai puteau fi absolut deloc văzuţi dinspre oraş; de îndată ce ocolea ghereta portarului, un hăţiş de fagi urma să o ascundă de privirea oricui s-ar fi uitat de la vreo fereastră din Gravesend. Nu că erau prea mari şanse să se uite cineva, dar altfel nu mai era nicio speranţă de ajutor, ca să nu mai spunem de salvare. Aleea era pustie, întunecată, retrasă şi bătută de un vânt rece ce îi sufla direct în faţă. Clary ar face cu ea ce îşi dorea şi nimeni nu ar descoperi corpul ei neînsufleţit până la primăvară.

Însă acea lopată era acolo, sprijinită la întâmplare de zidul de piatră. Se rugă în gând ca lopata să mai aibă partea metalică şi să nu se facă praf în momentul în care avea să o atingă. Se întâmpla adesea acest lucru cu obiectele lăsate în aer liber atât de aproape de mare. Chiar şi aşa, era singura ei speranţă, şi avea de gând să o folosească în orice fel posibil.

Aşteptă până când ajunse la numai câţiva paşi distanţă. Până acum se mişcase cu un pas mai vioi, dar nu grăbit; acum o luă la fugă, lăsându-şi mantia să zboare de pe ea. Temându-se că lopata ar putea fi blocată în masa aceea de vegetaţie crescută la întâmplare, o apucă şi trase de ea, aproape pierzându-şi echilibrul când lopata ieşi fără niciun pic de dificultate. Ocoli rapid colţul casei şi se lipi de zid, încercând să-şi domolească respiraţia enervant de gălăgioasă.

Paşii din spate se opriră. Ea apucă cu putere coada, cu inima bătându-i gata să îi sară din piept şi cu ochii

aţintiţi spre locul de pe alee unde urmăritorul trebuia să păşească dacă intenţiona să se ia după ea. „Dă-i drumul”, se rugă ea în tăcere. Chiar dacă n-ar fi deranjat-o în vreun fel să îl vadă mort pe Clary, nu ştia dacă avea tăria să îl lovească cu lopata până crăpa.

Omul spuse ceva. Vântul şuierător îi acoperi vorbele, risipindu-le printre zgomotele scoase de ramurile desfrunzite ale copacilor, însă era fără îndoială o voce de bărbat. Scârţâitul paşilor lui se auzi mai aproape.

Transpiraţia rece se prelingea pe tâmpla Oliviei. Ridică lopata aşa cum ar ţine cineva o bâtă de crichet. Cu braţele tremurându-i, strânse din dinţi ca să se calmeze. „Numai unul din noi poate pleca pe picioare de aici”, îşi repetă în minte. Dacă se avânta spre el să-l lovească şi rata, probabil că Clary avea să o ucidă pe loc cu exact aceeaşi lopată.

Lumina se diminuă considerabil în momentul în care un nor trecu prin faţa fetei rotunde a lunii. Ea era mai greu de văzut, dar şi el la fel. Olivia îşi propti cu grijă picioarele ca să aibă stabilitate pentru balans, dorindu-şi ca bărbatul fie să se dovedească nevinovat şi să se îndepărteze, fie să se dovedească vinovat şi să apară de după casa asta nenorocită. I se părea tortură curată să stea acolo şi să aştepte nemişcată, cuprinsă de teroare.

Un pas, după care un altul. O siluetă înaltă şi neclară apăru de după colţul casei. Pălăria îi acoperea faţa bărbatului, însă lumina lunii lucea grăitor pe ţeava pistolului din mâna lui.

Olivia trase adânc aer în piept şi îşi balansă corpul cu toată puterea.

El era înalt şi se afla acolo pe alee, în timp ce ea nu era la fel de înaltă şi stătea ca într-o găoace în grădina casei dărăpănate. Lopata îl lovi zdravăn cu toată suprafaţa metalică în braţ, cu o forţă care aproape o făcu să îşi piardă echilibrul. Pistolul zbură din mâna bărbatului şi dispăru în întuneric. Bărbatul înjură şi se încovoie. Înnebunită, Olivia trase lopata înapoi, ridicând-o ca să mai lovească o dată.

Trebuia să îl împiedice să găsească arma.

— Opreşte-te, strigă el, ridicându-şi mâinile în timp ce cădea în genunchi. Aşteaptă!

Cu braţele ridicate, cu inima bătându-i să îi sară din piept, Olivia recunoscu vocea la timp cât să se abţină să-l mai lovească o dată. Nu era Simon Clary. De fapt, nu era cineva care i ar fi făcut vreun rău.

— J-Jamie? se bâlbâi ea neîncrezătoare.

El îşi lăsă capul pe spate în momentul în care norul trecu şi descoperi din nou luna oferindu-i suficientă lumină încât să-i vadă faţa sub borul pălăriei.

— Bună seara, Livie, spuse James Weston cu un zâmbet strâmb. Ce bine-mi pare să te revăd!

Capitolul 5

Nu pentru prima oară în viaţă, James Weston îşi dori să poată da anii înapoi şi să-şi dea singur o mamă de bătaie bună, încât să-i vină mintea la cap.

În urmă cu zece ani nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea. Olivia ar fi fost fericită să îl vadă. Nu ar fi ascuns de el nişte secrete periculoase şi nu s-ar fi băgat singură într-o afacere nebunească, extrem de periculoasă. În urmă cu zece ani, ea ar fi venit la el înainte ca lucrurile să o ia complet razna şi i-ar fi cerut ajutorul, căci avea încredere în el.

Desigur, acum zece ani ea chiar făcuse toate astea – iar el fusese cel care nu se comportase cum trebuie. Şi, ceea ce era mai rău, se părea că ea încă suferea şi suporta consecinţele acelui eşec. Jamie bănuise că acela era adevărul tot timpul de-atunci încoace, însă până în seara aceea nu avusese măsura reală a suferinţei ei. Nu o acuza deloc că îl atacase cu o lopată.

Olivia dădu drumul lopeţii de parcă i-ar fi ars mâinile.

— Ce faci aici?

Jamie se ridică.

— Te căutam, spuse el, scuturându-şi mâna.

Braţul îi tremura şi era inert de la cot în jos. Abia dacă îşi putea simţi degetele de la mână.

Respiraţia ei se îngreună din cauza panicii.

— Cum de m-ai găsit? Se retrase în cel mai întunecat cotlon, albă la faţă. Cine ştie unde sunt?

Frica aceasta disperată îl lovi acolo unde îl durea mai tare. Ştia de cine se temea ea. Sora lui, Penelope, îi spusese o poveste incredibilă despre cum vicontele Clary o urmărea pe Olivia pentru nişte motive necunoscute, dar fără îndoială sinistre, şi de data aceasta cu siguranţă nu exagerase cu nimic. Olivia era îngrozită, chiar şi după tot drumul parcurs până aici, în izolatul Gravesend. Iar asta însemna că Jamie o lăsase încă o dată baltă, deoarece Penelope îi mai spusese şi că Olivia încercase să dea de el înainte să fugă din Londra. Era acum singură aici, silită să se apere cu o nenorocită de lopată, căci el nu fusese acolo când ea avusese nevoie de el.

— Nimeni, spuse el ca răspuns la întrebarea ei. Penelope mi-a zis câteva chestii şi am făcut şi eu nişte presupuneri.

— Şi asta a fost de-ajuns ca să mă găseşti. Trase o gură de aer, agitată. Probabil că am făcut o greşeală undeva...

— Nu crezi că e posibil să fi fost eu al naibii de isteţ? spuse el cu blândeţe.

La fel de scurt precum lumina unui trăsnet, pe faţa ei apăru un zâmbet parcă în pofida ei înseşi. Ceva din tensiunea de pe chipul ei se evaporă.

— Da, greşeala mea.

El încuviinţă din cap.

— N-am crezut că te ascundeai de mine.

— Nu, murmură ea. Te-am rănit?

Jamie îşi scoase cu grijă mănuşa şi îşi înălţă mâna spre lumina lunii, flexându-şi degetele încă înţepenite.

— Ei, scrisul meu de mână nu va mai fi la fel o bucată

de timp.

— Îmi pare rău!

— Şi mie. Se crispă de durere în timp ce îşi punea mănuşa la loc. Apropo, loveşti foarte puternic. Unde s-a dus pistolul?

Ochii ei se măriră vizibil.

— Oh! Nu ştiu. Probabil că într-acolo.

Îi făcu semn spre partea opusă a drumului.

— Întrucât bănuiesc că erai pur şi simplu speriată, iar eu nu sunt persoana pe care sperai să o ucizi, am face bine să-l găsim.

Păşi prin iarba uscată care se întindea de-a lungul marginii opuse a aleii şi se plimbă înainte şi înapoi, ochii lui scrutând pământul întunecat.

— Dacă tu nu mai fi urmărit ca un ucigaş, cu o armă în mână, nu te-aş fi lovit.

Olivia i se alătură în timp ce el înainta cu greu prin vegetaţia crescută la întâmplare.

— N-am făcut decât să-l scot ca să-l am la îndemână, în eventualitatea că mai este ceva... sau cineva.. aici care să te sperie.

O scânteiere metalică îi surprinse privirea, iar el se aplecă să îşi recupereze pistolul. Te-am strigat pe nume, sperând să te liniştesc.

— Nu te-am auzit din cauza vântului.

Jamie nu avea îndoieli în privinţa aceasta. Vântul se înteţise din momentul în care o văzuse pe Olivia, grăbindu-se prin oraş cu gluga trasă peste faţă. Şuiera printre copacii dezgoliţi de frunze şi făcea ca zona să pară şi mai abandonată, şi mai izolată decât era.

— Nu contează. Trebuie să te aperi împotriva oricui te urmăreşte în întuneric.

Verifică pistolul şi îl strecură la loc în buzunar:

— N-ai de gând să mă inviţi înăuntru la o ceaşcă de ceai?

Era complet nepoliticos, însă nu avea nicio intenţie de a o lăsa să îl dea deoparte.

Olivia ezită, după care oftă.

— Desigur.

El i se alătură păşind în spatele ei, şi merseră amândoi în tăcere. Poteca urca, iar la depărtare se vedea marea. Când ajunseră în vârful dealului, de unde li se arătă o căbănuţă obscură chiar lângă marginea terenului mlăştinos din vecinătatea ţărmului, vântul bătea în rafale suficient de puternice cât să o facă pe Olivia să se clatine. Jamie făcu o mişcare spre ea, însă ea îşi lăsă capul în jos şi se adăposti în mantie.

Cu cât se apropiau mai mult de căsuţa din piatră, cu atât lui îi displăcea mai mult. Era dispusă aproape de marginea unui faleze stâncoase nu prea înalte ce dădea înspre ocean – de fapt, înspre gura Tamisei, unde deschiderea largă de apă a estuarului se îngusta şi forma râul atât de cunoscut ce traversa Londra, la aproximativ patruzeci şi cinci de kilometri distanţă. Un gard viu neregulat şi câţiva arbuşti pitici serveau ca adăpost ce mai domolea vântul, însă căsuţa în sine era complet izolată, asigurând doar o vedere bună asupra râului.

Paşii lui îşi reduseră ritmul în momentul în care ajunseră la ea. Olivia se scotoci în buzunar, însă Jamie ridică o mână să o oprească.

— E foarte izolat locul ăsta.

— Ştiu.

Ea scoase cheia.

— Eşti încredinţată că este sigur?

Căsuţa era izolată şi greu de găsit, însă, odată localizată, nu ai fi avut de unde să primeşti ajutor la nevoie.

Ea scoase un râs forţat plin de amărăciune.

— Chiar deloc, însă bănuiesc că nu este mai rău decât oriunde altundeva, spuse ea arătând spre uşă. Am lăsat o bucăţică de material în uşă. Dacă este tot acolo, acum că m-am întors, atunci mă gândesc că totul este în regulă.

Era o bucată din pânză de culoare albastră ce ieşea puţin în afară în zona încuietorii. Pe Jamie asta nu-l linişti deloc.

— Atunci nu o să ai niciun fel de obiecţie dacă arunc o privire de jur-împrejur, asta aşa, în caz că a decis careva să folosească o fereastră în locul uşii, nu?

Ea dădu să zică ceva, apoi pur şi simplu clătină din cap. Jamie întoarse cheia în broască şi intră, cu pistolul în mână. Îi trebuiră câteva minute să verifice fiecare cameră a căsuţei în parte; era o singură încăpere la parter şi încă una deasupra ei, la care urcai pe o scară îngustă, cam ca o scară obişnuită ce putea fi mutată cu uşurinţă dintr-un loc în altul. Fiecare fereastră era fie bătută în cuie, fie acoperită cu scânduri, şi nu exista niciun loc în care cineva să se fi ascuns, nici măcar sub pat. Asta explica motivul pentru care ea nu-şi făcea prea multe griji.

Când se întoarse în camera de zi, constată că Olivia agitase focul mocnit din vatră şi aprinsese două lămpi.

— Cum de-ai ajuns în locul ăsta? întrebă el.

— Este cabana unui pescar. Se duse cu ceainicul la butoiaşul cu apă din colţ şi îl umplu. A dispărut pe mare în urmă cu mai multe săptămâni. Văduva lui nu şi-a pierdut încă speranţa şi nu vrea să vândă căbănuţa, dar s-a mutat cu familia în oraş. Bănuiesc că era prea izolat şi i s-a părut prea greu să locuiască aici fără el.

Agăţă vasul de fiert de cârligul care atârna deasupra focului ce revenea încet la viaţă.

— Din fericire pentru mine, i-a convenit să o închirieze pentru câteva săptămâni.

Olivia avea încă mantia pe ea, şi nici lui Jamie nu i venea să-şi scoată haina. Era destul de frig în casă, iar el observă că erau cam puţine lemne.

— O să mai aduc nişte lemne. S-ar putea să avem nevoie de mai mult de o ceaşcă de ceai.

Afară, cercetă rapid cu privirea terenul dimprejur. Lemnele sparte erau aranjate într-o grămadă nu prea departe de casă, însă trecu de ea, se duse până la marginea falezei şi studie cu atenţie ce se vedea dincolo. Jos, cam la trei metri sau trei metri şi jumătate distanţă, o potecă îngustă apărea din terenul mlăştinos, plantele

marine rămase în urma mareei înălţându-se şi căzând precum un val în vântul necruţător de-afară. Marea era o întindere întunecată şi distantă, a cărei suprafaţă era din loc în loc brăzdată numai de coamele valurilor ce sclipeau în lumina lunii. La orele de flux, Jamie n-ar fi fost surprins dacă bărcile cu fundul plat puteau să ajungă până la marginea falezei. Avu sentimentul că această căbănuţă fusese folosită şi pentru altceva, nu numai pentru activităţi legate de pescuit.

Îşi umplu braţele cu lemne de foc. Îl supăra faptul că Olivia bătuse tot drumul până aici. Poate că se simţea în siguranţă datorită izolării, însă, dacă Lord Clary o descoperea aici, ar fi putut să-i facă orice. Jamie decise să nu o lase singură aici. Se strecură la loc în casă şi aranjă lemnele într-o grămăjoară chiar lângă uşă.

— Ai vrea să mănânci ceva? Olivia aranjase două ceşti de ceai, iar acum săltă capacul de pe o farfurie ca să scoată la iveală nişte felii de plăcintă cu carne. Meniul este modest, dar miroase bine, adăugă ea cu un zâmbet nesigur.

În lumina focului din ce în ce mai vioi, el reuşi în sfârşit să se uite ca lumea la ea. Trecuseră aproape două luni de când avusese ocazia să o privească ultima oară. Olivia ţinuse să ascundă orice fel de frământare sau suferinţă ar fi simţit, chiar şi când Abigail şi Penelope veniseră la el şi-i povestiseră în taină că, după părerea lor, situaţia ei devenea din ce în ce mai încordată. Însă nu avea cum să ascundă cât de palidă şi de trasă la faţă se făcuse, iar această imagine îi provocă o senzaţie acută de îngrijorare ce îi străbătu tot corpul.

— Doar ceai, mulţumesc frumos, spuse el. Mâncase o masă copioasă la han înainte să plece să o găsească pe ea, iar, dacă cineva avea nevoie de o felie în plus de plăcintă de carne, aceea era Olivia. Însă insist ca tu să-ţi mănânci masa de seară.

Faţa ei se relaxă, cu o expresie de recunoştinţă. Puse o felie de plăcintă într-o farfurie şi apoi o aranjă pe grătar

ca să se încălzească, în timp ce ceainicul începu să scoată aburi. Îşi făcu de lucru pregătind ceaiul în timp ce Jamie îşi agăţă haina lângă mantia ei.

După aceea se aşeză şi se uită la ea, încercând să nu arate nici cât de fascinat, nici cât de vinovat se simţea.

Fascinat fiindcă trecuse o lungă perioadă de timp de când el şi Olivia fuseseră singuri împreună. În primii câţiva ani ai mariajului ei, aceasta fusese în foarte mare parte din cauza lui; vederea ei era ca o săgeată înfiptă în inimă, o rană sâcâitoare care ar fi trebuit să îi fie fatală, dar din cine ştie ce motiv nu fusese, iar el evitase să o vadă cât de mult fusese posibil. În cele din urmă, circumstanţele o aduseseră înapoi în preajma lui, chiar dacă senzaţia acută de pierdere a femeii iubite se mai diminuase. În străfundul inimii sale, Jamie suspecta că Olivia urma să aibă de-a pururi influenţă asupra lui. O cunoştea din copilărie, adică aproape de o viaţă, şi o iubea cam tot de atâta timp. Când se reîntâlniseră, după ce ea era deja măritată de patru sau de cinci ani, nu se putuse abţine să nu se întrebe dacă aceeaşi flacără de afecţiune ardea încă şi în pieptul ei.

Aflase curând răspunsul la această întrebare. De fiecare dată când se întâlneau şi erau obligaţi la vreun gen de apropiere – stând unul lângă celălalt la o petrecere sau aşteptând afară la un magazin după una din surorile lui –, Olivia păstra cu fermitate conversaţia concentrată numai asupra unor subiecte sociale neutre. Nici cea mai mică aluzie sau trimitere la intimitate nu fusese vreodată permisă. Ar fi putut foarte bine să fi fost doi oameni obişnuiţi, două cunoştinţe oarecare ce se întâlniseră la un moment dat, nu doi oameni care cândva însemnaseră totul unul pentru celălalt.

Ceea ce lui nu îi lăsase nimic altceva decât povara amară a vinovăţiei. Dacă ar fi fost mult mai responsabil în tinereţe, mai puţin convins de capacitatea lui de a manipula totul după gustul şi preferinţele sale, Olivia nu s-ar fi măritat niciodată cu Henry Townsend, care, la rândul lui, nu l-ar fi adus vreodată pe Lord Clary în lumea ei.

Simplul fapt că acei doi bărbaţi fuseseră prieteni ar fi trebuit să îl alerteze pe Jamie, imediat după moartea lui Henry. Ştia al naibii de bine că Clary era un om de evitat. Dar Olivia refuzase toate propunerile de apropiere pe care i le făcuse în ultimii zece ani şi îşi ascunsese toate problemele pe care le avea cu Clary nu doar de el, ci şi de surorile lui, în aceeaşi măsură. Nu dorise ajutorul lui – şi de ce şi l-ar fi dorit, când avea motive atât de bune să se îndoiască de el? Pe de altă parte, faptul că îl căutase înainte să plece în mare grabă din Londra arăta că se schimbase ceva – în rău.

Gândul acesta îl făcu să se ridice şi să-şi ia pistolul din buzunarul hainei atârnate în cuier.

— Îmi dau seama că lopata a fost aleasă într-un moment de inspiraţie, însă, dacă nu vrei să fii urmărită, trebuie să te înarmezi cum se cuvine. Puse pistolul pe masă în timp ce ea turna ceaiul în ceşti. Ar trebui să păstrezi ăsta.

Olivia se cutremură, ferindu-se să se uite la armă.

— Nu-l vreau.

— Este mult mai eficient decât o lopată.

— Ţi-ai fi dorit să fi avut chiar acum o gaură în piept? întrebă ea şi puse un bol cu zahăr în faţa lui. N-am lapte.

Jamie îi făcu semn că nu era nevoie.

— Desigur, mă bucur că n-ai avut niciun pistol mai devreme, însă, dacă tot trebuie să te aperi singură, n-ar trebui să fii la cheremul sorţii, să fii nevoită să te aperi cu o sapă, dacă găseşti una. Ştii cum se trage cu arma?

— Da, spuse ea oftând. În principiu.

— În principiu?

Bolul de zahăr era aproape gol. El luă o linguriţă.

— Ştiu cum să încarc o armă şi să apăs pe trăgaci. Cu toate acestea, ţintesc foarte prost, iar detunătura mă aruncă pe spate de cele mai multe ori. În cazul în care aş reuşi să trag un foc de armă, probabil aş rata şi aş sfârşi lungită pe spate, tuşind de la praful de puşcă şi complet neajutorată.

El îi aruncă iute o privire.

— Atunci, chiar nu ştii cum să tragi cu arma. O să lucrăm la acest aspect.

— Ceea ce nu o să atragă deloc atenţia asupra mea, spuse ea printre dinţi.

— Hmm. Jamie se uită în sus printre gene în timp ce amesteca zahărul în ceaiul fierbinte. Iar noi nu vrem asta…

Întrebarea nerostită de el rămase suspendată în aer precum fumul lămpii: „De ce nu?”

Olivia se foi, cu o figură amărâtă.

— Trebuie să ştii că nu vreau asta, spuse ea în cele din urmă pe o tonalitate joasă. Nu acum.

— Vrei să-mi spui de ce?

Ea îşi arcui o sprânceană.

— Nu ştii? Dacă ai reuşit să mă urmăreşti şi să mă găseşti, am crezut că ştii totul.

El zâmbi larg ca reacţie la tonul ei caustic. Adevărul era că ştia câte ceva, posibil mai mult decât însăşi Olivia, însă voia ca ea să îi spună – să aibă încredere în el. De data aceasta, nu avea de gând să o dezamăgească sau să o lase baltă. De data aceasta, nu avea să se despartă de ea până când Lord Clary nu ajungea în închisoare şi toate secretele murdare ale lui Henry erau date în vileag şi distruse, iar Oliviei îi dispărea acea expresie de oboseală şi de încordare de pe faţă. Iar dacă ea putea fi convinsă să îi mai acorde o şansă, el nu avea de gând să o lase să îi scape.

— Totul? Cum ar mai râde Penelope la această idee. Nici măcar eu nu aş îndrăzni să susţin că ştiu *totul.*

Buzele ei se întredeschiseră, iar pentru un scurt moment el crezu că avea să izbucnească în râs. După care surprinderea de pe faţa ei se mai atenuă, şi Olivia păru să se facă mică în scaunul ei.

— Ce face Penelope?

Jamie îşi dădu seama de manevra de eschivă, dar decise să o permită pentru moment.

— Era foarte bine ultima oară când am văzut-o.

— Este… Este fericită? Cu Lord Atherton, vreau să

spun. Eu… eu ştiu că a fost constrânsă să se mărite cu el fiindcă a încercat să mă ajute, iar eu de-atunci am fost chinuită de un sentiment de vinovăţie…

Aha, corect. Penelope îl avertizase că Olivia avea să fie, probabil, îngrijorată. În urmă cu câteva săptămâni, Penelope o salvase în mod accidental pe Olivia de o aparentă întâlnire secretă cu Lord Clary. Drept răzbunare, Clary răspândise nişte zvonuri urâte despre Penelope, care culminaseră cu căsătoria ei făcută în grabă cu Lord Atherton. Jamie fusese deopotrivă şocat şi recunoscător pentru neînfricatul devotament şi pentru loialitatea soră-sii faţă de prietena ei.

Penelope recunoscuse că era posibil să îi fi dat Oliviei impresia că nu era neapărat îndrăgostită de Atherton. Jamie ştia că lucrurile erau chiar invers, însă fără doar şi poate Olivia fusese prea prinsă şi adâncită în propriile griji ca să îşi dea seama de asta. Se aplecă în faţă, bucuros că putea să risipească una dintre temerile Oliviei.

— Penelope este la fel de fericită pe cât am văzut-o eu întotdeauna, măritată cu bărbatul pe care îl iubeşte. Când am plecat de la ei, Atherton o cuprinsese în braţe, iar ea avea o expresie de parcă triumfase asupra întregii lumi.

Ochii Oliviei se măriră brusc.

— Poftim? Bărbatul pe care îl iubeşte – nu, cu numai o lună în urmă, îl dispreţuia!

Jamie plescăi din limbă cu tristeţe.

— Sunt singurul care observă ce se întâmplă de fapt? Cu cât Penelope neagă ceva cu mai multă înverşunare, cu atât acel lucru este mai adevărat – în majoritatea cazurilor. Îndrăznesc să spun că a zis că îl urăşte, şi poate chiar a încercat să îl urască, însă nu trebuie să te laşi păcălită: dacă Penelope nu l-ar fi vrut pe Atherton, nimic pe pământ n-ar fi putut face posibilă această căsătorie. Mai degrabă soră-mea ar fi fugit cu piraţii.

Pentru prima oară nu se mai citi nicio urmă de îngrijorare pe faţa Oliviei. Părea uşor încurcată.

— Ei bine… sper că ai dreptate…

— Speri! pufni Jamie. Ca şi cum n-ai cunoaşte-o pe sora mea. Dă-mi voie să ghicesc! Pen ţi-a spus că îl dispreţuieşte – că îl detestă – pe Atherton de o mie de ori şi cu toate detaliile de rigoare, însă într-un fel sau altul nu ştiu cum se făcea că se tot întâlnea cu el ca din întâmplare şi avea parte de încă o interacţiune cu el despre care să poată pomeni apoi cu vorbe usturătoare. Noi doi ştim bine că s-ar fi făcut nevăzută sau ar fi sărit afară pe geam ca să evite pe cineva pe care îl dispreţuia din tot sufletul, aşa cum spunea despre el.

Buzele Oliviei se mişcară uşor, ca şi cum s-ar fi străduit să îşi reprime un zâmbet.

— Însă Lord Atherton… El ţine la ea?

— Aş spune că este nebun după ea – aşa cum ar trebui să fie orice bărbat, ca să se căsătorească cu Penelope.

Olivia icni indignată, iar Jamie râse.

— Am spus-o în cel mai bun mod posibil. Atherton îi este complet devotat. A sărit în Tamisa şi şi-a riscat viaţa ca să i-o salveze pe a ei când Lord Clary a împins-o peste bord.

Numele acestuia din urmă păru să o împietrească pe Olivia. Zâmbetul abia mijit îi dispăru de pe buze, iar lumina din ochii ei se transformă în buimăceală şi groază.

— Lord Stratford, tatăl lui Atherton, a insistat ca ei să meargă cu el cu iahtul său de la Londra la Richmond, însă, până când n-au plecat de la chei, Penelope şi Atherton n-au descoperit că Lord Clary stătea la pândă după ea sub puntea principală a ambarcaţiunii.

Făcu o pauză, însă Olivia rămăsese ca o statuie, cu ochii adânciţi în orbite şi complet nemişcată.

— Voia să ştie unde eşti tu, Livie. Cum ea nu i-a spus, Clary a împins-o peste bord.

— Dumnezeule mare – ar fi putut să o omoare!

Corpul i se strânse convulsiv, ca şi cum ar fi fost bolnavă, şi păru a îmbătrâni brusc sub ochii lui.

— A încercat să o facă, încuviinţă Jamie fără

menajamente.

Olivia se înfioră, însă el nu avea cum – nu putea sub nicio formă – să o cruţe de toate astea. Dacă nu înţelesese până atunci cât de periculos era de fapt acel om, avea nevoie să afle.

— Şi a fost foarte aproape să reuşească. Tamisa este rece ca gheaţa în această perioadă a anului. Dacă Atherton nu şi-ar fi petrecut tinereţea înotând înainte şi înapoi de-a lungul râului… Ridică din umeri. Nu mai e nevoie să spun că Atherton şi Penelope îi vor capul lui Clary înfipt într-o suliţă.

— Şi ce bine ar fi dacă l-ar obţine! spuse ea într-o izbucnire bruscă, revenind la viaţă. Nu mi-aş fi imaginat niciodată că…

— Că este atât de hotărât? Jamie clătină din cap enervat. Ba cred că da. Din ce motiv ai venit aici în Gravesend, încercând să nu atragi atenţia asupra ta, când nimeni din Londra nu ştie unde eşti? Ajută-mă, Olivia! Clary a încercat să o omoare pe sora mea. Este căutat de poliţie la Londra pentru asta, cât şi pentru suspiciunea de a-i fi cauzat moartea lui Lord Stratford.

Ochii Oliviei se măriră brusc.

— Şocul de a-şi vedea fiul şi moştenitorul sărind în Tamisa, după câte se părea spre o moarte sigură, a fost prea mult pentru conte. A căzut neînsufleţit, sau cel puţin asta a spus Lord Clary. Lord Atherton suspectează faptul că tatăl său era în cârdăşie cu Clary, ceea ce îl punea în postura de a-l demasca pe acesta. Însă se pare că tu ştii chiar mai multe despre activităţile lui Clary, iar Atherton… sau ar trebui să îi spun noul Lord Stratford – mi-a cerut să te implor să îl ajuţi. Şi, întrucât îndrăznesc să spun că nu te va deranja nici măcar un pic să îl vezi pe Clary putrezind în închisoare sau legănându-se atârnat de-o frânghie, sper sincer că o să ai încredere în mine şi o să-mi spui cu ce mama naibii te ameninţă.

Capitolul 6

Înainte să plece din Londra, Jamie încercase să răspundă la trei întrebări vitale.

Prima îl implica pe Henry Townsend. Cu ani în urmă, chiar după ce Olivia se măritase cu el, Jamie se interesase suficient de mult cât să se convingă că acesta urma să aibă grijă de Olivia. Se asigurase că bărbatul ei avea un venit confortabil şi o fire lipsită de vicii, iar după aceea încetase să se mai intereseze de el. Asta fusese vina lui: incapacitatea lui – refuzul lui – de a se gândi prea profund la ea alături de un alt bărbat.

De data aceasta voia să ştie totul, şi se dovedise că erau o grămadă de lucruri de ştiut. Departe de a fi gentlemanul onest şi cinstit pe care-l crezuse Jamie, Townsend intrase într-o tovărăşie dubioasă cu un grup care-l includea şi pe rău famatul Lord Clary. Clary provenea dintr-o familie ilustră, faimoasă, fiind fiu de amiral şi frate al unui comodor decorat. Se însurase cu fiica unui duce şi se învârtea în cea mai bună societate posibilă cu o aroganţă impunătoare care îi adusese un grad sporit de consideraţie şi respect, însă foarte puţini prieteni… cu excepţia lui Henry Townsend. Iar de când Henry murise, Lord Clary fusese foarte atent şi curtenitor cu văduva lui.

Acest fapt conducea la cea de-a doua întrebare a lui Jamie: Oare care putea fi motivul interesului lui Clary faţă de Olivia? Nu avea îndoieli cu privire la cel mai evident motiv; Olivia era o femeie frumoasă, chiar mai încântătoare decât fusese pe vremea când era o simplă copilă. În ciuda aroganţei sale, Clary avea reputaţia unui personaj convingător şi fascinant atunci când dorea să fie, iar multe femei îl găseau chiar foarte atrăgător. Din descrierile lor, Jamie ajunsese să îl asocieze în minte cu un uliu mare, puternic şi necruţător. Însă, nu ştia de ce, dar avea

convingerea clară că Olivia nu ar fi implorat-o pe Penelope să îi dea două sute de lire şi să plece în grabă din Londra dacă Clary nu ar fi încercat altceva decât să o seducă.

Totuşi, cea de-a treia întrebare îl condusese către cele mai interesante informaţii. Ştia că Olivia renunţase la casa ei aflată în partea cea mai la modă şi mai elegantă a oraşului după moartea lui Henry; ca să profite la maximum de ceea ce îi rămăsese în calitate de văduvă, presupuse el. Dar se dovedise că Olivia nu avea niciun fel de rentă şi, drept urmare, aproape niciun fel de venit. Renta care ar fi trebuit să îi asigure o viaţă confortabilă şi lipsită de griji fusese rapid anulată după ce mai bătrânul domn Townsend murise, iar Henry pierduse întregul capital financiar la curse. Henry pierdea foarte mult la curse, după cum aflase Jamie, deşi în acelaşi timp cheltuia cu generozitate pe haine, loje la teatru şi continua să mănânce şi să bea numai produse fine şi de calitate. După un calcul făcut de Jamie, Henry îşi cheltuise probabil întreaga avere moştenită în decursul a trei sau patru ani – şi cu toate acestea continuase să ducă acelaşi stil de viaţă extravagant timp de mai bine de doi ani fără să adune prea multe datorii. Numai chestiunea aceasta luată separat, şi era motiv întemeiat de bănuieli. Totuşi, când o adăugai la nebuloasa legată de Clary, imaginea creată era chiar mai întunecată şi mai învăluită în mister. Jamie nu putea spune dacă Henry fusese lipsit de inimă sau pur şi simplu un terchea-berchea, însă nu încăpea îndoială că individul acesta îşi lăsase soţia fără un sfanţ, la mila unui bărbat periculos.

Cea mai mare întrebare era de ce. Mulţumită lui Atherton, Jamie credea că ştia răspunsul, însă avea nevoie de ajutorul Oliviei ca să îl dovedească.

— Eşti gata să vorbeşti despre Clary? întrebă el cu blândeţe.

Ea îşi împinse scaunul în spate şi se ridică rapid, aplecându-se peste grătarul şemineului ca să verifice dacă s-a încălzit felia de plăcintă. Apoi o aduse înapoi la masă şi fără grabă îşi aranjă tacâmurile şi reumplu ambele ceşti de

ceai, chiar dacă a lui era aproape neatinsă.

— Bănuiesc că nu te pot convinge că asta nu este problema ta şi că nu ai vreo obligaţie să te implici în povestea asta, spuse ea în cele din urmă.

— Prostii, replică el aplecându-se spre ea. Individul ăsta a încercat să mi omoare sora. Sincer, tu chiar crezi că eu aş sta cu mâinile în sân şi l-aş lăsa să încerce acelaşi lucru cu tine?

Ea tresări din nou auzind de tentativa criminală a lui Clary asupra vieţii lui Penelope. Lui James nu îi păsa. Era uşurat peste măsură de faptul că sora lui şi soţul acesteia erau amândoi bine, dar în străfundul sufletului simţea că Clary nu avea să lase să îi scape ocazia dacă punea din nou mâna pe Olivia. O împinsese pe Penelope peste bordul ambarcaţiunii probabil dintr-un impuls de moment, când ea refuzase să răspundă la întrebările lui. Olivia, pe de altă parte… Indiferent ce voia acest individ de la ea, era dispus să rişte totul ca să-l obţină.

— Cândva aveai încredere în mine, continuă el. N-am venit decât ca să te-ajut, aşa, ca de la un prieten vechi la altul.

— Ştiu. Ea făcu o pauză, ca şi cum s-ar fi chinuit să îşi găsească cuvintele. Cu toate astea, nu mi-aş ierta-o niciodată dacă ţi s-ar întâmpla ceva fiindcă ai încercat să mă ajuţi.

— Atunci ştii cum mă simt eu, replică el. Ar trebui să mă retrag şi să te las să te expui la toate riscurile? Aş putea să-mi iert faptul că am stat cu mâinile în sân, iar Clary ţi-a provocat foarte mult rău? Nu. Şi, în plus… îi făcu cu ochiul, încercând să diminueze tensiunea momentului. Atherton mi-a spus nişte chestii care ne-ar putea ajuta să-i punem ştreangul de gât lui Clary. Nu uita asta: nu îmi ofer doar forţa fizică, de bărbat, ci şi isteţimea, care s-ar putea dovedi atât de utilă.

Ea zâmbi uşor. Aşa cum se întâmplase întotdeauna, asta îl făcu să îşi dorească să îi răspundă tot cu un zâmbet. Era ceva la faţa Oliviei care se schimba când zâmbea; era

scânteierea de amuzament din ochii ei sau probabil uşoara şi atât de îndrăgita încreţitură dinspre colţul din stânga al gurii sau chiar modul în care bărbia îi cobora puţin. Indiferent de ce anume era vorba, chestia asta îl fermecase în ultimii aproape douăzeci de ani şi încă o făcea.

— Cum ar putea cineva să reziste unei astfel de oferte?

— Bineînţeles că nu poţi, fu el de acord, cu o expresie serioasă. Nimeni n-ar putea.

Ea îşi plecă uşor capul şi împunse bucata din farfurie cu furculiţa, însă zâmbetul îi rămase pe buze.

— Ce pot să-ţi spun? E posibil să ştii mai mult decât ştiu eu.

— Ce vrea Clary de la tine?

— Nu ştiu, răspunse ea.

Jamie înălţă neîncrezător dintr-o sprânceană, iar ea roşi.

— Ei bine – da, iniţial am crezut că ştiu ce vrea. După ce a murit Henry, Lord Clary a fost aproape drăguţ. S-a oferit să mă ajute să pun ordine în afacerile lui Henry, să vadă dacă datoriile sunt plătite şi aşa mai departe. Eu îl aveam pe domnul Brewster – avocatul lui Henry din Londra –, aşa că l-am asigurat pe Lord Clary că sunt mulţumită să las toate lucrurile astea în seama domnului Brewster. Îşi lăsă jos furculiţa şi îşi împreună mâinile în poală. După care el mi-a oferit alte lucruri: loja sa de la teatru, acces la trăsura sa dacă aveam vreodată nevoie de una. Ezită. Când îşi dă silinţa, Clary poate fi aproape fermecător, chiar dacă e dominator şi autoritar. În cele din urmă însă, probabil că s-a săturat ca ofertele să îi fie refuzate. M-a vizitat într-o zi şi mi-a făcut o propunere complet lipsită de menajamente: voia să fiu amanta lui. Mi-a oferit o casă în St. John’s Wood, servitori, credit la cele mai rafinate magazine…

Jamie se uită la pistol, dar reuşi să-şi ţină gura. Cum putuse oare Olivia să nu spună nimănui că Clary o hărţuia?

— L-am refuzat cât de politicos am putut. În privirea ei se citea un zbucium tot mai mare. El n-a vrut să creadă

asta. Cum de era posibil să nu îl dorească cineva în situaţia mea? Bănuiesc că lui Clary arareori i se refuză ceva ce-şi doreşte, iar el a crezut ori că sunt prea ruşinoasă, ori că îl tachinez şi mi-a promis orice îmi dorea inima dacă aveam să îl accept... însă a făcut-o într-un fel aproape ameninţător. Nu-mi fusese niciodată teamă de el, însă în ziua aceea m-am speriat de-a binelea, iar el a văzut asta. Din acel moment am încercat să îl evit, însă a continuat să îşi facă apariţia din când în când, să mă ia pe nepregătite. Nu mi-a mai cerut niciodată să îi fiu amantă...

„Slavă Domnului", se gândi Jamie înverşunat.

— ... în schimb a făcut ceva mai rău. Mi-a spus că Henry îi datora o mare sumă de bani, şi, întrucât noi nu fuseserăm în măsură să găsim o soluţie amiabilă – aproape se înecă de dezgust când rosti cuvintele –, nu avea altă alternativă decât să mi-i ceară mie înapoi. Bineînţeles că eu nu dispuneam de suma pe care a vehiculat-o el, însă nu m-a crezut. După ce i-am refuzat toate ofertele de a-mi da bani, probabil şi-a imaginat că am vreun fond privat ascuns pe undeva.

„Sau poate că voia să te îngrozească şi mai tare".

— Ţi-a arătat vreo dovadă a datoriei lui Henry?

Ea râse dispreţuitor.

— Bineînţeles că nu! I-am cerut să înceteze să mă mai viziteze şi să mai deruleze vreo afacere prin domnul Brewster. A spus că e de acord dacă îi voi da hârtiile lui Henry. Făcu o pauză şi îşi ridică uşor capul ca să se uite la el pentru prima oară. De ce ar vrea Lord Clary actele lui Henry? Henry abia dacă ţinea vreun fel de document. Domnul Brewster plătea toate facturile. Henry avea puţină corespondenţă; nu avea răbdarea să stea jos la o masă de scris. Nu l-am văzut niciodată citind altceva în afară de rapoartele de la cursele de cai sau de ziarul cu ştirile sportive.

„Ce individ deştept!" Jamie avea o vagă idee referitoare la activităţile în care fusese implicat Henry, iar o grămadă de scrisori ar fi reprezentat ceva extrem de

periculos.

— Lord Clary nu a crezut nici asta, aşa cum nu crezuse nimic din ce-i spusesem mai înainte. Îşi întoarse privirea la farfuria cu cina ei neatinsă. Încă nu ştiu ce vrea, dar mi-e teamă că o să mă vâneze până la moarte.

— Penelope mi-a spus că a întrerupt o confruntare dintre tine şi Lord Clary la Londra.

Îşi alesese cuvintele cu grijă şi vorbise cu blândeţe, însă Olivia tresări.

— Da.

Vocea îi părea sufocată.

— A fost mai mult o… un fel de întâlnire în secret. Lord Clary începuse să spună din ce în ce mai insistent că o să mă dea în judecată pentru datoria aceea şi că voi fi aruncată în închisoare. Insinua tot timpul că am ceva de valoare în posesia mea, pentru care se simţea dator să emită pretenţii, dar eu nu am cedat! În cele din urmă am fost de acord să mă întâlnesc cu el într-o seară ca să îi dau explicaţii, o dată pentru totdeauna, dar în mod clar el a crezut că încep să cedez… O buclă de păr îi căzu de pe frunte şi-i umbri faţa, în timp ce ea îşi plecă uşor capul. Adevărul este că… aşa şi era. Am crezut că asta l-ar putea linişti şi i-ar arăta că nu însemn nimic pentru el sau cel puţin nimic din ceea ce îşi dorea el cu adevărat. Însă chiar atunci… Penelope a deschis uşa. Iar eu am fugit ca o laşă, atât de repede, încât nu mi-am dat seama decât mai târziu că ea nu mă urmase. Clary nu îi îngăduise să vină. Am abandonat-o furiei lui, şi…

El ridică o mână ca să o întrerupă.

— Penelope nu te învinovăţeşte de nimic.

Olivia închise ochii, şi pentru un moment păru să se simtă rău dintr-odată.

— Numai pentru că Lord Atherton a fost acolo să o salveze.

— Cu toţii avem la un moment dat nevoie de cineva să ne salveze, spuse el cu blândeţe.

Ezitantă, aproape precaută, ea îşi ridică privirea

întrebătoare. Jamie îi răspunse la rândul lui cu o privire în care se citeau liniştea, siguranţa şi speranţa că avea să fie crezut.

— Ce-a făcut Clary de te-a determinat să pleci în mare grabă la Kent? întrebă el.

Ochii de un albastru-intens ai Oliviei nu şovăiră când îi întâlniră pe ai lui.

— Nimic în mod direct. Pe neaşteptate, am primit un pachet foarte ciudat de la domnul Armand, un avocat din Gravesend. Domnul Armand îmi scria că preluase de curând afacerea unui alt avocat, acum decedat, iar în procesul trierii vechilor dosare descoperise un carnet de însemnări, un fel de registru aparţinându-i lui Henry, pe care mi l-a trimis în pachet. Am fost foarte surprinsă, deoarece nu l-auzisem niciodată pe Henry aducând în discuţie vreun alt avocat. Domnul Brewster fusese angajat de tatăl lui Henry, iar el se ocupase de toate cele, după câte ştiam eu. Totuşi, familia Townsend provenea din Kent, aşa că era posibil ca acest avocat, domnul Charters, să se fi ocupat de afacerile lor din provincie. Însă carnetul de însemnări, registrul, era foarte… ciudat. Nu numai că Henry nu era genul care să ţină un astfel de jurnal, însă nu conţinea lucrurile obişnuite pe care le-ar fi consemnat un gentleman. Domnul Brewster îşi luase o mică vacanţă şi plecase la cabana sa din afara Londrei, însă am fost atât de curioasă, încât m-am dus să îl văd acolo. Mi-a declarat că nu ştie nimic despre asta, deşi nu sunt sigură că a spus adevărul. Îşi strânse buzele, amărâtă. Nu am putut participa la nunta lui Penelope din această cauză şi nici n-am aflat nimic.

— Mai ai carnetul de însemnări?

Ea încuviinţă din cap.

— Cum domnul Brewster nu mi-a spus absolut nimic, am hotărât că ar trebui să vin să îl văd pe domnul Armand, care ar fi trebuit să fie în măsură să îmi spună mai multe. Sau măcar puteam să recuperez ce mai rămăsese din bunurile lui Henry şi probabil să aflu ceva din ele. Şi…

mărturisesc că eram extrem de nerăbdătoare să scap o vreme de atenţia lui Lord Clary. Vocea i se înăspri. Însă netrebnicul acela de avocat nu numai că mi-a spus că arsese totul, dar mi-a cerut şi să-i înapoiez carnetul de însemnări! A susţinut că l-a trimis din greşeală. Domnul Charters lăsase instrucţiuni detaliate referitoare la ce urma să se facă cu documentele clienţilor să-i după moartea lui, iar Henry fusese de acord ca totul să fie distrus după moartea lui. N-a avut niciodată obiceiul de a-mi explica intenţiile sale, însă nu-mi vine să cred că a vrut să mă lase la mila lui Lord Clary, fără un bănuţ pe numele meu!

Jamie îşi întinse picioarele. Din câte i se părea, Henry Townsend nu se gândise mai deloc la situaţia Oliviei. Îşi petrecuse două săptămâni întregi căutând cu multă perseverenţă orice fel de sursă de bârfe, zvonuri şi informaţii ilicite. Sora lui, Penelope, şi soţul ei îi oferiseră un punct bun de plecare, iar tot ce auzise de atunci nu făcuse decât să îi confirme acest lucru. Pe de altă parte, nimic din ceea ce spunea Olivia în seara aceasta nu contrazicea cercetările pe care le făcuse.

Lucrurile pe care trebuia el să i le împărtăşească nu aveau să îi îmbunătăţească părerea referitoare la soţul ei acum decedat, şi nici nu era pe deplin sigur că astfel avea s-o ajute să scape de Clary. Singurul lucru de care era cu adevărat convins era că el şi Olivia puteau rezolva asta împreună.

— Este foarte bine că ai avut atât de multă încredere în Penelope, spuse el. Iar faptul că ea s-a măritat cu fiul lui Stratford a fost un noroc chior. Când contele a murit – cel mai probabil din cauza şocului provocat de acţiunile lui Clary – Atherton a devenit deodată dornic să împărtăşească toate secretele tatălui său şi, spre deosebire de Henry, contele de Stratford şi-a păstrat documentele. Atherton de-abia a început să le trieze, însă deja îi este clar rolul important jucat de Clary în dobândirea de către taică-său a numeroase opere de artă prin mijloace dubioase. Ţinând cont de interesul manifestat de Clary faţă de tine după

moartea lui Henry, bănuiesc că răposatul tău soţ făcea şi el parte din această operaţiune.

Pe faţa Oliviei apăru o grimasă de confuzie.

— Ce operaţiune?

Jamie zâmbi cu tristeţe.

— Henry se ocupa cu contrabanda.

Capitolul 7

Olivia crezu că nu a auzit bine.

— Poftim? spuse ea din nou, prosteşte. Clătină din cap înainte ca el să îi poată explica. Nu, Henry aproape că nu părăsea Londra. Nu putea să facă contrabandă…

— Dar, când totuşi pleca din oraş, se ducea acasă, în Kent, nu-i aşa? Jamie încuviinţă din cap când vocea ei se stinse. Să viziteze casa familiei, să îşi salute vechii prieteni… probabil să verifice reţelele de oameni care aduceau marfa sa specială în Anglia.

Inima ei începu să bată cu putere. Acel registru, acel carnet de însemnări, ce trimitea cu gândul la consemnarea unor plăţi… Un avocat secret în Kent, cu ordinul de a arde totul. Veniturile generoase care dispăruseră inexplicabil la moartea lui Henry.

— Ce vrei să spui? întrebă ea în şoaptă.

Jamie se lăsă pe spate în scaunul său. Lumina lămpii îi făcea părul castaniu să strălucească, ciufulit de vânt şi transformat într-un amestec al naibii de atrăgător de cârlionţi. Un val neaşteptat de dorinţă o inundă în timp ce el îşi înălţă capul la loc şi îi zâmbi stingher.

— De fapt, nu ştiu nimic cu certitudine. O parte din toată povestea asta este pur şi simplu o presupunere. Însă toate datele se potrivesc, şi îndrăznesc să spun că Atherton va putea să răspundă la mai multe întrebări pe măsură ce va cataloga colecţia tatălui său.

— Spune-mi care sunt presupunerile tale, zise ea.

Privirea lui o întâlni pe a ei, mâhnită şi plină de compasiune.

— Nu este prea măgulitoare la adresa răposatului domn Townsend.

— N-are cum să fie mai rea decât cea la care mă aşteptam deja, replică ea cu sinceritate.

Cea mai rea presupunere a ei fusese şantajul. Henry era în relaţii bune cu un număr foarte mare de oameni, şi probabil cunoştea unele dintre secretele acestora.

Gura lui se strâmbă.

— Fără îndoială. Dădu din cap spre cina ei neatinsă. Nu o lăsa să se răcească!

Surprinsă, Olivia se uită la mâncarea ei, după care îşi luă furculiţa de pe masă. Perspectiva obţinerii unor răspunsuri, sau cel puţin a unor informaţii, îi calmase stomacul.

Jamie rămase tăcut pentru un moment, cu privirea distantă, ca şi cum şi-ar fi făcut ordine în gânduri.

— Foarte bine. O să încep cu Lord Stratford, deoarece aceasta este partea pe care am auzit-o de la Penelope şi de la Atherton. Stratford a fost un bine cunoscut protector al artei. Avea ochiul format pentru artiştii promiţători, iar proprietatea sa de la Stratford Court este plină cu picturi şi sculpturi de excepţie. Atherton zicea că acesta mai avea şi o galerie de artă privată, atât de privată, încât nimănui cu excepţia lui Stratford însuşi nu i se permitea accesul înăuntru. Atherton o văzuse de câteva ori pe vremea când era copil, înainte ca tatăl lui să decidă că gustul lui pentru artă nu era îndeajuns de rafinat. Acum însă, desigur, el este stăpânul la Stratford Court şi poate să o viziteze după bunul-plac. Pe cât de în regulă este colecţia de artă răspândită prin toată casă, pe atât de ilicite sunt lucrările din expoziţia privată. Una din surorile lui Atherton s-a măritat cu un artist, aşa că acesta a fost în măsură să îi confirme faptul că numeroase picturi sunt extrem de valoroase, cu toate că nu au niciun fel de indiciu privind proveniența lor. Nu există niciun fel de facturi sau de

contracte de vânzare printre documentele contelui, nimic care să indice de unde provin, ceea ce este foarte ciudat în cazul lucrărilor de artă. În mod normal, ar trebui să existe corespondenţa purtată cu un intermediar, cu un proprietar anterior sau chiar cu artistul însuşi. Este ca şi cum picturile au apărut pur şi simplu din neant la Stratford Court. Cealaltă poveste interesantă pe care mi-a spus-o Atherton este legată de o mică peşteră, aflată pe râu chiar lângă proprietatea sa din Richmond. Când Clary a încercat să o ucidă pe sora mea, iar Atherton a sărit în apă după ea, au ajuns la mal şi s-au adăpostit în această peşteră. La lumina zilei, Atherton a dat de nişte lăzi adecvate pentru transportul picturilor. Peştera este pe o bucată de pământ pe care bătrânul conte a cumpărat-o în urmă cu ani buni, şi cu toate astea nu a îngrijit acel pământ, nu l-a vândut şi nici măcar nu l-a vizitat vreodată. A fost lăsat necultivat şi pradă vegetaţiei sălbatice, iar Atherton crede că motivul ar fi fost dorinţa de a asigura ascunzătoarea necesară acestei peşteri. Orice picturi puteau fi transportate pe apă direct la Richmond, depozitate în peşteră şi apoi recuperate de conte sau de un servitor loial la un moment mult mai convenabil. Nimeni nu ar fi remarcat o ambarcaţiune mică traversând râul, şi, la urma urmei, este o călătorie destul de scurtă, care putea fi făcută noaptea.

— Dar Henry nu l-a cunoscut pe Lord Stratford, sublinie Olivia. Vicontele Clary era unul dintre cei mai de vază prieteni ai săi; sunt sigură că mi-aş aduce aminte un conte. Jamie îşi bătu uşor cu degetul tâmpla.

— Ai dreptate. Însă Clary îi cunoştea pe amândoi – şi, înainte să o împingă pe Penelope peste bordul iahtului, Clary a spus că tu ai ceva ce vrea el şi, mai mult de-atât, ce vrea şi Stratford. Cred că Clary era legătura dintre contrabandist – Henry – şi cumpărători – cei precum contele de Stratford.

Ei încă nu îi venea să creadă.

— Poate… Dar cum obţinea Henry aceste obiecte de contrabandă? Şi în primul rând de unde ştia cu ce anume să

facă contrabandă? Nu a manifestat niciodată vreun interes deosebit faţă de obiectele de artă.

Henry avea obişnuita educaţie a gentilomilor, ceea ce însemna că îşi petrecuse o scurtă perioadă de timp peste hotare ca tânăr învăţăcel, însă, dacă lucrurile acelea stârniseră ceva în adâncul lui, Olivia nu văzuse vreo dovadă în acest sens. Ceea ce îl interesase în principal pe soţul ei fuseseră plăcerea şi confortul; avea o pivniţă plină de vinuri fine, şi se aşteptase de la ea să fie în măsură să îi asigure o masă îmbelşugată. Acordase mai multă atenţie curselor de cai decât oricăror altor aspecte privind politica, ştirile sau literatura, în ciuda faptului că era întotdeauna bine îmbrăcat, la patru ace. Adeseori Olivia se retrăgea în camera ei cu o carte bună în timp ce Henry se ducea în oraş la Vauxhall sau la teatru.

— Aceasta este pur şi simplu o speculaţie şi s-ar putea să fie complet eronată, o avertiză Jamie. Însă fratele lui Lord Clary este un comodor decorat, şi, când războiul s-a încheiat, a fost numit comandant în portul Calais. Negoţul bazat pe contrabandă era în plină desfăşurare la momentul acela, şi dacă mi comandant englez al portului putea fi convins să se facă a nu vedea când nişte obiecte de contrabandă erau încărcate la bordul unei nave britanice cu destinaţia Anglia… Ridică din umeri. Un voiaj pe o mare facilă spre Gravesend, o mare plină de contrabandişti chiar din pricina asta. Odată descărcate în Kent, obiectele puteau fi trimise cu multă discreţie peste tot în Anglia.

— Dar care i treaba cu contrabanda asta? întrebă ea din nou. Teoria ta poate explica modul cum ar fi ajuns lucrurile în Anglia. Dar de unde veneau?

— Din Paris, cel mai probabil. Grandiosul muzeu al lui Bonaparte, plin cu comori şi cu bunuri de preţ provenite din fiecare stat în parte pe care l-a cucerit. Wellington a ordonat ca toate obiectele de artă prădate să fie returnate, însă sute de piese fuseseră deja date dispărute până în momentul în care el a dat acest decret. Fără îndoială, numeroşi colecţionari din Anglia s-au supărat teribil când el

a făcut asta şi au fost în stare să profite de orice oportunitate de a pune mâna pe unele dintre acele obiecte de artă.

Olivia clătină din cap.

— Ceea ce descrii tu este o reţea vastă de hoţi, de contrabandişti şi de mincinoşi. N-am crezut niciodată că Henry a fost un om de o moralitate impecabilă, însă povestea asta… nu pot s-o cred.

— S-ar putea să mă înşel, desigur, spuse Jamie cu lejeritate, ceea ce nu făcu decât să o convingă pe Olivia că ştia mult mai mult decât îi spunea, şi cu mai multă siguranţă şi precizie.

— Şi, chiar dacă aş putea dovedi ceva din toate astea, ce-aş câştiga? Clary este încă o persoană cu multe relaţii; ar fi cuvântul meu împotriva cuvântului lui şi al întregii lui familii. Iar dacă tu ai dreptate, anume că nişte cetăţeni britanici – cetăţeni bogaţi şi influenţi – beneficiază de pe urma acestei activităţi de contrabandă, asta nu face decât şi mai greu de crezut că are să se întâmple ceva. Lord Atherton ar putea fi dispus să dea în vileag rolul jucat de tatăl său, însă am îndoieli că alţi oameni ar fi prea înclinaţi să facă la fel. Nu vor spune decât că sunt o mare mincinoasă.

Pentru un moment, Jamie nu îi răspunse în niciun fel.

— Ca să fiu foarte cinstit, spuse el în cele din urmă, aproape cu prudenţă, nu dau doi bani pe ei, indiferent cine or fi şi indiferent de cât de mulţi sunt. Obiectivele mele sunt simple: să îl văd pe Clary în închisoare şi să te eliberez din încrengătura afacerii ăsteia necurate a lui Henry. Toţi ceilalţi complici se pot duce naibii, din partea mea, sau se pot retrage în obscuritate şi să rămână acolo cu tablourile lor furate cu tot.

Ea râse deznădăjduit.

— Simplu! Ce n-aş da să-ţi împărtăşesc această viziune!

Cu o mişcare bruscă Jamie sări în picioare, făcând ca scaunul să-i zboare undeva în spate. Îşi propti mâinile pe

masa aflată chiar în faţa ei, pironind-o locului cu o privire cruntă.

— Să nu te îndoieşti de mine, spuse el pe un ton autoritar. Nu ştiu ce va presupune asta, dar o să am grijă ca acest om să fie pedepsit pentru ceea ce ţi-a făcut, şi îţi jur că te vei elibera şi vei scăpa de toată bătaia asta de cap. Asta numai dacă nu… El se opri brusc, iar braţele i se îndoiră ca şi cum ar fi vrut să arunce masa într-o parte şi să o apuce cu putere pe *ea.* O să rezolvăm asta, Livie, spuse el cu vocea mai calmă. Îţi dau cuvântul meu de onoare!

Cu ochii măriţi, ea reuşi să încuviinţeze din cap.

Jamie o fixă o clipă cu privirea, apoi îşi recuperă scaunul şi se aşeză la loc.

— Ai spus că avocatul ţi-a trimis un carnet de însemnări. Îl ai cu tine?

— Eu… da.

— Putem să aruncăm o privire, să vedem dacă reuşim să desluşim ceva, ţinând cont de această nouă teorie?

Inima ei încă bătea cu putere din cauza apropierii lui bruşte. Olivia se ridică aproape pe nesimţite de pe scaunul ei, încercând să restabilească o oarecare distanţă între ei, deşi avu sentimentul că lucrurile nu aveau să mai fie niciodată la fel. O luase pe nepregătite, iar acum nu îşi putea şterge din minte imaginea siluetei lui conturându-se ameninţător deasupra ei, cu ochii lui căprui scânteind plini de pasiune şi cu braţele gata să o îmbrăţişeze. Acesta fusese momentul în care se aflase cel mai aproape de el după ani buni.

O luă înainte spre un colţ al încăperii unde era un dulap destul de grosolan cu farfurii şi rufărie.

— Am găsit asta din întâmplare, spuse ea, îngenunchind lângă dulap.

Îşi băgă degetul în gaura unui nod dintr-una dintre scândurile podelei şi trase. Scândura nu se ridică mai mult de doi centimetri şi jumătate, însă după aceea o glisă uşor şi o scoase de tot, dezvăluind privirii o scobitură îngustă făcută în stânca de sub casă. Acolo era carneţelul pe care i-

l trimisese domnul Armand. Îl scoase şi puse la loc scândura.

Jamie îi întinse o mână şi o ajută să se ridice, însă Olivia se descurcă singură, prefăcându-se că nu îi observase gestul. Aşa cum stăteau acum, el era prea aproape de ea, şi îi întinse la repezeală carneţelul de însemnări.

— Este un registru contabil, spuse ea. Până şi eu pot să înţeleg asta, însă n-am reuşit să interpretez nimic din el.

El îl deschise dintr-o mişcare uşoară.

— Presupun că numele lui Clary nu se află în el.

— Nu.

Vocea i se auzi foarte strident. El nu se îndepărtase, iar ea era prinsă între corpul lui şi dulapul din spatele ei. Atenţia lui era concentrată asupra carneţelului de însemnări, însă fiecare nerv al Oliviei părea tensionat, în alertă. Neputincioasă, se uită lung la mâinile lui în timp ce el răsfoia paginile. Mâinile lui frumoase care o ţinuseră cândva cu atâta tandreţe şi pasiune. Din senin, îşi aminti că el se pricepea să scrie şi cu stânga, şi cu dreapta; pe vremea când era un simplu flăcăiandru, le amuzase pe ea şi pe surorile lui scriind mesaje absurde şi prosteşti cu o mână şi nişte răspunsuri la fel de ridicole şi de caraghioase cu cealaltă. Acum îşi îndoia în mod repetat, involuntar, una din mâini la câteva minute, încercând să scape de efectele faptului că fusese lovit cu o lopată – mânuită de ea.

Cu ceva efort, reuşi să alunge lacrimile care-i umpluseră ochii. Legământul ei tainic de a nu-l mai atinge vreodată fusese unul greu de făcut, însă absolut necesar. Chiar şi o simplă atingere, făcută pur şi simplu din bunăvoinţă sau prietenie, ar fi fost o amintire arzătoare a faptului că el îi fusese cândva mai mult decât un simplu prieten.

— Cred că e o adevărată mană cerească, murmură Jamie, făcând-o să tresară.

În timp ce ea încercase să ascundă cât de multă influenţă încă exercita el asupra ei, Jamie citise carnetul de

însemnări, străduindu-se să îi rezolve problema.

— Serios? replică Olivia, reuşind să zâmbească. Sper să fie aşa. În mod sigur norocul o să mi se schimbe curând.

Deja tardiv, tresări auzindu-se vorbind. Henry obişnuia să folosească expresia asta, rostind cuvintele cu foarte mare încredere, şi iată că se înşelase atât de mult.

Jamie nu făcu decât să zâmbească uşor.

— O să rămân aici la noapte.

Ea se trase brusc înapoi, alarmată.

— Poftim?

— Nu, nu, spuse el rapid. Nu-i vorba… despre asta. Ar fi trebuit să îţi cer permisiunea. Am vrut să spun că tu n-ar trebui să fii singură aici. Dacă Clary, sau oricine altcineva, a venit încoace şi a descoperit unde stai, nu e nimeni prin apropiere să îţi sară în ajutor.

— Am sperat că n-o să stau aici îndeajuns de mult încât să mă găsească…

Însă Jamie o găsise. El era inteligent şi descurcăreţ şi o cunoştea foarte bine, însă Clary era nemilos şi extrem de hotărât. Dacă Jamie reuşise să o găsească, şi Clary putea să o facă la fel de bine. Brusc, simţi fiecare curent de aer ce şuiera prin căbănuţa izolată, iar proporţiile colosale ale sarcinii ei se conturară ameninţătoare asupra ei.

— Să sperăm că n-o s-o facă, spuse Jamie, însă, pentru orice eventualitate, m-aş simţi mai bine dacă m-ai lăsa să dorm lângă foc.

Lângă foc. Desigur. Ea se înroşi la faţă de îndată ce îşi dădu seama că în sinea ei se gândise că urma să împartă patul cu el. Bineînţeles că el nu voise să spună asta.

— Foarte bine.

La etaj era o saltea de paie, rulată şi băgată la îmbinarea acoperişului cu podeaua. Jamie o aduse la parter şi o întinse lângă şemineul larg al casei. Olivia strânse ce mai rămăsese din cina ei în timp ce Jamie organiză încăperea după bunul-plac. Închise obloanele şi uşa, apoi împinse masa astfel încât să stea exact între saltea şi uşă. Îşi verifică pistolul şi îl puse în poziţia gata de tragere.

Olivia aduse cât de multe pături şi perne avu disponibile şi îi făcu patul acolo jos pe podea. Apoi îi aruncă o privire plină de mâhnire. Salteaua de paie era în mod sigur destinată copiilor casei, şi arăta ridicol de mică pentru cineva de înălţimea lui Jamie.

— Mă tem că nu o să fie deloc confortabilă, spuse ea cu părere de rău.

— La adăpost de bătaia vântului şi lângă foc: aceasta este definiţia confortului în percepţia mea. Adusese unul dintre scaune lângă foc. Mulţumesc, Livie.

Ea închise ochii. După ce dispăruse fără urmă, punând-o pe sora lui în pericol, apoi îl atacase cu o lopată când venise după ea – ca s-o ajute –, acum Jamie îi mulţumea pentru că îl lăsa să doarmă pe podea.

— Este târziu, adăugă el cu blândeţe. Ar trebui să te duci la culcare.

Ea ezită, după care încuviinţă din cap. Fusese o zi lungă, şi deodată se simţea epuizată. De câteva săptămâni bune se simţise de parcă un nor întunecat ar fi plutit ameninţător deasupra ei, coborând din ce în ce mai aproape de ea, până când abia dacă mai putea respira din cauza fricii că avea să fie sufocată de acesta. Şi totuşi, în decursul ultimelor ore, norul ameninţător se mai retrăsese întrucâtva, împins parcă de puternicul sentiment de încredere al lui Jamie. El o făcuse să râdă. Îi domolise grijile referitoare la Penelope. Iar acum jurase să o ajute să scape de afacerile încâlcite ale lui Henry, indiferent care fuseseră acestea, şi să îndepărteze acel nor întunecat pentru totdeauna. Era aproape prea mult de înţeles pe deplin într-o singură zi. În plus, ea citise deja carnetul de însemnări al lui Henry şi nu înţelesese prea mult din el. Probabil că era cel mai bine ca Jamie să îl parcurgă neinfluenţat de frustrarea ei.

— Aşa o să fac. Noapte bună.

Ea se duse la etaj şi se pregăti de culcare. Când suflă şi îşi stinse lampa, rămânând întinsă în întuneric, ascultând acum deja familiarul vânt şuierând cu jale pe lângă

streaşină casei, putu să mai audă ceva. Paşii lui dedesubt. O bufnitură uşoară, apoi alta, în timp ce el îşi scotea cizmele din picioare.

În mod spontan, în creierul ei reveniră amintirile legate de Jamie care îşi scotea haina, vesta, cămaşa şi pantalonii. Însă amintirile ei erau legate de tânărul adolescent, încă uscăţiv şi deşirat, dezbrăcându-se în lumina soarelui dintr-o după-amiază de vară. Jamie cel de astăzi se mai împlinise, era lat în umeri şi puternic, în pofida împotrivirii ei, mintea i se opri la cum anume ar arăta el acum fără cămaşă. La cum ar putea el să arate chiar în momentul acela, întins pe salteaua de paie în faţa şemineului, cu lumina focului colorându-i pielea într-o nuanţă aurie. Cât de diferită ar fi fost viaţa ei dacă…

Olivia îşi trase păturile peste cap ca să înăbuşe orice fel de alte sunete provocatoare – sau gânduri – şi într-un fel sau altul reuşi să adoarmă.

*

Când se trezi după un somn liniştit şi surprinzător de profund, soarele pătrundea prin ferestrele micuţe de sub acoperişul jos. Ceva o făcea să stea întinsă, nemişcată, abia respirând. O bufnitură răsună înăbuşit în sus pe scări, apoi auzi uşa de la intrare deschizându-se sau închizându-se, iar ea îşi reaminti totul. Jamie era aici.

Olivia expiră aerul din piept. Era bucuroasă să-l ştie aici, chiar era. O distrugea nervos să fie singură, făcându-şi în permanenţă griji că Clary ar putea apărea în orice moment de după colţ cu zâmbetul lui înspăimântător şi cu aerul ameninţător. Prezenţa lui Jamie îi întindea la rândul său nervii la maximum, însă din motive diferite. Nu avea niciun motiv să se teamă de el. Şi, deşi el nu avea cum să-l împiedice pe Clary să o găsească, tovărăşia lui îi dădea curajul să poată supravieţui unei asemenea întâlniri.

Când ea coborî scările, îmbrăcată şi aparent cât se putea de calmă, el se uită în sus cu un zâmbet larg.

— Bună dimineaţa.

Ea nu avu cum să nu zâmbească la rândul ei. El se aplecase deasupra focului în care tocmai vârâse lemne şi plimba nişte pâine pe deasupra flăcărilor cu o furculiţă specială de prăjit pâinea. Plină de recunoştinţă, ea veni până la marginea şemineului – sus, la etaj, era suficient de frig încât să vadă cum îi ieşeau aburi din gură când respira – şi inspectă îndeaproape ceea ce pregătea el.

— Pâine cu brânză?

— Dar nu orice fel de pâine cu brânză.

El scoase furculiţa lungă din foc şi puse bucata de pâine pe o farfurie.

— Gustă, dar ai grijă: brânza este fierbinte.

Cu băgare de seamă, Olivia luă o muşcătură mică. Brânza, acoperită de nişte bule maronii crocante, se topise peste pâinea prăjită.

— Este delicioasă, murmură ea şi mai luă o îmbucătură.

— Ştiu.

Jamie luă cea de-a doua bucată de pâine de pe foc.

— Când eram un student trist şi singuratic, departe de bucatele de pe masa mamei mele, eu şi colegii mei eram dispuşi să frigem orice deasupra focului când ne era foame. Merele şi perele erau cele mai bune. Pâinea era şi ea bună, însă în ziua în care am pus brânză pe ea…

Îşi închise ochii şi muşcă din bucata sa de pâine, scoţând un zgomot gutural de plăcere în timp ce mesteca, cu o expresie de extaz întipărită pe faţă.

Ea se trezi cutremurată de un fior. Intimitatea pe care o simţi brusc datorită faptului că lua micul dejun împreună cu el păru a impregna brusc aerul. În toţi aceşti ani, aşa ar fi putut să fie viaţa ei – aşa şi mai mult decât atât. Încă o dată, greutatea a tot ceea ce pierduse o apăsă direct pe inimă.

Jamie deschise ochii.

— În plus, erau al naibii de puţine lucruri în cămara ta.

Poate că şi el simţea vreo schimbare în atmosferă, dar

nu o arăta.

— Mănâncă, Livie!

Ea îşi lăsă capul în jos şi se conformă. Era deconcertant să te gândeşti că încă era bântuită de lucruri pe care el părea să le fi lăsat de mult în urmă. Adevărul era că ea fusese cea care insistase că ei pot rămâne prieteni şi avusese mare grijă să menţină lucrurile exact în acest stadiu. Chiar îşi dorise să fie aşa. Era prea târziu pentru orice altceva, iar ea trebuia să îşi amintească asta.

— Am citit carnetul lui Henry seara trecută. El făcu o pauză ca să prindă o bucată de brânză înainte să îi cadă de pe bucata lui de pâine. Dacă n-a fost contrabandist, a fost implicat în nişte afaceri de altă natură, dar tot dubioase. După calculele mele aproximative, a achitat peste două mii de lire în decursul ultimilor săi doi ani din viaţă.

Olivia se înecă.

— Cât?

El îi împinse o cană peste masă, plină cu ceai fierbinte.

— Două mii două sute de lire. Nu există niciun fel de câştiguri, însă îndrăznesc să spun că acestea sunt consemnate în registrul de la domnul Brewster.

— El a spus că nu…

Jamie ridică din umeri.

— Nici eu n-aş fi recunoscut dacă aş fi fost în locul lui. Dacă preţul transportării bunurilor a fost două mii, îmi imaginez că totalul câştigurilor din vânzări depăşeşte zece sau douăsprezece mii.

Ea îşi puse jos bucata de pâine.

— Asta-i imposibil!

— Ar trebui să trecem în revistă registrele domnului Brewster ca să aflăm asta, iar eu pot să fac pariu că până acum le-a ascuns foarte bine, dacă nu cumva le-a distrus. El se opri când văzu expresia de pe faţa ei. Este imposibil pentru un om să cheltuiască două mii în doi ani întregi? Ia gândeşte-te, Livie! Ştii că nu este. Îndeosebi dacă iei în calcul toţi oamenii cărora trebuie să le cumperi tăcerea. Nu

că asta mai contează acum.

Olivia gândea foarte repede. Cu amărăciune, ea îşi aduse aminte de renta ei anulată. Dacă lui Henry îi trecuseră atât de mulţi bani prin mâini, nu prea avusese nevoie de veniturile ei derizorii, şi totuşi el i le luase şi pe acestea.

— De ce nu?

— M-am gândit la asta toată noaptea. De ce te-ar căuta Clary cu atâta înverşunare? Se pare că Henry era o piesă vitală a operaţiunii şi, de îndată ce a murit, lanţul s-a rupt definitiv. Tu ai spus că toţi ceilalţi prieteni ai săi au dispărut şi că nu i-ai mai văzut; numai Clary a continuat să dea târcoale. Lăsând la o parte orice... ăă... propuneri respingătoare, e limpede că voia ceva de la tine. A conspirat cu Lord Stratford să o aducă pe sora mea la bordul unui iaht de unde ea să nu poată scăpa de insistenţele lui de a obţine informaţii referitoare la tine şi i-a spus că Stratford voia să te găsească la fel de mult ca el. Însuşi Stratford i-a zis fiului său că tu ai informaţii pe care şi le dorea. Întrucât nu l-ai cunoscut niciodată pe Lord Stratford, motivul pentru care te căuta nu putea fi unul personal. Clary şi Stratford făceau probabil referire la altceva, vreun obiect despre care Clary crede că este la tine. Jamie făcu o pauză, căci Olivia se albi la faţă. Cred că Henry a adus ceva în Anglia prin contrabandă, chiar înainte de moartea sa, însă nu a mai apucat să livreze acest lucru, iar oamenii aceştia îl vor cu ardoare.

— Oh, asta-i culmea! exclamă ea cu furie. Bineînţeles că eu nu am nimic, însă ei nu vor crede niciodată asta!

— Nu avem de gând să îl convingem pe Lord Clary să te lase în pace, replică Jamie. Acest obiect – dacă există – nu-i aparţine lui. Şi, chiar dacă tu l-ai avea cu-adevărat, puţin probabil că l-ai invita să îl ia şi apoi i-ai ura numai bine.

— Ai dreptate, spuse ea calmându-se puţin. Însă îmi imaginez că te gândeşti să foloseşti acest obiect misterios într-un fel sau altul. Cum anume?

— Mă cunoşti prea bine, spuse el cu admiraţie. Sau înclinaţia mea spre şmecherii a devenit brusc mai evidentă?

Ea râse cu reţinere.

— Sper că-i vorba despre prima variantă! Deşi puţină şmecherie ar fi şi ea de ajutor acum.

Ochii lui se întunecară, iar zâmbetul îi dispăru rapid, şi pe faţă îi licări ceva ce semăna a tristeţe, a durere. Însă dispăru aproape instantaneu, iar când vorbi vocea îi sună la fel.

— N-aş putea să-ţi ascund vreodată ceva. Totuşi, acesta nu este cel mai bun plan pe care l-am avut vreodată. El ridică o mână, începând să numere pe degete. Unu la mână, s-ar putea ca obiectul respectiv să nu mai existe; Clary s-ar putea să se înşele, dar, după cum spui şi tu, ar putea fi aproape imposibil să îl convingi de asta. Doi la mână, chiar dacă există, noi nu ştim nici cel mai vag lucru referitor la el. Trei la mână, nu dispunem nici de acest obiect, nici de orice altceva, cât de cât apropiat, care ar putea fi folosit ca să-l amăgească pe Clary şi să îl determine să îşi facă apariţia. Iar patru la mână…

— Patru la mână? continuă ea, căci el tăcu brusc.

— Patru la mână…

Jamie îi evită privirea concentrată.

— Căutarea lui ar putea atrage chiar şi mai multă atenţie. Habar nu avem cine altcineva ar putea suspecta că Henry avea lucruri ascunse bine de tot.

Oh! Olivia se aşează la loc, simţind cum norul întunecat se întindea din nou asupra ei. Ca şi cum Clary n-ar fi fost o problemă destul de mare, mai puteau exista şi alte persoane care să aştepte să vadă dacă ea deţinea vreunul dintre lucrurile valoroase traficate prin contrabandă de Henry.

— Probabil ar trebui să fug în America, spuse ea ameninţător. Nici c-ar putea fi o situaţie mai descurajantă de-atât.

— Nu dăunează cu nimic să ai un plan de rezervă.

Jamie împinse carnetul de însemnări în centrul mesei, iar Olivia se uită la el cu silă. Poate că la urma urmei chiar trebuia să îl arunce în foc.

— Însă cred că avem ceva sorţi de izbândă. Cum îl cheamă pe avocatul care te-a expediat ieri?

— Domnul Armand. Însă a spus că a ars tot ce a rămas de la Charters, care a fost adevăratul avocat al lui Henry.

Jamie dădu din cap aprobator.

— Sunt sigur că ţi-a spus asta. Tata a fost şi el avocat. Ei nu distrug documentele clienţilor aşa, cu una, cu două. Dacă e să-i considerăm responsabili pentru ceva, majoritatea avocaţilor sunt vinovaţi că păstrează chestii mult mai mult decât ar trebui. Este o sarcină foarte plictisitoare, chiar groaznică, să triezi ce anume ar trebui distrus şi ce anume ar trebui păstrat, şi este mult mai uşor să împachetezi lucrurile şi să le pui pur şi simplu deoparte. Chiar dacă domnul Armand ştia că avea dovada unei activităţi ilegale pe care clientul său o dorea distrusă, e posibil să mai păstreze anumite acte – fie şi doar ca să-şi dovedească nevinovăţia, dacă nu pentru altceva. Gândeşte-te la bănuielile ce ar plana asupra lui: a cumpărat dreptul domnului Charters de a practica avocatura, care s-a dovedit că ajuta şi sprijinea contrabandiştii. Ştia el asta când a preluat afacerea? Probabil că acesta a fost unul dintre motivele pentru care a vrut-o? Probabil îşi dorea să aibă acces la acei contrabandişti pentru propriile scopuri…

— Ei bine… reuşi Olivia să spună. Asta este în mod sigur o şmecherie.

— Cu atâţia bani în joc, să nu excluzi niciodată această posibilitate.

Ea pur şi simplu nu se gândise la asta. Abia dacă putea să înţeleagă cât de mare era suma de bani pe care o pomenise Jamie. Gândurile îi deveniră din ce în ce mai înnegurate pe măsură ce se gândea la toţi mincinoşii şi escrocii cu care fusese silită să aibă de-a face. Henry, nemernicul ăla egoist şi bădăran. Clary, un criminal odios.

Domnul Armand şi posibil chiar şi domnul Brewster, care o minţiseră în mod intenţionat, fără să le pese de pericolul – şi de sărăcia – la care fusese ea expusă din această pricină, totul numai pentru a-şi acoperi propriile lor acţiuni.

— Livie?

Vocea blândă a lui Jamie străpunse norul întunecat de furie ce o învăluia din toate părţile. Clipi şi îşi concentră privirea asupra lui.

— Erai căzută pe gânduri, spuse el. Nu dispera. Mai există speranţă.

Dacă lucrurile stăteau aşa era numai mulţumită lui. Oricât de temătoare era Olivia, nu putea nega faptul că avea o şansă mai bună de a-l păcăli pe Clary cu ajutorul lui Jamie. Numai el credea că ea putea ieşi din încurcătura asta şi era dispus să îşi rişte propria siguranţă pentru a o ajuta pe ea – chiar şi după ce îl lovise zdravăn cu o lopată. O voce firavă din mintea ei îi şoptea că făcând asta îşi risca detaşarea şi indiferenţa faţă de el, câştigate cu atâta greutate, şi că era posibil să regrete asta în toţi anii care aveau să vină dacă Jamie îi sfâşia din nou inima. Însă, în acest moment, Olivia credea că merita să rişte. La urma urmei, de zece ani încoace reuşise să îşi menţină luciditatea şi cumpătarea în preajma lui Jamie.

Ea se aplecă în faţă şi îl fixă cu o privire hotărâtă.

— Ce-ar trebui să facem? Presupun că ai o idee, şi trag nădejde că este una foarte şmecheră şi la îndemână.

Sprâncenele lui se înălţară în semn de surprindere plăcută.

— Tragi nădejde?

— Dacă domnul Armand, Clary şi tot restul mă pot minţi, înşela, intimida şi teroriza, eu, una, n-am niciun fel de mustrări de conştiinţă în a-i minţi la rândul meu. Ce-o să facem?

Zâmbetul lui se lărgi şi mai mult.

— Îmi place cum gândeşti. În mod categoric, o să spunem nişte minciuni. Iar ei nu o să te mai intimideze şi nici nu o să te mai terorizeze vreodată.

Capitolul 8

Planul pe care ei îl concepuseră era nemaipomenit de simplu, dar şi înfricoşător de fragil şi de nesăbuit.

Jamie stătuse până seara târziu citind carnetul de însemnări al lui Henry din scoarţă în scoarţă. Nimic din el nu îi contrazicea teoria conform căreia Henry fusese contrabandist, dar la fel de adevărat era că nici nu exista nimic care să i-o confirme. Fiecare notiţă din listă reprezenta o plată făcută către altcineva, însă nu era consemnată nici măcar o singură sumă de plată primită. Trebuia să existe un carnet în care erau înscrise câştigurile şi veniturile lui, care să conţină lista clienţilor lui Henry. Chiar dacă Lord Stratford şi Clary reprezentau un eşantion reprezentativ, ceea ce era o informaţie periculoasă dacă era dată în vileag, Jamie credea că era mai bine să ştie decât să nu ştie, măcar pentru a se apăra de orice alte ameninţări ascunse, dacă nu şi din alte motive.

Cu toate acestea, verificarea în profunzime a unei reţele de contrabandişti nu avea în mod obligatoriu să o ajute pe Olivia. Era puţin probabil ca Clary să îşi asume asemenea riscuri, dacă îşi dorea cu ardoare doar documentele personale ale lui Henry. Răspunsul logic era că el voia altceva, ceva mult mai valoros, însă avea nevoie de documente ca să găsească acel lucru. Asta însemna că Olivia trebuia să pună mâna pe ele înainte să le dea Clary de urmă.

— Iar acelea sunt documentele pe care le-a păstrat domnul Armand, bănui Olivia când el sublinie acest lucru.

Jamie ridică o mână.

— Probabil că da. Eu tot cred că avocatul de la Londra ştie mai multe decât ţi-a spus.

Maxilarul ei se încleştă, iar ochii îi scăpărară. Ceva dinăuntrul lui Jamie revenea la viaţă la vederea dispoziţiei

în care era ea; dispoziţia care îi readucea culoarea înapoi pe faţă şi alunga aerul acela de îngrijorare care plutea în preajma ei.

— Însă Armand este mai aproape, aşa că o să ne ocupăm de el mai întâi. În mod evident, el nu ţi-ar fi trimis acest carnet de însemnări dacă şi-ar fi dat seama ce era. Acest document confirmă în scris cel puţin valoarea a doi ani de contrabandă.

Olivia aruncă o privire înnegurată spre micul carnet de însemnări.

— Încă nu pot să cred…

— S-ar putea să mă înşel, recunoscu Jamie, deşi avea îndoieli în această privinţă. Nu existau prea multe explicaţii plauzibile pentru însemnări de genul „zece lire şi şase şilingi pentru Cap. B (Madonna)”. Henry Townsend fusese cu siguranţă un tip extrem de curajos dacă înregistrase în felul acesta plăţile făcute diverselor contacte locale care fie ascundeau, fie transportau mărfurile ilicite. Iar Jamie aprecia acest lucru acum, căci avea să-i uşureze mult sarcina Oliviei.

— Însă tu crezi că nu a ars tot restul, spuse Olivia, revenind la ideea de bază. Tu crezi că domnul Armand încă are nişte informaţii extrem de folositoare.

— Dacă ar fi să punem prinsoare, eu aş fi în stare să pun o grămadă de bani că da, are.

Ea îşi lipi buzele şi le ţuguie.

— Deci m-a minţit.

— Probabil că da.

— N-o s-o mai facă încă o dată, declară ea cu tărie. O să mă duc din nou la biroul lui.

Jamie zâmbi larg. Acesta era planul lui, şi era mulţumit că Olivia fusese de acord cu el.

— Ar trebui s-o facem. Cred că putem să…

— Nu.

Ea îi evită privirea surprinsă.

— Nu putem, Jamie. Pot *eu* să fac asta.

El se încruntă instinctiv.

— Doar nu ai de gând să te duci singură?!

— Şi de ce nu?

Ea luă carnetul de însemnări şi păru a-l cântări în mâini.

— Am reuşit să o fac până acum.

Pregătit să o contrazică, Jamie trebui să îşi strângă totuşi pumnii şi să îşi ţină gura închisă. Bineînţeles că ea avea dreptate. Nu numai că rezistase intimidărilor lui Clary şi desconsiderării lui Henry, dar îşi şi luase soarta în propriile mâini când plecase în secret din Londra ca să îşi conducă propria anchetă – iar după aceea se apărase cu înverşunare când se simţise ameninţată. Olivia avea o tărie de oţel, şi majoritatea oamenilor nu-şi dădeau seama de asta.

Cât despre el, dorinţa lui de a-i sări în ajutor şi de a o scuti de alte lucruri neplăcute putea fi considerată nobilă, însă trebuia să-şi aducă aminte că nu avea niciun drept să-i nesocotească voinţa. Mai mult de atât, dacă voia să îi recâştige încrederea, trebuia să se abţină să tabere asupra ei şi să îi spună ce să facă. Oliviei nu îi plăcuse asta când fusese mică, iar el nu avea nicio îndoială că avea să-l pună la punct dacă încerca să o facă acum. În ciuda reţinerilor, trebuia să cedeze.

— Dacă asta preferi, spuse el.

Ea îl străfulgeră cu o privire temătoare, iar el încuviinţă din cap, deşi fără tragere de inimă.

— Păstrarea sub tăcere a faptului că ne cunoaştem ar putea fi cea mai bună idee. Clary nu mă cunoaşte, ceea ce înseamnă că habar nu are despre modul în care gândesc sau acţionez eu pentru a putea reacţiona pe măsură.

De asemenea, îi mai trecu prin minte şi că vicontele ar fi perceput probabil orice încercare a unui bărbat de a o ajuta pe Olivia să i se împotrivească şi să îi pună beţe în roate exact ca pe un pistol în ceafă. Cu cât Jamie rămânea mai mult în umbră, cu atât se putea dovedi mai folositor.

Însă această stare de fapt nu lăsa loc prea multor variante de a obţine ceva de la Armand, aşa că în final se

hotărâră asupra unei mişcări simple şi îndrăzneţe. Olivia îşi puse mantia şi boneta, arătând hotărâtă şi plină de încredere, şi porni spre oraş. Jamie mai zăbovi puţin, după care o urmări de la o distanţă sigură până când ea ajunse la marginea orăşelului Gravesend, nu la mare depărtare de biroul avocatului. Putea să fie de acord cu faptul că ea era în măsură să îl înfrunte de una singură pe acest om, însă la naiba dacă era dispus să permită ca ea să se plimbe de colo-colo fără apărare câtă vreme Clary era în libertate. Dacă i s-ar întâmpla ceva, Jamie nu şi-ar ierta-o niciodată.

Ea o luă pe după colţ, îndreptându-se pe strada principală spre oraş, iar Jamie merse pe partea cealaltă, trăgându-şi fularul în sus pentru a-şi ascunde faţa. Primul lucru pe care trebuia să îl facă era să o scoată pe Olivia afară din căbănuţa aceea izolată. Dacă el o putuse găsi acolo, atunci o putea găsi oricine altcineva. Penelope îi dăduse o mică informaţie înainte ca el să plece în căutarea Oliviei, însă cel mai important indiciu de până atunci era faptul că familia Townsend se trăgea din Kent, mai precis din Rochester. Acest lucru îi restrânsese aria de căutare în mod considerabil, însă nu prea mai era un secret. Era un noroc neaşteptat faptul că se dovedise că domnul Armand era relativ aproape de Londra, nu în vreunul dintre nenumăratele sate de contrabandişti împrăştiate de-a lungul întregii coaste a ţinutului Kent. Însă acest noroc putea fi o sabie cu două tăişuri, şi, cu cât Olivia pleca mai repede din Gravesend, cu atât era mai bine.

El ocoli oraşul pe drumul ce se întindea de-a lungul coastei, oprindu-se în cele din urmă la o căsuţă de la capătul unui şir de căbănuţe înguste, construite din bucăţi şi aflate în diferite stări de uzură. Jamie bătu la uşă şi aşteptă. Pe coş ieşeau vălătuci de fum, însă vopseaua de pe uşă se cojea, iar draperiile erau trase. După mai multe minute, o femeie deschise uşa. Legăna pe unul din şolduri un ţânc ce saliva abundent şi arăta puţin obosită, deşi era abia dimineaţă.

— Aceasta este casa domnului William Hicks? întrebă

el.

— Îhî, spuse femeia fără grabă. Cine întreabă?

În loc de răspuns, el îi dădu femeii un bilet împăturit. Ea se uită pieziş la el, după care dispăru în casă. Peste aproape un minut, uşa fu deschisă brusc, de această dată de un bărbat cam de vârsta lui Jamie. O cicatrice lungă, vindecată foarte rău, i se întindea pe partea laterală a feţei, pornind de la bărbie şi trecând prin urechea lui grav afectată, până la păr.

— Poftiţi, domnule, spuse el, deschizând uşa mai larg şi făcând un gest amplu cu o mână de la care îi lipseau trei degete.

James intră. Înăuntru era cald, însă aerul era greu, ca şi cum casa fusese neaerisită mult prea mult timp. Femeia urcă în grabă cu ţâncul şi cu alt copil pe scara îngustă de la capătul încăperii mai mari, în timp ce două fete de aproximativ opt şi zece ani scormoneau în focul din vatră şi amestecau în conţinutul cazanului atârnat deasupra focului. Şchiopătând greoi, William Hicks dădu la o parte nişte cărţi de şcoală de pe bancă şi îi oferi lui Jamie scaunul din capătul mesei. Murmură ceva cu glas scăzut spre cele două fete, iar ele mutară cazanul pe un cârlig dispus mai în lateral, înainte să îşi urmeze mama în sus, pe scări.

— Mulţumesc că m-ai primit, spuse James, luând loc pe scaun.

— Orice îmi cere domnul locotenent Crawford eu îi voi da, spuse domnul Hicks imediat, încălecând banca. Puse biletul despăturit pe masă. Pe el scria: „Dă-i acestui om tot ajutorul care îţi stă în putere, ca o favoare pentru mine. Lt. D Crawford”. Nu trebuie decât să îmi cereţi, domnule.

Jamie nu se uită la hârtie.

— Ştiu ce-a scris acolo, însă nu sunt aici ca să cer favoruri. Sunt pregătit să te plătesc cu dărnicie pentru deranjul dumitale.

— Nu-i niciun fel de deranj, nu pentru un prieten al domnului locotenent. Hicks stătea cu corpul ţeapăn în felul acela tipic militarilor, cu privirea fixată pe faţa lui James. Ce

pot să fac pentru dumneavoastră?

— Am nevoie de trei lucruri. El îşi ridică sugestiv degetele pentru a număra. O trăsură închisă, cât de repede poţi să găseşti aşa ceva, care să permită o călătorie într-o oarecare intimitate, plus un cal bun sau doi care să o tragă.

— O să fac rost de una până mâine-dimineaţă, declară Hicks.

— Nimeni nu trebuie să ştie că este pentru mine sau să audă numele meu.

Hicks ridică din umeri.

— Eu nici nu vă ştiu numele, domnule.

Jamie zâmbi larg.

— Chiar aşa. De asemenea, mai am nevoie de un coş cu provizii, suficiente cât să hrănească un om pentru cel puţin trei zile. Îl poţi pune în trăsură?

— Pot şi o să-l şi pun.

El încuviinţă din cap.

— Iar ultimul lucru de care mai am nevoie sunt câteva informaţii. Am înţeles că în Gravesend există un avocat pe nume Charters.

— A fost cândva, spuse Hicks. Acum e mort – probabil au trecut aproape patru sau cinci luni de-atunci.

— Da. Ce fel de persoană era? Văzu că Hicks ezită. Un om discret?

— Da, sosi imediat răspunsul. Aşa era.

Se aplecă în faţă şi coborî vocea.

— Genul în care s-ar putea încrede cineva implicat în comerţul liber?

Hicks se arătă îngrijorat la auzul numelui codificat al contrabandiştilor, însă aprobă încet din cap.

— Ar fi putut să fie. Eu n-am prea avut de-a face cu el.

— Însă în mod sigur ai auzit tot felul de lucruri.

Când Hicks ezită din nou, Jamie coborî şi mai mult vocea.

— Omul e mort acum. N-am de gând să îi fac vreun rău sau să îi întinez în vreun fel memoria. I-a rămas vreo văduvă în urmă?

După expresia feţei, Hicks se lupta cu propria-i conştiinţă. James aşteptă. Daniel Crawford, prietenul său şi sursa sa de informaţii din Londra, se jurase că Hicks avea să fie la înălţimea situaţiei, însă devotamentul faţă de locul de baştină era prea puternic.

— Nu, îi răspunse el în cele din urmă oaspetelui său.

La naiba! Asta îl lăsa fără una dintre sursele lui principale de speranţă: anume, că s-ar putea să existe dovezi ascunse la familia primului avocat.

— Un frate? insistă Jamie. O mamă? Nu avea pe nimeni?

— A avut o fiică, spuse Hicks după un moment de gândire. Pe undeva pe lângă Ramsgate, cred, însă n-am mai auzit de nimeni altcineva din familia sa.

Aceasta era o legătură, oricât de slabă.

— Îi ştii cumva numele?

După un moment scurt, Hicks clătină din cap.

— S-a măritat cu un preot de ţară, un vicar, asta-i tot ce-mi amintesc.

— Ce ştii despre cel care i-a preluat biroul de avocatură?

Hicks se relaxă.

— Horatio Armand. Cred c-a venit din Rye.

Un alt paradis al activităţilor de contrabandă.

— E croit din acelaşi material precum Charters?

Gura celuilalt bărbat se deschise, apoi se închise. Ridică un umăr, cu o expresie de nepătruns.

Jamie îşi schimbă modul de abordare.

— Nu intenţionez să folosesc această informaţie împotriva cuiva. De fapt, mă ajută mai puţin dacă cei doi au fost cinstiţi şi cetăţeni de ispravă care respectă întocmai regulile impuse de cei care adună dările. Însă e vorba despre siguranţa cuiva, probabil chiar despre viaţa cuiva.

Hicks oftă. Se uită la biletul de pe masă.

— Nu pot decât să repet nişte zvonuri, înţelegeţi? Eu n-am nimic de-a face cu asta.

— Bineînţeles că nu.

Jamie chiar ştia că era adevărat. Hicks fusese plecat pe mare, un cadet sub comanda lui Daniel Crawford, până în urmă cu doi ani, când suferise aceste răni care îl desfiguraseră, undeva în Indiile de Est. Venise acasă să se recupereze şi, când se făcuse bine, nu mai reuşise să găsească altă navă în Marina Militară, deşi Daniel îl considera cel mai responsabil şi mai capabil om pe care îl avusese la bordul navei.

— S-a înregistrat oarece comerţ liber în zona aceasta pe timpul războiului, spuse Hicks, cu vocea puţin mai sus decât o şoaptă. Bănuiesc că ştiţi asta. Nu se compară cu ce era în urmă cu câteva zeci de ani, înainte ca potera să înceapă să patruleze pe-aici. Oricine este părtaş la aşa ceva are nevoie de un om bun la mal care să îl ajute să îşi acopere urmele, da? Charters ar fi putut fi un asemenea om. Nu pot să bag mâna în foc pentru asta, însă nici nu aş avea vreun fel de îndoieli. Este greu de crezut că şi-ar fi vândut cabinetul de avocatură oricui altcuiva, însă nu ştiu nimic precis despre Armand.

Asta se potrivea cu imaginea care i se contura lui în minte.

— Ai auzit vreodată de o familie numită Townsend, din Rochester?

Hicks se încruntă gânditor.

— Nu, nu pot spune că am auzit.

Chiar nu se aşteptase ca Hicks să spună că da, însă merita să întrebe.

— De asemenea, sunt interesat să ştiu dacă un anumit bărbat a fost în Gravesend, oricând în ultimii zece ani. Este un aristocrat şi arată ca atare. Cam de înălţimea mea, având în jur de patruzeci de ani. Are părul negru, pielea deschisă la culoare şi un nas proeminent. Cel mai probabil, umbla după Charters şi după cineva numit Townsend.

— Eu, unul, nu l-am observat pe-aici prin oraş, însă pot să întreb, spuse Hicks. Care este numele său?

De data aceasta, Jamie fu cel care ezită, însă era prea

important să afle dacă Clary îi dăduse de urmă Oliviei până aici.

— Am îndoieli că el şi-ar folosi numele adevărat, aşa că nu vreau să întrebi de el după nume. Nu-i menţiona numele decât dacă este absolut necesar.

— N-o s-o fac, domnule, spuse Hicks zâmbind. Bănuiesc că domnul locotenent v-a spus că sunt de încredere şi că-mi pot ţine gura fără probleme.

— Acesta este motivul pentru care sunt aici, spuse Jamie întorcându-i zâmbetul. Numele acestui bărbat este Simon Clary – vicontele Clary. Este un individ periculos şi este posibil să fie disperat.

— Am înţeles.

Ochii lui Hicks licăriră.

— Sunteţi pe urmele lui sau fugiţi de el?

— ÎI evit cu orice preţ. Dacă ai şansa să afli ceva, orice ar fi, despre el sau despre vreun bărbat care se potriveşte descrierii făcute, aş vrea să ştiu şi eu.

Hicks încuviinţă din cap.

— Unde vă voi da raportul, sir?

— O să vin mâine-dimineaţă după cal şi trăsură. Scoase o pungă de bani din buzunar şi o puse pe masă. Sper că este o sumă potrivită.

Hicks o ridică şi se uită rapid înăuntru. Pentru un moment, buzele lui se mişcară ca şi cum ar fi numărat, după care înălţă brusc capul plin de uimire.

— Asta este o sumă de nu ştiu câte ori potrivită!

— Pentru deranjul dumitale. Jamie se ridică iute. Şi pentru discreţie.

— Sunt pe deplin în slujba dumneavoastră, domnule, spuse Hicks cu fervoare. Vă mulţumesc din suflet.

El îşi luă pălăria, apoi făcu o pauză.

— Nădăjduiesc să plec mâine din oraş, însă, dacă auzi mai apoi ceva cu privire la Clary sau la cineva numit Townsend, te rog să-i scrii locotenentului dumitale şi să-i spui despre asta, bine? El îmi va transmite, indiferent despre ce este vorba.

— Aşa o să fac, domnule. Însă dacă trebuie să vă vorbesc înainte să plecaţi?

— Stau la Stag and Hound la noapte, spuse James. Sub numele de Daniel Crawford.

Hicks tresări, după care pe faţă i se întipări un zâmbet discret.

— N-o să uit numele acesta.

Trăgându-şi fularul mai sus în jurul gâtului, James îşi luă bun-rămas şi ieşi din nou afară în frig. Acum, că aranjase partea cu proviziile şi cu transportul, se duse la han. Olivia îi spusese să aştepte timp de două ore; îl informase că avocatul o lăsase să aştepte timp de câteva ore bune în ziua precedentă. Fiindcă nu-i plăcea deloc ideea ca ea să stea de bunăvoie chiar în locul în care Clary ar fi putut să o caute mai întâi, Jamie argumentase împotriva acestui fapt. În cele din urmă, căzuseră de acord asupra unei singure ore, ceea ce acum îi asigura suficient timp să se bărbierească şi să îşi schimbe cămaşa.

Traversă curtea aglomerată şi urcă în grabă pe scări, sărind câte două trepte deodată, spre camera sa. Stag and Hound era cel mai mare han din Gravesend, ceea ce îi permitea să vină şi să plece fără să atragă atenţia. Din focul din camera sa nu mai rămăsese decât cenuşa, după cum era de aşteptat, şi se făcuse răcoare, însă nu era la fel de frig pe cât fusese în căbănuţa de pescuit. Îşi alocă timpul necesar să facă focul înainte să se dezbrace până la brâu ca să se spele şi să se bărbierească.

Folosi cureaua de ascuţit briciul şi se gândi la următoarea mişcare. Oare ea cum se descurca cu avocatul consultant? Se opri ca să îşi scoată ceasul de buzunar. Mai era o jumătate de oră până când avea să se întâlnească conform planului cu Olivia. Jamie îşi săpuni faţa şi folosi briciul, sperând ca ea să fi revenit din misiunea ei cu un teanc de documente. Atâta timp cât obţinea ceva folositor de la Armand, această mişcare urma să merite efortul, însă, indiferent cum ar fi fost, aveau să plece din Gravesend înainte ca Clary să îi poată ajunge din urmă.

Simplul gând la viconte îl făcu să se taie la bărbie. Jamie blestemă şi îşi şterse sângele de pe faţă. Îndârjirea lui Clary îl deranja. Jamie cunoscuse multe persoane dornice să facă orice era necesar pentru a-şi duce la îndeplinire scopul propus, de îndată ce era stabilit. Dacă era deplin sincer cu el însuşi, uneori acest lucru era valabil şi în cazul lui. Însă el nu urmărise niciodată un scop anume dincolo de limitele raţiunii sau ale bunului-simţ, iar Clary ar fi făcut exact asta dacă venea pe urmele Oliviei. Nu numai că încercase să o omoare pe Penelope şi că jucase un anume rol în moartea lui Lord Stratford, însă pur şi simplu nu exista niciun motiv pentru care Clary să aibă nevoie de Olivia. Dacă teoria lui Jamie era corectă, iar Clary era în căutarea unei lucrări de artă valoroase, trebuiau să existe nişte modalităţi mult mai discrete de a o găsi decât să o terorizeze pe Olivia, îndeosebi după ce devenise clar că ea nu o avea.

Iar acest lucru nu făcea decât să îl îngrijoreze şi mai tare pe Jamie. Asta însemna că Clary o voia pe ea la fel de mult pe cât voia obiectul misterios, iar asta îl făcea chiar şi mai periculos.

Se şterse pe faţă şi îşi schimbă hainele, după care ieşi iarăşi ca să se întâlnească cu Olivia. Chiar când se pregătea să părăsească barul hanului, hangiul îi ieşi în întâmpinare.

— Domnule Crawford! Este o scrisoare pentru dumneavoastră, domnule, livrată în regim de urgenţă azi-dimineaţă.

Jamie se opri brusc. Singura persoană care ştia unde se afla el şi ce nume folosea era bărbatul care îi împrumutase acel nume. Dădu din cap spre hangiu în semn de mulţumire şi luă scrisoarea cu el, nedorind să rateze întâlnirea cu Olivia.

Îi trebuiră doar câteva minute pentru a ajunge la locul în care fusese de acord să o aştepte. De acolo nu se vedea strada principală, însă găsi un loc ce-i oferea cât de cât adăpost împotriva vântului şi o vedere destul de bună asupra străzii pe care ea avea să meargă, nu departe de

locul în care îi ieşise în întâmpinare cu lopata în seara precedentă. Se uită din nou la ceas şi în cele din urmă scoase scrisoarea.

Speranţa referitoare la ceea ce avea să găsească scris în ea nu se dovedi una deşartă.

Răspunsul la întrebarea pe care mi-ai pus-o când ne-am despărţit este nu. Am împrăştiat toate zvonurile în cele mai îndepărtate cotloane şi n-am găsit nimic. Totuşi, toate sursele mele sunt alertate şi vor raporta dacă veştile se schimbă. Sora mea îţi transmite cele mai bune urări şi te îndeamnă să te întorci în oraş de îndată ce poţi să o faci.

Slujitorul tău credincios.

Crawford

Asta clarifica răspunsul măcar la o întrebare. Nimeni nu îl văzuse pe Lord Clary de când o împinsese pe Penelope în apă de pe iahtul lui Stratford. Pentru mintea lui Jamie asta însemna una din cele două variante distincte: fie Clary plecase în urmărirea Oliviei, fie se retrăgea încercând să ia, preventiv, măsurile necesare pentru a-şi avertiza cunoscuţii de orice posibile acuzaţii aduse de Atherton. Cum prima opţiune avea consecinţe cumplite, Jamie plecase el însuşi după Olivia în timp ce îl pusese pe Daniel să afle dacă cea de-a doua variantă ar putea fi adevărată. La urma urmei, dacă Clary îşi consolida alianţele din Londra, asta nu făcea decât să îi mai confere Oliviei nişte timp pentru a se ocupa de secretele răposatului ei soţ.

Însă niciuna dintre numeroasele persoane ce-i furnizau lui Daniel ultimele zvonuri, din Londra şi din jurul capitalei, nu îl văzuse şi nu auzise nimic de Lord Clary în ultima vreme, iar Jamie ştia că printre respectivele surse de informaţii se număra cel puţin un membru al Camerei Lorzilor. Asta nu însemna că Clary nu răspândea propria-i versiune despre ceea ce se întâmplase la bordul iahtului lui Stratford, însă reducea semnificativ sentimentul de uşurare

pe care-l simţise Jamie fiindcă o localizase pe Olivia atât de rapid.

Se uită din nou cât era ceasul. Ea ar fi trebuit să fi venit până acum, dar nu se vedea nicăieri. El îşi întinse gâtul şi se uită de-a lungul potecii retrase ce dădea spre căbănuţă, însă îşi promiseseră să se întâlnească aici. Cel care ajungea primul urma să aştepte, dacă era necesar, ascuns în tufişurile stufoase şi înalte ce creşteau primprejur.

James o porni de-a lungul drumului şi merse aproximativ o sută de metri. De acolo aproape se vedea Gravesend. Biroul avocatului era la câteva străzi distanţă, iar Olivia ar fi avut puţin de mers înainte să apară în câmpul lui vizual. Unde era?

El se plimbă înainte şi înapoi, oscilând între două alegeri neplăcute. Ea insistase că ajunsese atât de departe de una singură şi că putea să facă asta pe cont propriu. El voia să o creadă, iar asta însemna să trebuia să aibă încredere în ea. Însă scrisoarea de la Daniel pe care o simţea mototolită ameninţător la el în buzunar şi gândul că Clary o aştepta afară, lângă biroul avocatului, făcură ca paşii să îl ducă şi mai aproape de Gravesend.

Respirând greu, se opri brusc. Ea nu întârziase decât câteva minute. Dacă se năpustea în birou, avea să spulbere orice şansă de a păstra secretă asocierea lor. Aveau nevoie de orice avantaj oricât de mic ca să rămână cu un pas înaintea lui Clary, fie şi unul atât de nesemnificativ cum era faptul că Olivia nu mai era o femeie fără vreun ajutor. Fără prea mare tragere de inimă, Jamie se întoarse la punctul de veghe, dar îşi ţinu ceasul în mână. Peste un sfert de oră urma să se ducă după ea fără a se mai sinchisi că avea să se dea de gol.

Capitolul 9

Olivia deschise uşa biroului domnului Armand cu flăcări în ochi şi cu dorinţa de răzbunare în inimă. Avocatul o expediase şi o făcuse să se simtă ca o netoată cu o zi în urmă, şi intenţiona să îi plătească cu aceeaşi monedă.

— Bună dimineaţa, îi spuse ea funcţionarului mut de uimire, gata să cadă de pe scaun la vederea ei. Am venit să îl văd pe domnul Armand.

— Nu este în birou, doamnă, protestă bărbatul.

Olivia continuă să meargă. Astăzi nu avea de gând să stea cu sfială şi să aştepte ca bărbatul să catadicsească să o vadă.

— Voi aştepta la dumnealui în birou până când va sosi.

— Doamnă, strigă funcţionarul, încercând – şi nereuşind – să fugă pe lângă ea şi să blocheze uşa. Este complet nepotrivit să procedaţi astfel!

Olivia îl ignoră. Fără să reducă pasul, ea ajunse la uşa biroului domnului Armand şi o deschise cu putere. Biroul era gol.

Funcţionarul iritat îşi încrucişă braţele.

— V-am spus eu, doamnă.

— Iar eu ţi-am spus că voi aştepta în biroul dumnealui. Îşi scoase pelerina şi o aruncă pe scaun. Nişte ceai ar fi nemaipomenit, mulţumesc.

Cu o expresie de jignire profundă şi de ostilitate, funcţionarul se retrase.

— Cum doriţi, spuse el batjocoritor.

Olivia nu făcu decât să îi zâmbească şi îi închise uşa în faţă, cu o mişcare fermă. Câteva momente mai târziu, auzi uşa de afară, de la intrare, cum se deschide şi se închide cu zgomot. Probabil că individul o luase la fugă să îl aducă pe domnul Armand şi să îl avertizeze că la el în birou era o femeie nebună.

N-avea decât. Olivia se simţi puţin înfuriată, pe lângă faptul că era nerăbdătoare. Ultimul lucru pe care voia să îl facă era să aştepte aici toată ziua.

Conştientă de avertismentele lui Jamie, se strecură

spre ferestrele care dădeau înspre stradă. Nu îi atrase atenţia nimic deosebit, dar se retrase totuşi şi se îndepărtă de geam. Ar fi trebuit să stea jos pe scaun şi să aştepte, însă... Acesta ar fi fost cel mai bun moment să vadă dacă se aflau la îndemână unele dintre documentele lui Henry. Astăzi dulapurile erau pline cu cărţi groase de drept, iar cutiile cu documente pe care le văzuse cu o zi în urmă dispăruseră. Cu siguranţă Jamie ar fi cotrobăit prin toate cotloanele biroului dacă ar fi fost aici. Însă Olivia era încă întrucâtva şocată de faptul că atitudinea ei îndrăzneaţă funcţionase până atunci. Când domnul Armand intră în birou tunând şi fulgerând, ea stătea calmă pe un scaun.

Faţa avocatului era vineţie.

— Ce vrea să însemne asta, doamnă Townsend?

Ea se ridică şi îi răspunse cu cel mai frumos zâmbet posibil.

— Domnule Armand. V-am vizitat ieri. Poate că vă aduceţi aminte. M-aţi lăsat să aştept ore bune, după care aţi avut neruşinarea să-mi spuneţi că aţi ars documentele soţului meu.

El clipi iute de câteva ori.

— Îmi pare rău că nu am avut cum să vă fiu de folos, doamnă Townsend, însă predecesorul meu...

— Da, domnul Charters.

Olivia se reaşează fără să aştepte vreo invitaţie. Armand rămase în picioare un moment, aşteptând, ezitând puţin înainte să închidă uşa şi să-l lase dincolo de ea pe funcţionarul care urmărea ce se întâmpla. Apoi ocoli masa de lucru ca să se aşeze pe scaun.

— Am înţeles că domnul Charters era întruchiparea discreţiei.

— Era, spuse Armand imediat.

— Complet devotat interesului clienţilor săi, desigur.

— Desigur. Însă, doamnă Townsend...

— Şi m-aţi minţit ieri.

Olivia îi zâmbi agreabil. Inima îi bătea cu putere. Îşi pregătise acest discurs în răstimpul în care parcursese

drumul până aici, şi, până atunci, spre uimirea şi încântarea ei, Armand reacţiona exact aşa cum prevăzuse Jamie. Asta îi picura încredere în suflet, chiar dacă încă avea îndoieli că totul urma să meargă strună.

La acuzaţia ei, pe chipul lui Armand se citi indignarea.

— Sunteţi supărată şi surescitată. Permiteţi-mi…

Ea ridică o mână.

— Mi-aţi spus că aţi ars tot ce i-a aparţinut soţului meu. Ştim amândoi că n-aţi face niciodată un asemenea lucru.

El rămase cu gura căscată.

— Vă asigur că am făcut-o, vociferă el, revenindu-şi.

Olivia se aplecă uşor în faţă.

— Aşa să fie? Cred că nu, domnule. Cred că n-aţi distruge niciodată ceva atât de valoros şi de profitabil.

Domnul Armand rămase cu chipul lipsit de expresie. Olivia îşi îndreptă spatele şi se strădui să îşi netezească rochia ca şi cum n-ar fi avut niciun fel de grijă pe lume.

— Ieri am greşit fiindcă am presupus că nu sunteţi familiarizat cu afacerile soţului meu. Bănuind că nu aveaţi cu adevărat cunoştinţă despre ele, am crezut că ar fi cel mai bine să nu spun prea multe. Însă după ce m-am gândit mai bine… Zâmbi. După ce m-am gândit mai bine, mi-am dat seama de poziţia dumneavoastră. Sigur că nu v-aţi asuma dreptul de practică al altui avocat şi cabinetul lui fără să aflaţi totul despre ceea ce făcea. Şi, din acest motiv, sunt foarte sigură că nici prin cap nu avea cum să vă treacă să ardeţi documentele lui Henry. Unele, poate… dar nu pe toate.

Armand se uită fix la ea.

— Fiţi raţională, doamnă Townsend. V-am spus că am ars documentele răposatului dumneavoastră soţ, deoarece domnul Charters a cerut asta, iar domnul Townsend a fost de acord.

Olivia îi răspunse cu o privire de neclintit.

— Ar fi mare păcat să fie aşa, din moment ce am sperat că documentele mă vor ajuta să iau legătura cu

asociaţii lui Henry, care au fost atât de importanţi pentru afacerea lui.

Ea îşi ţinu răsuflarea, chiar dacă totul mersese foarte bine până atunci. Jamie credea că Armand n-ar fi ars totul, fie pentru că voia să poată dovedi că el nu avea nimic de-a face cu activităţile de contrabandă, fie pentru că ştia totul despre afacerea asta şi dorea să muşamalizeze lucrurile, ba chiar să se implice direct. Fusese ideea ei să îl facă pe Armand să creadă că-şi dorea să continue operaţiunile de contrabandă ale lui Henry. Dacă Armand nu voia decât să îşi dovedească nevinovăţia, erau puţine şanse ca el să îi dea documentele, indiferent de ce spunea sau făcea ea. Jamie îi sugerase că puteau să intre prin efracţie în biroul lui şi să le fure, însă Olivia se gândise că spusese asta doar în glumă.

Cu toate acestea, acum, că vedea limpede adevărul, Olivia se îndoia de faptul că domnul Armand nu ştiuse de ce era capabil şi cu ce anume se ocupase domnul Charters; n-ar fi fost surprinsă să afle că activităţile de contrabandă fuseseră punctul de atracţie principal al cabinetului acestuia. Jamie avea dreptate: „comerţul liber” fusese o preocupare foarte profitabilă cu mult timp înaintea războiului, care continua într-o oarecare măsură. Dacă domnul Armand ştia despre asta şi fusese atras spre acest birou de avocatură tocmai fiindcă domnul Charters îşi câştigase reputaţia unui om foarte prietenos cu cei implicaţi în comerţul liber, atunci nu ar fi ars documentele lui Henry, ci ar fi folosit ocazia ivită pentru a profita şi mai mult de această conjunctură.

Faţa domnului Armand era o mască împietrită. Olivia rămase în aşteptare, cu un zâmbet vag pe buze. Probabil şi el se gândea cam la acelaşi lucru.

— Sunt convins că nu ştiu la ce vă referiţi.

Ea îşi coborî vocea.

— Nu? Fără îndoială că n-o să vă surprindă să auziţi că soţul meu n-a lăsat nicio avere în urmă. Am obosit să mă tot zgârcesc ca să trăiesc din partea cuvenită mie ca

văduvă. Pe de altă parte, domnul Townsend a lăsat în urmă ceva mult mai valoros, şi ar fi mult mai avantajos pentru mine să… reactivez întreaga operaţiune.

Colţurile gurii lui zvâcniră.

— Şi cum credeţi că veţi face asta?

Olivia îşi dădu seama prea târziu de scăparea din planul ei. Dacă Jamie avea dreptate, Henry fusese omul de legătură care nici nu alesese şi nici nu primise bunuri ilicite. Ca ea să se ocupe de acele lucruri aşa cum o făcuse el, ar trebui să spună că are cumpărători interesaţi în aşteptare. Dacă nu cumva Jamie dorea să se dea drept unul dintre aceştia, ea nu avea absolut nimic.

— Probabil că readucerea la viaţă a întregii afaceri este puţin cam tardivă, spuse ea, improvizând. Ar fi trebuit să fiu mult mai iute. Mi-a atras atenţia faptul că unii dintre clienţii soţului meu au fost surprinşi în mod neplăcut de moartea lui. La îndrumarea lor, Henry planificase să obţină ceea ce căutau ei; aceste planuri au fost în curs de a fi transpuse în practică şi au necesitat manevre speciale. În mod deosebit, un gentilom aranjase ca o piesă anume să fie localizată şi livrată. Din păcate, dragul de Henry a fost răpus de acea inflamare a plămânilor şi a murit brusc, însă nu înainte să iniţieze eforturile de a pune la adăpost, în siguranţă, obiectul acestui gentilom. Cred că asociaţii lui au fost atât de eficienţi, încât cel mai probabil l-au procurat şi l-au adus în Anglia, doar ca să afle apoi că Henry murise şi că nu mai era în stare să încheie transferul. Nu încape îndoială că de atunci s-a tot adunat praful pe el, iar eu intenţionez să îl livrez şi să respect promisiunile soţului meu.

Olivia nici măcar nu avu sentimentul că minţea. Henry fusese un om în floarea vârstei, chinuit doar de pasiunea sa pentru băutură. Moartea lui fusese rapidă şi neaşteptată. Cu siguranţă îşi derulase afacerile cu cercul lui de cunoscuţi implicaţi în contrabandă chiar până la final, iar asta însemna că anumite obiecte erau fără îndoială în tranzit când murise. Logica lui Jamie chiar avea noimă.

Armand se lăsă uşor pe spate. Expresia lui nu se schimbase, însă Olivia putea să intuiască bine calculele pe care bărbatul le făcea, în ciuda privirii lui neclintite.

— A trecut mult timp de la moartea soţului dumneavoastră, doamnă.

— Aşa este, încuviinţă ea. Trebuie să înţelegeţi că, după cum era de aşteptat, acest gentilom a ezitat să mă abordeze în această chestiune.

— După cum era de aşteptat, repetă el sec. Însă deja v-am spus, doamnă, că am ars toate acele documente…

Oliviei îi venea să-i dea cu ceva în cap. Era sigură că minţea.

— Am înţeles. Speram să fi păstrat o parte dintre ele, măcar pe post de asigurare dacă nu pentru altceva. Această replică îşi atinse ţinta, din câte-şi putea da seama. Oricum, dacă aţi ars cu adevărat totul şi dacă reţeaua soţului meu este într-adevăr pierdută, atunci nu se mai poate face nimic. Dădu să se ridice, după care avu un moment de inspiraţie. O să trebuiască să îi spun gentilomului în cauză că aţi distrus orice informaţie care ar fi putut duce la recuperarea obiectului său. S-ar putea să dorească să vorbească el însuşi cu dumneavoastră, ca să se asigure de acest lucru. Pentru binele dumneavoastră, domnule Armand, aveţi mare grijă! Nu este genul care să accepte uşor un refuz sau o dezamăgire.

— Nu pot face nimic, doamnă Townsend! Armand se ridică la rându-i, urmându-i exemplul. Nu o mai trata cu superioritate şi părea mult mai moderat şi mai rezonabil. Nu există niciun motiv pentru care n-ar trebui să-i daţi numele meu acestui bărbat.

— Nu, dumneata chiar nu înţelegi, spuse ea cu toată sinceritatea. I-am promis că voi face tot ce este posibil pentru a găsi ceea ce caută – cred că i-a plătit în avans o sumă mare de bani lui Henry, probabil pentru că obiectul respectiv era foarte dificil de procurat –, dar acţiunile dumitale au distrus complet această speranţă. Mare păcat!

Vorbea gândindu-se la Lord Clary. Dacă exista vreo

modalitate prin care ar fi putut îndrepta furia şi îndârjirea lui Clary asupra lui Armand, nu ar fi ezitat să o facă. Asta numai dacă acest conflict cu vicontele nu ar fi fost atât de deranjant de personal.

Armand oftă. Acum nu era numai moderat şi rezonabil, ci de-a dreptul implorator.

— Doamnă Townsend, trebuie să înţelegeţi că asta nu o să ducă la nimic bun. Eu nu pot să-l ajut. Am ars totul!

— Chiar aţi făcut-o? Îi aruncă un mic zâmbet prefăcut. Problema este, domnule Armand, că nu prea vă cred. Însă, indiferent cum ar fi, m-aţi împiedicat să îmi ţin promisiunea. N-am de gând să fac faţă de una singură mâniei acestui domn. Nu aveţi decât să îi explicaţi că din cauza dumneavoastră şi-a pierdut atât obiectul căutat, cât şi banii pe care i-a plătit ca să îl procure. Nu că el şi-ar vrea banii, când există o şansă foarte mare ca obiectul principal al dorinţei sale să fi fost deja obţinut, iar acum mai trebuie doar localizat.

Ochii avocatului se înnegurară, şi, pentru o clipă, Olivia se temu că mersese prea departe. Dacă el arsese cu adevărat documentele lui Henry, chiar nu avea nimic să îi dea, iar ea se alegea cu un alt duşman. Domnul Armand se aplecă în faţă, proptindu-şi braţele pe birou.

— Doamnă Townsend, spuse el cu voce scăzută. Nu sunt implicat în nimic din toate astea. Şi nici nu voi fi. Veţi fi mulţumită dacă voi reuşi să dau de urma unora dintre documentele domnului Townsend?

Ea vru să trântească un „da” hotărât şi să îi ceară documentele pe loc. În schimb, auzi în minte vocea lui Jamie: „Cere-i mai mult”.

— Probabil că da. Dacă ele conţin suficiente informaţii pentru a putea localiza acest obiect.

— Nu pot garanta nimic…

Olivia oftă.

— Dacă o să-mi daţi tot – *tot* – ce este legat de soţul meu, vă dau cuvântul meu că n-o să vă menţionez numele, indiferent de informaţiile din documente. Dar dacă nu voi

avea certitudinea că mi le-aţi înapoiat pe toate... Ea ridică din umeri. Vă rog să nu mă mai minţiţi, domnule Armand!

Ochii lui Armand erau goi. Fusese prins, iar el ştia bine acest lucru. Poate că nu credea întru totul ameninţările ei voalate, însă se dăduse de gol că nu era complet neştiutor de cele întâmplate, ba chiar complota la ascunderea cercului de cunoscuţi ai lui Henry implicaţi în contrabandă.

— Detest să dezvălui un secret.

Ea îi zâmbi amabilă, în semn de victorie.

— Dar nu faceţi deloc aşa ceva. Soţul meu mi-a lăsat tot ce era al lui – adică aproape nimic iar dumneavoastră îmi transferaţi mie obligaţiile de serviciu pe care le aveaţi faţă de el.

— O să necesite oarece efort să dau de documentele pe care le-aş putea avea...

— O să vin după ele mâine la prima oră.

Armand păru nemulţumit.

— De asemenea, există şi un onorariu neplătit, dacă tot e să punem ordine în afacerile domnului Townsend.

— Foarte bine. Olivia îşi trase mănuşile. O să pun eu ordine în ele pentru cincizeci de lire.

— Datoria rămasă este de o sută şaptezeci.

— O să plătesc o sută şi niciun penny în plus. Ieri m-aş fi putut arăta mai îndatoritoare. Ne vedem mâine, domnule. Ieşi din încăpere aşteptându-se ca el să mai spună ceva. Funcţionarul ursuz tocmai se aşeza înapoi pe scaun, după ce stătuse, fără îndoială, lipit de uşă ca să tragă cu urechea. Olivia îi zâmbi şi lui larg. Mă aştept să găsesc documentele soţului meu aranjate cu grijă în cutii şi gata până mâine-dimineaţă. Sunt sigură că dumneata ştii precis unde sunt.

Funcţionarul se încruntă în timp ce domnul Armand apăru în pragul uşii.

— Să faci aşa cum îţi cere doamna, Tompkins, spuse avocatul cu voce searbădă. O zi bună, doamnă Townsend.

Olivia îi aruncă un alt zâmbet scânteietor, în timp ce ieşea. Jamie spusese că aveau să se întâlnească pe drumul

spre căbănuţă, aproape de locul în care ea îl atacase seara trecută. Îşi petrecu câteva minute imaginându-şi cât de mulţumit avea să fie să audă cât de bine decursese întrevederea. Era adevărat că încă nu avea documentele, însă Armand recunoscuse că deţinea o parte dintre ele. Se rugă ca ele să şi conţină ceva, *orice* le-ar fi fost de folos. Ar fi fost insulta extremă ca Henry să-şi fi pus avocatul să-i păstreze chitanţele diverselor cumpărături făcute sau nişte scrisori oarecare în timp ce îi ardea informaţiile cu adevărat importante.

Aproape că nu simţi frigul de afară, deşi vântul îi umfla pelerina. Îi venea să ţopăie şi să bată din palme cu voioşie. De prea mult timp ea nu avusese de ales decât să accepte ceea ce îi spunea lumea – bărbaţii. Astăzi îşi exprimase în sfârşit propriile dorinţe şi avusese câştig de cauză într-o chestiune esenţială. Nu era o mincinoasă înnăscută, şi probabil că avea să dureze câteva ore bune ca mâinile să i se oprească din tremurat, dar se simţea extraordinar de bine să iasă victorioasă de această dată, în loc să fie frustrată şi îngrijorată, ca de obicei.

Din impuls, se hotărî să se oprească pe la brutărie. Îi promisese lui Armand să îi dea o sută de lire a doua zi, însă astfel rămânea cu aproape optzeci de lire din banii pe care îi împrumutase de la Penelope. Chiar roşi uşor când se gândi că Jamie probabil avea să insiste să plătească el de-acum; toţi cei din familia Weston erau aşa. Însă amintirea lui Jamie făcând pâine prăjită deasupra focului o umplu de căldură. Puţinul pe care-l putea face ea era să îi asigure nişte mâncare decentă. Se strecură în magazin şi inspectă tava cu bucăţile savuroase de plăcintă. Sau poate ar fi trebuit să ia nişte fileuri din muşchi de vită sau nişte jambon.

Uşa se deschise în spatele ei.

— Aveţi plăcintă cu carne? întrebă autoritar o voce de bărbat chiar în momentul în care femeia din spatele tejghelei întrebă:

— Ce doriţi, coniţă?

Olivia abia dacă auzi întrebarea. Vocea acelui bărbat i se părea cunoscută. Îndrăzni să arunce o privire scurtă pe sub borul bonetei sale şi aproape că i se tăie răsuflarea. Era servitorul lui Lord Clary. Nu îşi putea aminti numele lui, însă îi livrase scrisori din partea stăpânului său de câteva ori. Şi-l amintea bine, înalt, atrăgător şi aproape la fel de arogant ca stăpânul lui, aşteptând în salonaşul ordonat al proprietăresei sale în timp ce ea scria la repezeală un răspuns la ultima solicitare a lui Clary.

— Coniţă? întrebă femeia din nou, zorind-o.

— Aceasta, vă rog, spuse ea încet, indicându-i o franzelă la întâmplare.

Ar fi părut ciudat să facă orice altceva. Olivia spuse în sinea ei o rugăciune disperată ca omul lui Clary să nu îşi amintească faţa şi nici vocea ei sau să fie prea ocupat să îşi comande plăcintă de la femeia din brutărie, care venise din spatele tejghelei să îl servească personal. Cumva, reuşi să numere monedele pentru pâine şi să iasă din magazin, încercând să îşi ţină chipul ferit tot timpul. Bărbatul nu îi acordă atenţie în afara faptului că se dădu într-o parte în momentul în care ea deschise uşa. Olivia se trezi din nou afară, deja îngheţată, deşi categoric nu din pricina vântului rece.

Clary trebuia să fie aici. Sau cel puţin pe undeva prin apropiere. Poate era în trăsura aflată pe partea opusă a străzii în timp ce servitorul lui cumpăra de mâncare. Gândul o făcu să simtă o gheară în piept. Respiraţia i se îngreună, iar mâinile începură să-i tremure violent. Voia să se uite, însă nu îşi putea ridica ochii, văzând numai cărarea în faţa ei.

„Mergi”, îşi ordonă în gând. Jamie o aştepta chiar la ieşirea din oraş – la insistenţa ei de-a dreptul stupidă. Se forţă să meargă cu paşi normali. Îşi trase gulerul pelerinei mai sus, în jurul obrajilor, şi îşi afundă capul, ceea ce era perfect normal, ţinând cont de vântul de afară. Însă bătaia inimii îi acoperea sunetul propriilor paşi. Ajunse să şi-l imagineze pe Clary strecurându-se în spatele ei şi luând-o

pe sus, înghesuind-o în trăsură şi plecând de-acolo, astfel încât nimeni să nu o mai poată găsi vreodată. Iar cu nervii întinşi la maximum, avea toate şansele să leşine pur şi simplu şi să nu fie în stare să se opună deloc.

Ghereta portarului i se părea acum la mai mult de cincisprezece kilometri distanţă. Îşi ţinu pelerina strânsă pe lângă corp, cu blestemata aceea de franzelă turtită sub braţ. Ochii i se mişcau iute, plini de îngrijorare, dintr-o parte în alta. Unde era Jamie? Îi spusese că avea de rezolvat nişte treburi. Dacă el întârzia? Şi dacă Clary îi descoperise deja căbănuţa? Probabil n-ar trebui să se întoarcă acolo… doar că toţi banii ei şi carnetul acela blestemat al lui Henry erau în cabană. Trebuia să meargă.

Până când ajunse la locul de întâlnire pe care îl convenise cu Jamie, se simţea amorţită. Nu era în stare să facă altceva decât să păşească înainte, iar când Jamie ieşi de după colţ, sări în sus de spaimă.

— Iată că ai venit! El se uită la faţa ei, iar expresia i se schimbă. Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Buzele ei abia dacă se mişcară.

— C c-clary, se bâlbâi ea.

Jamie o apucă şi o trase de pe potecă, la adăpostul gheretei portarului şi ferită de privirea oricui venea dinspre Gravesend.

Aici era aproape cald, cum zidul de cărămidă era în spate, blocând vântul, şi mâinile lui Jamie îi frecau braţele.

— L-ai văzut? întrebă el pe un ton presant. L-ai văzut?

Ea clătină din cap. Pe sub mantie ea încă ţinea strâns pâinea, ceea ce, din cine ştie ce motiv, o făcea să se simtă mai bine. Oricât de groaznic de înspăimântată era, nu clacase.

— Omul lui, spuse ea, cu vocea tulburată. La brutărie.

Ea ridică franzela, dar el nu o băgă în seamă. Degetele lui Jamie păreau înfipte în coatele ei.

— Olivia, te-a recunoscut?

Simţurile îi reveneau treptat.

— Nu ştiu. Nu cred. A intrat şi a întrebat de plăcintă

cu carne, iar eu am plecat cât de repede am putut, ţinându-mi capul plecat.

Un moment, el păru paralizat, apoi, tresărind, îi dădu drumul la mâini şi făcu un pas înapoi.

— Bun. Trebuie să ne grăbim. Mai există altă potecă spre căbănuţă?

— De-a lungul ţărmului, însă n-o foloseşte nimeni iarna, conform spuselor doamnei Mason, proprietăreasa.

— Fiindcă este impracticabilă sau din cauza frigului?

— Din ambele motive.

— Bun. Îşi desfăcu şi îşi scoase fularul răsucit în jurul gâtului şi îl înfăşură în jurul gâtului ei, băgându-i capetele pe sub gulerul pelerinei. Mergem până la căbănuţă şi luăm tot ce-i al tău. Nu vreau să rămână nimic care să indice faptul că ai fost pe-acolo. Dar trebuie să ne mişcăm rapid. Poţi să faci asta sau stai aici şi mă duc eu?

Gândul de a sta şi a aştepta aici singură în timp ce Clary bântuia prin apropiere aproape că îi făcu inima să se oprească.

— Pot să merg. Ea îi întâlni privirea şi dădu aprobator din cap. Pot.

Fără alte cuvinte, el o porni spre ţărm, mergând atât de repede, încât ea abia dacă putea să ţină pasul cu el. Olivia nu se plânse însă. Chiar mai rapidă decât paşii ei, inima părea să-i bată un marş zorit: „Grăbeşte-te, grăbeşte-te, grăbeşte-te”. În timp ce mergeau, Jamie se tot uita în stânga, în dreapta şi apoi din nou în spate. Din câte îşi dădea ea seama, căuta vreun loc în care să se ascundă sau alte poteci pe unde să se îndepărteze de căbănuţă, căci Clary putea să vină de-a lungul drumului din spate. Dacă vicontele începuse să pună întrebări în Gravesend, în mod sigur nu avea să dureze mult până să afle ceva despre o femeie brunetă care nu era din oraş şi care sosise neînsoţită, aşa, din senin. De fapt, probabil că auzise deja care era scopul ei, căci la rândul ei şi ea pusese întrebări ca să îl găsească pe domnul Armand.

Armand. Îi sări inima din piept la gândul că Clary avea

să ajungă la avocat până a doua zi dimineaţă. Dacă Clary punea mâna pe documentele lui Henry – şi, nu ştia de ce, dar Olivia se gândi că era mult mai probabil ca domnul Armand să i le dea lui Clary decât ei –, ea nu avea să rezolve niciodată enigma lăsată de Henry în urma sa. Şi, chiar mai rău, era posibil ca Clary să găsească înaintea ei ceea ce căutau, indiferent despre ce era vorba.

Gândurile îi rămaseră blocate la această idee. Dacă Clary găsea acel lucru, oare avea să dispară şi gata? Jamie spusese că Lord Atherton făcea presiuni să fie arestat Clary pentru ceea ce îi făcuse lui Penelope, ceea ce însemna că vicontele nu putea să se ducă pur şi simplu acasă. Dacă Olivia ar fi fost în locul lui, ar fi adunat cât de mulţi bani putea şi ar fi fugit.

Gura i se strâmbă cu amărăciune; cam asta făcuse şi ea. Iar acum fugea mai tare şi mai repede ca niciodată. Şi dacă Clary ar fi făcut acelaşi lucru, în direcţia opusă… La urma urmei, dacă el ar face asta, ea ar putea să se oprească din fuga ei…

Însă Lord Clary nu se dovedise genul de om care să lase lucrurile în voia lor. În sinea ei, Olivia era îngrozitor de sigură că acesta avea să continue să o urmărească chiar dacă găsea cea mai preţioasă lucrare de artă pe care Henry o obţinuse vreodată prin contrabandă. Ea îl refuzase şi îi pusese beţe în roate luni în şir, aşa că dorea cu siguranţă să se răzbune.

Pe măsură ce se apropiau de căbănuţă, Jamie reduse pasul, uitându-se după orice fel de semne că ar fi fost careva acolo.

— Semnul pus este încă la locul lui, şopti Olivia.

Arătă spre bucata jerpelită de cârpă de deasupra încuietorii. El luă cheia.

— Ia totul, spuse el în şoaptă. Cât de repede poţi. Şi aş prefera să laşi căbănuţă asta ca şi cum n-ai fi călcat niciodată aici.

Olivia încuviinţă din cap. Cercetând încă odată cu privirea totul în jur, Jamie se duse la uşă şi o deschise.

— Du-te, îi spuse el.

Ea deja se năpustise în cameră şi urca scările înguste. În dormitor, îşi luă în grabă rochiile de schimb şi lenjeria de corp de pe rafturi şi le îndesă în valijoara care era sub fereastră, acolo unde o lăsase. Slavă Domnului că nu îşi adusese mai multe lucruri cu ea, cu toate că motivul iniţial fusese să aibă o valiză uşoară pe care să o poată căra fără probleme. Însă acum decizia ei se dovedi cât se putea de inspirată, căci împachetă totul în câteva secunde. De dimineaţă, Jamie adusese salteaua de paie înapoi la etaj, iar acum ea puse rapid păturile la loc în cufărul de unde fuseseră luate. Conştientă de avertismentul lui de a lăsa camera ca şi cum nu ar fi trecut niciodată pe acolo, trase şi întinse cearşaful de pe pat înainte de a coborî în grabă scările, cu valiza în mână.

Jos, Jamie deja pusese la loc cele câteva vase folosite la micul dejun şi aruncase mizeria în vatra plină de lemne. Aerul de iarnă intra prin uşa larg deschisă, făcând să dispară şi ultimele urme de căldură. Îşi puse valijoara pe masă şi se grăbi să-şi ia săculeţul de mână, în care avea banii, pe care-l ascunsese în spatele unei pietre de la şemineu ce nu mai stătea fixată.

— Ai luat totul? întrebă Jamie, băgând şi franzela în valijoară.

Olivia mai aruncă o privire prin încăpere şi îşi înşfăcă şalul de lână din cârligul din spatele uşii.

— Registrul lui Henry, spuse ea, întorcându-se spre scândura slăbită din duşumea.

El se bătu uşor peste buzunarul hainei.

— L-am luat azi-dimineaţă, aşa, pentru orice eventualitate. Hai să mergem!

Ea îşi strânse şalul în jurul umerilor, pe deasupra pelerinei, şi ieşi pe uşă după el. Abia în ultimul moment simţi brusc o durere în piept, în clipa când încuie uşa pentru ultima dată. Închiriase căbănuţa pentru două săptămâni şi abia dacă petrecuse patru zile acolo. Toţi acei bani în plus daţi pe chirie i-ar fi fost foarte folositori.

Din nou, Jamie înainta cam prea repede pentru ea, însă, când ea rămase un pas în urmă, el se opri. Când îşi ridică întrebător o sprânceană, ea dădu aprobator din cap ca să-l asigure că era bine, chiar dacă călcâiele îi ardeau şi simţea un junghi într-o parte, în tăcere, coborâră pe drumul noroios, cu capetele plecate, ca să se apere de vânt. Abia când ajunseră să vadă drumul principal ce dădea spre oraş Jamie încetini pasul îndeajuns ca ea să-şi tragă sufletul.

— Unde mergem? se gândi ea în cele din urmă să întrebe.

— Am tot încercat să rezolv problema asta, răspunse el, făcând-o să tresară, neplăcut surprinsă. Cred că nu prea avem de ales – de fapt, avem doar o opţiune.

— Unde? întrebă ea, căci el nu o lămurise.

Nu îi răspunse. Ochii îi erau aţintiţi într-un punct din depărtare, iar ea îşi dădu seama că el asculta cu atenţie. În ciuda faptului că-şi ciuli urechile, nu auzi nimic în afară de vuietul vântului printre copaci şi de bubuitul puternic al propriei ei inimi.

Brusc, fără niciun cuvânt, Jamie o împinse în afara potecii. Îi arătă încotro să o ia, iar Olivia înţelese mesajul. O luă la fugă, apucându-şi pelerina şi poalele rochiei, până când ajunseră la adăpostul gardului viu care şerpuia spre ghereta portarului. Jamie trase într-o parte o ramură mai zdravănă, iar ea se băgă prin gaura creată. Intră şi el imediat după ea şi lăsă ramura din gardul viu să revină la poziţia iniţială, exact în momentul în care un cal apăru de după casa abandonată.

Capitolul 10

Jamie îşi ţinu răsuflarea în momentul în care calul se opri, chiar în locul în care Olivia îl lovise cu lopata. Bărbatul călare părea a încerca să se orienteze; se uită cu atenţie în toate direcţiile înainte să îşi pună din nou calul în mişcare,

pe drumeagul ce ducea spre căbănuţa închiriată de Olivia.

Slavă Domnului că ea se oprise să cumpere pâine. Lui îi era mai mult decât lesne să-şi poată imagina ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi făcut-o: s-ar fi dus înapoi la căbănuţă, ar fi făcut ceva de mâncare şi nişte ceai. Probabil ar fi stat la masă, studiind carnetul de însemnări a lui Henry, în timp ce Olivia i-ar fi relatat vizita făcută avocatului, fără a bănui că aveau să fie întrerupţi – ori, şi mai rău, spionaţi.

Calul se apropie, oferind o vedere mai bună asupra călăreţului său. Bărbatul purta o haină lungă, mănuşi închise la culoare şi avea o eşarfă înfăşurată în jurul gurii şi al bărbiei, iar pălăria îi era trasă mult spre ochi. În momentul în care vântul dinspre mare îl lovi cu putere, calul se sperie, iar călăreţul scoase o înjurătură care se auzi perfect înainte să-şi îndemne calul să înainteze.

Lângă Jamie, Olivia stătea ghemuită, încordată şi în tăcere, îi dădu un ghiont uşor. „Acesta e bărbatul pe care l-ai văzut în oraş?” întrebă el din vârful buzelor, când ea îi aruncă o privire. Era destul de sigur că nu fusese Lord Clary în persoană, judecând doar după forma nasului.

Ea se lăsă în faţă, uitându-se concentrată spre drum. Fruntea i se încreţi şi întredeschise buzele, însă după aceea reveni la starea iniţială. El îi citi în ochi regretul în momentul în care ea se întoarse spre el şi îşi ridică şi mâinile în semn de incertitudine.

Bun. Asta însemna că trebuiau să mai aştepte puţin. El se lăsă în jos pe pământ şi îi făcu semn Oliviei să procedeze la fel. Solul era pietros şi rece ca gheaţa, iar gardul viu nu prea reuşea să oprească vântul. Îşi trase gulerul în sus până peste urechi, căci Olivia încă îi purta fularul, şi se aşeză lângă ea. Îşi spuse în sinea lui că locul era cald şi că erau în siguranţă, însă ştia că o făcea în bună măsură mânat de propriile lui dorinţe egoiste. Se aplecă spre ea. Parfumul pielii ei îl făcu să simtă cum i se strânge stomacul, şi se trase şi mai aproape.

— Ar putea fi omul lui Clary? şopti el, atât de aproape de urechea ei, încât mai că îşi frecă buzele de obrazul ei.

Olivia se cutremură.

— Da, dar nu sunt sigură. Ştiu că nu este Clary după voce.

Privirile li se întâlniră. Atât de aproape, Jamie putea să îi vadă fiecare mică schimbare a nuanţei de albastru a ochilor ei, dilataţi din cauza îngrijorării. Fuga de-a lungul câmpului deschis adusese o brumă de culoare pe pielea ei, şi încă respira destul de greu. Probabil că inima îi bătea nebuneşte, la fel ca a lui – deşi el avea îndoieli că din acelaşi motiv. Pentru o clipă, pornirea de a o lua în braţe aproape că îl copleşi. Voia să o tragă spre el şi să îi jure că avea să o protejeze şi să-şi pecetluiască promisiunea cu un sărut…

Însă după aceea îşi trase capul înapoi – cam la doi centimetri şi jumătate de ea, însă ar fi putut la fel de bine să fie la un metru. El nu avea dreptul să se simtă atât de nefericit, însă nu exista un alt cuvânt pentru ceea ce simţea. Sub pretextul că verifica din nou drumul, se răsuci şi se îndepărtă de ea, mai rece ca niciodată.

— Nu mai este nimic la capătul acestui drum în afară de căbănuţă, nu-i aşa? Când ea clătină din cap, el nu făcu decât să încuviinţeze tăcut. Ar putea să fie doar cineva care s-a rătăcit.

Agitată, ea se uită în lungul cărării.

— N-ar trebui să plecăm acum, cât nu se mai vede?

— Nu ne putem mişca la fel de repede precum un om călare. Dacă pur şi simplu s-a rătăcit, o să-şi dea seama de greşeala făcută şi o să se întoarcă în curând. Dacă nu… îi zâmbi crispat. Prefer să am un loc în care să mă ascund în siguranţă şi de unde să îl văd cum pleacă.

Umerii ei se relaxară.

— Are noimă ce spui.

Asta îi lăsa expuşi pentru mai mult timp frigului de-afară, însă nu se justifica niciun fel de risc dacă Clary îşi trimisese servitorul ca să o găsească pe Olivia. Jamie îşi dori să-l fi pus pe Hicks să le aranjeze un loc în care să stea în noaptea aceea. El se cocârjă şi rezistă impulsului de a se

duce din nou şi mai aproape de ea.

— Ce s-a întâmplat cu avocatul? întrebă el ca să-i distragă atenţia Oliviei, păstrându-şi vocea joasă, dar calmă.

— Oh! spuse ea luminându-se la faţă. A mers perfect. A recunoscut că n-a ars chiar totul şi a fost de acord să îmi dea ceea ce are pentru o sută de lire. I-am spus că mă întorc mâine-dimineaţă să iau tot. Ea se întunecă brusc la faţă. Dacă Clary este într-adevăr în oraş, e foarte posibil să îl găsească pe domnul Armand. Dacă pune primul mâna pe hârtiile lui Henry…

— Spune-mi cum l-ai văzut pe servitorul lui, o întrerupse Jamie. Te-ai întâlnit faţă în faţă cu el?

— Nu – nu chiar. Oftă. Eram atât de mulţumită de mine însămi, după ce-am negociat cu domnul Armand. M-am oprit pe la brutărie, gândindu-mă să cumpăr ceva pentru cină. Însă după aceea el a intrat, chiar în spatele meu, şi a cerut nişte plăcintă. Sper să fi crezut că nu eram decât o altă gospodină care a venit să ia pâine. Am cumpărat pâinea şi am ieşit cât de calm am putut, chiar dacă îmi venea să o iau nebuneşte la fugă, căci îmi imaginam că Clary mă urmărise tot drumul.

Ea se cutremură din nou şi se ghemui şi mai tare înfăşurată în pelerină.

— Foarte bine, spuse Jamie aprobator. Mă întreb dacă este singur aici.

Ea ridică din umeri.

— Ar putea fi, deşi este servitorul personal al lui Lord Clary. Obişnuia să aducă mesajele lui Clary şi aştepta afară răspunsul meu, aşa că nu puteam evita să îi trimit unul. Nu-mi pot închipui că ar sta departe de stăpânul lui prea mult timp.

Nu prea avea sens ca un bărbat să fi călărit pe poteca aceasta izolată pur şi simplu din întâmplare. Cu toate acestea, Jamie voia să vadă cât de hotărât era acest individ. Calculă în minte cât de mult i-ar trebui bărbatului să ajungă călare la căbănuţă şi înapoi şi îşi scoase ceasul

de buzunar să vadă cât de mult stătea de fapt vizitatorul lor.

— Jamie? Olivia se uită la el cu îngrijorare în privire. Crezi că Armand i-ar da documentele acelea lui Lord Clary?

— Mă îndoiesc, deşi este posibil.

Spre deosebire de Olivia, Clary era capabil să amenințe oamenii pentru a obține ceea ce dorea.

— Se pare că Clary te caută înainte de toate pe tine, nu pe avocat.

— Dar, dacă întreabă de mine, ar putea descoperi faptul că eu îl căutam pe domnul Armand. Clary şi-ar putea da seama de ceea ce caut.

Ceea ce era foarte adevărat, dar nu puteau face nimic în privința aceasta.

— Armand nu ştie unde eşti, iar mâine noi vom fi plecaţi din Gravesend orice s-ar întâmpla.

— Dar dacă domnul Armand nu îmi dă mâine documentele?

— Tot o să plecăm.

Dată fiind surpriza neplăcută provocată de apariția servitorului lui Clary, Jamie ar fi fost fericit să plece chiar atunci. Fără prea multă tragere de inimă, recunoscu că le-ar fi mult mai bine dacă ar avea lucrurile lui Henry, şi oricum nu aveau deocamdată trăsură.

— Unde stăm până mâine-dimineaţă? întrebă Olivia cu vocea tot mai încordată. Nu putem rămâne toată noaptea aici în gardul viu.

Şi nici nu putea să o ia cu el la han. Era foarte posibil ca Clary să fi poposit şi el acolo.

— Am făcut nişte aranjamente, îi zise el, spunând o rugăciune în minte să poată apela la domnul Hicks mai mult decât o făcuse deja.

Jamie crezuse sincer că era cu mult în faţa lui Clary din multe puncte de vedere, însă acum îşi dăduse seama cu uimire că vicontele le călca deja pe urme.

Ca să o împiedice pe Olivia să se mai gândească la asta, îi mai ceru şi alte detalii despre vizita făcută

avocatului. Până în momentul în care văzu calul coborând înapoi pe potecă, aproape că rămăsese fără întrebări şi nu îşi mai putea simţi picioarele. Oliviei probabil îi era şi mai frig, deşi îşi băgase poalele rochiei sub ea. Îi făcu semn să tacă şi urmăriră calul şi călăreţul îndepărtându-se înapoi spre oraş, de data aceasta la un galop mai energic. Jamie se uită la ceas; individul stătuse la căbănuţă aproape douăzeci de minute, timp suficient să scotocească bine locul, după care, fără să piardă timpul, se întorcea în oraş. Jamie ar fi vrut să îl urmărească şi să vadă unde se ducea, dar nu putea să o lase pe Olivia să îşi poarte singură de grijă. Când călăreţul dispăru din câmpul lor vizual, mai aşteptă puţin, apoi se ridică şi îi întinse o mână.

Ca de obicei, Olivia se prefăcu că nu o vede în timp ce se ridica singură. Ea nu îi luă niciodată mâna întinsă sau braţul oferit. Ceea ce nu era decât un alt semn subtil, dar negreşit de respingere, un semnal ce-i amintea că ea nu se putuse baza pe el altă dată, când avusese nevoie de el.

Ca şi cum ar mai fi avut nevoie de ceva care să îi amintească acest lucru.

— Ţi-ai pus şi un voal în bagaj? întrebă el, dând deoparte acest gând. Când ea încuviinţă, el deschise valijoara. Ar trebui să îl porţi până plecăm din Gravesend.

Ea îl scoase din bagaj şi îl puse peste bonetă, înfăşurându-i capetele de jur-împrejur, ca să le prindă unul de celălalt.

— Unde ne ducem? întrebă ea, cu trăsăturile abia vizibile prin plasa voalului.

— O să trebuiască să ai încredere în mine.

Trase de gardul viu, astfel ca ea să poată ieşi de-acolo.

— N-am făcut asta până acum?

El zâmbi la schimbarea voită a tonului ei.

— Ba ai făcut.

O duse la casa lui Hicks, fiind atent tot drumul la orice ar fi putut semnala prezenţa lui Clary sau a omului său. De data aceasta, uşa fu deschisă de una dintre fetele care se

ocupaseră mai devreme de foc. Când o întrebă de tatăl ei, ea clătină din cap.

— E plecat de-acasă.

Asta nu era bine deloc. Totuşi, înainte să poată reacţiona, uşa se deschise şi mai larg, iar doamna Hicks, de data aceasta fără copilaş, apăru în pragul ei.

— De ce este uşa deschisă? Îl văzu pe Jamie şi icni. Domnule, intraţi! Grace, lasă-l pe domnul înăuntru!

Recunoscător, el o îndemnă pe Olivia să intre la rându-i. Doamna Hicks ştergea băncile din jurul mesei largi.

— Veniţi aici, lângă foc, domnule – şi doamnă, adăugă ea în momentul în care o văzu pe Olivia. Grace! Pune apa pe foc, la fiert.

— Nu-mi place să vin din nou aici nepoftit, începu Jamie, dar femeia ridică ambele mâini, cu faţa ei subţire numai zâmbet.

— Soţul meu mi-a spus că v-a trimis domnul locotenent Crawford. Will s-a dus să se ocupe de unele dintre cererile dumneavoastră, domnule. Puteţi să-mi cereţi orice, fac tot ce îmi stă în putinţă să vă ajut.

James ezită, uitându-se la Olivia. Voalul îi ascundea expresia feţei. Prea târziu îşi dădu seama că ar fi trebuit să îi împărtăşească planul lui, însă, cum nu vedea o altă variantă, spera să nu conteze prea mult.

— De data aceasta este vorba despre un mare serviciu pe care am venit să vi-l cer, însă unul de extremă importanţă. Prietena mea – această lady care este cu mine – are nevoie de un loc sigur în care să stea la noapte.

Olivia făcu o mişcare bruscă.

— Nu…

— O să vă dau propriul meu pat, milady, spuse doamna Hicks cu zel. Aruncă o privire la faţa lui Jamie şi făcu o reverenţă stângace. Pot să înţeleg dacă aveţi nevoie de un moment singuri. Grace, vino cu mine, copilă!

Îşi duse fiica de acolo cu un schimb animat de şoapte. Olivia îşi smulse vălul.

— Ce faci? întrebă ea pe un ton aspru, cu vocea

tremurându-i de îngrijorare. Să stau aici? O cunoşti pe femeia aceasta?

El ridică o mână, făcându-i semn să tacă.

— Un prieten – un om în care am deplină încredere – m-a pus în legătură cu soţul ei şi s-a pus chezaş pentru el. Nu pot să te iau cu mine la hanul unde am o cameră, şi, dacă omul lui Clary întreabă de o femeie singură în oraş, cât de mult crezi că i-ar lua să te găsească la orice alt han?

Oricum nu mai erau decât încă două, fapt pe care probabil că Olivia îl ştia. Dacă se ducea la oricare din ele, Clary avea să o descopere înainte de miezul nopţii.

— Plecăm imediat după ce îl vizitezi pe Armand mâine; aranjamentul acesta nu este decât pentru o noapte.

Ea se uită într-o parte, spre scările pe unde se duseseră doamna Hicks şi fiica ei. Îşi răsucea voalul cu o strânsoare atât de puternică, încât i se albiseră încheieturile degetelor.

— Tu n-o să stai aici.

Era o afirmaţie, nu o întrebare, însă lui îi făcuse inima să îi sară din loc. Părea că asta o întristase profund.

— Vreau să aflu cât de aproape este Clary, şi e posibil să atragă atenţia dacă evit să dorm două nopţi la rând în patul meu de la han.

— Ştiu.

Cu un efort, ea îşi ridică bărbia:

— Foarte bine. Bănuiesc că nu prea am de ales.

Din păcate, nu avea. Pentru o clipă, Jamie simţi greutatea deciziei pe propriii umeri. Pe de-o parte, se părea că el o găsise la timp, dacă omul lui Clary ajunsese într-atât de departe şi îi dăduse de urmă. Pe de altă parte, nu se putea spune că o proteja foarte bine, forţând-o să îşi petreacă noaptea cu nişte oameni care erau nişte străini pentru amândoi. Se jură să se descurce mai bine, începând de-acum.

— Acest loc este sigur pentru tine. Eu mă întorc mâine-dimineaţă la prima oră.

Ea îi răspunse încuviinţând prosteşte din cap, uitându-

se lung la foc. El îi lăsă jos valiza, apoi ezită. Se întinse să o atingă – doar o dată, ca sprijin şi alinare –, însă îi trecu prin cap că nu ştia dacă putea să suporte ca ea să se retragă. Părea atât de fragilă şi de singură, cu braţele înfăşurate în jurul taliei. Mişcând simplu din cap în semn de bun-rămas, îşi îndesă pălăria pe cap şi se duse spre uşă.

— Jamie?

Şoapta ei îl opri. Se întoarse în grabă, încordat.

— Vrei să-mi laşi registrul lui Henry?

Obrajii ei palizi căpătaseră o tentă trandafirie de la căldura focului, însă evita să-l privească în ochi.

— Pentru că nu ne rămâne mult timp la dispoziţie, aş vrea să-l citesc din nou.

— Desigur.

Inexplicabil de dezamăgit, el i-l dădu, iar de data aceasta ea îl lăsă să plece fără niciun alt cuvânt.

El o porni înapoi spre centrul oraşului, trecând pe lângă grajdul de unde se închiriau cai, unde reuşi să dea de domnul Hicks, care abia închiriase o trăsură de călătorie cu o pereche de cai pentru a doua zi. Îl invită să bea ceva împreună într-o tavernă din vecinătate, unde se aşezară la o masă mai ferită de mulţimea nu prea numeroasă, iar Jamie îi spuse ce îl aştepta acasă. Hicks nu făcu decât să încline din cap la auzul faptului că o femeie străină avea să îşi petreacă noaptea în casa lui. Protestă uşor când Jamie îi dădu şi mai mulţi bani, pe sub masă, însă îi luă când Jamie îi spuse că erau pentru o cină în toată regula în acea seară. Olivia avea nevoie să mănânce. Faptul că el îi dăduse suficient cât să îi ajungă pentru o lună întreagă de cine în toată regula însemna că Hicks avea să continue să îl ajute.

— Sunteţi într-o mare încurcătură, nu-i aşa? întrebă Hicks.

James zâmbi serios şi îşi duse halba la gură.

— Ce te face să crezi asta?

Celălalt bărbat îi aruncă o privire sugestivă.

— De parcă n-am fi avut cu toţii momentele noastre. Locotenentul nu s-ar da înapoi de la nimic.

— Nu, n-ar face-o.

Hicks întoarse berea pe loc şi se uită la mişcarea necontrolată a spumei.

— El e bine?

James se gândi la Daniel Crawford, pe care îl cunoştea încă din facultate. Daniel fusese întotdeauna un tip extrem de îndrăzneţ şi de aventuros, indiferent dacă făcea farse pe seama decanului sau se îndrepta direct în bătaia focului inamicului la bordul uneia dintre corăbiile Maiestăţii Sale. Jamie nu îl văzuse niciodată mai fericit decât atunci când era implicat într-o chestiune interzisă sau într-o operaţiune secretă. Daniel se bucura de intrigă şi de subterfugii, iar o cursă nebună pentru a localiza bunuri furate şi a prinde un viconte periculos gata să ucidă era exact genul de misiune care i-ar fi trezit interesul lui Daniel.

— Aş spune că da.

Hicks dădu aprobator din cap.

— Eram la bordul lui *Charlotte Alice* când am fost scufundaţi lângă insula Corfu. Pot spune că mai am piciorul doar fiindcă el a reuşit să ţină pistolul în mână şi să ameninţe că îl va ciurui pe oricare chirurg care ar îndrăzni să taie piciorul vreunuia dintre noi.

James clipi. Daniel fusese rănit foarte grav în Corfu, iar chirurgii în mod sigur îl operaseră, tăindu-i mâna de la cot.

— Oh?

Celălalt bărbat făcu o grimasă sugestivă.

— Asta a fost după ce i-au amputat braţul. Le-a spus tuturor tare şi răspicat că ţintea foarte bine şi cu o singură mână şi că nu avea să mai piardă nicio altă bucată din corp fără ca oamenii responsabili de asta să plătească.

— O remarcă tipică pentru bărbatul pe care îl cunosc.

Jamie era sigur că Daniel împănase acea ameninţare cu suficiente înjurături, rostite într-o grămadă de limbi străine, încât să obţină cel mai de efect limbaj marinăresc posibil.

— Iar acum dumnealui v-a trimis la mine.

Hicks îl măsură cu privirea.

— N-am avut o slujbă constantă de aproape doi ani, iar acum am în săculeţul cu bani echivalentul salariului pentru un an întreg. Mi-a făcut mult bine.

— Nu, domnule Hicks, nu trebuie să vă gândiţi astfel la asta. Mi-a făcut mie o favoare.

— Bun.

Hicks îşi ridică halba de bere ca pentru a toasta.

— Atunci, pentru recunoştinţa noastră reciprocă.

După ce Hicks plecă, James dădu o raită prin oraş. Mai vizită încă trei cârciumi, fără să îl vadă pe bărbatul care urcase călare spre căbănuţa Oliviei şi abia apoi se întoarse la hanul lui. Se opri să comande o tavă cu mâncare care să îi fie trimisă sus în cameră, iar hangiul îi dădu altă scrisoare, spunându-i că venise cu poştalionul de seară. Ascunzând senzaţia neplăcută pe care o resimţi – se părea că era o zi plină de surprize nefericite se pregătea să o ia în sus pe scări, când un străin de la bar întrebă nerăbdător şi cu voce tare unde era berea lui.

El lăsă să îi cadă mănuşa pe podea şi aruncă o privire rapidă prin cadrul uşii în timp ce se aplecă să o ridice. Clientul cel setos era înalt şi bine făcut, având o expresie arogantă pe faţă, şi, când îşi întoarse capul să se răţoiască la fata care servea şi care venea în mare grabă spre el, i se păru cunoscut.

Jamie îşi luă mănuşa de pe jos şi îşi continuă drumul spre cameră. Omul lui Clary stătea chiar în acest han, ceea ce era perfect. Slavă binecuvântatului Dumnezeu că nu îndrăznise să o aducă pe Olivia aici.

Sus, desfăcu scrisoarea. Trebuia să fie ceva urgent dacă Daniel îi scria de două ori în aceeaşi zi şi trimitea cea de-a doua scrisoare în regim de urgenţă. Însă această scrisoare nu era de la Daniel Crawford, ci de la sora lui.

Trebuie să protestez la acest abandon complet şi total al înţelegerii noastre. Au trecut două săptămâni, iar tu nici măcar nu mi-ai dat un indiciu despre când o să poţi să îţi

reiei munca.

În mod sigur în călătoriile tale poţi estima timpul; *călătoriile lungi cu poştalioanele sunt nesfârşite şi plictisitoare, asta dacă nu cumva cineva este implicat într-o activitate mai fascinantă decât admirarea peisajului. Şi, chiar dacă nu ai niciun fel de compasiune pentru societate în general, gândeşte-te la Dan, care este într-o dispoziţie foarte proastă pentru că a fost lăsat fără obiectul muncii*. *Întreaga acţiune a apărut datorită riscului şi efortului lui, iar acum tu l-ai abandonat*. *Te implor, nu-l lăsa baltă!*

Bathsheba

Jamie se încruntă. Bathsheba era neobosită până la punctul de a fi enervantă când voinţa îi era împiedicată în vreun fel. Femeia discutase în contradictoriu cu el, protestase, ba chiar plânsese în hohote când el plecase din Londra, iar acum se hotărâse să încerce să-i trezească sentimente de vinovăţie. Cu toate acestea, fratele ei fusese întru totul de acord că Jamie trebuia să plece în ajutorul Oliviei, indiferent de costuri sau de posibilele neplăceri de orice natură. Jamie îşi spuse că nu avea nimic de regretat.

Ceea ce nu prea funcţionă însă. Spinul sentimentului de remuşcare era ascuţit şi intrase foarte adânc. Absenţa sa îl lăsase pe Daniel fără obiectul muncii şi, după cum subliniase Bathsheba, îi mai făcea şi să piardă bani.

Băgă scrisoarea în interiorul carnetului său de însemnări. Acum nu putea face nimic în privinţa asta, nu când avea lucruri cu mult mai presante în privinţa cărora să îşi facă griji. Bathsheba ştia de ce anume plecase el din oraş. Doar nu credea cu adevărat că el s-ar fi putut ocupa de activităţile sale obişnuite în timp ce cutreiera Anglia, în căutarea Oliviei, ferindu-se de Lord Clary şi încercând cu disperare să descopere obiectul care să pună capăt necazurilor Oliviei.

Când fata care servea îi aduse cina, stătu câteva minute de vorbă cu ea, în speranţa că putea afla cum stătea treaba cu servitorul lui Clary. Din câte se părea,

bărbatul, domnul Jakes, se dovedise deja a fi o pacoste, iar pe ea nu o deranja absolut deloc să se plângă de cât de dur fusese cu soţia hangiului din pricina aşternuturilor de pe pat sau de faptul că îl pocnise pe băiatul care îi lustruia cizmele.

— Ce mitocan, spuse Jamie cu compasiune. Dar un singur bărbat, călătorind fără însoţitori, nu are cum să stea prea mult.

Fata îşi dădu ochii peste cap.

— De pe-o zi pe alta urmează să vină şi stăpânul lui, aşa zice. I-a spus verde în faţă domnului Blackman că va fi sub demnitatea stăpânului lui celui mare şi tare să stea într-un loc murdar precum acesta. Baftă lui, zic eu! Poate că Stag and Hound nu este cel mai bun hotel, dar este cel mai bun din Gravesend. Aş vrea să văd cum se va simţi după câteva nopţi petrecute în paturile pline de purici de la Red Boar. Ăia nu-şi aerisesc niciodată lenjeria, nici măcar o dată.

— Atunci pare locul perfect de cazare pentru el.

Îi făcu cu ochiul şi îi dădu o monedă. Fata zâmbi larg.

— Şi eu cred asta, din tot sufletul, domnule! Vă doresc noapte bună.

El mâncă şi apoi îşi făcu bagajul, propunându-şi să se trezească devreme. Dar asta îi lăsă prea mult timp de gândire. Oare cum îşi petrecea Olivia seara? Familia Hicks în mod sigur se purta bine cu ea, dar îi displăcea că o lăsase singură acolo. La naiba, îi displăcea să o lase singură în general, îndeosebi acum când ea îi acceptase ajutorul şi compania, după atât de mulţi ani.

Jamie se foi încolo şi încoace prin încăpere, aţâţat de nelinişte. Chiar şi după toţi aceşti ani de separare, era surprinzător cât de confortabil se simţea cu Olivia. În ciuda rezervelor ei, se întrevedea suficient din fata pe care o cunoştea – şi pe care o iubise cu atâta ardoare încât speranţele lui ameninţau să depăşească judecata. Probabil nu era de mirare; cât timp ea fusese soţia altcuiva şi de neatins pentru el, Jamie ştiuse că era cea mai bună tactică

să stea deoparte. Toate eforturile lui de a-şi şterge sentimentele o dată pentru totdeauna dăduseră greş, ceea ce fusese exact motivul pentru care avusese grijă să nu petreacă prea mult timp în preajma ei în ultimii zece ani. Era nevoie doar de câteva ore petrecute împreună, chiar şi la evenimentele sociale cu mulţi invitaţi şi chiar dacă ea îl trata cu o curtoazie formală, pentru ca el să simtă acea atracţie fatală faţă de ea – şi asta era de ajuns ca să ştie că venise timpul să plece. Familia lui ştia că era un pribeag, incapabil să se stabilească la casa lui, dar nu era adevărat. Cutreieratul era ultimul lucru pe care ar fi vrut să îl facă, însă era singurul lucru pe care *trebuia* să îl facă.

Însă de data aceasta… De data aceasta Olivia nu îl ţinea la distanţă. De data aceasta era hotărât să o ajute, cu orice preţ. Noaptea trecută ea îi spusese să se ducă acasă şi să o lase pe ea să se ocupe de tot, însă astăzi ezitase când venise vorba că trebuia să se despartă de el. Ceea ce părea a fi un progres, fie şi unul deosebit de lent. Iar gândul că ar fi putut să aibă o altă şansă la fericire pe care cândva o considerase de la sine înţeleasă, înainte să o piardă atât de brusc…

Aruncă o privire la carnetul său de însemnări, aflat încă pe valiză. Scrisoarea de la Bathsheba ieşea puţin în afară la un colţ, parcă tachinându-l. Înjurând printre dinţi, smulse carnetul de însemnări şi îl deschise. Pagina albă părea să mustească de posibilităţi. Da, la naiba, probabil că trebuia să facă ceva. Agitat, pregăti o pană de scris şi aproape că vărsă cerneala când răsuci capacul călimării. Înmuie pana şi o scutură uşor, acordându-şi un ultim moment de gândire.

După care puse pana pe hârtie şi începu să scrie.

Capitolul 11

Olivia petrecu o noapte ciudată în casa familiei Hicks.

Când uşa se închise în urma lui Jamie, se simţi extrem de expusă. Era obişnuită să fie singură – într-un fel, era singură de aproape zece ani dar nu să se lase la mila străinilor. Destul de agitată, se duse să vorbească cu neaşteptata ei gazdă care nu avea nicio vină şi îşi ceru scuze pentru modul în care făcuseră cunoştinţă.

Cu toate acestea, Mary Hicks era foarte amabilă. Nu întrebă absolut nimic despre problemele Oliviei şi nici măcar care era numele ei. Domnul Hicks veni în curând acasă cu o bucată mare de jambon şi cu un sac de napi, ceea ce dezlănţui strigăte de bucurie printre membrii familiei sale. Nu îi trebui mult timp Oliviei să ghicească că oamenii aceştia trecuseră prin nişte momente foarte grele, probabil din cauza rănilor domnului Hicks. Înainte ca el să ajungă acasă, Mary îi murmurase un avertisment rapid, aproape ca scuză, şi adăugase că el fusese rănit când servise în Marina Militară. Olivia îl urmări legănându-şi fiicele în braţe, zâmbind larg cu mândrie şi bănui că Jamie îi dăduse o sumă însemnată de bani. Chiar dacă ştia bine că acest lucru fusese făcut pentru ea, nu putea să îi pară rău, dat fiind rezultatul.

Când veni vremea de culcare, Mary vru să îi dea Oliviei propriul ei pat, însă Olivia refuză cu fermitate. În cele din urmă, William Hicks aduse jos una din saltelele fiicelor lui şi o întinse în faţa focului. Apoi aranjă cărbunii, o întrebă dacă avea nevoie de ceva, iar, când ea îi spuse cu recunoştinţă că nu, el şi Mary îi urară noapte bună şi se duseră la etaj.

Singură lângă foc, Olivia se simţi în cele din urmă în siguranţă, dacă nu calmă şi liniştită. Aici, în această căsuţă unde nimeni nu s-ar fi gândit vreodată să o caute, cu o uşă zăvorâtă cu fermitate şi cu ajutor la îndemână, putea în sfârşit să respire în voie.

Ceea ce nu dură decât până când scoase registrul lui Henry. De data aceasta îl deschise de la sfârşit, acolo unde şirul de adnotări se încheia. Jamie spusese că îl citise din scoarţă în scoarţă, însă ea era interesată de ultimele

însemnări. Dacă teoria lui Jamie era corectă, ceea ce dorea Clary era cel mai probabil menţionat aici. Însă indiferent de câte ori îl citi, carnetul nu dezvălui mai mult decât până atunci. Tot felul de sume de bani, urmate însă numai de iniţiale.

Puse caietul deoparte şi oftă. „Oare cu ce te ocupai, Henry?" întrebă ea în tăcere cărbunii incandescenţi. „Şi de ce n-ai putut să-mi spui şi mie, nici măcar când erai pe moarte?"

Răspunsurile la aceste întrebări, la fel ca somnul, o ocoliră. Olivia se ridică de pe saltea şi se îmbrăcă înainte ca vreunul dintre membrii familiei Hicks să se scoale a doua zi dimineaţă. Cu cât avea să recupereze mai rapid documentele lui Henry şi să plece în grabă din Gravesend, cu atât mai bine, îndeosebi dat fiind faptul că omul lui Clary era aici. Se forţă să mănânce micul dejun împreună cu familia Hicks, zâmbind când le văzu pe fetiţe cum se desfătau cu jambon şi cu felii de pâine din exact acelaşi tip de franzelă ca aceea pe care o cumpărase Olivia cu o zi în urmă, însă, când auzi un ciocănit uşor în uşă, sări în picioare. Domnul Hicks se ridică să deschidă uşa, iar Jamie intră, frecându-şi mâinile şi scuturându-şi un strat subţire de zăpadă de pe cizme.

Pentru o clipă, ea simţi cum contururile camerei se estompează. Emoţia puternică pe care o simţi crescându-i în piept atunci când îl văzu o luă pe nepregătite. Nu era pur şi simplu vorba despre speranţa de a-şi rezolva încurcăturilor create de Henry sau despre uşurarea de a face ceva în loc să stea cu mâinile încrucişate. Era vorba nici mai mult, nici mai puţin decât de bucuria faptului că Jamie era acolo.

Se gândi că probabil avusese această reacţie faţă de el de la început. Timp de zece ani, reuşise să o reprime sau să o ignore, însă astăzi tot sistemul ei de apărare dispăruse. Niciun bărbat nu îi făcuse inima să-i crească de bucurie aşa cum reuşea el.

Bineînţeles, pe de altă parte, niciun bărbat nu îi

frânsese vreodată inima aşa cum o făcuse el.

Privirea lui o întâlni pe a ei din partea cealaltă a încăperii.

— Eşti gata?

— Da, răspunse ea.

Bine sau rău, de data aceasta îşi lega soarta de a lui. În câteva minute, îşi împachetă lucrurile şi îşi luară rămas-bun de la domnul şi doamna Hicks, care le urară numai bine, cu multă căldură.

Merseră grăbiţi, paşii lor scârţâind pe stratul subţire de gheaţă ce acoperea pământul. Măcar de data aceasta vântul nu era la fel de tăios, iar zăpada afânată zbura în jurul lor. Pe măsură ce se apropiau de biroul avocatului, Jamie îşi încetini mersul.

— O să fiu la zece paşi în urma ta, tot timpul, spuse el. Imediat ce ajungi la uşa lui Armand, aduc trăsura. Deja am verificat şi este pregătită şi în aşteptare, exact aşa cum a promis Hicks. Uită-te afară pe geam la ce se întâmplă şi nu pleca până când nu apar şi eu.

Inima ei începu să bată neregulat.

— Este aici, nu-i aşa? Clary?

Jamie îşi plimba privirea pe străzile din jurul lor, chiar dacă erau puţine persoane care să umble pe-afară. La întrebarea ei, privirea îi reveni brusc asupra ei.

— Nu prea cred, dar nici n-o să riscăm în vreun fel. Omul lui stă la Stag and Hound.

Ridică uşor capul spre marele han dispus pe partea cealaltă a străzii.

Olivia nu spuse nimic, respiraţia cristalizându-i-se la propriu pe tulul fin al vălului pe care îl purta pe deasupra bonetei. Chiar dacă acesta o ferea oarecum de priviri curioase, ea nu se simţea protejată de el. Merse tot înainte, menţinându-şi atenţia concentrată asupra clădirii care găzduia biroul domnului Armand. În interiorul buzunarului mantiei, apucă săculeţul în care erau exact o sută de lire. Avocatul nu avea să primească niciun sfanţ în plus de la ea.

De fapt, el nici nu încercă asta. De data asta,

funcţionarul se dovedi mult mai puţin ursuz şi morocănos decât până atunci şi îi făcu semn cu mâna spre uşa de la interior deja deschisă.

— Mergeţi şi intraţi direct, doamnă. Domnul Armand vă aşteaptă.

Olivia abia reuşi să şi tragă sufletul în timp ce străbătea încăperea, expirând aerul din piept când văzu încăperea folosită exclusiv de domnul Armand. Cu ceva efort, şi-l scoase din minte pe Clary.

— Bună dimineaţa, domnule. Am speranţa că aveţi totul pregătit.

Domnul Armand îi aruncă o privire ca şi cum s-ar fi aşteptat ca ea să îndrepte o armă spre el.

— Da. Împinse un pachet foarte bine legat cu sfoară, dispus de-a curmezişul biroului său. Aşa cum aţi cerut.

Ea zâmbi.

— Excelent. Nu vă deranjează dacă arunc o privire, nu-i aşa? N-aş vrea să plec cu documentele altcuiva, din greşeală.

Se simţi aproape nepoliticoasă spunând asta, indicându-i în mod făţiş că nu avea încredere în el, însă Armand încercase deja să o mintă. N-ar fi fost deloc surprinsă dacă el i-ar fi înmânat un pachet de hârtii vechi, fără valoare.

— Nu am făcut niciun fel de greşeală, doamnă Townsend, spuse el, cu faţa împietrită. Însă faceţi cum doriţi.

Atentă la timpul avut la dispoziţie, desfăcu sfoara şi trecu iute în revistă documentele din pachet, suficient cât să recunoască scrisul de mână al lui Henry.

— Vă mulţumesc, domnule Armand.

El împinse o hârtie spre ea.

— Vreţi să aveţi bunăvoinţa să semnaţi că aţi intrat în posesia lor?

Când ea ezită, el îi zâmbi placid, lipsit de umor.

— Pentru evidenţele mele.

— Desigur.

Ea mâzgăli ceva ce semăna vag cu numele ei şi scoase ceva din poşetă.

— Iar dacă dumneavoastră o să binevoiţi să îmi daţi o chitanţă, putem să ne încheiem afacerea acum.

Învăţase prea bine să fie foarte atentă cu banii ei.

Până când funcţionarul termină de scris în silă o chitanţă, Olivia îl văzu pe Jamie pe stradă. Abia dacă l-ai fi recunoscut, cu fularul tras peste faţă, în timp ce regla frâiele a doi cai, ce păreau foarte puternici, înhămaţi la o trăsură solidă, cu două roţi. Când ea ieşi, cu pachetul strâns la piept, el deschise imediat uşa trăsurii, iar ea se urcă iute, cu capul plecat. Trăsura se balansă în momentul în care Jamie sări pe locul vizitiului, şi caii porniră înainte ca mijlocul lor de transport să îşi revină din balans.

Ziua era mohorâtă şi cerul înnorat, însă Olivia smulse învelitoarea cu care era înfăşurat pachetul. Pe rând, una câte una, apropie foile de geam, trecându-le rapid în revistă cu privirea în căutarea a… ceva. Însă foile nu conţineau nimic. Scrisori între Henry şi domnul Charters privind chestiuni cotidiene, chitanţe pentru diferite cheltuieli făcute şi buletine meteo. Cu o disperare crescândă, Olivia căută şi mai adânc în pachet. Acesta nu era gros, dar ei nu îi trebui mult ca să ajungă la capăt, fără să găsească nici măcar o singură informaţie folositoare.

Pentru un moment, rămase acolo, şocată, legănându-se uşor concomitent cu mişcarea trăsurii. De ce dorise Henry ca aceste documente să fie arse? De ce minţise Armand şi spusese că le arsese? Nu aveau nicio valoare – erau nişte prostii. Tot efortul depus degeaba – şi banii irosiţi… Pentru o clipă, îi trecu prin cap să le arunce cu totul pe geam şi să lase vântul să le ducă până la mare.

Sunetul vocii lui Jamie ajunse până la ea; vorbea cu caii, însă vocea lui acţiona precum o mângâiere asupra nervilor ei întinşi. Nu putea să cadă pradă deznădejdii atât de repede. Jamie văzuse e era în caietul de însemnări al lui Henry, ceva ce ea nu fusese în măsură să vadă; el avea să citească fiecare foaie în parte din tot pachetul acesta, iar ea

nu avea nicio îndoială că într-un fel sau altul avea să dea de ceva folositor. Îşi presă tâmplele cu degetele şi aşteptă timp de un minut ca să revină la o stare de spirit mai bună, după care luă din nou hârtiile. Trebuia să existe un motiv pentru care avocatul le păstrase.

Până în momentul în care Jamie încheie prima bucată de drum, ea citise fiecare foaie în parte de două ori. Dacă nu cumva foloseau un fel de cod, scrisorile lui Henry către domnul Charters nu conţineau nimic care să poată fi de ajutor. Făceau în mod indirect referire la „asociaţi” însă nu în termeni prin care să îi identifice pe vreunul din ei, ca să nu mai vorbim despre ceva care să-i incrimineze clar, şi făceau referire doar în cei mai vagi termeni posibili la tranzacţii comerciale. Rapoartele privind cheltuielile erau la fel de neconcludente, reprezentând nimic altceva decât nişte chitanţe pentru plăţi făcute acelor asociaţi necunoscuţi. Buletinele meteo erau pur şi simplu de neînţeles. Şi nu exista nici cea mai subtilă indicaţie asupra genului de obiecte pe care Henry le adusese prin contrabandă în Anglia, cu atât mai puţin asupra a ceea ce era foarte probabil să lipsească încă.

Uşa se deschise.

— Ai găsit ceva? întrebă Jamie.

Olivia oftă.

— Nu.

El dădu aprobator din cap, ca şi cum s-ar fi aşteptat la asta.

— Coboară, hai să bem o ceaşcă de ceai în timp ce ni se schimbă caii.

Ea îşi adună poalele rochiei şi cobori pe scara trăsurii, clipind des în vreme ce privea stratul gros de zăpadă albă din jur.

— Unde suntem?

— La ceva mai mult de douăzeci de kilometri de Gravesend. El se uită pieziş la cerul încărcat. Vremea ne cam încetineşte.

Agitată, Olivia se uită peste umăr, ca şi cum Clary s-ar

fi putut materializa din zăpada învolburată. Drumul din spatele lor era gol cât vedeai cu ochii – adică nu prea departe. Ea tremură şi îşi strânse mantia în jurul ei.

— Încotro mergem?

— Către est.

— De ce?

Olivia îşi aruncă rapid privirea spre el şi îşi dădu seama că era pe jumătate îngheţat; zăpada se adunase pe pălăria şi pe umerii lui, chiar şi pe gene. În timp ce ea stătuse confortabil în trăsură cu o pătură înfăşurată în jurul ei şi cu cărămizi fierbinţi la picioare, el fusese expus la vremea de-afară.

— O să-mi spui mai târziu, zise ea înainte ca el să îi poată răspunde. O să aranjez să stăm într-un salonaş privat.

Îşi apucă poalele rochiei şi intră în grabă.

Însă, de îndată ce Jamie intră după ce vorbise cu grăjdarul şi se aşezară lângă un foc cu câte o ceaşcă de ceai fierbinte în faţă, ea reveni la întrebarea anterioară.

— De ce mergem spre est?

— Pare o direcţie la fel de bună ca oricare alta.

Jamie îşi rezemă picioarele de grilajul protector al şemineului şi luă ceaşca de ceai cu ambele mâini. Obrajii îi erau roşii, iar când el tresări în vreme ce sorbea din ceai, Olivia simţi un zvâcnet în inimă înţelegând câte era el dispus să facă pentru ea.

— N-ar avea mai multă noimă să ne ducem înapoi la Londra şi să discutăm faţă în faţă cu domnul Brewster, ca să vedem dacă el are cealaltă jumătate de însemnări de ordin financiar?

El se lăsă pe spate în scaunul său.

— Ai găsit ceva care să îl indice pe el?

Când veni vorba despre documente, Olivia se înroşi.

— Nu încă.

— Fac pariu că n-o să găseşti.

Ridică nepăsător din umeri la vederea expresiei ei.

— Henry se pricepea la treaba asta. Ar fi fost o prostie

să lege astfel cele două ramuri ale operaţiunii. Am ales estul întrucât pare mult mai probabil ca acolo să fi operat contrabandiştii, aducând transporturi pe mare. S-ar putea să mă înşel, dar, chiar şi aşa, măcar am scăpat de oricine încerca să ne urmărească.

Rămaseră în tăcere timp de câteva minute, Jamie încălzindu-şi picioarele, iar Olivia simţind norul întunecat adunându-se în jurul ei, ca şi cum s-ar fi confruntat deja cu un alt obstacol. Îl blestemă pe Henry. Din cauza şireteniei lui, ei se agitau pe-aici prin provincie în toiul iernii, nesiguri încotro să se ducă sau pe cine să caute, cu Clary conturându-se ameninţător asemenea unei năluci în urma lor.

— Ce facem, Jamie? întrebă ea, uitându-se lung la foc. Nu ştim ce căutăm, nici măcar nu ştim unde ne ducem.

— Dar ne îndepărtăm de Clary, spuse el. Şi vom afla sigur încotro ne îndreptăm din hârtiile lui Henry.

Ea simţi un nod în stomac.

— N-am găsit nimic folositor.

— Nu? Hai să aruncăm o privire! I-am spus grăjdarului că o să stăm o oră, adăugă el.

Gândul că el ar putea dibui vreo informaţie utilă într-un timp atât de scurt, după ce ea îşi petrecuse ore bune cercetând cu atenţie fiecare pagină în parte, o făcea să-i vină să plângă. Fie reuşea să găsească ceva, dovedind că ea era ineptă sau stupidă, fie nu reuşea, iar ei nu ar fi nicicum mai aproape de finalul acestui coşmar.

Dar dacă nu aflau ce dorea Clary? Şi dacă obiectul respectiv nu exista? El putea să fie pe urmele lor chiar în acest moment, nestingherit de zăpadă şi fără îndoială furios fiindcă nu dăduse de ea în Gravesend. Şi dacă servitorul lui o văzuse în dimineaţa aceasta, iar el şi stăpânul lui îi urmăriseră toată ziua? Clary putea să îi aştepte să plece din acest han. Dacă Jamie pornea la drum, şi nimereau în mijlocul unui viscol, lui Clary i-ar fi fost foarte uşor să îl împuşte…

Se ridică brusc. Deja, în mintea ei, vicontele căpătase

puteri supranaturale, monstruoase. Chiar dacă îşi dădea seama că probabil era doar efectul surescitării, sentimentul era de nezdruncinat, şi avu nevoie de un moment pentru a se linişti.

— Ar trebui să rămânem aici în seara asta.

Jamie se încruntă.

— Eu mai degrabă m-aş distanţa cât mai mult de Gravesend.

Ea clătină din cap. Pe deasupra umărului lui, putea vedea dincolo de fereastră peisajul creat de viscolul ce se înteţea. Drumurile ar fi fost aproape la fel de periculoase precum Clary.

— Ninge, iar noi nu avem nici cea mai vagă idee unde să ne ducem până când punem în ordine toate acele hârtii. O să merg să vorbesc cu hangiul.

Fără să mai aştepte răspunsul lui, ieşi în grabă din încăpere.

Când o găsi pe soţia hangiului, femeia dădu din cap cu înţeles.

— Şi eu m-am gândit la asta. Ninge mai tare ca niciodată şi cred că nici măcar poştalionul nu va reuşi să răzbată prin viscol. Toată lumea ne cere să rămână. Însă mai am o cameră bună la etaj, coniţă, iar omul dumitale poate să găsească un pat deasupra grajdurilor.

Numai simpla idee că Jamie ar putea să fie atât de departe de ea o lovi pe Olivia precum un pumn în piept. Inima îi sări în gât, şi simţi o gheară în piept, aşa că fu nevoită să îşi prindă mâinile laolaltă ca să le oprească tremurul. Nu. Noaptea trecută îndurase asta, însă numai fiindcă Jamie considerase că ea era în siguranţa în casa familiei Hicks. Acesta nu era decât un han de-a lungul drumului spre Canterbury, unde nimeni nu s-ar fi gândit de două ori să răspundă sincer şi fără reţineri dacă cineva întreba de ea. Lord Clary putea fi la două zile distanţă în urma lor, neavând nicio idee încotro se îndreptau, sau putea la fel de bine să fie la două ore distanţă. El – sau cel puţin omul lui – îi dăduse de urmă până la Gravesend şi

putea să o urmărească fără oprelişti până aici.

Îşi impuse să respire adânc. Din nou, panica era cea care îi punea în mişcare gândurile, iar ea nu trebuia să cedeze în faţa ei. Altfel avea să paralizeze de spaimă. Încercă să vadă umorul situaţiei actuale: femeia tocmai îi oferise o cameră bună la etaj unei văduve fără un ban în buzunar, în timp ce trimitea un bărbat înstărit să doarmă în grajduri cu servitorii. Chiar mai amuzant era faptul că Jamie ar fi fost în stare să accepte. Nu fusese niciodată genul care să se cramponeze de chestii protocolare sau de statut şi se descurca de minune având de-a face cu tot felul de oameni. Bineînţeles că ea nu putea să îl lase să doarmă în grajd – ningea, pentru numele lui Dumnezeu. Însă, când deschise gura să-i explice, nu reuşi să spună decât:

— Este soţul meu.

Proprietara hanului păru la fel de surprinsă pe cât se simţi Olivia.

— Oh, îmi cer scuze, coniţă! Am bănuit, pentru că mâna caii, probabil este… Însă o să mă ocup ca lucrurile dumneavoastră fie duse imediat la etaj. Doriţi să serviţi şi cina?

Rămasă fără glas din cauza şocului vorbelor pe care tocmai le rostise, Olivia încuviinţă din cap. Se duse înapoi în salonaş, însă ezită cu mâna pe uşă. Legământul făcut de ea de a menţine distanţa între ei fusese încălcat. Dar la urma urmei… oare încă dorea să o facă? Jamie sărise în mare grabă în ajutorul ei, fără să ia în seamă cheltuielile apreciabile sau neplăcerile de natură personală. Jurase să o protejeze şi să o ajute. Avea încredere în el fără niciun fel de rezerve – exceptând aspectele care aveau de-a face cu propria ei inimă.

Se convinse să intre. Jamie aştepta, în picioare şi fără haină pe el.

— Îmi pare rău, Livie, spuse el fără întârziere. Ar fi trebuit să mă consult cu tine. Singurul meu gând a fost să plecăm din Gravesend cât mai rapid posibil.

— La fel m-am gândit şi eu.

Ea îşi frecă mâinile de rochie, încercând să nu observe cât de laţi păreau umerii lui prin cămaşă şi nici cât de chipeş era cu părul dat pe spate, ondulându-se la gulerul cămăşii, acolo unde se udase de la zăpadă. De ce spusese că era soţul ei? Oare nu îşi petrecuse zece ani din viaţă încercând să îşi alunge această dorinţă din minte?

— Nu era treaba mea să hotărăsc în locul tău ce-ar trebui să facem, continuă el. Ai trecut prin atât de multe…

Ea simţi un impuls copilăresc de a pufni în râs.

— Sunt bine.

El zâmbi.

— Ştiu că eşti. Asta este fata pe care o cunosc: întotdeauna puternică şi de nezdruncinat.

Întotdeauna puternică? În momentul acesta nu se simţea deloc puternică. Curajul începuse să-i pălească; încă putea să fugă după proprietăreasă şi să îi ceară altă cameră…

— Ai dreptate, ar trebui să ne petrecem noaptea asta aici. Chiar avem nevoie de timp pentru a decide care este următoarea noastră destinaţie, iar tu ar trebui să ai parte de un somn bun.

Asta ar fi fost aproape imposibil, ţinând cont de ceea ce îi spusese soţiei hangiului. Îi fusese greu să adoarmă când Jamie se aflase la câteva trepte distanţă, la căbănuţa izolată de lângă mare. Avea să-i fie cu mult mai greu să îl ştie în aceeaşi încăpere… chiar în acelaşi pat.

Olivia inspiră sacadat. După zece ani în care îşi spusese în sinea ei că n-ar mai putea exista niciodată ceva între ei, acum nu se putea gândi la nimic altceva. Pentru prima oară într-un deceniu, era singură cu el. Nimeni nu ştia unde se aflau şi nimeni din preajmă nu ştia cine erau ei. Probabil că aceasta era şansa de a şterge totul cu buretele…

Dacă nu cumva era prea târziu pentru asta.

Îşi apăsă fruntea cu o mână. Era la fel de nesigură şi de confuză de parcă ar fi avut din nou şaisprezece ani. Cel puţin înainte între ei nu fuseseră decât tinereţea şi

timiditatea.

— Olivia, spuse Jamie răsunător, ca şi cum i-ar fi rostit numele de mai multe ori.

Ea îşi mişcă brusc corpul şi îi întâlni privirea plină de îngrijorare.

— Crezi că-ţi vine să leşini? Te-ai albit la faţă.

— Nu există decât o singură cameră, spuse ea pe negândite.

Ceea ce nu era o minciună. În momentul de faţă, exista doar o singură cameră rezervată pentru ei.

Expresia lui se schimbă.

— Ah. O să găsesc o grămadă de paie în grajd…

— Nu! Ea se înroşi la faţă. Refuz să permit aşa ceva. Ai stat afară în frig toată ziua.

Pentru un moment scurt, el nu spuse nimic.

— Trebuie să existe ceva…

— I-am zis proprietăresei că eşti soţul meu, spuse ea în grabă. Am crezut că o să fie mai simplu aşa.

Pentru o fracţiune de secundă, faţa lui păru golită de expresie, iar el rămase mut de uimire.

— Bine, spuse după un moment. O să ne descurcăm noi şi cu asta. Înainte ca Olivia să poată întreba ce însemna acest lucru, el se întoarse într-o parte. Ar trebui să începem să descâlcim toate iţele astea, spuse el fără să se uite la ea. Ţinea în mână una dintre hârtiile lui Henry. Trebuie să fie importante, de vreme ce Charters şi mai apoi Armand le-au păstrat. Ai descoperit ceva?

Ea se înmuie. Se simţea deopotrivă dezamăgită şi cu adevărat uşurată să schimbe subiectul. Până seara, îşi spuse în sinea ei, avea să decidă cum să rezolve problema împărţirii aceleiaşi camere.

— Nu.

— O să descoperim noi ceva. El se întinse după cutia din mahon cu instrumente de scris pe care o adusese cu el. Hai să începem punând în ordine carnetul de însemnări al lui Henry.

În următoarele câteva ore, sortară fiecare hârtie în

parte luată de la domnul Armand, împrăştiindu-le pe masă. La un moment dat, Jamie scoase un carneţel şi începu să ia notiţe. Pe Olivia o luă durerea de cap; conţinutul hârtiilor i se părea lipsit de sens, chiar şi când era corelat cu adnotările din carnetul de însemnări al lui Henry. Cele mai obscure dintre toate erau buletinele meteo. Printre scrisori şi chitanţe erau nişte rapoarte, inexplicabil de detaliate, cu privire la vânt, ploaie, maree şi ceaţă.

— Asta e un fel de cod? întrebă ea în cele din urmă, exasperată.

Jamie citea încruntat una dintre descrierile referitoare la vreme.

— Nu prea cred – sau cel puţin nu în sensul obişnuit al cuvântului. Îi înţeleg importanţa – orice vine de pe mare, îndeosebi pe ascuns, se bazează foarte mult pe vreme.

Ea oftă.

— Însă cum ne mai pot fi ele de folos acum, atâtea luni mai târziu? Luă una la întâmplare. Aceasta nu este nici măcar pentru vremea din Gravesend sau din oricare alt oraş din vecinătate. Este vorba despre zona insulei Thanet, care probabil că se află la aproape optzeci de kilometri de-aici.

— Dacă vremea era importantă pentru Henry, spuse Jamie tărăgănat, aceste buletine meteo corespundeau, probabil, transporturilor de pe mare – celor importante. El îşi plimbă din nou degetul de-a lungul unei pagini din caietul de însemnări al lui Henry, aruncându-şi privirea la alt buletin meteo. La puţin timp după asta, Henry i-a plătit douăsprezece lire căpitanului P. Asta-i mai mult decât sumele obişnuite. Majoritatea plăţilor sunt sub zece lire.

— Probabil a riscat mai mult.

— Probabil, murmură Jamie, părând nesigur.

Oliviei îi stătu inima. Cheltuise jumătate din banii împrumutaţi de la Penelope ca să obţină aceste hârtii, şi ele nu făcuseră decât să încurce situaţia şi mai tare. Probabil că lui Clary nu avea să-i ia mult timp să îl găsească pe domnul Armand, care nu avea să ezite vreun moment să-i

spună numaidecât vicontelui ce se întâmplase. Singura alinare pe care o simţea era faptul că Clary nu părea să cunoască mai bine decât ea locul în care să găsea comoara dispărută a lui Henry.

— Probabil plătea mai mult dacă vremea era rea, spuse ea pe jumătate în glumă. În mod sigur te-ar costa mai mult să descarci o corabie pe ploaie sau pe ceaţă deasă. Bănuiesc că nu puteau intra într-un port şi acosta la chei.

El încă stătea aplecat deasupra grămezii de hârtii de pe masă.

— Probabil că aşa-i.

— Ar trebui să facem o listă?

Ea avea nevoie să facă ceva, să scape de sentimentul din ce în ce mai pregnant că Henry îşi ascunsese urmele prea bine. Fără a face vreun comentariu, Jamie îşi împinse carneţelul de însemnări peste masă. Olivia îşi făcu de lucru trasând cu grijă un tabel pe o pagină şi apoi trecu în el fiecare adnotare de ordin fiscal, fiecare buletin meteo şi fiecare scrisoare. Jamie îi dădea hârtiile în ordine cronologică şi din când în când se plimba prin încăpere în vreme ce se gândea. La un moment dat veni o servitoare, iar el comandă cina şi vin de băut, ultimul ajungând exact când Olivia termină de completat tabelul.

— Ce avem acum?

Jamie turnă vinul şi îi dădu şi ei un pahar. Ea îşi întinse degetele pătate cu cerneală.

— Singurul lucru pe care îl observ este faptul că toate buletinele meteo coincid cu plăţile făcute.

El îşi ridică mâna, iar ea îi dădu carneţelul de notiţe.

— Da, murmură, el, parcurgând pagina de sus în jos. Iar căpitanul P. a fost plătit mai mult decât oricine altcineva.

— Măcar dacă am şti cine este acest domn, mormăi ea.

— Şi… El îşi ridică privirea. A fost una dintre ultimele persoane plătite – chiar înainte ca Henry să moară.

Ceea ce tot nu îi ajuta să ştie cine era omul sau pentru ce anume fusese plătit. Olivia bău nişte vin şi se lăsă în voia gândurilor înverşunate la adresa răposatului ei soţ.

Pe neaşteptate, Jamie se lăsă pe spate în scaunul lui, târşâindu-şi picioarele cu zgomot pe podea.

— A existat vreun buletin meteo pentru ultima plată făcută?

— Da.

— De unde?

Ea îşi trecu un deget peste hârtii până când găsi ce căuta.

— Încă una pentru districtul Thanet; în dreptul ei se menţionează „Tranzacţie”.

— *Ramsgate*, spuse el respirând. Adaugă în tabel locul la care se referă buletinele meteo, în dreptul fiecărei plăţi, îndeosebi în dreptul celor făcute către al nostru căpitan P.

Interesul ce răzbătea din vocea lui o făcu să se ridice iute.

— De ce?

— N-am nici cea mai vagă idee, zise el în timp ce răsfoia hârtiile în căutarea fiecărui document referitor la starea vremii.

În timp ce el le citea cu voce tare, ea nota locaţia fiecărui buletin meteo. Până la sfârşit, chiar şi ea reuşi să întrevadă un tipar.

Majoritatea buletinelor meteo erau colectate între Gravesend şi Sheppey, pe coasta nordică a regiunii Kent. Cu toate acestea, fiecare buletin meteo din Thanet – de pe coasta estică – corespundea cu o plată făcută misteriosului căpitan P. – care era cu câteva lire mai mare decât toate celelalte plăţi.

Expresia de pe faţa lui Jamie era de-a dreptul triumfătoare.

— Bătrânul Charters n-a lăsat nicio văduvă în urmă, însă am aflat că avea într-adevăr o fată. S-a măritat şi s-a mutat în Ramsgate.

Ea rămase cu gura căscată.

— Iar soţul ei era comandant de navă?

— Nu, vicar. El văzu expresia de pe chipul ei. Cine altcineva ar fi mai bine poziţionat ca să acţioneze pe post de intermediar cu comandanţii de nave din zonă?

Pentru Olivia asta nu era deloc o dovadă solidă.

— Bănuiesc…

Jamie era de neclintit.

— Buletinele meteo ar putea fi o modalitate de a indica că un anumit lucru a fost adus cu succes la mal – iar vremea ar conta pentru nişte lucrări de artă valoroase, care ar putea fi distruse la contactul cu apa. Toate informaţiile referitoare la mare calmă, ceaţă, nopţi fără lună ar putea facilita descărcarea mărfii. Eu tot cred că plăţile au fost făcute în schimbul punerii la adăpost a bunurilor aduse pe mare. Plăţile mai mari ale căpitanului P. ar putea însemna că el a luat cele mai valoroase obiecte. Şi cine ar bănui că vicarul ar putea face parte din această operaţiune?

Ea încuviinţă ascultătoare din cap, deşi nu fiindcă era convinsă de spusele lui. Gândul de merge până în cea mai îndepărtată parte estică a ţinutului Kent, în căutarea unui vicar al cărui nume nu fusese pomenit şi care ar putea şti ceva – sau nimic – despre activităţile de contrabandă ale lui Henry nu era încurajator. De fapt, ei nu aveau absolut nicio dovadă că fusese implicat în contrabandă, niciuna palpabilă. Poate ar fi fost mai bine să folosească banii lui Penelope pentru a face rost de un pistol cu care să-l împuşte pe Clary în inimă, ca apoi să îşi cumpere un bilet pentru un voiaj pe mare spre America, lăsând uneltirile lui Henry să fie date uitării. Se întinse după paharul ei.

— Cred c-ar trebui să mergem la Ramsgate. Ochii lui Jamie sclipeau de un entuziasm înnoit. Hai să-i dăm de urmă fiicei domnului Charters şi să vedem dacă ea ştie ceva.

— Şi dacă nu ştie nimic?

El ridică din umeri, ca şi cum întrebarea ei nu ar fi sugerat nicicum faptul că ar fi o pierdere de vreme.

— Atunci o să ştim că această pistă a investigaţiei

noastre este inutilă şi o să ne orientăm spre altceva.

„Ar fi mult mai uşor să-l împuşc pe Clary în inimă”, se gândi ea, şocată de propriile gânduri. Probabil că vinul îi amplifica starea de îngrijorare; în mod normal, ea nu s-ar fi gândit să recurgă la violenţă împotriva cuiva, nici măcar a lui Clary.

— Nu eşti de acord, Livie?

Jamie o urmărea atent. Fie asta, fie încă reuşea să-şi dea seama de ceea ce gândea ea după expresia-i întipărită pe faţă.

— Mi-e teamă că n-am face decât să pierdem vremea. Ea îşi ridică paharul, îşi dădu seama că era gol şi îl puse jos cu un oftat. O călătorie lungă, prin frig, la capătul căreia nu ne aşteaptă altceva decât o mare dezamăgire. Oricum, eu nu am o idee mai bună. Dacă ai dreptate, iar Henry chiar a lăsat un obiect valoros nelivrat, bănuiesc că aceasta este singura cale de a-l descoperi.

— Însă tot nu eşti sigură.

Ea îşi răsuci paharul gol.

— Charters n-ar fi livrat ceva adus prin contrabandă în Anglia, chiar şi după moartea lui Henry?

— Nu dacă nu a fost plătit pentru asta. Jamie se lăsă la loc pe spate în scaun. Aminteşte-ţi că numai el se ocupa de această parte finală. Presupun că Henry i-a trimis fondurile necesare, însă nu avem nicăieri menţionat acest lucru. Dacă Charters a încetat să mai primească bani când Henry s-a îmbolnăvit, poate că nu s-a mai simţit obligat să livreze nimic. Poate că n-a mai ştiut cui să livreze; Henry s-a străduit să ţină partea care primea banii – contrabandiştii – separată de partea care făcea plata – posibil Lord Clary.

— Dar dacă Charters le-a cerut tuturor să distrugă orice trebuia distrus când a aflat că Henry a murit? Dacă ei nu aveau să fie plătiţi şi nu ştiau cui anume să îi livreze obiectul cu pricina, de ce l-ar mai fi păstrat?

— Deoarece ştiu că valora ceva pentru cineva.

Se auzi un ciocănit în uşă, iar el strigă:

— Intră.

În timp ce servitoarea aduse o tavă cu mâncare, el adună toate hârtiile laolaltă, aranjându-le în ordine, cu carnetul de însemnări deasupra.

— Scoate-ţi asta din minte şi mănâncă, o îndemnă pe Olivia pe un ton mai binevoitor. Ne-ajunge pentru o singură zi.

Servitoarea adusese două porţii zdravene de tocană şi pâine proaspăt scoasă din cuptor, alături de o altă carafă de vin. Ei mâncară în tăcere, Olivia încercând să-şi înăbuşe sentimentul că nu obţinuseră nimic. După expresia preocupată a lui Jamie, se gândi că el plănuia călătoria lor spre Ramsgate şi cugeta la modul în care aveau să dea de fata domnului Charters. Era atât de tipic pentru el să fie hotărât şi neînfricat.

Şi poate că avea dreptate. Predicţia lui despre domnul Armand fusese cât se poate de precisă, iar intuiţia care-l ajutase să-i dea Oliviei de urmă se dovedise la fel de bună. Ar trebui să admită că el ştia mai bine ca ea ce trebuie făcut.

Bineînţeles, propriile ei acţiuni erau cele care îi reţineau peste noapte aici, în acest han, într-o cameră pe care erau nevoiţi să o împartă.

Ca şi cum s-ar fi gândit exact la acelaşi lucru, Jamie se trase departe de masă. Terminaseră amândoi de mâncat şi stăteau de ceva vreme cufundaţi în tăcere.

— Probabil eşti extenuată. De ce nu te duci la culcare?

Ei i se tăie răsuflarea. Îşi frecă mâinile de fustă.

— Şi tu?

El nu îi întâlni privirea.

— O să-mi termin vinul şi o să văd dacă o să-mi vină în minte nişte idei nemaipomenite referitoare la locul unde l-am putea găsi pe misteriosul căpitan P., zise el şi ridică deasupra paharului carafa de vin.

Ea ar fi trebuit să spună ceva, să îi explice de ce acţionase aşa cum o făcuse. Ar fi trebui să clarifice ce anume nădăjduia sau intenţiona, după ce luase o singură

cameră pentru amândoi. Din nefericire, nu-i venea nicio explicaţie în minte; de fapt, niciun cuvânt. Dând aprobator din cap, se ridică şi se depărtă grăbită.

Hangiul o direcţionă spre o cameră de la etaj, acceptabilă ca mărime, unde focul era deja făcut. Valiza ei şi un alt bagaj, aparţinându-i probabil lui Jamie, erau aşezate cu grijă lângă lavoar. Chiar în spatele acestuia era patul, mare, lat şi ispititor.

Vederea acestuia o făcu să se oprească.

Vreme de zece ani încercase să uite cum era să fie cu Jamie. Trei zile în compania lui o făcuseră să îşi amintească totul. Nu numai plăcerea fizică – în ciuda tinereţii lui şi a lipsei de experienţă, Jamie făcuse dragoste cu ea cu o înflăcărare şi cu o tandreţe remarcabile –, ci şi bucuria şi alinarea de a fi iubită atât de profund şi de sincer. Nu mai găsise niciodată pe cineva căruia să îi pese în felul acela de ea. Abigail şi Penelope îi erau ca nişte surori, însă erau lucruri pe care lor nu li le putea spune. Jamie, pe de altă parte… Ştiuse dintotdeauna că lui putea să i se confeseze cu privire la orice şi avea încredere în el cu toată fiinţa ei.

Însă, în vreme ce stătuse la geam în acea zi îngrozitoare, în Tunbridge Wells, cu inima frântă şi singură cu un bărbat care era în mare măsură un străin pentru ea, uitându-se cum bărbatul pe care îl iubea se îndepărta călare, Olivia se gândise la ea însăşi ca la cea mai stupidă creatură în viaţă. Dacă n-ar fi avut atâta încredere în Jamie şi n-ar fi fost atât de deschisă cu el, acesta n-ar fi reuşit niciodată să o rănească atât de tare. Acelea fuseseră momentul şi locul în care jurase să nu îl mai atingă, să nu rămână singură cu el, să nu discute cu el altceva decât banalităţi. Nici măcar nu dorise să ştie ceva despre activităţile lui; în mod sigur nu era decât o chestiune de timp până când el avea să se îndrăgostească şi să se căsătorească cu altcineva, iar Olivia nu era convinsă că putea să suporte aşa ceva. Era mult mai uşor să ridice un zid între ei.

Brusc, îşi dori să nu fi făcut asta. Îşi protejase astfel

inima tânără şi rănită, însă cu preţul unei prietenii care fusese un adevărat reazem pentru ea încă de pe vremea când era o simplă copilă. Dacă nu l-ar fi îndepărtat, Jamie ar fi putut să o ajute să îndure mai bine mariajul ei plin de singurătate şi lipsit de iubire. Lui Henry nu i-ar fi păsat. Iar Olivia ştia asta, ştia că, dacă i-ar fi cerut-o, Jamie ar fi sfătuit o ce să facă atunci când Clary începuse să o urmărească. Acelaşi sentiment de mândrie ce o împiedicase cu zece ani în urmă să îi dezvăluie cât de disperată era situaţia financiară a tatălui ei o împiedicase să îi spună lui Jamie – şi tuturor membrilor familiei Weston – că era într-un mare necaz.

Olivia expiră cu putere. Voia să îşi rezolve propriile probleme, însă prin faptul că nu ceruse ajutor la nevoie nu făcuse decât să înrăutăţească lucrurile. Şi, de îndată ce Jamie aflase cum stăteau lucrurile, venise, hotărât şi dispus să îşi rişte propria siguranţă ca să o ajute pe ea.

Nu mai era nicio şansă să dea vremea înapoi, însă ea avea ce învăţa din asta. Olivia se pregăti pentru culcare, simţind un firicel de speranţă strecurându-i-se în piept. Era posibil să fie prea târziu pentru a mai spera la orice altceva, însă cele trei zile petrecute alături de Jamie îi reamintiseră cât de în largul lor se simţeau amândoi împreună. Dacă ar reuşi să readucă la viaţă prietenia lor, ar fi ca şi cum ar repara şi ar pune la loc o bucată din inima ei. În timp ce se băga în pat, se rugă în sinea ei ca şi el să simtă la fel.

Capitolul 12

Jamie rămase lângă foc mult timp.

Ea îi spusese hangiului că erau căsătoriţi şi că aveau să stea în aceeaşi cameră. Jamie se strădui să îşi amintească – în mod repetat – să nu facă mare caz din asta. Ea nu voia să fie singură.

Trecuse printr-o încordare şi o tensiune de neimaginat

în ultima vreme. Dacă printr-o pură întâmplare Lord Clary înainta prin zăpadă şi îi ajungea din urmă, descoperea ce cameră aveau şi dădea buzna prin uşa încuiată în miezul nopţii, ar fi fost un lucru foarte bun ca Jamie să fie acolo ca să o protejeze.

El îşi frecă faţa cu mâinile. Asta era aproape la fel de puţin probabil cum era ca Olivia să se arunce în braţele lui şi să îl lase să facă dragoste cu ea. El băgase de seamă – şi încă foarte bine – că ea nu voia să-l atingă, nici măcar când avea de trecut printr-un gard viu. Nu, acţiunile ei din această seară erau în mod sigur motivate de teama de a fi singură şi neajutorată, iar el îşi jurase să o protejeze, nu să îi amplifice îngrijorarea. Ceea ce însemna că acţiunile lui din noaptea asta aveau să fie dictate de decenţă şi onoare. Dacă el profita chiar şi în cel mai neînsemnat mod de această situa ţie, nu avea să fie mai breaz decât Clary – ci, de fapt, de o şi mai joasă speţă.

Servitoarea veni să ia tava.

— Mai doriţi o sticlă de vin, domnule? întrebă ea.

Suna tentant. Clătină din cap şi se ridică de pe scaun.

— Nu, mulţumesc.

— Noapte bună, domnule.

Ea ieşi, lăsând uşa deschisă în urma ei, ca un indiciu că şi el trebuia să meargă sus, la etaj. O scurtă privire aruncată la ceasul de buzunar îi arătă cât era de târziu. Când deschise oblonul unei ferestre, văzu un câmp alb, zăpada încă depunându-se consistent în curtea pustie a hanului. În eventualitatea redusă în care servitorul lui Clary reuşea să vină după ei şi să le dea de urmă, James vorbise cu grăjdarul care îl ajutase să bage caii în grajd despre eventualii vizitatori care ar putea veni după ei. Cu zăpada care căzuse toată ziua, cu toate că nu din abundenţă, în mod clar era puţin probabil să îi poată urmări careva – deocamdată. Era o uşurare că puteau dormi liniştiţi în această noapte.

Ei bine – pe cât era posibil de liniştiţi, ţinând cont că trebuiau să împartă camera.

El inspiră adânc, cu hotărâre. Dacă putuse îndura opt ani să o vadă pe Olivia măritată cu un alt bărbat, putea să îndure o noapte în aceeaşi cameră cu ea. Cu toate acestea, termină până şi ultima picătură de vin înainte să strângă hârtiile şi să o pornească spre scări.

Încăperea era învăluită în întuneric când el intră. O singură lampă stătea pe poliţa căminului, cu fitilul reglat astfel încât să asigure doar un strop de lumină. Era însă de-ajuns cât să se vadă grămada de pături împăturite cu grijă şi puse pe masă, ceea ce îl umplu cu un amestec de dezamăgire şi uşurare. Chiar nu se aşteptase să împartă patul cu ea, dar totuşi posibilitatea i se fixase în minte ca un spin.

Se auzi foşnetul unei cămăşi de noapte în momentul în care Olivia se mişcă.

— Jamie?

El strânse din dinţi. Sperase ca ea să fi adormit deja.

— Da.

— Ai descoperit ceva folositor?

Vocea ei era blândă şi moleşită, puţin răguşită din cauza somnului.

— Nu.

În minte i se zugrăvi imediat imaginea Oliviei vârâte în pat, cu părul ei brunet şi lung încolăcindu-se pe deasupra pernei, cu corpul relaxat şi îmbrăcat numai în cămaşa de noapte – sau chiar cu mai puţin de-atât. Îşi imagină ochii ei albaştri, limpezi şi scânteietori, în timp ce îi zâmbea dimineaţa. Cu o smucitură bruscă, el îşi întoarse capul spre pat, dându-şi seama că se uita lung la silueta ei abia perceptibilă în timp ce ea încă îşi făcea griji cu privire la trecutul plin de nereguli al lui Henry care acum o ajungea din urmă.

— Nici nu mă aşteptam să găseşti ceva, spuse ea, aproape consolator. Mi-e teamă că totul se va transforma într-un fiasco.

El îşi scoase haina şi se aşeză ca să îşi dea jos cizmele.

— Eu nu renunţ atât de uşor.

— Oh!

Ea se ridică în fund. El putea să spună asta după scârţâitul funiilor prinse de cadrul patului, pe care era aşezată salteaua.

— Nu asta am vrut să spun. Acum chiar se pare că ai avut dreptate în privinţa lui Henry; n-a vrut să dezlege careva această enigmă şi a făcut-o aproape imposibil de rezolvat.

Una din cizme îi ieşi din picior; el o puse lângă şemineu.

— De-abia am început. Nu trebuie să cazi pradă deznădejdii.

— Nu sunt deznădăjduită, spuse ea. Ci uşor… sceptică.

Bineînţeles că era sceptică. Olivia avusese mult prea multe lucruri în viaţă de care să se îndoiască – inclusiv de el. Îndeosebi de el, ca să fie cinstit. Jamie aşează a doua cizmă lângă prima şi se apucă să-şi desfacă nasturii vestei.

— Suntem departe de a ne da bătuţi. Am senzaţia clară că toate acele buletine meteo reprezintă elementele-cheie pentru a descoperi ceva ce a fost scăpat din vedere după moartea lui Henry. Un drum făcut până la Ramsgate va rezolva problema într-un fel sau altul şi o să-ţi diminueze îngrijorările.

— Ramsgate este atât de departe…

— O să merite tot drumul făcut dacă o să găsim ceva. Cred c-ar trebui să mergem.

El spuse asta ferm şi plin de încredere, deoarece chiar nu aveau alternativă. Dacă o lucrare de artă adusă prin contrabandă încă lipsea, erau prinşi într-o cursă contra-cronometru, pentru a o găsi înaintea lui Clary. Olivia îi sugerase să îi facă o vizită avocatului lui Henry din Londra, însă puteau face asta oricând. De îndată ce Clary găsea orice lucrare de artă adusă prin contrabandă în ţară, aceasta avea să dispară. Dacă acest individ mai avea un pic de creier, urma să-şi ia premiul clandestin şi să fugă,

fără să mai pună vreodată piciorul în Anglia.

James nu voia asta. Locul lui Clary era la puşcărie, nu într-o vilă retrasă din Italia, trăind de pe urma profitului obţinut din vânzarea unei capodopere furate.

Ea rămase tăcută timp de câteva minute, până când el începu să creadă că adormise la loc. Oricum, asta era ceea ce spera. Imaginaţia lui devenise insuportabil de activă, în vreme ce îi asculta vocea în întuneric, ştiind că urma să-i audă respiraţia cât era noaptea de lungă. Trase de lavaliera de la gât, nefiind sigur dacă acesta era raiul pe pământ… sau iadul.

— Poate că ai dreptate. Sunt sigură că planul acesta va suna mult mai bine de dimineaţă.

De dimineaţă. Nu încăpea îndoială că trebuiau să plece la că săritul soarelui, ceea ce avea să fie mult mai uşor după o noapte de somn. Singura problemă era cum anume avea el să fie în stare să se odihnească în timp ce îi asculta fiecare oftat şi fiecare murmur.

Îi trebuiră numai câteva minute să întindă păturile şi să îşi facă un culcuş pe podea, în faţa focului. Nu era prea confortabil, însă dormise şi în condiţii mai rele. Îşi întinse picioarele, închise ochii şi încercă să nu asculte foşnetul cămăşii ei de noapte în timp ce Olivia se foia în pat.

— Jamie?

Vocea ei îl făcu să tresară. Se uită în sus, chiar la faţa ei, ce privea în jos la el peste marginea patului.

— Probabil regreţi că ai venit după mine.

— Ba deloc, spuse el imediat. Nici măcar să nu te gândeşti la aşa ceva.

Ea îşi lipi obrazul de marginea saltelei. Coada lungă a părului ei i se încolăcea peste umăr, capătul ondulat atârnând chiar deasupra capului lui. Jamie încercă să nu se holbeze la ea plin de fascinaţie.

— Îmi imaginez cât de mult efort ai depus şi cât ai cheltuit şi nu pot să exprim cât de mult apreciez totul – ai fi fost întru totul îndreptăţit să pleci după ce te-am lovit cu o lopată.

— Ei, asta chiar a fost o greşeală.

— Iar astăzi aproape că ai îngheţat mânând caii prin zăpadă, continuă ea. Probabil eşti extenuat, şi totuşi vrei ca mâine să plecăm spre Ramsgate.

Acum nu îi era frig – departe de el această senzaţie – şi nici nu era sigur că putea să doarmă vreo clipă. Un val de amintiri legate de acea după-amiază însorită şi toate visurile spulberate cărora trebuise să le supravieţuiască de-atunci i se învârteau în minte, tentante, sâcâitoare, sarcastice. Probabil un gentilom ar fi fost în măsură să reprime toate acele gânduri imorale, însă el nu se simţea gentilom, nu acum.

— Culcă-te, Olivia!

— Desigur. Ea oftă. Îmi pare rău! Eu spun cât de obosit trebuie să fii şi cât de mult meriţi o noapte bună de somn, însă te-am făcut să te cuibăreşti aici pe podea, iar acum stau şi pălăvrăgesc cu tine.

El nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Am dormit pe nişte podele mult mai rele decât aceasta şi îmi place pălăvrăgeala ta. Pare c-a trecut atât de mult de când am stat de vorbă cu adevărat.

— Nu-i aşa? Vocea ei deveni mai călduroasă. Aş fi vrut să fi avut subiecte mai bune de discuţie decât…

— Spune-mi despre familia ta, o întrerupse el. Sper că sunt bine cu toţii.

Ceea ce spera el cu adevărat era ca familia ei să fi devenit mai bună şi mai binevoitoare cu ea după ce se căsătorise. Surorile ei îi povestiseră una, alta despre familia Herbert.

— Aşa cred, spuse ea după un scurt moment. Sora mea s-a măritat cu Lord MacLaren din Edinburgh. Pentru ea a fost o partidă extraordinară: un conte, şi pe deasupra atât de bogat. A fost suficient de drăguţ încât să le cedeze părinţilor mei un mic conac aflat în proprietatea sa. Cred că sunt foarte fericiţi acolo. Asta reieşea din ultima scrisoare a mamei, de-acum câţiva ani, când s-au stabilit la acea reşedinţă.

— Nu mai ai veşti de la ei de câţiva ani?

O expresie ciudată, ceva între dezgust şi uşurare, se aşternu pentru scurt timp pe faţa ei.

— Mi-au transmis condoleanţele lor când a murit Henry.

Jamie respiră pe nas. Sir Alfred îşi vânduse fiica pentru câteva mii de lire lui Henry Townsend, iar apoi o abandonase? Nici măcar Jamie nu crezuse că putea fi atât de josnic.

— În cazul acesta, au renunţat la Kellan Hall?

— Cred că şi-au luat un chiriaş. Vocea ei căpătă o tentă ceva mai nostalgică. N-am mai fost acolo de zece ani. Chiar dacă ei ar fi fost acolo, tot nu m-aş fi dus.

— Din cauza lui Henry?

Întrebarea îi ieşi pe buze înainte să o poată opri. De zece ani în şir, Jamie îşi tot spusese în sinea lui că nu voia să ştie nimic despre căsătoria Oliviei şi despre soţul ei. Bineînţeles, această ignoranţă deliberată îl ajutase să se aline cu gândul că avea cine să aibă grijă de ea, că ea însăşi era în stare să-şi poarte singură de grijă. Chiar şi când ştiuse care era situaţia de fapt, încercase să se limiteze la a cerceta numai activităţile ilicite ale lui Henry, fără a trece şi la chestiuni de ordin personal. Se foi pe podeaua tare şi îşi spuse că trebuia să pună mai multe întrebări, aducând în discuţie şi subiecte asupra cărora nu prea voia să insiste. Nu mai putea permite alte neînţelegeri, de orice natură.

— Henry n-a avut nimic de-a face cu asta, sau nu în mod direct. El nu m-ar fi împiedicat să mă duc, însă presupun că el este motivul pentru care n-am vrut niciodată să merg. Nostalgia dispăruse din tonul vocii ei. Tata a folosit banii domnului Townsend – aranjamentul făcut pentru nunta mea – ca să îi ofere lui Daphne un sezon straşnic la Londra. Mama mi-a povestit despre toate rochiile de calitate pe care le-a purtat şi despre toţi pretendenţii pe care i-a avut. Daphne a devenit frumuseţea la care se aştepta toată lumea şi a avut mare succes. Ea făcu o

pauză. Nu cred că ai fost în Londra în anul acela.

— Nu, spuse el după un moment. N-am fost.

După acea zi devastatoare pentru el, din Tunbridge Well, în care o văzuse purtând pe deget verigheta altui bărbat şi o auzise spunând că ar trebui să-şi ţină regretele pentru ei, Jamie se dusese acasă şi îi zisese tatălui său că voia să fie oriunde altundeva în lume cu excepţia Londrei sau a oricărei alte părţi din sud estul Angliei. Surprins, tatăl său îi sugerase să se ducă în Devonshire şi să facă cercetări în legătură cu zvonurile cum că exploatarea minelor de cositor aveau să ia mare avânt. Aşa că Jamie îşi petrecuse următorul an acolo; propria lui avere se năştea pe măsură ce îşi dădea seama de semnificaţia celor descoperite. Tehnicienii învăţaseră cum să sape mai adânc în panta dealurilor şi să găsească zăcăminte de cositor în mine care zăcuseră abandonate ani întregi. În acelaşi timp, un tip din Londra dezvoltase o metodă de păstrare a mâncării în cutii de conserve cositorite, ceea ce crescu cererea de cositor, îndeosebi din partea armatei şi a marinei, cu miile lor de soldaţi şi marinari care aveau nevoie de provizii. Jamie se implicase pe deplin în această afacere şi învăţase cum să încheie parteneriate cu proprietarii de pământ şi să negocieze salarii corecte cu muncitorii. Totul se dovedise a fi o treabă foarte bănoasă. Încă avea acţiuni la unele dintre acele mine.

Şi această preocupare îl ţinuse departe de Olivia şi de soţul ei.

— Aşadar, sora ta s-a măritat bine, spuse el, descotorosindu-se de amintirile din acea perioadă. Mi-aduc aminte că, de fapt, cea mai mare dorinţă a mamei tale era ca ea să se mărite cu un lord.

Lady Herbert dorise probabil acelaşi lucru şi pentru Olivia, cândva. Nu că asta o determinase să facă vreo încercare să împiedice căsătoria ei cu Henry Townsend, care în mod categoric nu avea nicio legătură, de vreun fel, cu nobilimea.

— Da, mama noastră a fost foarte fericită pentru

această partidă: un conte, ştii şi tu. MacLaren era chipeş şi potrivit pentru căsătorie, chiar dacă este scoţian, şi mai avea şi o ditamai averea. Tot ce îşi doreau mama şi tata, spuse ea crispată. Daphne părea şi ea la fel de mulţumită de el. El era mai mare cu câţiva ani buni ca ea şi îi făcea toate plăcerile. Cred că singurul lucru împotriva lui a fost faptul că a preferat să rămână pe proprietăţile sale din Scoţia. Daphne a fost sigură că îl poate convinge să se întoarcă la Londra pe durata sezonului, însă din câte ştiu n-au mai făcut-o.

El se încruntă uşor.

— Nu ştii cu certitudine?

Ea rămase tăcută pentru un moment prelung.

— Nu eram foarte apropiată de părinţii mei. Mama ar fi venit dacă aş fi chemat-o, îndeosebi după ce Henry a luat casa din St. James Square, care ei i se părea o zonă foarte la modă a oraşului. Ea voia ca eu să fiu bucuroasă de triumful lui Daphne, însă mi s-a părut… dificil.

Deoarece ei i se refuzase orice fel de reuşită similară, ca să nu mai spunem de posibilitatea de a alege. Cum ar fi putut Lady Herbert să se aştepte ca Olivia să se bucure de căsătoria surorii sale, când acest lucru fusese posibil prin năruirea propriilor speranţe la fericire? Strânse din nou pumnii şi avu nevoie de câteva guri zdravene de aer ca să înăbuşe valul de scârbă şi de dezgust pe care le simţea faţă de propria-i persoană. Chiar şi mai tânăr fiind, ştiuse că soţii Herbert nu erau nişte părinţi la fel de buni şi de iubitori că ai lui, dar tot o lăsase pe ea să îi înfrunte de una singură. Ce idiot fusese!

— Olivia, Henry a fost bun cu tine? spuse el foarte calm.

Ea nu răspunse. Lumina unei vâlvătăi a focului îi licări pe faţă, ascunzându-i expresia.

— Nu vreau să îmi bag nasul în treburi care nu mă privesc, continuă el, şi nici să reînvii nişte amintiri neplăcute. Însă întotdeauna… m-am întrebat asta.

Oftatul ei abia se auzi.

— Nu a fost rău şi hain. Dacă voiam o bonetă nouă sau un abonament la bibliotecă, el era de acord fără ezitare. Era generos cu banii lui. N-am avut nici cea mai vagă idee, desigur, că a cheltuit şi ultimul bănuţ în timpul vieţii şi că mie nu mi-a lăsat nimic… Ea se opri brusc. Nu m-a lovit şi nu şi-a bătut niciodată joc de mine. La început, am încercat să ne purtăm frumos unul cu celălalt, dar nu a trecut prea mult timp până când ne-am dat amândoi seama că nu va fi nicicând mai mult de atât între noi. Henry… era un bărbat fermecător şi amuzant, dar detesta să stea acasă seara. O serată sau o ieşire la teatru îi făcea mult mai multă plăcere, şi era de-a dreptul pasionat de cursele de trăsuri sau de luptele de cocoşi. Tatăl lui mi-a spus deschis că spera ca această căsătorie să-l facă pe Henry să-i vină mintea la cap, dar îmi închipui că a fost cumplit de dezamăgit. Nu am avut nicicând genul de influenţă asupra lui care să-l fi făcut să se schimbe. Domnul Townsend – tatăl lui – o avea însă; asta până la moarte, căci Henry trăia pe banii lui şi era cumva conştient de acest fapt. Dar, după ce domnul Townsend a murit, Henry şi-a pierdut de tot interesul pentru economie sau echilibru. Iar eu, departe de a fi în stare să-l împiedic să facă asta, nici măcar nu am conştientizat ce se întâmplă.

— Şi crezi că l-ai fi putut opri dacă ai fi conştientizat?

— Nu, răspunse ea imediat. Dar măcar asta m-ar fi pus în gardă pentru ce avea să urmeze. Acesta este singurul lucru pentru care nu-l pot ierta. Când a murit, m-am aşteptat să fiu nevoită să trăiesc mai chibzuit. Dar nu m-am aşteptat niciodată să mă trezesc…

Se opri din vorbit, dar Jamie putea ghici ce cuvânt avea să urmeze: „săracă”.

— Dar familia ta nu s-a oferit să te ajute? întrebă el, sperând din toată inima, deşi fără să creadă cu adevărat în asta, că nu fusese prea mândră să le ceară ajutor.

Cu siguranţă familia Herbert îi datora măcar atât. Ştia că ea refuzase ajutorul pe care familia lui, şi mai ales surorile lui, încercaseră să i-l dea.

Dură atât de mult până să primească răspuns, încât începu să creadă că ea nici nu avea să-i răspundă.

— Nu, spuse ea în cele din urmă, pe un ton pe care el cu greu i-l putu recunoaşte: plat şi lipsit de orice nuanţă. Şi, chiar dacă ar fi fost dispuşi să mă ajute – ceea ce mă îndoiesc profund –, nu aş fi vrut să o facă. În ziua în care m-am căsătorit cu Henry, am jurat să am cât mai puţin posibil de-a face cu ei pe viitor. Tata nici măcar nu s-a putut uita în ochii mei în ziua aceea. Era pe deplin conştient de ceea ce făcea, iar eu eram îndârjită, dar foarte bucuroasă că se simţea ruşinat de asta. Mi-a plăcut să-l văd pe Lord MacLaren ţinându-i la mila lui. La rugăminţile insistente ale lui Daphne, le-a dat un conac, dar pe undeva prin sălbăticia Scoţiei, departe de orice zonă elegantă sau interesantă. Mama s-a agitat considerabil din pricina asta, şi tata a bombănit din cauza zgârceniei de neam prost a lui MacLaren, căci le-a dat numai dreptul de a folosi casă, nu şi veniturile provenite de pe moşie. Râse scurt şi amar. Îmi vine foarte greu să le plâng de milă. Au primit exact ce şi-au dorit: un ginere bogat şi cu titlu nobiliar. Au presupus că vor găsi unul maleabil şi generos, dar asta s-a dovedit a fi greşeala lor.

Jamie încuviinţă în tăcere. Ştia că avusese noroc în viaţă, din punct de vedere financiar, dar tatăl lui îşi construise el însuşi destinul, ca avocat care se folosise de propria minte ca să-şi adune averea pornind de la nişte venituri mai mult decât modeste. Nu-l împiedicase nimic pe Sir Alfred Herbert să încerce să facă acelaşi lucru. Însă, în loc de asta, bărbatul pariase la curse şi se bazase pe căsătoriile încheiate de fiicele lui ca să-l salveze de la un trai plin de lipsuri. Lui Jamie nu-i părea deloc rău pentru el, dat fiind că avea parte de un conac în care să locuiască gratis şi de renta de la moşia lui din Sussex.

— Dar eu am trăncănit o grămadă şi tu probabil eşti mort de oboseală. Olivia părea uşor stânjenită. Şi încă despre nişte subiecte atât de anoste.

— Am ascultat cu plăcere, spuse el cu sinceritate.

Eram curios în legătură cu toate astea, şi nimic din ce mi-ai spus nu a fost anost.

Enervant, da, dar anost, nu. Nicio conversaţie cu ea nu ar fi avut cum să fie anostă.

— Chiar aşa? Îşi trase braţul şi îşi sprijini bărbia în palmă. Tu ai o viaţă mult mai interesantă. Mi-au povestit Abigail şi Penelope.

El râse uşor.

— Ar trebui să tratezi orice spun surorile mele cu o doză considerabilă de scepticism.

Ea zâmbi.

— Da, mereu m-am gândit că e imposibil ca adevărul să nu fi fost chiar şi mai spectaculos. Sunt convinsă că nu le-ai spus niciodată mamei sau surorilor tale părţile mai interesante.

Jamie se încruntă, prefăcându-se jignit.

— Nu am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşti.

— Mi-a spus Penelope că te-ai scufundat într-o mină inundată ca să ajuţi la salvarea minerilor.

Cu ani buni în urmă. El se miră că ea ştia despre asta.

— O dată. Nu era inundată foarte adânc, dar unii dintre oameni nu ştiau să înoate.

— Şi că ai condus o trăsură cu aburi.

El zâmbi larg.

— Da. Şi a fost extraordinar de interesant să înaintez fără ajutorul cailor sau al altor oameni. Prevăd lucruri măreţe care vor ieşi de pe urma trăsurilor cu aburi.

— Lucruri măreţe? Dar sunt periculoase! Un poştalion normal nu ar exploda!

Jamie ridică din umeri.

— Nici trăsurile cu aburi nu explodează dacă sunt manevrate corect. Aspectele economice nu sunt deloc de ignorat: un singur om poate conduce o maşină capabilă să transporte bunuri – sau oameni – pentru care ar fi nevoie de şase căruţe. Nişte meseriaşi mai buni şi nişte oameni pricepuţi care să le conducă le vor face mai sigure, şi apoi toată lumea le va folosi.

Ea clătină din cap zâmbind.

— Nu-mi pot închipui aşa ceva! Dar, dacă spui tu că aşa va fi, eu te cred. Îşi umezi buzele. Mi-au mai zis că la un moment dat au crezut că eşti îndrăgostit de o vicontesă franţuzoaică. Abigail susţinea că era frumoasă.

Jamie închise gura brusc. De unde ştiuse familia lui despre Marie? Relaţia lor fusese foarte discretă.

— Surorilor mele le place să bârfească aiurea.

— Atunci, nu ai fost niciodată îndrăgostit de ea?

— Nu, spuse el scurt.

Nu fusese niciodată îndrăgostit, nici de Marie, nici de altă femeie. Nu că ar fi vrut să discute despre asta cu Olivia. Trase aer în piept, pregătindu-se să schimbe subiectul, dar ea interveni, anticipându-i manevra:

— Pot să-ţi pun o întrebare deplasată?

Încurcat, el încuviinţă din cap. Oare ce ar fi putut fi mai deplasat decât să pună întrebări despre iubitele lui?

— Mereu m-am întrebat de ce nu te-ai căsătorit niciodată, spuse ea încet.

— Pentru că nu m-a vrut nimeni, replică el imediat. Era o întrebare uşoară. Nu am deloc succes la doamne cu discernământ şi cu bun-gust.

— Motivul real, nu ce-ţi zice Penelope ca să te necăjească.

Avea o nuanţă de reproş în glas, dar şi de curiozitate sau chiar mai mult de atât.

El întoarse capul şi privi lung la cărbunii care ardeau în vatră, până ce simţi că-l ustură ochii. Un răspuns la fel de neserios i se topi pe buze. În cele din urmă, foarte încet, spuse:

— Ştii de ce.

Ei îi luă o clipă să reacţioneze, şi chiar şi apoi el abia de-i auzi respiraţia întretăiată.

— Dar eu eram măritată…

Jamie închise ochii resemnat.

— Din câte se pare, asta nu a contat prea mult.

Se pregăti să primească reproşuri din partea ei sau

chiar să nu primească decât o tăcere apăsătoare. De-a lungul anilor, ea îi sugerase cât se putea de clar că între ei nu trebuia să existe altceva decât distanţă şi bună-cuviinţă. Şi, cum ea fusese cea care păstrase distanţa, ea trebuia să fie cea care să o înlăture, fie prin vorbe, fie prin fapte…

Tresări când îi simţi atingerea pe umăr. Degetele ei îl căutaseră ezitând, ca şi cum ar fi fost gata să şi le tragă înapoi în orice secundă, dar măcar fusese prima oară după ani buni când pusese mâna pe el. Înainte ca ea să aibă timp să se răzgândească, el îi prinse mâna în mâna lui, ca şi cum ar fi fost o ancoră de salvare ce ar fi putut dispărea fără veste. Degetele ei erau moi şi reci, şi el simţi un nod în gât. Zece ani. Timp de zece ani, visase la ea, şi acum ceva atât de banal ca o simplă atingere a mâinii ei ameninţa să-l facă să-şi piardă cumpătul.

— Îţi mulţumesc, şopti ea.

Sentimentul de vinovăţie îl străpunse în inimă mai puternic şi mai adânc ca oricând.

— Nu…

— Îţi mulţumesc că ai venit după mine, continuă Olivia. Dacă n-ai fi făcut-o, probabil că până acum aş fi fost deja la mila lui Clary. Nu am înţeles nimic din registrul lui Henry, avocatul acela a refuzat să mă ajute, aş fi fost chiar complet neajutorată când omul lui Lord Clary a apărut călare la căsuţa izolată pe care am făcut prostia să o aleg…

— Opreşte-te! Se răsuci pe o parte ca să o vadă mai bine şi îi strânse mâna pe care o avea încă în mâna lui. Tu ai fost cea care m-a atacat cu o sapă când ai crezut că sunt Clary. Tu ai fost cea care l-a convins pe avocat să îţi dea hârtiile lui Henry. Tu l-ai recunoscut pe servitorul lui Clary în oraş şi ne-ai dat astfel şansa să scăpăm de el. Eşti mult mai puternică decât crezi, Olivia. Se întinse, ţinându-şi respiraţia, de teamă că ea se va trage înapoi, dar Olivia nu se mişcă în clipa când el îi atinse obrazul, degetele lui abia mângâindu-i pielea. Să nu te subestimezi niciodată. Eu sigur nu o fac.

— Eşti prea drăguţ.

Un zâmbet trist îi apăru pe buze.

El simţi cum îi sare inima din piept. Îi dădu drumul la mână şi se ridică în cot, apropiindu-se şi mai tare cu faţa de faţa ei.

— Nu sunt prea drăguţ, spuse el încet.

Degetele lui îi mângâiară obrazul de parcă s-ar fi mişcat singure.

— Eşti puternică, Livie. L-ai ţinut pe Clary departe de tine atâta timp fără să ai la dispoziţie nimic altceva decât isteţimea şi hotărârea ta. Ai fugit din Londra fără să-şi dea nimeni seama; a fost al naibii de greu să dau de urma ta. Singura ta vină a fost că ai avut o părere prea bună despre Henry. Altfel ai fi ghicit ce punea la cale.

Ea îşi plecă privirea, dar se vedea limpede că vorbele lui îşi atingeau ţinta.

— Am crezut că şantajează oameni…

— Vezi? Jamie zâmbi. Până la urmă, ţi-ai fi dat singură seama. Nici eu nu am rezolvat enigma de unul singur; Atherton mi-a dat ideea. Deşi sunt perfect dispus să-mi asum singur întregul merit, dacă insişti.

După cum sperase, ea izbucni într-un râs uşor tremurat, dar neprefăcut.

— Dar ai venit tu singur.

— L-ai fi preferat pe Atherton? întrebă el blând. Am crezut că Penelope a făcut tot ce i-a stat în putinţă să te facă să îl deteşti, dar îi pot scrie…

— Nu!

Zâmbetul ei era acum mai larg.

— Desigur, ar trebui să rămână cu Penelope.

„Iar eu ar trebui să rămân cu tine, de-a pururi”. Gândul acesta îi mocnea în minte. Era ca şi cum ar fi fost ars cu fierul roşu direct pe suflet. Îşi ţinea în continuare palma pe obrazul ei şi îi despărţeau doar câţiva centimetri. Pentru o clipă, avu senzaţia că nu trecuseră de fapt zece ani în care stătuseră despărţiţi şi se cutremură. Ar fi dorit ca ea să reducă distanţa dintre ei, dar, adevărul fie spus, era destul de aproape să o sărute…

Necruţător, Jamie îşi înăbuşi acel gând.

— Dormi. Trebuie să plecăm devreme.

— Desigur. Noapte bună, Jamie.

Dar nu se clinti. Nu, îşi întoarse capul uşor, ca şi cum s-ar fi desfătat cu atingerea palmei lui. Pentru o clipă, se bucură şi el de asta, apoi, cât se poate de încet, împotriva voinţei lui, îşi retrase degetele de pe obrazul ei. Pregătit să se confrunte cu cel mai mic semn de retragere, îi prinse din nou mâna.

— Noapte bună, Livie, şopti el.

Ea îl urmări cu ochii ei albaştri mari cum îi ridică mâna şi o sărută.

Şi pe urmă îi dădu drumul. Inima îi bătea cu putere, ca şi cum ar fi fugit un kilometru, şi îşi simţea pielea vie, furnicându-l de la atingerea ei. În lumina difuză a focului, se mai uitară unul la celălalt încă o clipă.

„Ai încredere în minte”, o imploră Jamie în minte. De data asta nu o să te mai dezamăgesc”. Nu spera că ar putea avea din partea ei altceva decât încredere, dar… ea îl atinsese. Îl lăsase să îi sărute mâna. Îi spusese hangiului că aveau să stea în aceeaşi cameră şi îi mulţumise că venise după ea. Era un început.

— Noapte bună, şopti ea iar şi se făcu nevăzută.

Jamie ascultă foşnetul aşternuturilor când ea se răsuci şi îşi aranjă pernele din nou. Cu siguranţă era epuizată. El, pe de altă parte, se simţea încordat ca un arc, şi se gândi că mai degrabă s-ar fi întins pe cărbuni încinşi pe duşumea decât să doarmă în cel mai moale pat, în cel mai frumos hotel din lume. Şi şi-ar fi dat şi mâna dreaptă dacă Olivia s-ar fi aplecat peste marginea patului şi i-ar fi şoptit o invitaţie cu vocea aceea răguşită ce îi bântuise visele de când avusese nouăsprezece ani. „Vreau să faci dragoste cu mine”, îi spusese în ziua aceea fabuloasă lângă heleşteu. „Te iubesc, Jamie”.

De-a lungul anilor, încercase să o uite sau măcar să nu-i mai pese că o pierduse. Cea mai simplă cale era să evite Londra; cu cât o vedea şi vorbea cu ea mai puţin, cu

atât petrecea mai puţine nopţi treaz şi chinuit de dorinţă. Îl ajutase şi să se afunde în muncă sau în aventuri. Dacă se epuiza fizic, mintea lui avea mai puţină energie să revină la ea şi să se întrebe ce făcea sau dacă îi trecea vreodată prin minte amintirea acelor câteva zile când fuseseră logodiţi, dacă era nefericită alături de Henry şi dacă ar fi dispusă să fugă cu el. Un lung şir de amante îi ostoiseră dorinţa trupească, dar nu şi sentimentul de singurătate. Nici măcar una dintre ele nu luase locul Oliviei în inima lui, deşi, ca orice tânăr furios şi dezamăgit, făcuse tot ce-i stătuse în putinţă să găsească una care să o poată face.

Toate acestea zburaseră acum pe fereastră. Nu putea – nici nu voia – să o evite până nu rezolvau cumva ameninţarea pe care o reprezenta Clary. Aceasta era şi singura problemă care îi ocupa mintea în momentul acesta. Cât despre amante... Cu mult timp în urmă se văzuse nevoit să recunoască faptul că Olivia era în continuare singura femeie pe care o dorea.

Se scurse vreo oră sau chiar mai mult de când stătea întins pe podea, ascultându-i respiraţia şi încercând să nu-şi imagineze cum ar fi să se întindă lângă ea, să o atingă, să facă dragoste cu ea. În cele din urmă, abandonă încercarea de a adormi şi se ridică în linişte. Mai bine făcea totuşi ceva în noaptea asta. Aprinse lampa, dar îi făcu flacăra cât putu de mică, apoi scoase caietul. Trecu peste tabelul Oliviei, peste scrisorile de la Daniel şi Bathsheba şi deschise caietul la o pagină nouă, goală.

Olivia se întoarse scoţând prin somn un oftat ce-l făcu să îngheţe. Cu pana deja pregătită, Jamie se uită spre pat, dar ea dormi mai departe. În lumina slabă, văzu umbrele pe care le aruncau genele ei pe obraji, degetele pe care şi le ţinea pe nasturii de la gât. Îşi simţi inima zvâcnindu-i în piept, şi degetele îi înţepeniră. Cât de uşor ar fi fost să se aplece să o sărute, să-i desfacă nasturii aceia şi să-i îndepărteze cu o mişcare grijile şi teama care o chinuiseră vreme de câteva ore bune care i-ar lăsa pe amândoi storşi de puteri, dar fericiţi...

„Nu fi idiot”, se certă singur. Era una să se gândească la asta, şi cu totul altceva să facă ceva în sensul acesta, şi cu siguranţă asta ar fi fost calea cea mai sigură să distrugă legătura fragilă pe care o simţea crescând din nou între ei. Dacă era să se mai întâmple şi altceva între ei, trebuia să fie doar din iniţiativa ei.

Olivia se răsuci din nou, întorcându-se cu spatele la el, iar Jamie îşi scutură pana şi se puse pe treabă.

Capitolul 13

Olivia se trezi uşor dezorientată. Se afla într-o cameră necunoscută, pentru a doua dimineaţă la rând. Întoarse capul şi dădu cu ochii de masa de lângă cămin pe care era aşezată cutia cu instrumente de scris a lui Jamie şi asta o făcu să coboare ochii la bărbatul întins pe podea, adormit profund.

Fără să facă zgomot, ea se trase spre marginea saltelei şi se desfătă cu priveliştea. Dormea întins pe spate, cu faţa întoarsă în direcţia opusă de locul în care era ea şi cu un braţ deasupra capului. Părul bogat, un maroniu plăcut, se contura frumos pe perna albă, dar ştia că avea străluciri roşietice în lumina soarelui. Cămaşa cu care era îmbrăcat era deschisă la gât, oferindu-i şansa de a-i vedea gâtul şi pieptul unde păturile se dăduseră la o parte. Ochii Oliviei îi mângâiară pielea dezgolită, ridicându-se şi coborând la fiecare respiraţie, şi trebui să-şi încleşteze mâna ca să se împiedice să se întindă să-l atingă din nou.

Avusese dreptate: era foarte periculos să se afle lângă el. Conversaţia pe care o avuseseră noaptea trecută, în intimitatea întunecată a unui dormitor cu draperiile trase, nu reuşise decât să revigoreze legătura pe care o simţise între ei cu atâta amar de vreme în urmă. Ani în şir se aşteptase – sperase, chiar – ca aceasta să pălească şi să dispară, dar în dimineaţa aceasta îşi dădu seama că nu se

întâmplase deloc asta; negase şi ignorase totul, dar sentimentele erau în continuare acolo.

Şi acum nici nu-i mai părea rău pentru asta. Când el îi mărturisise că ea era motivul pentru care nu se căsătorise niciodată, aproape că-i sărise inima din piept. Când îi sărutase mâna, aproape că izbucnise în lacrimi. Indiferent de ce o atrăgea spre el, şi el simţea acelaşi lucru – deocamdată. „Nu este prea târziu”, şopti o voce firavă şi veselă din interiorul ei.

Ştia că asta nu însemna că puteau pur şi simplu relua totul de acolo de unde rămăseseră. Indiferent care erau sentimentele lor, între ei se scurseseră zece ani de distanţă şi de regrete. După atâta vreme, era posibil să descopere că dorul lor se baza mai degrabă pe amintiri decât pe adevăr şi că amândoi se transformaseră în nişte oameni atât de diferiţi, încât orice reconciliere era sortită eşecului. Mai era şi problema cu Lord Clary şi cu acea comoară misterioasă pe care o voia, plus faptul că mergeau în necunoscut, fără să aibă habar ce căutau, unde era acel lucru şi nici măcar cine i-ar putea ajuta să îl găsească.

Având în vedere cum stăteau lucrurile, era cel mai nepotrivit moment să se lase distrasă de probleme sentimentale, şi, cu toate astea, nu se putu împiedica să nu se holbeze la Jamie ca o puştoaică îmbătată de dragoste şi să simtă că i venea să cânte de fericire.

În cele din urmă, i se păru că era frig în cameră, iar, dacă ei i se părea frig, era foarte probabil ca Jamie să fi îngheţat de-a binelea pe podea. Cu grijă, se dădu jos din pat, gândindu-se să facă focul, dar primul scârţâit al unei scânduri sub piciorul ei îl făcu să se trezească brusc.

— Ce e? aproape că răcni el, sărind în sus.

— Nimic, şopti ea. E frig…

Făcu un semn spre căminul plin de lemne. Jamie clipi spre ea nedumerit şi extraordinar de drăguţ. Se frecă la ochi şi-şi aruncă pătura de pe el.

— Lasă-mă pe mine!

Avea vocea gravă şi răguşită, de om de-abia trezit din

somn.

— Nu, nu e nevoie…

Glasul i se stinse când el se ridică. Cămaşa scoasă din pantaloni îi atârna liberă pe umerii laţi. Un crac de la pantaloni i se ridicase, lăsând să i se vadă piciorul gol până la genunchi. Maxilarul îi era acoperit de barba nerasă, şi părul îi căzu ciufulit pe frunte când îşi întinse braţele şi spatele. Apoi aruncă o privire spre Olivia, care rămăsese în picioare uitându-se la el ca în transă.

— Bună dimineaţa, murmură el.

Ea trebui să-şi umezească buzele.

— Bună dimineaţa.

Niciunul din ei nu se mişcă.

În capul ei pulsa un singur gând: erau singuri, într-un dormitor, ea în cămaşa de noapte subţire şi uzată, el pe jumătate dezbrăcat… şi cu o erecţie evidentă. La nivel teoretic, Olivia ştia că asta era o chestie foarte comună la un bărbat abia trezit din somn, dar, când ochii lui Jamie zăboviră asupra ei, uită că îi era frig sau că aveau orice altceva de făcut astăzi în afară de…

El îşi drese glasul, privind în altă parte.

— Focul.

— O! Da.

Înroşindu-se, se dădu în grabă la o parte din drum, adăpostindu-se în spatele paravanului îngust din colţ în timp ce el îngenunche în faţa căminului şi zăngăni cu vătraiul pe grătar. Înfrigurată din nou, ea smulse o pătură de pe pat şi şi-o înfăşură în jurul umerilor, oferindu-i în acelaşi timp spaţiu şi intimitate să se îmbrace – deşi i se părea că nu prea mai era cazul să-şi facă griji acum pentru intimitate, de vreme ce dormise la doar câţiva paşi de el, se holbase la pieptul lui dezgolit şi se gândea în continuare la cât de excitat fusese.

Şi, ceea ce era şi mai rău, la cât de excitată era ea.

— Ai dormit bine? întrebă el.

Auzea zgomotul hainelor pe care şi le punea în ordine.

— Da, răspunse ea.

Era adevărat. Faptul că ştiuse că el era aproape o făcuse să doarmă mai bine decât i se întâmplase de săptămâni întregi.

— Tu?

Se auzi un zgomot înfundat, apoi un altul. „Cizmele lui”, se gândi ea.

— Destul de bine. Am avut nişte scrisori de scris, sper că nu te-am trezit.

— Nu. Scrisori pentru cine?

— Am un prieten la Londra care se interesează de noutăţile care ne-ar putea fi de ajutor. I-am scris ca să-l anunţ unde mă va putea găsi de acum încolo.

Olivia se înfăşură şi mai strâns cu pătura.

— Înţeleg…

— Este demn de toată încrederea, adăugă Jamie. Dar, dacă Clary face ceva în Londra sau în împrejurimi, chiar şi discret, o să aflăm despre asta.

Ea nu spuse nimic. Dacă Jamie avea încredere în omul acela, atunci avea şi ea, deşi… Ochii i se îndreptară spre fereastră, unde drumul se întindea liber peste văi înspre Londra, ca o frânghie care se desfăcea dintr-un ghem în urma ei, gata să o tragă înapoi în orice moment.

Probabil că Jamie îi simţi neliniştea.

— Dacă drumurile sunt libere, avem şanse să ajungem în Ramsgate înainte de căderea nopţii. Trimit după trăsură ca să putem pleca de aici cât se poate de curând.

Olivia îşi lipi faţa de geam. Totul era acoperit cu un strat alb, dar cerul era senin, de un albastru pur şi îngheţat. Răsuflarea i se condensă pe sticla ferestrei, şi ea tremură.

— S-a oprit ninsoarea.

— Ceea ce este un început bun.

Ea zâmbi nervos şi îndrăzni să arunce o privire pe după paravan. Acum el era îmbrăcat complet. Când o văzu, îi zâmbi scurt în timp ce îşi încheia nasturii de la vestă.

— O să comand micul dejun. Te descurci?

Olivia încuviinţă din cap, şi el îşi luă haina înainte de a

pleca. Camera rămase în urma lui, tăcută şi nemişcată – sau poate era doar inima ei ce reacţiona la absenţa lui. Ca prin vis, ea se mişcă prin încăpere, spălându-se pe faţă şi pieptănându-se, îmbrăcându-se şi vârându-şi cămaşa de noapte înapoi în valiză. Nu mai avea nimic de făcut; Jamie îşi strânsese lucrurile şi lăsase valiza şi cutia cu instrumente de scris lângă uşă. La fel ca întotdeauna, fusese pregătit şi meticulos, iar ea se simţi ruşinată că se îndoise de el oricât de puţin.

Privirea ei poposi la grămada de pături în care dormise el, şi fiori calzi o traversară. Cu o mişcare bruscă le adună, inhală profund mirosul lui înainte să întindă păturile pe pat şi să îi pună perna lângă a ei. Mâna îi zăbovi pe ea în timp ce netezea pânza.

În noaptea aceasta… spera că avea să doarmă lângă ea.

Plecară cu trăsuri diferite. Jamie voia să nu lase semne clare privind mişcările pe care le făceau ei doi şi, în acest scop, semnă în registru cu o mâzgălitură neinteligibilă. Trăsura cea nouă era deschisă în faţă, dar îi permitea să stea lângă ea în timp ce o conducea, iar Olivia considera asta o schimbare în bine. Aerul era în continuare îngheţat şi zăpada plutea în nori strălucitori stârniţi de goana cailor, dar drumurile erau curate – şi la fel şi cerul.

Jamie avea fularul înfăşurat strâns în jurul feţei, ceea ce îl cam împiedica să vorbească. Şi asta îi convenea Oliviei. Îi lăsa libertatea de a se bucura în voie de apropierea şi de căldura trupului lui lipit de al ei şi să viseze cu ochii deschişi la ceea ce era posibil să-i aducă viitorul.

Ca şi cum i-ar fi putut citi gândurile, Jamie îi luă mâna în mâna lui şi i-o strânse. Amândoi purtau mănuşi, iar el trebui să îi dea drumul o clipă mai târziu ca să controleze caii, dar gestul îi făcu Oliviei inima să vibreze. Ridică privirea spre el, iar el îi făcu cu ochiul, ochii lui de culoarea alunei strălucind deasupra fularului. Olivia se ghemui şi mai aproape de el, simţind că momentul acesta era cel mai fericit de care avusese parte de zece ani încoace, în ciuda

aerului rece ce o izbea în faţă şi a ameninţării că Clary se putea afla pe urmele lor. De fapt, alungă în mod deliberat din minte orice gând legat de viconte. Era prea încântată, în vreme ce înaintau prin Kent, prin frig, şi nu avea să-l lase să-i răpească bucuria aceasta.

Fiindcă drumul se dovedi bine întreţinut, ajunseră în timp rezonabil la periferia oraşului Ramsgate şi se opriră la un han ce arăta promiţător. O firmă îngrijit făcută îi anunţa numele: The Three Sails, şi, undeva în depărtare, se auzeau slab clopotele corăbiilor care coborau ancora în port.

— Ia o cameră pentru cel puţin două nopţi şi închiriază un salonaş pentru cină, îi spuse Jamie în timp ce cobora valizele. Am putea foarte bine să rămânem aici în timp ce îi căutăm pe fiica lui Charters şi pe misteriosul căpitan P. Nu sunt sigur că mai sunt în stare să conduc încă un kilometru prin gerul ăsta.

— O să cer ceai fierbinte imediat, îi făgădui ea.

Acum, că el pomenise de ger, îşi simţi şi ea picioarele amorţite. Cărămizile fierbinţi de la picioarele lor, pe care Jamie le înlocuise de fiecare dată când se opriseră să schimbe caii, se răciseră de mult, iar cizmele ei nu făceau faţă iernii din Kent.

Strângând în mână cutia cu instrumente de scris, Olivia se grăbi să intre. De data asta nu mai ezită să-i dea hangiului un nume nou: domnul şi doamna Collins doreau o cameră pentru următoarele două nopţi. Dacă îşi schimbau numele şi trăsurile de fiecare dată când se opreau, îşi făcuse Olivia socoteala, avea să-i fie mult mai greu lui Clary să dea de ei.

Dat fiind modul în care fugiseră din Gravesend, la care se adăugau zăpada şi vremea rea şi geroasă, cu siguranţă vicontele se afla la cel puţin două zile în urma lor. Cu puţin noroc, domnul Armand avea să îi umple capul cu aiureli şi să îl trimită pe o pistă falsă sau putea chiar să refuze să îi spună ceva. Chiar dacă Clary afla într-un fel sau altul că ea plecase din Gravesend, nu avea de unde să ştie încotro se îndrepta. Mulţumită vremii, drumurile erau

aproape pustii. Abia dacă văzuseră vreo şase trăsuri trecând pe lângă ei toată ziua.

Desigur, vremea rea era şi pentru ei un obstacol. Dacă ar fi fost frumos, probabil că Jamie s-ar fi forţat să ajungă chiar până la Ramsgate cu o zi în urmă. Pentru o clipă, se gândi cum ar fi putut folosi timpul acela ca să îi găsească pe fiica lui Charters sau pe necunoscutul căpitan P., care era posibil să deţină cheia întregii tărăşenii. Olivia se întrebă ce aveau de câştigat de pe urma misteriosului obiect; Jamie era convins că aceasta avea să-l facă pe Clary să iasă din vizuină şi astfel se va reuşi arestarea lui, dar ea nu era pe deplin sigură de asta. În primul rând, ea îl cunoştea pe viconte mai bine decât Jamie şi se îndoia că avea să cadă într-o capcană atât de evidentă. Clary era un monstru, dar nu era idiot. Probabil fusese convins că exista ceva ce putea găsi, înainte chiar de a începe să o hăituiască. Asta nu însemna însă că ea şi Jamie erau în stare să găsească acel ceva, iar asta urma să o aducă exact în situaţia de la început: incapabilă să-l convingă pe Clary că nu avea acel ceva căutat de el.

Jamie intră, scuturându-şi zăpada de pe umeri, înainte ca gândurile ei să devină prea apăsătoare.

— Avem cameră?

— Da, domnule Collins, spuse ea ferm.

El nici măcar nu clipi la auzul numelui.

— Foarte bine, draga mea.

Hamalul le luă bagajele, iar hangiul, domnul Hughes, îi conduse într-un salon privat, unde îi urmă curând o servitoare cu o tavă pe care se aflau ceaiul şi cina.

Seara aceasta era complet diferită de cealaltă. Seara aceasta părea cu adevărat că se aflau în punctul de a face progrese reale. Cu siguranţă nu avea cum să fie o coincidenţă faptul că fiica domnului Charters locuia aici sau că Henry considerase că rapoartele privind starea vremii erau îndeajuns de importante pentru a fi păstrate, când toate celelalte hârtii fuseseră arse. Cu siguranţă răspunsurile nu erau prea departe.

Olivia nu-şi îngăduia să creadă altceva.

— Sper că nu te-a costat prea mult, îi spuse lui Jamie în timp ce luau cina. Probabil a fost o mare bătaie de cap să vii după mine.

Ştia că el călătorea mult şi că trebuia adesea să umble de-a lungul şi de-a latul Angliei în interes de afaceri. Penelope spusese în mai multe rânduri că pe fratele ei nu-l interesa decât să cutreiere ţinuturile ca să facă bani. Olivia nu era de aceeaşi părere, dar nu se putea împiedica să nu se gândească la faptul că renunţase la stilul său de viaţă ca să plece cu ea în cursa asta nebunească.

— Niciodată nu aş considera că e o bătaie de cap ceva ce are legătură cu tine.

Mai turnă puţin vin.

— Îmi pare rău că nu eram în oraş când ai venit să mă cauţi.

— Oh. Da. Ea zâmbi melancolic. Nu mi-a plăcut să apelez la Penelope.

— Te iubeşte ca pe o soră, spuse Jamie. Şi ea, şi Abigail.

— Şi eu le iubesc la fel! exclamă Olivia. De când eram mici! Dar… nu voiam să o bag în toate astea. Deja Clary i-a făcut atâta rău.

— Iar eu ştiu că soră-mea nu te-ar fi iertat niciodată dacă ai fi plecat fără să-i ceri ajutorul, când ea era atât de dornică să ţi-l ofere. Se opri puţin. Dar mie ce mi-ai fi cerut, dacă aş fi fost acolo?

Ea îşi plecă uşor capul şi studie faţa de masă. Lângă paharul de vin era o pată aproape ştearsă, şi o frecă uşor cu unghia. Îi ceruse bani lui Penelope şi refuzase să-i spună pentru ce avea nevoie. Asta doar pentru siguranţa lui Penelope – deşi nu o scutise deloc de mânia lui Clary.

— Să-mi dai un sfat, spuse ea cu voce scăzută. Să mă liniştească.

Scaunul scârţâi când Jamie se aplecă înainte.

— Şi de ce nu şi altceva?

— Altceva? Ridică ochii surprinsă. Ce altceva?

— Ajutor, spuse el, privind-o intens în ochi. Nu voiai ajutorul meu sau nu credeai că ţi-l voi oferi?

— Şi una, şi alta!

— Nu ţi-ar fi fost de mare folos doar să-ţi dau sfaturi sau să te liniştesc, spuse el hotărât.

— Nu aveam nimic la momentul acela, aşa că orice ajutor, oricât de mic, ar fi însemnat foarte mult.

— Dar mie nu mi-ai fi cerut ce i-ai cerut lui Penelope.

— Bani? Nu. Zâmbi tristă. Ai fi fost dispus să-mi dai pur şi simplu două sute de lire şi să nu mă întrebi nimic, cum a făcut ea?

— Sigur că nu.

— De asta nu ţi i-aş fi cerut.

El rămase tăcut mult timp. Lumina focului i se reflecta pe faţă, în vreme ce fixa flăcările cu o expresie pierdută.

— Te-am dezamăgit o dată. Groaznic! Şi mi-a părut rău pentru ce am făcut de-atunci încoace, Olivia, mai mult decât ţi-aş putea spune vreodată. Iartă-mă!

Nu avea cum să-l contrazică. Faptul că nu reuşise să confirme logodna lor, chiar aşa informală cum fusese, îi schimbase în rău întreaga viaţă.

— Nu mai contează. Nu-mi place să mă gândesc la asta.

— Nici mie, că mare prost am fost.

Olivia nu se clinti din poziţia în care se afla.

— De ce ai plecat? întrebă ea după un lung moment, cu vocea slabă.

Jamie trase adânc aer în piept şi îşi îndreptă umerii. Aceasta era şansa lui de a-i explica – chiar ştiind că nu exista nicio scuză, îi datora asta.

— Totul în viaţa mea mersese după bunul meu plac, începu el. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că va interveni ceva care să-mi dea planurile peste cap – şi aveam atâtea planuri. Mai întâi, evident, urma să fac avere din banii pe care mi-i promisese tata, după care să mă însor cu tine şi împreună să călătorim şi să facem dragoste unde şi când aveam chef. Îşi trecu palma peste faţă, înţelegând acum

câtă aroganţă dovedea asta. Cu exaltarea dată de vârsta de douăzeci de ani, avusese impresia că totul în viaţă era la îndemână şi-l aştepta pe el. Îmi închipuiam că o să am la un moment dat un conac la ţară, o mulţime de copii şi prieteni inteligenţi şi interesanţi… „Şi pe tine”, încheie el în gând. Toate visurile lui o includeau pe Olivia care să strâmbe din nas amuzată şi să-i zâmbească de partea cealaltă a mesei şi să facă dragoste cu el noaptea.

— Nici măcar nu ai venit să îmi spui că pleci, zise ea, întrerupându-i şirul gândurilor şi adăugând un strop de vinovăţie pe sufletul lui deja împovărat.

— Ţi-am trimis un bilet, spuse el, ştiind că asta nu era deloc o scuză. Eram nerăbdător să plec; aveam nevoie de un venit al meu, să fac bani ca să pot întreţine o soţie. Era prima dată când tata mă trimitea să mă ocup de o investiţie singur, şi eram nerăbdător să-i dovedesc că eram demn de respectul lui…

Glasul i se stinse. Nu-şi amintea absolut nimic despre canalul acela în care taică-său se hotărâse să nu investească până la urmă. Şi care îl costase ceva mult mai de preţ decât stima tatălui lui.

Ea se mişcă.

— Înţeleg. Mi se pare rezonabil…

— Ba nu a fost deloc, răspunse Jamie imediat. A fost nepoliticos şi foarte urât din partea mea.

— Ei bine…

Ea îşi drese vocea.

— S-a întâmplat cu mult timp în urmă.

— Aşa este, murmură el. Parcă în altă viaţă. Şi mi-a dat o lecţie foarte dură.

Olivia părea fascinată de degetele ei. Le strângea şi le desfăcea în poală.

— Poate că nu ar fi contat oricum. Tata… Avea nevoie disperată de bani, după cum ştii. Nu cred că ar fi fost dispus să aştepte un an, aşa cum ne doream noi.

Cu efort, el reuşi să se abţină să nu pufnească. Sir Alfred ar fi acceptat pe dată chiar dacă îi considerau pe cei

din familia Weston nişte parveniţi. Jamie văzuse, cu brutalitatea şi ascuţimea date de tinereţe, că baronetul era uşor de cumpărat, şi pentru asta Jamie îl dispreţuise din inimă. Dacă şi-ar fi făcut fie şi cea mai mică grijă în legătură cu obţinerea binecuvântării lui Sir Alfred, s-ar fi dus imediat la el şi i-ar fi cerut permisiunea să o curteze pe Olivia. În loc de asta însă, plecase ca din puşcă spre Wiltshire, cât se poate de încrezător că Sir Alfred avea să aştepte până ce Jamie binevoia să-l viziteze.

Dar, deşi Jamie era dispus să recunoască că era vina lui – ceea ce era deja un fapt extraordinar –, refuza să îl absolve pe tatăl Oliviei de vina lui.

— Erai prea tânără să te măriţi, cu mine sau cu oricine altcineva. Niciun tată nu ar trebui să-şi mărite fiica, indiferent de motiv, când aceasta are abia şaptesprezece ani. Ar fi trebuit să îmi spună mie, sau oricărui alt pretendent, să aştept un an.

Chiar şi în lumina focului, o văzu cum roşi.

— Nu eram prea tânără să fiu cu un bărbat. Nu eram prea tânără să fac dragoste.

Dumnezeule! Asta era. Faptul care îi făcea plecarea de neiertat. Era posibil să o fi lăsat însărcinată cu copilul lui, să se descurce în timp ce el umbla de colo-colo prin ţară. Dacă fusese îndeajuns de bărbat să facă dragoste cu ea, ar fi trebuit să fie îndeajuns de bărbat şi să se ducă drept la tatăl ei şi să facă orice îi stătea în putinţă să se asigure că avea să primească mâna ei. Comportamentul lui nu fusese cu nimic mai demn decât al ultimului nemernic din Londra care se bucura de plăcere pentru ca apoi să plece şi să lase femeia să se confrunte cu consecinţele.

Şi cu toate astea…

— Nu-mi pot cere iertare că am făcut dragoste cu tine, spuse el, atât de încet, că abia îşi putea auzi propriile vorbe.

Roşeaţa ei se accentuă, dar Olivia ridică brusc capul şi îl privi drept în ochi.

— Nu ţi-am pretins să îţi ceri iertare.

Un ciocănit ferm în uşă îi făcu pe amândoi să tresară. Olivia lovi marginea farfuriei, făcând argintăria să zăngănească.

— Intră, strigă Jamie, ştergând vinul pe care-l vărsase la auzul ciocăniturii.

Nici măcar nu îşi dăduse seama că avea în continuare paharul în mână.

Apăru camerista.

— Am venit să vă spun că aveţi camera pregătită, domnule Collins, spuse ea făcând o reverenţă rapidă. Şi să iau vasele de aici, dacă aţi terminat cina şi sunteţi gata să urcaţi.

El deschise capacul ceasului şi se sperie când văzu cât de târziu era.

— Da, spuse el când Olivia împinse scaunul în spate. Suntem gata.

O urmară pe cameristă, întâi Olivia, apoi Jamie. Privirea lui poposi pe şoldurile ei în timp ce urca treptele. „Nu ţi-am pretins să îţi ceri iertare”. Voia să ştie de ce nu. Voia să ştie de ce nu ar fi apelat la el pentru ajutor. Voia să ştie de ce spusese ea că-i înţelegea motivele pentru care o părăsise cu zece ani în urmă. Şi, mai ales, voia să ştie ce-şi dorea ea acum.

Camera era mare şi curată, cu puţină mobilă, dar cu un foc viu în cămin. Lângă fereastră era un birou, în faţa focului se aflau două fotolii, şi un pat lat ocupa spaţiul de vizavi de cămin. Jamie se apropie de birou ca să lase cutia cu instrumente de scris. Ferestrele dădeau spre curtea cu grajd. Aruncă o privire afară, dar nu văzu niciun semn că ar mai fi venit cineva. Închise obloanele, întrebându-se cât de departe în urma lor putea să fie Clary.

Uşa se închise. El se răsuci şi o văzu pe Olivia sprijinită de ea, uitându-se la el. Brusc, toate gândurile despre Clary, comoara pierdută şi contrabandişti i se risipiră din minte şi nu o mai văzu în faţa lui decât pe ea, privindu-l cu ochii aceia albaştri şi senini. „Plini de încredere”, se gândi el.

„Nu ţi-am pretins să îţi ceri iertare”.

— Probabil eşti obosită. Se întoarse spre birou şi îşi făcu de lucru cu lampa. O să începem mâine dis-de-dimineaţă cu vicarul de aici, din localitate. Dacă avem puţin noroc, o să ştie el unde putem da de domnişoara Charters.

— Ar fi şi cazul să avem puţin noroc, murmură ea.

Jamie încuviinţă din cap fără să se întoarcă. Lampa era aprinsă, dar el încă îi potrivea fitilul.

— O să ies puţin ca să te las să… îşi drese glasul, încercând să nu şi-o imagineze descheindu-şi rochia şi scoţându-şi ciorapii, unul câte unul. Să te pregăteşti pentru somn.

— Nu e nevoie, sosi răspunsul ei calm. Hangiul crede că suntem căsătoriţi. Pot să mă duc după paravan.

El ridică uşor capul.

— Sigur.

Încercă să-şi concentreze atenţia asupra cutiei cu instrumente de scris care se afla în faţa lui. În timp ce Olivia îşi deschidea valiza şi îşi desfăcea părul, se sili să compună o scurtă notiţă către Daniel Crawford, în care să-i spună unde erau. Nu mai ajunseseră la el alte scrisori de la Londra, deşi, dat fiind modul în care goniseră prin ţară, nu era de mirare. Dar Jamie se aştepta să rămână în Ramsgate cel puţin o zi sau două, adică suficient timp pentru ca Daniel să trimită printr-un mesager rapid orice veşti ar fi avut. În plus, îi dădea şi un pretext bun să părăsească încăperea în timp ce Olivia se dezbrăca. Coborî să aranjeze ca scrisoarea să-i fie trimisă în regim de urgenţă la Londra cum se lumina de ziuă. Apoi vorbi cu hangiul despre trăsură, înainte să o ia din nou înapoi în sus pe scări.

Ea stătea în faţa focului, pieptănându-şi părul. I se revărsase în valuri pe spate şi peste umeri ca o mătase întunecată, ondulându-se la vârfuri, în timp ce îşi trecea pieptenele prin el. Jamie se opri brusc în uşă. Nu o văzuse cu părul desfăcut de zece ani – din ziua aceea de la heleşteu când îşi trecuse degetele prin el în timp ce făcea dragoste cu ea.

Auzindu-l intrând, Olivia ridică privirea.

— Scrisoarea ta poate pleca mâine?

El îşi simţi limba la fel de paralizată ca mintea.

— Da, reuşi în cele din urmă să spună, silindu-se să-şi ia ochii de la ea. La prima oră.

— Şi te aştepţi ca prietenul tău să aibă veşti?

— Dacă are, vreau să ştie unde să le trimită.

El închise şi încuie uşa.

— Vino să stai lângă foc, spuse ea.

El îşi scoase haina şi se aşeză pe celălalt fotoliu, încercând să-şi concentreze mintea asupra unor subiecte de discuţie cuviincioase şi nu asupra faptului că Olivia era deja îmbrăcată cu cămaşa de noapte, un veşmânt atât de subţire şi de uzat, că i se vedea conturul picioarelor în timp ce se mişca. Mai încercă şi să nu bage de seamă că pe podea nu exista niciun culcuş din pături în aşteptarea lui. Inima îi bătea gata să-i spargă pieptul, în timp ce se aplecă să-şi scoată cizmele.

„Nu ţi-am pretins să îţi ceri iertare”.

— Jamie.

— Hmm?

El îşi îndoi braţul şi strânse pumnul, băgat încă în aşternuturi, până ce îi amorţiră degetele. Oare voia să-l lase să doarmă lângă ea în pat? Nu, aşa ceva era imposibil – Olivia nu avea cum să nu-şi dea seama că asta însemna să ceară prea mult de la el. Ar fi dormit mai bine aici, pe scaunul tare de lemn.

— Am ceva să-ţi spun, zise ea, iar el percepu în cele din urmă nota uşoară de tensiune ce i se simţea în voce.

Îşi încordă pe dată simţurile.

— De ce? Ai văzut ceva? Ţi-ai amintit ceva?

Zâmbetul ei era uşor stânjenit.

— Nu, nu, nu are nicio legătură cu Clary. Ea îşi făcea de lucru cu franjurile şalului mare şi gri pe care îl avea înfăşurat în jurul umerilor. Timp de zece ani te-am învinovăţit că m-ai părăsit.

Replica îl izbi ca un pumn în plex. Jamie clipi de

câteva ori, simţind o durere aproape fizică la auzul acestei mărturisiri, o confirmare a unui adevăr pe care îl bănuise – şi de care se temuse – de atâta timp.

— Livie, spuse el, din nou devastat.

— Lasă-mă să termin! Avea aerul cuiva care se chinuia să-şi adune curajul, dar privirea lui era cel puţin la fel de chinuită. Nu am avut dreptate.

El o privi fix.

— Ba nu. Ai avut.

— Am avut dreptate doar în parte, rectifică ea, cu o privire dojenitoare din cauza întreruperii. A fost mai ales vina tatălui meu şi a domnului Townsend. Tata voia să se încheie o căsătorie, iar domnul Townsend voia pe cineva care să-l ţină din scurt pe Henry. Chiar Henry însuşi a fost vinovat, căci ştia că prin căsătorie desfăcea băierile pungii lui taică-său şi probabil şi-a dat seama că eu nu mă voi opune nicicum purtării lui. Dar eu m-am supărat cel mai tare pe tine. Era uşor să mă gândesc că totul era din vina ta, că nu ai vorbit cu tata înainte să pleci, deşi acum nu mai sunt atât de sigură că ar fi contat prea mult.

Fiecare cuvânt era ca o lovitură de bici. Fiecare cuvânt. Jamie stătea ţeapăn în fotoliu, spunându-şi că merita toate astea. Nu ar fi trebuit să se agaţe de gândul că ea s-ar putea arăta mai înţelegătoare faţă de el, că mai era vreo şansă să o ia de la capăt.

— Dar, continuă Olivia mai încet, m-am mai gândit şi la alte lucruri pe care mi le-ai spus zilele astea şi am ajuns să-mi dau seama şi de rolul meu în toată povestea. Când tata a spus că trebuie să mă căsătoresc cu Henry, m-am dus în camera mea şi am bocit. Tu mi-ai zis că Penelope ar fi fugit cu piraţii numai să nu se căsătorească cu un bărbat pe care nu îl voia, însă eu am intrat în biserică alături de el, ştiind bine ce mă aşteaptă. Aş fi putut fugi – la familia ta, dacă nu chiar să mă ascund în păduri –, dar nici măcar nu am încercat.

— Te rog, nu! Ţâşni de pe scaun. Erai doar o fetiţă…

— Şi tu aveai doar trei ani în plus, ripostă ea. Nu aş

spune că erai mult mai mare şi mai înţelept.

Jamie se strâmbă.

— Nu e acelaşi lucru.

— Ei, nu e! Ridică din sprâncene. Pentru că eşti bărbat? Pentru că aveai bani? Pentru că dorinţele tale erau mai importante decât ale mele? Era viaţa mea, eu eram la mijloc. De ce ar fi trebuit să caut salvarea la tine? Azi-noapte ai spus că sunt puternică. E nevoie de putere să recunosc că am greşit, nu crezi?

Aşa era. Dar lui nu îi păsa.

— E o nebunie să crezi că ar fi trebuit să fugi, o contrazise. După cum spuneai şi tu, eram îndeajuns de matur să fac dragoste cu tine, şi, dacă m-aş fi purtat mai responsabil, tu nu te-ai fi căsătorit niciodată cu Henry – şi nici nu te-ai fi aflat vreodată în necazurile în care te afli astăzi.

— Tata a fost cel care m-a făcut să mă mărit cu Henry. Nu tu. Incapacitatea lui de a se întinde cât îi este plapuma sau de a face compromisuri, sau măcar de a ţine seama de dorinţele fiicei lui, acestea au fost motivele care l-au împins de la spate. Îi păsa numai de bani, nu de mine; şi situaţia a fost mereu la fel. Nu cred că, dacă aş fi fugit, s-ar fi schimbat ceva din toate acestea, dar măcar am fi avut ceva mai mult timp.

Timp pentru ca el să se întoarcă acasă şi să facă într-un final ceea ce se cuvenea. Jamie nu se simţea deloc absolvit de vină.

— Am glumit când am spus că Penelope ar fi fugit cu piraţii. Şi, în orice caz, tu nu eşti deloc ca ea.

— Ştiu. Îşi acoperi ochii cu mâna, făcându-l să se simtă chiar mai prost. Nu te învinovăţesc pe tine pentru ce s-a ales de viaţa mea de atunci încoace.

Jamie murmură o înjurătură şi se duse cu paşi mari până la foc şi înapoi, simţind că brusc încăperea devenise prea mică şi prea strâmtă în jurul lor.

— Henry şi Clary sunt ticăloşii în povestea asta, spuse Olivia. Vocea aproape i se stinse când rosti numele

vicontelui. Dar eu mă fac vinovată pentru că m-am încăpăţânat să te ţin departe de mine timp de zece ani, crezând că este pentru binele meu. Problema este că asta m-a costat mai mult decât m-a ajutat.

Cutremurat de groaza că ea se simţea întrucâtva vinovată pentru ce se întâmplase, aruncă o privire către ea, nefiind sigur că auzise corect.

— Cum aşa?

Ea îşi plecă uşor capul, şi părul i se lăsă în faţă, ca o perdea strălucitoare de bucle ce îi ascundea chipul.

— Tu ai fost cel mai important om pentru mine, aproape de-a lungul întregii mele vieţi. Nu am iubit niciodată pe nimeni aşa cum te iubesc pe tine şi să te pierd m-ar durea mai mult decât pot suporta.

Cuvintele părură că răsună ca un ecou în aerul încremenit şi tăcut, iar şi iar, la infinit. „Nu am iubit niciodată pe nimeni aşa cum te iubesc pe tine”.

Iubesc. Nu trecut, prezent.

Ea se ridică de pe fotoliu în timp ce el rămase înţepenit, cu sângele zvâcnindu-i nebuneşte în urechi. Şalul îi alunecă de pe umeri.

— Te rog, mă poţi ierta, Jamie?

— Să te iert…? El cătină din cap ca şi cum ar fi vrut să-şi limpezească mintea. Livie, nu am nimic pentru care să te iert.

— Eu te iert pe tine.

Jamie se dădu un pas înapoi. Olivia îl privea fix.

— Deci? Poţi?

— Da, dacă am avut vreodată sentimentul că mi-ai făcut vreun rău.

— Atunci nu îţi pasă că am refuzat să vorbesc cu tine în toţi anii aceştia.

El dădu să spună ceva, dar închise gura fără să rostească un cuvânt. Olivia făcu un pas în faţă.

— Dacă nu poţi, o să înţeleg. Ştiu că vrei să-l dai în judecată pe Clary pentru ce i-a făcut lui Penelope şi că ajutorul dat mie poate fi o chestiune secundară sau ceva ce

consideri că îmi datorezi fiindcă te simţi vinovat.

El îşi trecu mâinile prin păr, şi îi veni din nou să înjure. Cum naiba putea să-i spună ei că o ierta, când el era singurul vinovat? Dar tot ce spunea ea îl făcea să creadă – să spere…

— Nu asta am…

— Şi dacă insistenţa mea de a te ţine departe a distrus orice şansă de-a mă mai vrea vreodată…

Gândul acesta îi îndepărtă instantaneu ceaţa de care păruse cuprins. Să nu o mai vrea?

— Niciodată, spuse el, şi o cuprinse pe după talie, trăgând-o cu putere spre el. Să nu crezi vreodată că nu te vreau.

O sărută, incapabil să se abţină, dar dorindu-şi s-o facă rapid, căci mai rămăseseră lucruri de spus între ei, dar ea îşi puse mâinile pe obrajii lui şi-l ţinu strâns, răspunzându-i la sărut într-un fel care aproape că îi făcu inima să i se oprească.

Vorbitul mai putea aştepta.

O ridică în braţe şi merse cu ea spre pat, fără să se uite pe unde călca. Ea se agăţă de el, cu braţele petrecute în jurul gâtului lui şi cu degetele afundate în părul lui, iar el simţi că-i clocotea sângele în vene. O puse pe pat şi se aplecă odată cu ea înainte să rupă sărutul, împingându-se în ambele braţe.

— Spune-mi să mă opresc, gâfâi el în urechea ei chiar când trăgea de panglica ce-i ţinea închisă cămaşa de noapte. Dacă nu vrei să fac dragoste cu tine, te rog, spune-mi…

— Nu te opri, zise ea, şi ochii ei albaştri străluciră. Nu te mai opri niciodată.

Timpul păru să-şi încetinească scurgerea. Un moment, lumea lui păru că se roteşte în jurul ei, şi o ţinu chiar şi mai strâns, ca să nu se prăbuşească în abis. Voia să se bucure de momentul acesta şi să o facă să înnebunească de pasiune… şi voia să şteargă cumva anii de suferinţă afundându-se acum în ea, făcând-o a lui atât de deplin, de

complet, încât nimeni să nu mai poată sau să mai îndrăznească să nege vreodată asta.

— Eu vreau, spuse ea, punându-şi palma pe pieptul lui. Nu am dorit niciun bărbat aşa cum te doresc pe tine.

Muşchii lui zvâcniră. Uşor, îşi trecu un deget pe gâtul ei, unde i se simţea pulsul, şi desfăcu cămaşa de noapte suficient cât să dea cu ochii de sfârcul unui sân plin. Olivia îşi ţinu răsuflarea şi scoase un geamăt slab, de plăcere. Lui începu să îi tremure mâna cu care dădea la o parte pânza.

Lui Jamie i se perindară prin minte imagini cu ziua aceea în care fuseseră pentru prima oară împreună. Chiar şi atunci, aşa necopt cum era, ştia că nu fusese deloc o performanţă strălucită. Niciunul din ei nu ştia prea bine ce făcea, şi era destul de sigur că experienţa aceea fusese mult mai plăcută pentru el decât pentru ea. Toate celelalte femei cu care fusese de atunci încoace fuseseră mai experimentate şi mai înzestrate fizic, dar nimic nu se compara cu senzaţia de a o ţine în braţe pe fata pe care o iubea sau cu senzaţia extraordinară de a o aduce la climax. Să facă dragoste cu Olivia, chiar aşa cum era atunci, un puşti de douăzeci de ani plin de el, care credea că avea tot timpul din lume să înveţe cum să se poarte cu ea, fusese cel mai fericit lucru din viaţa lui. Iar acum avea şansa să facă totul cum trebuia şi nu putea irosi această ocazie.

Olivia văzu furtuna din ochii lui Jamie când acesta privi jos înspre ea. Oare la ce se gândea? Spera că nu la trecut – ea, una, o terminase cu trecutul –, dar el păruse atât de chinuit cât timp ea vorbise. Din impuls, îşi strânse mâna pe obrazul lui.

— Fă dragoste cu mine, îi ceru ea.

Nu încăpea îndoială că era hotărâtă să-l seducă; să nu-l mai lase niciodată să se întrebe dacă îl dorea cu adevărat.

Expresia lui încordată se îmblânzi un pic.

— Am aşteptat zece ani să te mai aud o dată spunând asta…

Ea zâmbi. El îşi plecă uşor capul şi o sărută, în timp ce

mâna lui se strecură în cămaşa de noapte desfăcută şi îi găsi sânul. Atingerea şi sărutul lui erau blânde, delicate, stârnind o senzaţie chinuitoare de dorinţă. Nerăbdătoare, Olivia trase de cămaşa lui; voia să-şi pună mâinile pe pielea lui. Jamie se opri din sărut; se dădu înapoi şi îşi trase cămaşa peste cap.

Cu inima bătându-i nebuneşte, Olivia îşi scoase cămaşa de noapte. Aerul rece îi dădu fiori pe piele, dar nu simţi deloc frigul cu privirea lui Jamie aţintită asupra sânilor ei.

— Acum eşti chiar mai frumoasă, spuse el încet.

Nimeni altcineva nu o făcuse vreodată să se simtă atât de frumoasă cum o făcea el. Cuvintele lui Jamie îi trimiseră un curent de dorinţă pură prin trup. Fără să se ferească, se uită la pieptul lui gol, acum având muşchii mai pronunţaţi decât şi-i amintea, acoperit ici, colo de păr. Fără cuvinte, clătină din cap; arăta extraordinar.

— Vino aici!

Se întinse spre ea, iar Olivia se ridică din nou înspre braţele lui, desfăcându-şi picioarele. Mâinile lui îi cuprinseră fundul şi îi traseră şoldurile puternic spre el. Olivia îi simţi mădularul umflat, erect şi scoase un geamăt când el se mişcă, gata să intre în ea. Îl apucă de umeri ca să-şi ţină echilibrul şi repetă mişcarea, arcuindu-şi spinarea pentru ca el să se potrivească exact în locul dintre picioarele ei desfăcute larg.

Jamie îşi dădu ochii peste cap.

— Vrăjitoareo, şopti el, trecându-şi o mână pe sub ceafa ei ca să o tragă mai aproape. Sirenă ce eşti!

Olivia râse uşor, cu gura lipită de gura lui. Îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui şi picioarele în jurul mijlocului lui.

— Iubito!

— Iubire!

Buzele lui le găsiră pe ale ei, posesive, înfometate. Mâinile îi trecură pe pielea dezgolită, explorând, tachinând, apăsând-o chiar şi mai tare în el. Când palmele lui alunecară în sus pe coapse şi degetele îi pătrunseră în

cârlionţii umezi care-i acopereau sexul, ceva fierbinte, clocotitor păru că explodează înăuntrul ei.

Ea se trase în sus, în genunchi.

— Te vreau, gâfâi ea, trăgând de pantalonii lui. În mine.

— Nu o să mă pot ţine, scrâşni el printre dinţi.

O apucă de încheietură.

— Jamie. Olivia îşi dădu deoparte părul de pe faţă ca să îl vadă mai bine. O roşeaţă strălucitoare îi acoperea chipul, până jos la gât, iar ochii îi sclipeau în lumina focului. Dacă nu s-ar fi aflat goală în braţele lui, extrem de conştientă de cât de excitat era el, ar fi putut crede că era cuprins de un acces de febră. Avem toată noaptea la dispoziţie.

Îi luă un moment, dar buzele i se curbară într-un zâmbet rapace.

— Chiar aşa.

Îşi descheie nasturii dintr-o mişcare, dădu materialul la o parte şi Olivia îi cuprinse mădularul tare cu ambele mâini, ghidându-l între picioarele ei până ce îl auzi trăgând aer adânc în piept.

— Olivia…

Ea se cutremură lăsându-se înspre el. Jamie se împinse într-un braţ, cu muşchii încordaţi la maximum. Cealaltă mână i se lăsă mai jos, între picioarele ei, chiar în punctul unde trupurile li se uneau. Capul i se lăsă în faţă, privirea lui arzătoare fixându-i-se pe acelaşi punct.

Prima atingere o făcu să se crispeze. Se simţea încă întinsă şi umplută, neobişnuită să aibă un bărbat înăuntrul ei, şi toţi nervii părură a prinde viaţă la atingerea îndrăzneaţă a degetului lui care se rotea, apăsând uşor. Îngrijorarea o umpluse mai devreme de tensiune, care se transformase acum într-o dorinţă imposibil de stăpânit. Jamie o atinse, şi ea se zvârcoli, călărindu-l cu mişcări scurte, sacadate ale şoldurilor.

Pe neaşteptate, chiar când Olivia se simţea tot mai mult cuprinsă de febra anticipaţiei, Jamie o dădu jos de pe

el, pe spate. Se ridică deasupra ei şi se înfipse în ea, înainte ca ea să poată articula o întrebare coerentă. El îşi trecu un braţ pe sub umerii ei, îi apucă şoldul cu cealaltă mână şi se împinse în ea cu atâta putere, că ea ţipă.

Olivia îşi lipi un picior de spatele lui şi îl propti pe celălalt în saltea, împingându-se ca să primească fiecare zvâcnire. Funiile patului scârţâiau. Broboane de transpiraţie apărură pe faţa lui Jamie. Ochii Oliviei se umpluseră de o strălucire aparte în timp ce se apropia de punctul culminant şi îşi simţi inima gata să explodeze de iubire.

Şi, când termină, se avântă, ca şi cum şi-ar fi luat zborul, agăţându-se de braţele lui şi incapabilă să mai scoată vreun sunet. Jamie îngheţă, tare şi umflat în interiorul ei, şi expresia de pe faţă i se şterse pur şi simplu şi apoi se contură la loc, ca şi cum ar fi trecut de la agonie la extaz găsindu-şi la rându-i eliberarea.

— Livie! Îşi odihni fruntea pe fruntea ei, cu respiraţia întretăiată. Draga mea!

Fără cuvinte, ea îl îmbrăţişă. Drag. Iubit. El era toate astea şi mult mai mult decât atât – era totul pentru ea.

După o clipă, el se rostogoli, luând-o cu el. Olivia îşi odihni obrazul pe pieptul lui, zâmbind când părul lui o gâdilă.

— Mă ierţi? şopti ea somnoroasă.

Jamie nu răspunse.

— Da, spuse el în cele din urmă. Ţie nu-ţi pot refuza nimic.

Buzele lui se duseră la tâmpla ei, şi ea închise ochii, simţind că nu mai cunoscuse nicicând o asemenea pace şi bucurie depline.

Olivia adormi lipită în continuare de el. Jamie o urmări, absorbind fiecare fluturare a genelor, fiecare ridicare şi coborâre a pieptului ei. Buzele îi erau întredeschise, şi obrajii aveau o îmbujorare senzuală. Uşor, îi dădu de pe frunte o şuviţă de păr mătăsos, şi ea nu se mişcă.

Voise să o apere; acum, era gata să omoare balauri

pentru ea. Ea îl iertase – şi îi ceruse iertare. Şi deşi el se simţea de departe cel mai mare vinovat, Jamie înţelese că nu avea dreptul să îi ignore sentimentele. Poate că era ceva adevăr în cuvintele ei; îl ţinuse la distanţă ca să îl pedepsească. Faptul că el meritase asta nu însemna că ei nu îi părea rău.

El oftă uşor. Nu i se părea nimic mai potrivit în clipa asta decât să o ducă în braţe la cel mai apropiat vicar, să facă ceea ce ar fi trebuit făcut cu zece ani în urmă. Dar de data asta mai avea şi alt obstacol în calea lui în afară de nepăsarea tinereţii.

Când Olivia se căsătorise cu Henry, Jamie fusese convins că şansa lui de a avea o viaţă fericită şi convenţională îi scăpase printre degete. Mânat de furie şi de o inimă cu adevărat frântă, se simţi eliberat de obligaţiile tipice ale unui gentleman din lumea bună. Tatăl lui era încă în floarea vârstei, în putere şi perfect capabil să-şi gestioneze averea şi proprietăţile, aşa că Jamie nu avea responsabilitatea de a purta de grijă familiei sale. Nu erau la mijloc nici titluri sau domenii rămase moştenire, aşa că nu avea nicio obligaţie să îşi asigure un moştenitor. Prin urmare, luase asta ca un semn că era liber să facă întocmai ce voia, să-şi urmeze orice poftă a inimii, după bunul-plac, şi să-şi asume orice risc i se părea tentant. Şi chiar asta făcuse, până ce primise o scrisoare de la Penelope care-l anunţa că Olivia avea necazuri.

Olivia îl cunoştea prea bine: el nu povestise propriei familii nici jumătate din ce făcuse în ultima vreme. Nu numai lucrurile obişnuite pe care le făceau tinerii cu bani – jocurile de noroc, băutura, compania femeilor uşoare –, ci şi lucruri care i ar fi şocat pe toţi cei care îl cunoşteau. De data asta se amestecase în nişte treburi care l-ar fi putut distruge de-a dreptul – şi pe el şi pe soţia lui… dacă ar fi avut una. Olivia îndurase deja viaţa alături de un soţ care nu era aşa cum crezuse ea, care o expusese la pericole şi la scandaluri ţinând secrete anumite aspecte ale vieţii lui. Jamie refuza să facă la fel. Înainte să îi ceară ei să-i

încredinţeze inima şi mâna, trebuia să-şi pună viaţa în ordine.

— Draga mea Olivia, murmură el, chiar dacă ea dormea dusă. Spune-mi că mă mai iubeşti. De data asta nu te mai las să pleci. Îi încolăci cârlionţul în jurul degetului, trăgându-l o clipă şi ţinându-l strâns înainte să-i dea drumul. Şi de data asta voi fi demn de încrederea ta.

Capitolul 14

A doua zi dimineaţă, soarele strălucea puternic pe cerul senin, de un albastru atât de luminos încât ai fi zis că raiul însuşi le zâmbea. Sau cel puţin aşa i se părea Oliviei, care se bucura de acea sclipire de fericire pe care o simţea în continuare în suflet.

Jamie o trezi cu un sărut, ceea ce i se păru un semn bun pentru ceea ce urma.

Găsiră vicariatul din zonă fără nicio problemă. Din nefericire, vicarul se dovedi a fi un burlac mai în vârstă care nu auzise niciodată de domnişoara Charters, deşi recunoscu cinstit că, dacă aceasta se căsătorise cu mai mulţi ani în urmă, era posibil să fi uitat. Amabil, le oferi o listă cu parohiile din vecinătate, notându-le pe acelea unde preoţii vicari erau căsătoriţi.

Cum ziua era rece, dar nu geroasă, iar Insula Thanet nu era prea mare, hotărâră să viziteze cât se putea de mult. Erau în jur de şase kilometri până la Margate, pe un drum bun, aşa că o luară spre nord cu gândul să coboare spre sud mai apoi. Dar se dovedi că niciun vicar şi niciun ajutor de preot pe care îl vizitară nu putea sau nu era dispus să-i ajute.

— Nu sunt sigură că o cred, spuse Olivia oftând în timp ce se întorceau la trăsură în parohia St. Peters, unde o lăsaseră pe soţia vicarului să îi urmărească din prag cu o privire neclintită.

Femeia, doamna Palmer, fusese destul de politicoasă până când îl pomeniseră pe domnul Charters din Gravesend, moment în care atitudinea ei devenise rece, rezervată, chiar neinteresată.

— Nici eu.

Jamie, cu faţa la biserică, îşi ridică privirea. Olivia i-o urmă, dar văzu numai turla bisericii, turnul acela cenuşiu proiectându-se, impasibil, pe cerul indigo al iernii.

— Hai să ne oprim să mâncăm ceva, spuse el, oarecum absent.

Nu dură mult până găsiră o tavernă cu înfăţişare respectabilă. Pe o tăblie bătută de vreme ce se legăna în faţă scria The Anchor, iar Jamie se opri. Când intrară, mirosul îmbietor de carne friptă şi pâine coaptă îi făcu stomacul Oliviei să se agite. O mulţime de gentlemani mai în vârstă erau aşezaţi lângă foc, şi, spre mirarea Oliviei, Jamie alese o masă destul de aproape de ei. Comandă mâncare şi băutură, apoi se lăsă pe spate pe scaun.

— Mă întreb dacă ne-am îndreptat căutările în direcţia potrivită.

— Ce vrei să spui? întrebă Olivia încet, aruncând o privire temătoare peste umăr.

Jamie nu-şi coborâse glasul, astfel că l-ar fi putut auzi oricine.

— Avem atât de puţine informaţii, spuse el cu voce tare. Dar mi-a trecut prin cap că suntem în căutarea unui om care locuieşte probabil foarte aproape de coastă.

— A, da? Pentru că…?

Ridică din sprâncene în loc să continue. Probabil era doar imaginaţia ei, dar i se păru că discuţia din spatele lor devenise considerabil mai puţin animată, ba chiar aproape se stinsese de tot.

— Din mai multe motive. Mai întâi, ca să ştie cum e timpul pe coastă. Ştim bine că vremea avea o importanţă crucială. Mai apoi, să fie gata oricând.

Ea se mişcă uşor stânjenită. Oare ce naiba făcea el?

— Poate că ai dreptate, murmură ea.

— S-ar putea să ne grăbească oarecum căutarea, spuse el. De vreme ce avem atât de puţin timp.

Olivia încuviinţă din cap, mult mai uşurată când femeia care servea la mese se întoarse cu farfuriile pline cu mâncare. Uşurarea i se evaporă însă instantaneu când Jamie o întrebă pe femeie dacă ştia vreun vecin care să fi provenit din Gravesend.

— Nu, spuse ea fără să ezite.

— Chiar aşa? se prefăcu surprins Jamie. Doamna Palmer, de la biserica St. Peters, m-a asigurat că, după părerea ei, trebuie să fie pe aici.

— Nu am de unde să ştiu eu, i-o reteză ea scurt şi se îndepărtă fără să privească în urmă.

Ei i se strânse stomacul de îngrijorare; avea senzaţia că toată lumea din încăpere se holba la ei.

— Ce faci? şopti ea.

El se aplecă înspre ea până ce frunţile aproape li se atinseră.

— Ne încercăm norocul. Dacă nu funcţionează…

Ridică din umeri. Simţindu-se puţin mai liniştită, ea încuviinţă din cap. Mâncară într-o relativă linişte.

— Jamie, spuse Olivia încet. La St. Peters te-ai uitat în sus, spre cer. La ce te gândeai?

El goli halba şi o puse jos. De data aceasta, vocea îi sună la fel de scăzută ca a ei.

— Biserica aceea are o turlă foarte înaltă. Îmi închipui că se vede de pe mare. Şi asta m-a făcut să mă gândesc la ce gen de om căutăm: pe cineva care trebuie să-i fi cunoscut pe cei care fac contrabandă sau să se fi ocupat chiar el cu asta.

— Crezi că soţia vicarului făcea contrabandă?

El zâmbi uşor la auzul şoaptei ei şocate.

— Nu neapărat. Dar poate că făcea. Indiferent dacă e vorba despre domnişoara Charters sau despre altcineva, la urma urmei căutăm pe cineva care se ocupa cu contrabanda.

— Nu se-ntâmplă prea des ca o zi răcoroasă ca asta

să aducă doi londonezi tocmai până aici, în Thanet, se auzi o voce puternică.

Se întoarseră amândoi. Un gentleman cu o privire cinstită, înalt şi cu părul alb, se ridicase şi îi privea zâmbind.

— Mare păcat, spuse Jamie. E un ţinut foarte frumos.

— Da, chiar este. Deşi, în anotimpul acesta, e puţin cam târziu pentru scăldat în mare.

— Noi suntem neînfricaţi, îl asigură Jamie.

Străinul râse şi făcu semn din cap spre halba lui Jamie.

— Mai vrei nişte bere, prietene? Patten face bere foarte bună.

Jamie încuviinţă, iar bărbatul îi făcu semn cu mâna femeii.

Fără să-l întrebe ce dorea, ea încuviinţă din cap şi dispăru.

— Şi ce v-aş putea oferi dumneavoastră, drăguţă doamnă?

Noul lor prieten zâmbi plăcut şi se înclină galant către Olivia.

Ea îşi umezi buzele şi încercă să zâmbească, dar îşi simţea inima bătându-i tare, plină de groază, în piept. Aruncă o privire către Jamie, care se uită sugestiv spre scaunul de vizavi de ea.

— Puţină conversaţie, domnule. Vreţi să luaţi loc alături de noi?

— Da… vă mulţumesc.

Se aşeză când femeia se întoarse cu două halbe de bere.

— Martha, draga mea, îmi bucuri inima.

— Ba este numai efectul halbei de bere, îi răspunse ea scurt, punând băutura pe masă şi îndepărtându-se imediat.

El râse.

— Foarte adevărat! Şi la fel şi compania unei doamne drăguţe.

Îi zâmbi Oliviei încă o dată.

— James Collins, spuse Jamie, înclinându-şi capul. Şi soţia mea. E o plăcere să vă cunoaştem, domnule…

Făcu o pauză, dar noul lor companion ignoră această aluzie de a-şi spune numele.

— Ce căutaţi în Thanet în perioada aceasta a anului? E destul de departe de Londra, care fără îndoială suferă din pricină că este lipsită de prezenţa încântătoare a frumoasei dumneavoastră soţii.

— Nişte probleme de familie, spuse Jamie relaxat. Fratele soţiei mele a murit şi a lăsat nişte documente cam curioase, care au stârnit ceva agitaţie în sânul familiei. Normal, suntem cu toţii disperaţi să aflăm mai mult despre ele, şi am reuşit să dăm de un avocat din Gravesend care se ocupa de afacerile lui. Din nefericire, şi bărbatul acesta a murit de curând. A lăsat în urmă o fiică, şi speranţa noastră este ca ea să fi moştenit de la tatăl ei care ar putea să ne răspundă la unele întrebări în legătură cu intenţiile lui Henry.

Când se apucaseră de vizitat parohiile, hotărâseră că era mai bine să continue să se dea drept soţ şi soţie, ceea ce însemna că le era mai lesne să vorbească despre Henry ca fiind fratele ei. Olivia şi-ar fi dorit să-i fi fost la fel de simplu să aibă de-a face cu el şi în realitate.

— Ce păcat când în urma omului rămân necazuri, spuse nou-venitul compătimitor. Condoleanţele mele, doamnă!

Olivia îşi plecă uşor capul.

— Sunteţi foarte amabil, spuse Jamie. Singurul lucru pe care îl ştim despre această doamnă, din nefericire, este că e căsătorită cu un vicar lângă Ramsgate. Tatăl ei se numea Charters, dar nu ştim numele soţului ei.

Celălalt bărbat sorbi din halba cu bere.

— N-aveţi mare lucru ca punct de plecare.

— Nu, încuviinţă Jamie, dar mama soţiei mele este atât de distrusă din pricina morţii fiului ei, că a trebuit să ne începem căutările de undeva.

— Desigur. Ridică din umeri. Dar n-o să găsiţi nicio

doamnă pe nume Charters pe-aici.

— Se poate să fi trecut ani buni de când a venit.

— Eu m-am născut şi-am crescut în Thanet, veni răspunsul prompt. Şi, întâmplarea face, chiar aici, în Broadstairs. Nu am auzit niciodată despre o femeie pe nume Charters. Se aplecă în faţă. De ce voiaţi să o găsiţi?

Olivia se încordă. Pe sub masă, bâjbâi să găsească mâna lui Jamie, cu care el o strânse liniştitor – sau ca avertisment, nu era sigură de motivul real. Încă o dată, avea impresia că toate urechile celor aflaţi în tavernă erau ciulite ca să le asculte conversaţia.

— Sperăm că ne poate ajuta, răspunse Jamie.

Bărbatul scoase un pufnet, mutându-şi privirea la Olivia.

— Ăăă, în legătură cu fratele dumneavoastră, doamnă. Cum se numea?

Ea îşi umezi buzele.

— Henry.

Bărbatul mai în vârstă zâmbi.

— Sunt o mulţime de oameni pe nume Henry pe-aici. Despre care vorbiţi mai exact?

Înainte să apuce să se controleze, se uită la Jamie. Oare putea să aibă încredere în bărbatul acesta? Jamie încuviinţă uşor din cap, dar asta nu reuşi însă să-i calmeze starea de anxietate. Însă avea încredere în Jamie, aşa că răspunse cu o şoaptă:

— Townsend. Henry Townsend.

Privirea lui cercetătoare nu se clinti.

— Probabil se ocupa cu nişte chestii necurate, judecând după expresia de pe faţa dumneavoastră. Am impresia că vă este teamă chiar şi să-i rostiţi numele.

Şi chiar îi era. Bătuseră tot drumul până în Thanet fără să ştie exact ce căutau, iar Jamie tocmai îi amintise că de fapt se aflau pe urmele unui contrabandist, nu ale unei blânde soţii de vicar. Un contrabandist putea să nu reacţioneze cum trebuia dacă era găsit şi luat la întrebări, şi nici pomeneală să îi ajute în vreun fel. Nu ar fi mirat-o

deloc pe Olivia să afle că toată încăperea era plină de contrabandişti chiar în momentul acela. Se lăsase noaptea, ei erau străini în acel oraş, nimeni nu ştia unde să-i găsească, şi mai jos, la capătul străzii, se găsea un ocean albastru, întins, gata să înghită orice necugetat care se băga unde nu-i fierbe oala, în loc să lase trecutul să rămână trecut…

Probabil ceva din tot ce-i trecea prin minte i se oglindi pe faţă. Înainte să poată răspunde, bătrânul gentleman îi zâmbi uşor stânjenit.

— Văd că am deschis un subiect sensibil, spuse el pe un ton amabil. Poate că ar trebui să vă las în pace şi să nu mai trăncănesc aşa ca o babă clevetitoare…

Dădu să-şi tragă scaunul înapoi şi să se ridice.

— Nu. Olivia îşi puse mâna pe masă. Vă rog. Nimeni altcineva nu voia să vorbească cu ei. Pe de altă parte, cu siguranţă nu avea să i se pară mai uşor să vorbească cu niciun alt localnic, şi, chiar dacă omul acesta îi abordase cu intenţia de a-i descuraja, măcar părea prietenos. Dacă ştiţi ceva ce ne-ar putea ajuta, vă rog frumos să rămâneţi.

Un moment îndelungat, el rămase locului privind-o fix, semănând foarte tare cu un bunicuţ de treabă, aşa cum îşi împreunase mâinile pe masă. Părul lui alb îi cădea pe frunte, iar ochii verzi surâseră când bărbatul zâmbi. Avea haine frumoase şi bine croite, observă ea într-un târziu, iar mâinile îi semănau mai mult cu ale unui gentleman decât cu ale unui muncitor.

— Adevărul este că mi se pare teribil de dificil să rezist rugăminţilor unei femei frumoase, doamnă…?

Îşi coborî bărbia, în aşteptarea răspunsului.

Olivia înţelese că bărbatul ştia că minţeau. Inima îi bătea gata să-i spargă pieptul când trase aer în piept cu răsuflarea întretăiată. „Ne încercăm norocul”, spusese Jamie.

— Doamna Townsend, spuse ea într-o şoaptă abia auzită. Văduva lui Henry.

Expresia lui nu se schimbă.

— Aşa mă gândeam şi eu. Niciun frate nu merită aşa un efort.

Nici Henry nu merita.

— Şi numele dumneavoastră, domnule? se simţi ea îndeajuns de stăpână pe ea ca să întrebe.

Dacă ea trebuia să-şi dezvăluie secretele, era cazul să facă şi el acelaşi lucru.

— Pike, doamnă. Charlie Pike la dispoziţia dumneavoastră.

Olivia aruncă o privire spre Jamie chiar în momentul în care se uită şi el la ea. Probabil îi trecea prin cap exact acelaşi lucru ca ei: oare era posibil ca omul acesta să fie căpitanul P. însuşi? Ar fi fost cel mai mare noroc pe care îl avuseseră de săptămâni întregi.

— Eu… noi… credem că Henry a lăsat ceva sau a pierdut ceva ce nu era cunoscut decât de avocatul lui. Găsirea fiicei avocatului, domnişoara Charters, ar putea fi singura noastră speranţă de descifrare a misterului.

— A pierdut ceva? chicoti domnul Pike. Singurul lucru pe care l-am pierdut eu şi l-a găsit un avocat au fost banii, şi încă o sumă considerabilă, să ştiţi. Dar mă îndoiesc că veţi recupera fie şi numai o para chioară de la un avocat, doamnă. Sunt nişte ticăloşi de primă clasă cu toţii.

— Nu e vorba despre bani, murmură ea.

Avea mâinile strânse pumn şi le pusese în poală, închipuindu-şi că fiecare persoană din încăpere trăgea cu urechea la discuţia lor. Jamie însă părea calm, chiar dacă se vedea că e în alertă, aşa că rămase concentrată asupra bărbatului de vizavi de ea.

— Nu e vorba despre bani! Ce altceva ar putea dori o femeie de la un avocat?

— Ceva de valoare. Ceva rar sau unic. Ceva… Ea ridică mâna şi-şi întinse degetele în semn de neputinţă. Ceva secret.

— Rar şi secret, eh? Mi se pare că sună periculos. Şi de ce sunteţi atât de hotărâtă să găsiţi lucrul acesta?

Domnul Pike se aplecă spre ea, cu ochii lui verzi

strălucitori fixaţi asupra ei pe sub bretonul de păr alb şi des.

Olivia respiră adânc.

— Cineva crede că e la mine, mărturisi ea cu voce joasă. Şi îl vrea atât de tare, încât e în stare să-mi ameninţe viaţa pentru a-l obţine.

— Ce nenorocit, spuse domnul Pike pe un ton aproape jovial. Şi de unde ştie că îl aveţi dumneavoastră? Mă iertaţi, dar îmi face impresia că habar nu aveţi ce căutaţi.

— Nu ştiu precis, răspunse ea încet, fără să-şi desprindă ochii din ochii lui.

Domnul Pike ştia mai multe decât recunoştea, era sigură de asta. În plus, avea senzaţia că este supusă unui test, un test pe care era absolut vital să îl treacă. Simţi că în clipa aceasta Jamie nu o putea ajuta; se întrebă dacă era conştient şi el de asta, căci de câteva minute nu mai spusese nimic, deşi îl simţea atent lângă ea, urmărindu-i fiecare cuvânt rostit.

— Dar cred că este vorba despre o operă de artă de mare valoare, continuă ea, alegându-şi cuvintele cu grijă. Poate ceva din vechime, opera unui mare maestru. Pentru că doar o adevărată comoară l-ar putea face pe bărbatul acesta să mă urmărească aşa cum a făcut-o, să mă sperie şi să mă atace…

Pe neaşteptate, îşi simţi glasul tremurându-i şi se opri puţin ca să şi-l domolească.

— A încercat să-i facă rău unei bune prietene de-ale mele fiindcă a refuzat să-i spună unde am fugit ca să scap de el. Şi îmi este teamă că e în stare de lucruri mai rele de-atât în ceea ce mă priveşte dacă mă prinde înainte să găsesc acel obiect.

— Ce ticălos! exclamă domnul Pike compătimitor. Părea în continuare destul de puţin impresionat de povestea ei. Deci planul dumneavoastră este să găsiţi comoara şi să i-o oferiţi ca să vă cruţe atât pe dumneavoastră, cât şi pe cei din jur de mânia lui.

Ea simţi că începea să o părăsească curajul. Poate că

bărbatul era doar un moşneag obişnuit căruia îi plăcea să stea la taclale şi care nu avea cum – şi la urma urmei nici nu voia – să o ajute. Poate că pentru el era doar o altă istorioară amuzantă pe care avea să o ia cu el lângă foc, să o povestească celorlalţi tovarăşi de-ai lui şi să râdă bine pe seama ei după ce îi gonea pe ea şi pe Jamie de acolo. Poate că era încă un bărbat indiferent la încercările ei de-a se salva de nenorocirile prin care era silită să treacă din cauza altor bărbaţi. Din partea ei, putea să-i ia ciuma pe toţi, până la unul, pe toţi bărbaţii din lume – în afară de Jamie. Simţi că o apucă furia şi că se înroşeşte.

— Domnule Pike…

Lângă ea, Jamie se mişcă uşor, modificându-şi poziţia. Dar genunchiul lui apăsă uşor pe al ei, ca avertisment sau în semn de încurajare, nu ştia. Olivia o luă drept încurajare. Spera să fie asta. Totuşi, se aplecă în faţă şi coborî vocea, chiar dacă nu încercă să-şi ascundă intensitatea sentimentelor.

— A trebuit să plec de acasă, în miezul iernii, numai cu ce am putut pune într-o singură valiză, şi m-am dus până la capătul Angliei. Mulţumită răposatului meu soţ care s-a dovedit a fi cel mai josnic nemernic pe care mi l-am închipuit vreodată nu am nici bani şi niciun loc în care să-mi pun capul să mă odihnesc în siguranţă. Bărbatul care umblă după mine m-a făcut să-mi pierd prietenii, casa, aproape tot ce iubesc. Şi dumneavoastră credeţi că aş fi în stare să trec prin toate acestea numai ca să-i dau de bunăvoie un obiect de valoare cuiva care mi-a distrus viaţa? Niciodată.

Pike îşi înclină capul în direcţia lui Jamie.

— Nu sunteţi chiar singură. Pare un om pe care te poţi baza, dacă nu vă supăraţi că vă spun.

Ea se întoarse ca să se uite la Jamie. Ochii lui plini de hotărâre îi întâlniră pe ai ei şi, din privirea lui fermă, ea înţelese că o încuraja să continue.

— Dacă nu ar fi fost el, nu aş fi reuşit niciodată să ajung atât de departe, spuse ea cu sinceritate. Dar, pentru că m-a ajutat, se află la fel de mult ca mine în pericol. Se

întoarse din nou spre domnul Pike. Nu aş vrea să îi dau comoara balaurului, ci să i-o înapoiez proprietarului său de drept, acolo unde balaurul nu ar putea ajunge s-o atingă. Dar mai repede aş arunca-o în ocean înainte să îl las pe omul acela îngrozitor să pună mâna pe ea.

Bărbatul zâmbi larg, parcă cu toată faţa.

— O domniţă gata să se bată! Îmi plac femeile curajoase – şi cele care fac totul să se răzbune. Asta îi face pe bărbaţi să fie vigilenţi. Îi făcu cu ochiul lui Jamie. Semănaţi foarte tare cu Mary a mea, chiar aşa, să nu vă supăraţi că vă spun. Putea să se pună cu un întreg regiment din trupele Maiestăţii Sale şi să le trimită înapoi dincolo de dune cu capul plecat de ruşine. Bătu cu palma în masă. Vreţi şi dumneavoastră un pahar de vin de soc, doamnă Townsend?

Olivia oftă, gata să renunţe şi să refuze oferta. Dar, când deschise gura să spună ceva, văzu o strălucire în ochii domnului Pike – nu doar umor sau veselie, ci şi o nuanţă de încântare; cu siguranţă găsise în ea un adversar redutabil.

Sau un spirt înrudit.

Capitolul 15

Două lucruri îi trecură prin minte în timpul cât îi trebui să-şi tragă răsuflarea. Mai întâi, că domnul Pike ştia cu siguranţă mai mult decât îi dezvăluise până atunci şi, foarte posibil, mult mai mult decât ştia ea. Şi, în al doilea rând, că era dispus să o ajute. Nu era chiar sigură de ce, dar ar fi fost în stare să-şi parieze şi ultimul bănuţ împrumutat pe asta. Pur şi simplu îi plăcea să fie rugat şi să se ţină cineva de capul lui.

Aşa că, în loc de un refuz politicos, ea spuse:

— Vă mulţumesc, domnule. Foarte amabil din partea dumneavoastră. Ne-ar face mare plăcere.

El râse zgomotos.

— Ştiam că sunteţi o femeie cu judecată! *Ne-ar face,* într-adevăr. Se ridică şi îi oferi mâna. Eram pregătit să vă ofer mantia mea, fiindcă e ceva de mers şi e ger pe stâncile astea, dar bănuiesc că el s-a ocupat deja de asta înaintea mea, nu-i aşa?

Din nou înclină uşor capul spre Jamie. Olivia se întinse să-şi ia boneta.

— Am propria mea mantie, domnule Pike. Apoi renunţă la postura regală când surprinse privirea lui Jamie în timp ce îşi strângea fularul gros în jurul gâtului. Dar el s-a ocupat deja de tot înaintea oricui altcuiva.

Bătrânul râse iar şi se duse să-şi ia propria mantie şi pălăria, făcându-le cu mâna tovarăşilor săi adunaţi în continuare în jurul focului. Jamie se apropie de ea în timp ce arunca pe masă câţiva bănuţi pentru băuturi.

— O să mă faci să roşesc.

Ea îl privi direct în timp ce-şi lega boneta strâns sub bărbie.

— Ţi-am spus acum mult timp asta.

Nu mai existase niciun alt bărbat care să o tenteze sau care să-i atingă inima în vreun fel. El fusese singurul căruia îi spusese vreodată „Te iubesc”.

El se apropie şi mai tare.

— Nu de mirare, şopti el. De bucurie, Livie. Nu o să obosesc niciodată să aud asta.

Îi aruncă o privire înflăcărată, iar Olivia se legănă înspre el.

— Şi o să mă ajute să mă simt puţin mai bine când te aud pe tine flirtând cu noul nostru amic.

— Flirtând? Ea se opri brusc, uluită. De ce?

— Pentru că am impresia că ne va aduce multe foloase.

Ea îşi puse mâna pe braţul lui în timp ce porneau spre uşă.

— Jamie... tu crezi că el ştie ceva şi e dispus să ne ajute?

Privirea ei se îndreptă din nou spre bătrânul care se

înfofolea cu tot ce avea, lângă foc.

— Sunt înclinat să cred că da, murmură Jamie. Aruncă o privire spre ea. Adică, fie e asta, fie vrea să ne ducă undeva în pustietate, unde să scape de mine şi să-ţi facă ţie curte cum trebuie.

Olivia clipi de câteva ori nedumerită, apoi se strădui să-şi înăbuşe râsul nervos.

— Nu!

— Nu aş zice că nu e în stare de aşa ceva.

Jamie îi atinse mijlocul, în timp ce o conducea afară din cârciuma caldă şi îmbâcsită de fum.

— Mi se pare un bătrân foarte agil şi, după câte se vede, apreciază mult o femeie frumoasă cu spirit şi curaj.

Ea roşi în timp ce domnul Pike îi aruncă un zâmbet voios.

— Nu fi prostuţ, îi şopti lui Jamie.

El nu spuse nimic, ci zâmbi.

Vântul îi atacă deodată cu furie când ieşiră pe poteca pietruită de afară. Un zid lung de piatră mărginea drumul spre stâncile suspendate deasupra apei, iar domnul Pike îi conduse într-acolo. Olivia simţi cum îi lăcrimează ochii din cauza vântului rece care o izbea în faţă şi îşi plecă uşor capul.

— E cam linişte în seara asta, remarcă domnul Pike. Îşi aruncă un capăt al mantiei dintr-o parte pe celălalt umăr, dar altfel păru neafectat de temperatura scăzută. Cele mai întunecate nopţi posibil se găsesc aici, în Thanet.

Din instinct, Olivia se uită în sus, la lumina argintie a lunii. Cerul era plin de stele, care semănau cu nişte scânteieri de gheaţă.

— Dumneavoastră nu păreţi deloc înfrigurat, spuse ea pentru a-şi potoli clănţănitul dinţilor.

Jamie mergea cocârjat lângă ei. Oliviei i se păru că se postase în aşa fel încât să-i ofere într-o oarecare măsură adăpost de vântul care dădea să o izbească cu forţă, ceea ce îi încălzi inima, chiar dacă nu reuşi să-i încălzească şi restul trupului.

— Îi mulţumesc lui Dumnezeu, nu am probleme, le răspunse călăuza lor. M-am născut şi am crescut în aerul acesta de mare. Îţi face sângele mai fierbinte şi te ţine vioi.

Ea nu putu rata privirea sugestivă pe care i-o aruncă el.

— Şi limba mai ascuţită, replică ea.

El încuviinţă din cap, recunoscând că aşa era.

— Încă un lucru foarte util pe care să-l ai pe-aici, pe coastă.

Ea nu se putu abţine să nu zâmbească. Era într-adevăr un bărbat foarte abil. Aflase de la ea întreaga ei poveste – chiar şi cum se numea în realitate – fără să-i spună nimic în schimb. Cu toate astea, reuşise cumva să o facă să iasă de bunăvoie din cârciumă cu el şi să plece în necunoscut. Nu era oare asta nebunie curată? Probabil că da. Sau cel puţin era disperare; până şi Jamie părea să-şi cam fi epuizat ideile privind pistele pe care să le urmeze.

— E departe de aici?

— Câţiva paşi buni. Îşi îndoi braţul către ea. Îi pot oferi unei doamne un braţ puternic? Poate fi alunecos pe aici din cauza gheţii.

Olivia ezită, apoi îşi puse mâna pe manşeta hainei lui. Domnul Pike o trase imediat mai aproape, deşi gestul nu păru deloc necuviincios. Dacă ar fi fost Jamie, nu ar fi deranjat-o deloc.

— A trecut mult timp de când am condus o frumoasă doamnă pe poteca aceasta, spuse Pike. Şi tare îmi lipseşte asta! Eşti un bărbat foarte norocos, tinere, spuse el fără să-l privească pe Jamie.

— Şi eu simt în fiecare zi cât de norocos sunt, răspunse el.

Olivia se gândi la sugestia lui Jamie de-a filtra şi se hotărî să încerce.

— Iar eu simt cât de norocoasă sunt chiar în acest moment, cu doi domni atât de drăguţi care se oferă să mă adăpostească de vânt.

Pike râse.

— Aşteptaţi până beţi o înghiţitură din vinul acela de soc! Vă scoate frigul din oase cât aţi zice peşte.

Cotiră pe o potecă îngustă, în cealaltă direcţie faţă de The Three Sails. În urma lor, satul rămase un mănunchi de case din piatră şi stuf, iar în faţă câmpia se prelungea spre apă, presărată ici, colo cu colibe de pescari, cu ferestrele lor luminate la fel de strălucitoare ca stelele de deasupra. Când vântul se calma pentru o clipă, auzea în depărtare zgomotul valurilor care se spărgeau de ţărm.

Din fericire, nu dură mult până ce domnul Pike se opri în faţa unei porţi dintr-un zid jos de piatră. Îl deschise şi o pofti pe Olivia să treacă, după care aşteptă să o închidă în urma lui Jamie. O casă robustă din piatră se ridica între ziduri, cu un turnuleţ îndesat într-o parte şi cu acoperiş cu marginile abrupte. Domnul Pike deschise uşa şi se mişcă într-o parte şi-n alta, aprinzând lămpile.

— Împingeţi uşa mai tare ca să nu se facă curent, îi spuse lui Jamie, care stătea încă în prag. Intraţi, intraţi! Eu o să aprind focul.

Se făcu nevăzut în camera de alături.

Olivia îşi desfăcu mantia în timp ce Jamie măsura cu atenţie uşa din priviri înainte de a o închide cu grijă. „Trebuie să fii mereu atent la ce se află în jurul tău”, reflectă ea, apoi îşi alungă acest gând din minte. De data aceasta voia să aibă încredere în instinctele ei. De prea multe ori le ignorase şi îşi spuse că era o prostie să suspecteze toţi bărbaţii de intenţii dubioase. Un bărbat de rangul lui Clary nu s-ar fi coborât într-atât încât să o hărţuiască. Henry nu ar fi comis acte criminale. Avocaţii, domnul Brewster şi domnul Armand i-ar fi spus adevărul.

Bănuia că şi domnul Pike ascundea ceva, dar se gândi că de data aceasta lucrurile puteau funcţiona în favoarea ei. Pe drum îi trecuse prin cap că şi bărbatul acesta era sau cel puţin fusese contrabandist. Unul care crescuse pe coastă, care era capabil să vorbească cu nişte străini şi să-i descoasă fără a dezvălui nimic despre el, unul care nu fusese deloc uimit de povestea ei despre comori furate şi

balauri. În loc să fie alarmat sau nepăsător, se arătase cât se putea de interesat.

În orice caz, în momentul acesta nu avea nimic de pierdut. Îşi agăţă mantia în cuier şi intră cu Jamie în salon.

La intrarea lor, domnul Pike se îndreptă, cu vătraiul în mână, lângă căminul unde stârnise focul. Cărbunii din vatră trosneau readuşi la viaţă. Făcu un gest spre un portret de deasupra căminului ce înfăţişa o femeie tânără, cu părul blond, cu o privire sinceră şi cu gura strânsă într-o linie fermă. Era îmbrăcată după moda de acum câteva zeci de ani.

— Mary a mea, spuse el mândru. Era o fetişcană tare frumoasă. Şi mai şi trăgea foarte bine cu pistolul.

— O invidiez pentru asta, murmură Olivia.

I-ar fi fost tare util să fi ştiut să ţintească atunci când Lord Clary devenise ameninţător.

Pike îi aruncă o privire.

— Chiar aşa? Fiecare femeie ar trebui să ştie să folosească un pistol. Mi-ar face plăcere să vă arăt eu, dacă domnul dumneavoastră nu şi-a făcut treaba ca lumea.

Jamie îşi drese glasul. Olivia zâmbi, prinzând sclipirea amuzată din ochii lui.

— Domnule Pike, cred că Mary a dumneavoastră a fost o femeie pe cinste care să vă ţină pe calea cea dreaptă.

El izbucni în râs.

— Aţi vorbit ca o nevastă adevărată! Dar veniţi, aşezaţi-vă lângă foc. Eu mă duc după vin, şi pe urmă puteţi să vă gândiţi la oferta mea cu pistolul.

Făcu cu ochiul şi ieşi din încăpere.

Olivia se răsuci spre Jamie.

— Doar n-o să vină acum cu un pistol să ne împuşte, nu?

Jamie zâmbi, deşi nu-şi dezlipi ochii de la uşă.

— Nu-mi fac griji din pricina asta. Îşi trecu mâna peste palton, pe deasupra buzunarului, lăsând să se vadă conturul unui pistol. Sper doar că nu plănuieşte să ne ţină

aici toată noaptea înainte să înceapă să ne spună ceva util.

Ea se apropie şi mai tare de el, uitându-se spre uşă.

— Am senzaţia că e posibil să se fi ocupat şi el cu contrabanda.

— Nu m-ar mira, murmură Jamie, tocmai când domnul Pike intră înapoi în salon, ţinând o tavă cu o sticlă şi trei pahare.

— Ca să vă scoată gerul din oase, spuse domnul Pike, turnând un pahar şi întinzându-i-l Oliviei.

Dintr-o înghiţitură pe care o sorbi cu precauţie îşi dădu seama că vinul de soc era acrişor şi aromat, plin de savoare.

— E delicios, spuse ea.

El zâmbi mândru.

— E producţia mea proprie. Ingredientul secret este puţin vin bun de Bordeaux pe care să-l torni în amestec.

Ea mai luă o înghiţitură.

— Nu mi-aş fi închipuit niciodată.

Domnul Pike se lăsă în faţă.

— Trebuie să rămână secretul nostru, doamnă Townsend. Amos Harding încearcă de ani buni să-mi smulgă o asemenea dezvăluire. Vinul lui de soc este slab şi nu are aşa o aromă ca acesta.

Olivia ridică din sprâncene şi zâmbi.

— Un secret! Ce onoare să aveţi atâta încredere în mine!

— Bănuiesc că e de-ajuns să vă vadă careva o clipă ca să-şi mărturisească şi cele mai negre păcate. Se uită la Jamie. Nu-i aşa, prietene?

— Ba da, chiar aşa, încuviinţă acesta încet.

— Dar ceea ce mă frământă este că vă interesaţi deschis de diverşi ticăloşi şi bandiţi de pe-aici, continuă Pike. Se lăsă pe spate pe scaun şi o fixă cu o privire dojenitoare. Nu e sigur să puneţi asemenea întrebări, doamnă Townsend. Există unii care nu ar reacţiona aşa respectuos ca mine.

Cu grijă, ea îşi puse paharul pe măsuţa de lângă

scaunul ei.

— Ştiu, răspunse ea. Dar nu am de ales.

— Ceea ce este şi mai rău, nu ştiţi exact ce căutaţi. Asta ar putea reprezenta o tentaţie pentru unii să înşire baliverne, sperând să profite în vreun fel de pe urma lor. Să ceară de exemplu o recompensă atunci când nu au nimic de oferit, mă înţelegeţi.

— Este un risc pe care trebuie să mi-l asum. Se întoarse fixându-l cu privirea cea mai deschisă şi mai sinceră de care era în stare. Dar cred că dumneavoastră nu mă veţi minţi.

El zâmbi, fără să confirme, dar şi fără să o contrazică.

— De ce credeţi că un moşneag lipsit de minte ca mine ar şti ceva care să vă fie de folos?

Olivia nu ezită.

— Fiindcă nu cred că sunteţi deloc un moşneag lipsit de minte. Bănuiesc că ştiaţi despre activităţile soţului meu, chiar dacă nu îi cunoşteaţi neapărat numele. Nu m-ar mira deloc dacă aţi şti despre absolut tot ce se petrece pe-aici. Aruncă un ochi spre tablou şi i se păru că privirea lui Mary cea bălaie era chiar mai mândră şi mai aprigă. Nicio femeie ca aceea nu ar suferi un soţ lipsit de minte. Aş spune că, dimpotrivă, l-ar vrea pe cel mai îndrăzneţ şi mai întreprinzător bărbat din Broadstairs.

Pike o privi în tăcere un moment care păru interminabil, zâmbindu-i în continuare cu blândeţe amestecată cu regret.

— Există unii care ar putea fi jigniţi de o asemenea remarcă. Nu e niciun secret că Broadstairs a adăpostit o serie de liber profesionişti în ultimii ani, printre care unii destul de periculoşi.

— Iar dumneavoastră aţi spus că ei nu-i era frică nici măcar de un întreg regiment de soldaţi, îi ripostă Olivia.

Pike îşi înclină capul.

— Asta este adevărat.

— Sper că era la fel de aprigă şi când se confrunta cu răul. Sper că nu ar fi vrut ca o altă femeie să fie hărţuită şi

asaltată de vreun bărbat, cu atât mai puţin unul atât de crud ca acela care mă urmăreşte pe mine. Sper că ar fi vrut să îl strivească în orice mod ar fi fost în stare.

Pike nu se mişcă.

— Şi asta este cât se poate de adevărat, spuse el încet, aproape pentru sine.

Olivia aşteptă, ţinându-şi răsuflarea, neîndrăznind să-şi ia ochii de la el. Pe faţa domnului Pike se aşternuse o expresie imposibil de descifrat, ca şi cum s-ar fi gândit foarte intens la ceva. „Te rog”, imploră ea în gând. Te rog, nu te dovedi şi tu doar o altă fundătură…”

— Ei bine… Pike se plesni peste genunchi, făcând-o să tresară. Este târziu şi probabil sunteţi obosită, doamnă Townsend. Vinul a fost pe placul dumneavoastră?

— A… da, reuşi ea să spună. A fost foarte bun.

— Excelent!

Zâmbetul acela larg i se zugrăvise din nou pe chip.

— Poate treceţi mâine pe la mine să bem o ceaşcă de ceai?

Olivia se holbă la el, uimită şi dezamăgită.

— Ar fi minunat, spuse Jamie de lângă ea, făcându-i un semn discret cu piciorul. Vă mulţumim, domnule.

— E plăcerea mea, cu totul şi cu totul plăcerea mea!

Zâmbi în timp ce Olivia se ridică încet, fără să pară a pricepe ce se întâmplase, şi continuă să zâmbească în timp ce ei ieşiră şi-şi luară mantiile.

— Pe mâine atunci, spuse el, luând mâna Oliviei şi ridicând-o la gură pentru un sărut extravagant. Dar ai face bine să tocmeşti o trăsură, tinere. O să fie tot o zi crâncenă, la fel ca asta, şi o frumuseţe precum doamna nu ar trebui să fie prea mult expusă intemperiilor.

Îi păstrase mâna în mâna lui.

— Vă mulţumesc, domnule Pike, murmură ea.

Nu îi spusese nimic care să-i poată fi de folos, dar *era tot atât de adevărat* că îi invitase din nou. Asta probabil însemna ceva, nu-i aşa? Ce bine ar fi fost dacă ar fi ştiut ce.

Aşteptă până ce ea şi Jamie ieşiră pe uşă şi se

îndepărtară destul de mult şi abia apoi puse întrebarea:

— Tot crezi că ne va ajuta?

El îşi ridică gulerul şi mai sus.

— Da.

— Cum? întrebă ea impacientată.

— Asta nu ştiu. Îi apăsă mâna pe care şi-o trecuse strâns pe sub braţul lui. Dar, indiferent ce face, va fi numai şi numai meritul tău. Ai fost extraordinară, Livie!

Ea oftă, prea tensionată chiar şi pentru a aprecia complimentul.

— Nu va avea nicio importanţă dacă nu are nimic semnificativ să ne spună.

— Deja ne-a spus destule, replică Jamie. A fost căsătorit cu o femeie aprigă care putea – şi poate chiar a şi făcut-o – să se confrunte cu soldaţi şi să-i pună pe goană, aşa cum ar fi putut fi soţia unui contrabandist. Te place, poate puţin cam prea tare. Joacă rolul unui moşneag senil, dar nu este. Nu a pus nici măcar o dată la îndoială acuzaţiile de contrabandă şi nici nu a negat că ştie ceva despre ele. Mie mi se părea limpede ca lumina zilei că te încerca, să vadă dacă ştii într-adevăr ceva sau pur şi simplu pui nişte întrebări. Sunt aproape doi ani de când a murit Henry, la urma urmei, şi se prea poate ca nimeni să nu se fi interesat de treburile lui de-atunci încoace. Şi eu aş fi precaut dacă ar apărea din senin cineva care să pună întrebări de-astea.

O luară cu pas grăbit înapoi spre The Anchor, unde îşi lăsaseră trăsura. Vântul vuia şi le trăgea de haine, iar Olivia se ţinu cât putu de aproape de Jamie fără să-şi încetinească pasul.

— Şi invitaţia lui la ceai?

— Dacă n-are nimic să ne spună, de ce ne-ar mai fi chemat înapoi?

— Pentru că îi place să aibă companie.

— Se poate, recunoscu Jamie. Dar, pentru moment, el este principala noastră speranţă.

Exact aşa stăteau lucrurile: nu prea mai aveau indicii.

Dacă domnul Pike se juca pur şi simplu cu ei… nu prea mai conta. Nu aveau unde în altă parte să se îndrepte.

Probabil că Jamie ghici gândurile ce-i treceau prin minte. Se opri brusc, întorcându-se cu faţa spre ea.

— Oricum ar fi, să ştii că nu s-a terminat, spuse el, mângâind-o pe obraz cu mâna lui înmănuşată. S-ar putea să dureze ceva să găsim o altă cale, dar nu trebuie să disperăm.

Ea se aplecă spre mâna lui, şi, pentru o clipă, vântul păru să se oprească.

— Eşti atât încrezător…

El zâmbi, dezvelindu-şi dinţii albi în întuneric, şi o sărută rapid şi cu putere pe gură.

— Şi la fel ar trebui să fii şi tu. Pentru că noi doi, împreună, cu siguranţă reprezentăm un adversar redutabil pentru Lord Clary – sau pentru căpitanul Pike.

Jamie riscase de multe ori în viaţa lui, dar parcă niciodată nu simţise că exista ceva ce depindea atât de mult de un rezultat al unei acţiuni.

Pe de-o parte, era mulţumit – încântat, chiar – că încercarea pe care o făcuse, jocul pe care îl jucase în cârciumă, dăduse roade.

Charlie Pike era exact genul de om de care spera să dea, şi ar fi pus pariu pe bani mulţi că Pike ştia mult mai mult despre activităţile lui Henry decât lăsase să se înţeleagă.

Pe de altă parte însă, faptul că ştia nu însemna şi că urma să le zică şi lor. Reticent, după cum era de înţeles, era posibil ca Pike să le spună că întreaga operaţie încetase odată cu moartea lui Henry, indiferent dacă asta era adevărat ori nu. Sau era posibil să le mai dea un indiciu, o altă pistă de urmat, ceea ce ar fi necesitat un timp pe care Jamie se temea că nu-l mai aveau la dispoziţie. Şi, dacă Pike îi avertiza să nu tulbure apele care se liniştiseră, Jamie nu ştia ce avea să facă.

Când paria pe un cal, nu avea de pierdut decât bani. Când se abătea de la cărarea bătătorită, se simţea capabil

să se apere. Când făcea o investiţie, avea destul timp să investigheze şi să-şi cântărească opţiunile şi, de asemenea, să negocieze un târg rezonabil.

De data aceasta însă, avea foarte puţine opţiuni şi chiar şi mai puţin timp. Jamie ştia al dracului de sigur că nimic nu l-ar fi putut convinge vreodată pe Lord Clary că Olivia nu îl putea conduce la comoară. Probabil avea impresia că o deţinea deja. Iar Jamie se temea că lui Clary i-ar fi fost foarte la îndemână să-şi verse frustrarea pe ea într-o mulţime de moduri cât se poate de îngrozitoare dacă nu îi dădea *ceva.*

În timp ce Jamie se gândea că scopul final al lui Clary erau de fapt banii, vicontele era motivat şi de obsesia sinistră pe care o avea pentru Olivia. Aşa că simţea că era nevoie de mai mult decât de găsirea unei comori ca ea să se elibereze de bărbatul acela.

Ei nu îi spuse nimic din toate acestea. Când se întoarseră la han, ea începuse deja să creadă că Pike intenţiona să le ofere un ajutor crucial. Avea timp să-şi facă griji în legătură cu Clary după ce puneau mâna pe comoară. În noaptea aceasta însă, se puteau concentra asupra acestei prime chestiuni presante şi unul asupra altuia. O duse în pat şi o ţinu strâns lângă el. Ea se potrivea atât de bine acolo, lângă el. Îi răspunse la sărut ca şi cum ultimii zece ani dispăruseră precum rămăşiţele unui vis urât. Îl iertase. Avea din nou încredere în el – poate chiar putea să-l iubească din nou. Jamie o ţinu în braţe, în întuneric, şi simţi cum i se strânge inima la gândul că era posibil să nu mai merite ceea ce primea – din nou.

Capitolul 16

Dimineaţa următoare se ivi rece şi zgomotoasă, cu vântul zguduind ramele geamurilor şi cu o ploaie torenţială care izbucnea din când în când. Olivia se trezi când Jamie

se strecură jos din pat. Auzi scârţâitul uşor când el sparse gheaţa din lighenaşul din baie, zâmbi la înjurătura înăbuşită pe care o scoase el când îşi dădu cu apă pe faţă şi apoi se ghemui şi mai bine sub pleduri ascultând cum înteţea focul. Până când el se întoarse în pat, ea simţea deja primele adieri călduţe dinspre cămin – ceea ce nu atenuă şocul pe care-l simţi când mâinile lui îngheţate se întinseră spre ea.

— Eşti rece, icni ea.

— Nu pentru mult timp, şopti el, strecurându-şi mâna în decolteul larg al cămăşii ei de noapte.

Olivia ţipă uşor când palma lui îi găsi un sân. Sfârcul i se întări sub degetele lui reci.

— Am crezut că dormi.

— Chiar dormeam!

Se zbătu în braţele lui, deşi fără să încerce cu adevărat să se desprindă de el.

— Atunci, dă-mi voie să fiu eu cel dintâi care să-ţi urez bună dimineaţa, iubita mea.

Îi muşcă uşor lobul urechii, şi Olivia se cutremură, dar de data aceasta nu de frig. Genunchiul lui îl îmboldi pe al ei, şi imediat îşi desfăcu picioarele. El se lipi de ea cuprinzând-o, cu mădularul erect, mare şi insistent, chiar lângă spatele ei.

Când începu să tragă de partea de jos a cămăşii ei, ea dădu să se întoarcă spre el, dar el o ţinu pe loc, aşa cum era.

— Nu te mişca, zise el cu gura aproape lipită de umărul ei. Îmi place să te văd aşa, atât de moleşită şi de somnoroasă. Lasă-mă să-mi închipui că încă dormi, ca să te pot trezi cum trebuie…

Prima dată când degetele lui se duseră spre zona dintre coapsele ei atingerea fu atât de uşoară, că îi tăie răsuflarea. Dacă ar fi adormit, nici măcar nu ar fi simţit-o. Încă o dată, degetul lui coborî, de data aceasta alunecând uşor printre cârlionţii întunecaţi. Olivia nu-şi imagina cum ar putea el să-şi închipuie că ea era moleşită şi somnoroasă; se simţea cât se putea de trează şi tensionată din cauza

aşteptării.

În timp ce degetele lui o tachinau încet, gura lui îi acoperea cu sărutări uşoare toată ceafa. Simţea că parte din ea voia să se topească pradă senzaţiei de adoraţie pură pe care o simţea, în timp ce altă parte ar fi vrut să-şi împingă şoldurile spre mâna lui pentru o plăcere şi mai intensă. De fiecare dată când se mişca însă, el o ţinea strâns, la locul ei, cuibărită între braţele şi picioarele lui.

Ea se cutremură când degetele lui o atinseră în sfârşit, şi de data aceasta tot uşor, dar cu o intenţie clară. El gemu, cu răsuflarea fierbinte pe pielea ei.

— Eşti deja udă şi fierbinte…

— Da, scânci ea, în timp ce el o mângâia, mult prea încet încă. Te rog, Jamie…

El râse uşor.

— Răbdare, frumoasa mea adormită.

Olivia închise ochii şi se lăsă în voia lui. Voia să o trezească; păcat că nu ştia că o făcuse deja. După zece ani, se trezise în sfârşit din starea vecină cu moartea care-i amorţise inima pentru a nu mai simţi durerea. Avea senzaţia că fusese înfăşurată în zeci de pături ca să se ferească să mai simtă ceva şi, în doar câteva zile, Jamie reuşise să le îndepărteze pe toate. Chiar şi cu ameninţarea pe care o reprezenta Clary, chiar şi cu şocul de a descoperi acţiunile ilegale ale lui Henry, lumea căpătase o anumită claritate şi prospeţime pe care nici nu o bănuise înainte. Simţea chiar că putea să vadă şi să gândească mai clar; toate senzaţiile pe care le avea erau mai vii şi simţurile mai treze.

Mai ales când o atingea el. Când începu să tremure, la mângâierile lui delicate, Jamie îşi modifică poziţia.

— Atât de frumoasă, oftă el. Atât de încântătoare.

Îşi împinse genunchiul mai în faţă şi mădularul lui erect se lipi de ea, o străpunse. Olivia îşi arcui spatele şi se împinse mai tare spre el. De data asta lui i se tăie răsuflarea, şi, pentru o clipă, nu se mişcară deloc, cuprinşi de senzaţia ameţitoare de a se simţi ca unul.

Gemând puternic, Jamie îi trase coapsa înapoi, ridicându-i piciorul până ce putu să-l treacă peste al lui. Făcu o pauză ca să-şi lingă degetele, după care începu din nou să o mângâie în timp ce şoldurile împingeau cu putere înainte şi înapoi în şoldurile ei.

Din nou, ea încercă să se răsucească, dar degetele lui se înfipseră în umărul ei, în timp ce ea îl trăgea cu putere înspre ea, până ce trupul ei rămase arcuit şi expus. Funiile patului scârţâiră în timp ce el se avântă înainte, iar şi iar, până ce lacrimi începură să se prelingă pe obrajii ei. Nu putu decât să-şi înfigă mâinile în cearşafuri în timp ce în ea începuse să crească vârtejul. Încercă să se abţină, încercă să reziste pentru a termina odată cu el, dar el nu îi permise. Îi supse pielea din spatele urechii şi îi ciupi sfârcul, totul în timp ce penisul lui intra cu putere în ea şi degetele lui insistente, dezmăţate, sfârşeau prin a-i stârni un orgasm extraordinar, aproape orbitor.

Ea cedă cu un suspin lung şi cu un tremur care îi zgudui trupul. Jamie nu se opri decât ca să apuce o pernă şi să i-o îndese sub şolduri înainte să o rostogolească pe abdomen. Înfipt în continuare cu totul în ea, o apucă de şolduri şi începu să înteţească ritmul. Ameţită încă, Olivia îşi băgă mâinile sub bărbie şi îl lăsă să o călărească. De fiecare dată când trupul lui se împingea în al ei, simţea cum tremurul dinlăuntrul ei creştea. Şi, când în cele din urmă el înţepeni şi gemu dându-şi drumul, un zâmbet visător, aproape somnoros, îi apăru pe buze.

Jamie se lăsă peste ea. Buzele lui îi atinseră umărul, şi ea îşi dădu seama că el tremura.

— Bună dimineaţa, spuse el răguşit. Bănuiesc că acum te-ai trezit cu adevărat şi eşti bine.

Olivia zâmbi şi se întinse sub el.

— Şi dacă nu sunt?

El nu spuse nimic preţ de o clipă, apoi izbucni într-un râs zgomotos.

— Aş mai încerca o dată. În câteva minute.

Se dădu la o parte şi se prăbuşi pe saltea lângă ea, cu

faţa îngropată în pernă.

Ea se ridică pe o parte şi se ghemui mai aproape de el, dându-i cu o mişcare blândă părul umed de pe frunte. Îşi simţi inima bătându-i mai tare când văzu zâmbetul uşor ce-i apăru pe buze la atingerea ei. „Te iubesc”, se gândi ea. „Mereu te-am iubit şi te voi iubi mereu”. Probabil că i se citea asta pe faţă, i se vedea în strălucirea din ochi. Simţea iubirea ca un foc ce-i ardea în piept, încălzind-o din interior.

Dar, aşa cum i se întâmplase de atâtea ori în viaţă, undeva în apropiere pândeau nişte umbre. Ea şi Jamie nu erau ca orice pereche obişnuită, liberi să se îndrăgostească şi să trăiască o viaţă fericită fără griji. Nu încă, şi poate că nu aveau să fie niciodată. „Aş muri dacă Clary i-ar face lui ceva din cauza mea”.

Ca şi cum ar fi auzit-o, pleoapele lui se mişcară, şi Jamie deschise ochii. O clipă, rămaseră unul lângă altul, privindu-se reciproc.

— Nu-ţi face griji, spuse el încet.

Olivia îşi dădu ochii peste cap cu sfială.

— Mă cunoşti prea bine.

El ridică uşor din umeri.

— Adevărul este că tu eşti subiectul meu de studiu preferat.

Ceea ce nu prea avea cum să fie adevărat, având în vedere ultimii zece ani. Ea privi într-o parte, trecându-şi degetele peste spatele lui lat şi puternic.

— Niciodată nu am putut să-ţi ascund ceva.

— Şi de ce ar trebui?

Se întoarse într-o parte şi, ridicându-se într-un cot, îi luă mâna şi i-o duse la buze.

— Întotdeauna trebuie ca o doamnă să aibă secretele ei.

În loc să zâmbească la răspunsul ei spus în glumă, el se întunecă la faţă.

— Da. Bănuiesc că noi toţi avem.

Olivia aşteptă, confuză, dar el nu mai spuse nimic.

— Crezi că domnul Pike ne va fi de ajutor? îndrăzni ea

să întrebe.

— Eu… Jamie se opri. Expresia de pe faţa lui era senină, dar Olivia îl cunoştea prea bine. Îi ascundea ceva. Eu aşa sper.

— Şi eu la fel, zise ea ferm. Dar, dacă nu găsim niciodată comoara pierdută a lui Henry, eu voi considera că e vina lui Henry – nu a ta. Dacă Lord Clary continuă să mă vâneze, o să consider că e vina lui – nu a ta. Dacă domnul Pike doar se joacă cu noi… Se sili să zâmbească. Nu voi fi prea surprinsă.

Jamie şuieră, eliberând tot aerul din piept.

— Nu ştiu ce o să facem dacă nu ne poate dă vreo informaţie.

Olivia nu mai spuse nimic. Era prima oară când recunoştea că avea îndoieli cu privire la şansele lor. Dar cu siguranţă el analizase deja orice posibilitate, îşi dădu ea seama o clipă mai târziu. Doar că nu vorbise cu ea despre asta. Deşi încrederea lui nestrămutată fusese ceea ce o susţinuse şi o însufleţise în ultimele câteva zile, se bucura că fusese sincer cu ea.

Şi poate că îl putea răsplăti, la rândul ei. Îi sărută din nou încheieturile degetelor, apoi îi lăsă mâna.

— Azi mă simt norocoasă. Tu nu?

Ochii lui sclipiră de surprindere amestecată cu precauţie.

— Ba da.

— Hai să ne închipuim că domnul Pike ne va ajuta. Pentru că, dacă nu poate, o să ne facem griji pentru asta diseară.

Zâmbetul care îi apăru lui pe buze şi îi cuprinse încet toate trăsăturile era minunat: aprig, mândru, hotărât.

— Exact aşa vom face. O sărută o dată, apăsat, după care dădu în lături pledurile. Hai să mergem!

*

Până când mâncară şi se îmbrăcară, pe mare se

terminase furtuna. Vântul era în continuare tăios, dar soarele dădea să iasă din nori când plecară cu trăsura. Cu cărămizi fierbinţi sub picioare şi cu mâna Oliviei băgată în buzunarul lui ca să nu sufere de frig, Jamie ieşi din curtea hanului şi o luă în sus, pe coastă, spre marginea îndepărtată a Broadstairs. Era un sat mic, dar le luase ceva să meargă de la casa din piatră a lui Pike până la tavernă. Refăcu în minte traseul pe care-l parcurseseră, sperând din tot sufletul că de data aceasta drumul avea să fie cu folos.

Domnul Pike deschise uşa în halat, cu o scufie asortată pe cap.

— Poftiţi, poftiţi! Iertaţi-mi ţinuta lipsită de pretenţii, dar bătrânele mele oase au suferit de frig azi-noapte.

Se plesni cu palma peste şold şi zâmbi, dar Jamie observă că nu şchiopăta absolut deloc.

Masa era deja pusă în salonul unde stătuseră seara trecută. În mod clar, Pike deja îi aştepta. Se întoarse spre Olivia.

— Te deranjează să ne pregăteşti ceaiul, draga mea? Am observat că o doamnă reuşeşte întotdeauna să facă asta mult mai bine decât ar putea spera orice bărbat să reuşească.

Ea îi zâmbi veselă.

— Desigur, domnule.

Astăzi era îmbrăcată cu rochia ei albastră, cea care îi făcea ochii să sclipească şi-i punea în evidenţă părul negru şi pielea albă. Pike părea la fel de fascinat de ea pe cât se simţea Jamie. Dacă o îmbrăca în mătăsuri şi o acoperea cu bijuterii, Olivia putea să aibă Londra la degetul mic.

— O să fie o zi frumoasă pentru navigat, spuse Pike în timp ce Olivia le servea ceaiul. Vă pricepeţi să navigaţi, domnule Collins?

— Numai aşa, de plăcere, ca sport.

Jamie nu adăugă că, după părerea lui, navigatul nu era un sport de vară.

Pike încuviinţă din cap gânditor.

— Da, tot ce se poate. Eu mi-am petrecut toată viaţa

pe mare; aproape toată lumea din Broadstairs e la fel. Nu am priceput niciodată ce ar putea face un bărbat să stea tot timpul la o fermă. Pământul e la fel, în fiecare zi. Oceanul, pe de altă parte... Oceanul este o lume nouă de fiecare dată când te aventurezi pe el, calm într-o zi, aprig şi periculos în următoarea.

— Aţi fost vreodată într-un pericol foarte mare? întrebă Olivia.

Se uita la domnul Pike intens, cu un viu interes, iar Jamie aproape că văzu cum bărbatul mai vârstnic se umflă în pene sub privirea ei. Fără îndoială, Pike era un bătrân singuratic, cu mult interes pentru doamne.

— De fiecare dată, doamnă Townsend, de fiecare dată! Îi făcu cu ochiul. Tocmai în asta constă farmecul.

În timpul orei ce urmă îi delectă cu poveşti despre aventurile lui pe mare, deşi fără să spună vreodată concret ce afaceri îl chemau pe apă. Olivia turnă mai multe ceşti de ceai, ca şi cum ar fi vrut să-l facă să-şi dea drumul la gură, şi, uşor, uşor, destule detalii se strecurară în poveste ca să-l facă pe Jamie să se gândească că presupunerea lor era întemeiată: Pike se ocupase cu contrabanda. Şi încă, judecând după ce spunea, cu mult entuziasm şi cu dibăcie.

Cum fusese atunci când se aruncase în mare să lege la loc butoaiele care o luaseră din loc. Sau atunci când ajunsese agăţat în largul mării în mijlocul furtunii, când trebuiseră să coboare pânzele în cea mai mare grabă. Sau cum descria vameşii care uneori urcau la bordul vasului lui şi i hărţuiau oamenii.

— Să nu credeţi că tipii ăştia cu taxele au vreun grăunte de creier, spuse Pike dispreţuitor. Nişte idioţi cu toţii, le place numai să facă probleme.

Olivia încuviinţă din cap cu sinceritate.

— Oh, da. Am citit în ziare despre un bărbat care i-a păcălit de atâtea ori, încât nu l-au mai arestat.

Pike chicoti.

— Da, probabil că e vorba despre Joss Snelling. N-ai să vezi tip mai norocos ca el. Nu cu mult timp în urmă, tipii

ăştia cu taxele i-au întins o capcană. Şi-au lăsat caii pe culme şi s-au dus să-l aştepte în vale. Bătrânul Joss tocmai acosta, dar culmea a cedat şi i-a prins dedesubt, aşa că el a putut pleca acasă nestingherit. Clătină din cap admirativ. Cred că o să-l păcălească şi pe diavolul însuşi când o să vină să-i ia sufletul.

— Se ocupă în continuare cu contrabanda? se minună Olivia.

O expresie îngrozită îi traversă chipul, de parcă nu intenţionase să spună asta cu voce tare.

— Până în ziua de apoi, cel mai probabil, spuse Pike nepăsător. E o chestie înnăscută în noi, cei din Thanet.

„Întreabă-l acum”, îi trecu lui Jamie brusc prin cap. Îşi fixă privirea asupra Oliviei şi încercă să comunice cu ea. Deja îl făcuse pe Pike să-i mănânce din palmă. Dacă acum punea întrebarea care trebuia, era foarte posibil să desluşească misterul…

Ea îi văzu privirea. Într-o clipă intensă, păru ca şi cum între ei se desfăşură o adevărată discuţie. Mergeau iarăşi la risc, Jamie ştia asta, dar nu mai avea de ce altceva să se folosească.

Olivia îşi umezi buzele înainte să se uite din nou în sus spre domnul Pike.

— E o chestie înnăscută, domnule Pike?

— Da, doamnă Townsend.

— Atunci, probabil ştiţi ceva despre obiectul pe care îl caut eu.

Jamie îşi dădu seama că-şi ţinea răsuflarea. Domnul Pike se lăsase pe spate în scaun, cu mâinile împreunate peste burtă, cu acea expresie jovială în continuare pe chip. Rămase acolo, aşa, zâmbindu-i Oliviei un timp care păru cât o eternitate.

— Mă întreb dacă aveţi un plan în legătură cu ce aţi putea face cu obiectul acesta pierdut în cazul în care îl găsiţi.

— Vreau să i-l înapoiez proprietarului de drept.

El se strâmbă şi întoarse o palmă către ea.

— Unui broscoi?

— Da, poate unui francez, încuviinţă ea. Poate unui italian sau chiar unui austriac. Ducele de Wellington spune că onoarea noastră de englezi ne obligă să dăm înapoi ce a luat Bonaparte.

— Eu nu sunt de părere că trebuie înapoiat ceva unui broscoi, o contrazise el. Eu spun că reprezintă pradă de război. Iar ducele poate spune ce-o vrea el; oamenii noştri sunt cei care şi-au dat sângele şi chiar viaţa în războiul acesta, iar eu nu am de gând să înapoiez nimic, indiferent dacă e corect sau nu.

Olivia respiră încet, întretăiat. Jamie vedea cum îi pulsa vena la baza gâtului. Încercă să-şi ascundă propria îngrijorare, chiar dacă îşi simţea muşchii atât de încordaţi, că nu era sigur că era în stare să se mişte.

— Mi-e teamă că, dacă nu-l găsesc, bărbatul care mă urmăreşte nu se va opri până nu dă de el. Iar omul acesta nu merită nici pe departe nimic, deci mult mai puţin decât orice francez în viaţă, de asta pot să vă asigur. A încercat deja să o ucidă pe prietena mea… Aruncă o privire spre portretul de deasupra focului. Penelope seamănă foarte tare cu Mary a dumneavoastră, domnule, cu părul ei frumos şi blond, ochii albaştri şi spiritul viu.

Pike nu se uită la tablou.

— Şi de unde ştiţi că veţi putea face ce spuneţi? Cum de puteţi fi sigură că asta vă va rezolva problema cu nemernicul despre care vorbiţi?

— Dacă i-l înapoiez proprietarului de drept, Lord Clary nu va putea niciodată să pună mâna pe el.

Oh, nu. Căzuseră de acord să nu folosească numele vicontelui. Olivia conştientiză greşeala pe care o făcuse exact în acelaşi moment ca Jamie. Culoarea îi pieri din obraji şi văzu cum degetele i se strâng în pumni pe genunchi.

— Clary, repetă Pike.

Expresia de pe faţa lui nu se modifică, dar în voce i se citea o notă de satisfacţie.

Olivia părea îndurerată, dar în mod evident ajunsese la aceeaşi concluzie ca Jamie: acum nu mai aveau nimic de pierdut dacă îi spuneau tot.

— Da, Lord Clary este bărbatul care mă urmăreşte. Se simte îndreptăţit să primească… mă rog, ce-o fi! Nici măcar *el* nu ştie despre ce e vorba, pentru că nu el este cel care l-a comandat şi nici cel care a plătit. Dar omul acela este mort acum, iar Clary doreşte lucrul cu pricina.

Pike se aplecă în faţă.

— Deci Clary se gândeşte să profite de ocazie, acum că a murit clientul iniţial, şi intenţionează să-l obţină fără bani? Ţâţâi sonor. Nimănui nu îi plac oamenii care nu sunt dispuşi să plătească.

— El crede că e la mine şi îmi cere insistent să i-l dau. Olivia clătină din cap, implorându-l din priviri. Vă rog, domnule Pike, *vă rog,* spuneţi-mi că ştiţi ceva care să mă poată ajuta.

— Eu? El ridică din sprâncene. Doamnă Townsend, eu ştiu multe lucruri care v-ar putea ajuta. Dar, la fel ca iubirea pentru mare, în orice om din Thanet e înnăscută şi abilitatea de a păstra secretele. Eşti dumneata o fetişcană arătoasă, dar cu siguranţă e nevoie de mai mult decât nişte ochi frumoşi să descoşi un om din Thanet de secretele lui. Bătu uşor cu degetele în masă. Să vă arăt însă ceva.

Umerii Oliviei se lăsară a dezamăgire, dar ea se ridică. Domnul Pike îi oferi braţul, iar ea îl luă cu un zâmbet forţat. Jamie însă îl urmărise pe Pike. Bărbatul părea prea mulţumit de el însuşi. Pike nu avea să le *spună* nimic, dar Jamie ar fi pariat o sumă considerabilă de bani, chiar în momentul acesta, că *intenţiona* într-adevăr să-i ajute.

— Nu suport să văd o femeie la ananghie, spuse Pike în timp ce îi conducea prin casă şi apoi în sus pe scări. Niciun bărbat nu are dreptul să ridice mâna la o femeie în afară de cazul în care ea îi ţine cuţitul la gât. Dar când bărbatul este un astfel de nemernic…

Clătină din cap şi deschise o uşă.

Era un birou obişnuit, din câte îşi putu da seama Jamie

dintr-o privire. Lângă ferestre era o masă de lucru. De afară se vedeau culmea şi apoi marea ale cărei valuri sclipeau orbitor în lumina soarelui. În încăpere nu mai păreau să fie decât două biblioteci cu câteva cărţi şi o canapea uzată. Pike închise uşa în urma lor.

— Un om odată ce îşi dă cuvântul este obligat să şi-l respecte, spuse el încet, dar când îţi moare un tovarăş... Ridică din umeri. Bănuiesc că e firesc să ai o datorie faţă de văduva lui. Se apropie de peretele de lângă cămin şi se aplecă. M-am retras din afacerea asta cu ani buni în urmă – era prea complicat la vârsta mea. Dar e foarte greu să renunţi, aşa cum e şi cu băutura – şi, când se iveşte o ocazie profitabilă, ei bine, ar trebui să fii nebun să nu o vezi.

Jamie nu vedea ce făcea, dar, după o clipă, Pike se ridică. Împinse în lambriul de pe perete, ceea ce făcu să se întredeschidă o firidă.

Jamie o auzi pe Olivia icnind scurt. În spaţiul îngust din spatele lambriului atârna un tablou. Când Pike împinse lemnul mai departe mărind deschizătura, lumina dezvălui privirii un cavaler în armură, pe cal, cu sabia ridicată ameninţător deasupra unui balaur încolăcit şi fioros. Solzii bestiei erau negri-verzui, dinţii îi erau albi, iar coada cea lungă avea nişte ţepi scânteietori. Sabia cavalerului strălucea ca argintul poleit, iar pe piept avea o cruce, aşa cum stătea privind balaurul cu o hotărâre implacabilă. Chiar şi calul părea necruţător, aşa cum era pictat bătând cu picioarele aerul înaintea balaurului.

— E Sfântul Gheorghe, spuse Pike, studiind pictura cu mâinile în şolduri. Ţin mult la acest tablou. Adesea nu mă uitam cu prea multă atenţie la marfa pe care o aveam de transportat, dar, cum nu am mai primit nicio instrucţiune despre acesta, am aruncat o privire. Pe urmă am primit vorbă că Townsend e mort şi totul s-a terminat. Ridică din umeri încă o dată. Nu mi l-a cerut niciodată nimeni. Simbria mea fusese plătită, aşa că l-am păstrat.

— Deci e aici de doi ani? întrebă Olivia şocată.

— Aproape, încuviinţă Pike. Din februarie acum doi ani.

Ea îşi umezi buzele.

— În ianuarie anul acesta se împlinesc doi ani de când a murit Henry.

— Aşa mă gândeam şi eu. Iar dacă Clary vrea să pună mâna pe el…

Pike observă că Olivia tresări.

— Am auzit despre Lord Clary – sau mai degrabă despre comodorul Clary, ale cărui inspecţii foarte relaxate ne îngăduie să ne desfăşurăm activitatea netulburaţi. Ce coincidenţă că un bărbat cu acelaşi nume se gândeşte să primească o marfă pe care a plătit-o altcineva.

— Cine…? se auzi vocea tremurată a Oliviei. Cine a pictat asta?

Pike o privi cu ochii mijiţi.

— Un tip pe nume Tiţian sau aşa ceva. Nu sunt sigur cine e.

Tiţian, marele maestru italian. Jamie se abţinu cu greu să nu rămână literalmente cu gura căscată de uimire. El şi Olivia numiseră obiectul pe care-l căutau „comoară” fără să aibă nici cea mai vagă idee despre ce comoară adevărată era vorba. Jamie nu se pricepea în mod deosebit la artă, dar călătorise pe continent şi vizitase cu conştiinciozitate muzeele ce adăposteau capodoperele fiecărei ţări pe care o vizitase, aşa că îi erau destul de cunoscuţi cei mai importanţi artişti. Această pictură în particular nu îi era cunoscută, dar chiar şi el îşi dădea seama că semăna foarte mult cu alte opere ale lui Tiţian.

Desigur, asta era ceea ce voia Clary. Un Tiţian original nu avea preţ.

— Nu consider că ar trebui trimis înapoi în Franţa, dacă asta intenţionaţi, dar mereu am avut senzaţia că nu este al meu, că nu-l pot păstra. Pike se întinse spre firida deschisă acum complet şi desprinse tabloul de pe perete. Chiar şi practicanţii de comerţ liber ştiu ce e cinstit.

I-l dădu Oliviei, care părea transfigurată. Ea îl luă cu

reverenţă şi îl ţinu în lumina zilei.

Era pictat pe o bucată subţire de lemn, cu o înălţime puţin peste şaizeci de centimetri şi ceva mai puţin de atât în lăţime. Culorile erau subtile, dar bogate, şi fiecare tuşă era puternică şi precisă. Rama era una improvizată, dar proteja perfect tabloul.

— Mi-l daţi mie?

Ochii lărgiţi de uimire ai Oliviei se mutară de la pictură la domnul Pike.

— Da. Îşi încrucişă braţele la piept şi zâmbi melancolic.

— Cred că veţi face ceea ce trebuie cu el. Nu se cuvine să rămână ascuns într-un dulap, unde l-ar vedea numai un ţap bătrân ca mine.

— Dar nu am prea mulţi bani, începu ea, dar Pike flutură din mână.

— Nu mi s-a promis niciodată mai mult decât banii obişnuiţi pentru a păstra produsele un timp. Întotdeauna unii aduceau marfa şi alţii veneau să o ia. Tot ce făceam eu era să am puţin grijă de ea. Clipi din nou. Să nu spuneţi vreodată că cei care se ocupă cu contrabanda nu au onoare, doamnă Townsend.

— Mulţumesc, murmură Jamie.

Olivia părea copleşită; ţinea pictura departe de corp, ca şi cum ar fi putut fi periculoasă.

— Adevărul este că sunt foarte bucuros că pot să o dau în sfârşit de aici, le mărturisi Pike. Dorm mai bine când nu mai am marfă în casă.

Jamie putea înţelege asta. Chiar şi acum simţi cum tensiunea căutării făcea loc îngrijorării legate de modul cum trebuia procedat în continuare. Erau departe de a fi terminat cu tărăşenia asta.

— Mi-a luat ceva să-mi dau seama dacă ar fi un gest mai frumos din partea mea să vi-l dau sau să neg orice în legătură cu asta. Pike făcu o pauză, până ce Olivia ridică ochii şi îi întâlni privirea. Dar sunteţi o fetişcană neînfricată. Nu aş fi putut să vă las să vă luptaţi cu balaurul fără nicio

armă. Chicoti. Când aţi spus că nu vreţi să daţi comoara balaurului, am crezut că ştiţi cu siguranţă ceea ce căutaţi.

Treptat, pe chipul ei apăru un zâmbet.

— Domnule Pike, nu aveam nici cea mai vagă idee – absolut niciuna.

— Mi-am dat seama. Şi de asta cred că ar trebui să rămână la dumneata. Se înclină uşor. Pentru ca Sfântul Gheorghe să vă aibă în pază şi să vă apere, doamnă Townsend, pentru tot restul vieţii.

Capitolul 17

Se întoarseră la han într-o dispoziţie exuberantă.

— Nu-mi vine să cred, spuse Olivia pentru a patra oară în timp ce intrau în curtea hanului The Three Sails.

Tabloul era înfăşurat într-o muşama în braţele ei, prea preţios chiar şi pentru a fi lăsat în cufărul de bagaje al trăsurii.

Jamie râse.

— Dar spuneai că simţi că vei avea noroc!

— Nu pentru că aş fi crezut că deţine tabloul, protestă ea. Pentru că nu îmi venea să cred nici că există! Eram atât de sigură…

— De ce? întrebă el când ea se opri.

Trase calul de hăţuri oprind, în timp ce un valet apăru în fugă spre ei.

— Eram atât de sigură că Henry a făcut ceva ca să împiedice asta. Clătină din cap. Din câte mi s-a părut, a făcut orice i-a stat în putinţă pentru a mă împiedica să descopăr ceva.

Jamie sări jos şi apoi o ajută şi pe ea să coboare, cu grijă.

— Era imposibil să prevadă totul. Întoarse capul şi îi spuse ceva valetului, apoi o conduse pe ea spre han. Să nu uiţi asta: niciun plan nu este sută la sută sigur.

Olivia doar clătină din cap.

— Ale tale par să fie! Te-ai înşelat oare măcar o dată?

El zâmbi.

— Oricât de tare mi-ar plăcea să te dau pe spate, sunt la fel de şocat ca tine că presupunerile mele s-au dovedit adevărate. Sau, mă rog, trebuie să recunosc că m-am înşelat pe de-a-ntregul în legătură cu necesitatea de a o găsi pe domnişoara Charters.

— Doar că aşa l-am găsit pe căpitanul P. în schimb – şi am descoperit la el ceea ce speram să găsim.

Îşi coborî vocea când ajunseră la uşa hanului.

— Şi slavă Domnului pentru asta, zise el.

Jamie deschise uşa. O luară drept spre scări, ca să ducă tabloul cât mai repede undeva unde să nu fie văzut de alţii. Olivia îşi lăsă umerii în jos, drapându-şi mantia peste muşama, iar Jamie o urmă îndeaproape. Chiar când ajunseră la scări însă, hangiul apăru în faţa lor.

— Bună seara, domnule Collins. Înclină din cap spre Olivia. Doamnă.

— Bună seara, domnule Hughes.

Jamie dădu şi el din cap, nerăbdător să ajungă sus.

— V-aţi făcut treaba? Ochii hangiului erau aţintiţi asupra Oliviei – prea fix. Ceea ce îl puse în gardă pe Jamie, chiar înainte ca bărbatul să arunce o privire sugestivă spre cadrul de lemn ce se vedea din mantie şi să adauge: Aţi găsit ce căutaţi?

Obrajii Oliviei erau roşii. Deschise gura, dar nu ieşi niciun sunet.

— Da, desigur, spuse Jamie pe un ton egal, împingând-o uşor, în semn de avertizare. O amintire frumoasă a călătoriei noastre în Thanet.

— Hmm.

Hagiul miji ochii la Olivia.

— Vă simţiţi bine, doamnă?

— O, da. Aruncă o privire îngrijorată către Jamie. De ce nu m-aş simţi?

— Nu-mi dau seama. Dar arătaţi destul de palidă şi

necăjită, doamnă Collins. Făcu o pauză, iar Jamie trase instinctiv aer în piept, parcă pregătindu-se de ceva rău. Sau poate că nu vă numiţi aşa?

Albă la faţă ca zăpada, Olivia şopti:

— Collins. Ne numim Collins, domnule.

Pentru întâia oară de un minut încoace, domnul Hughes se uită direct la Jamie.

— Aş vrea să rămân o clipă singur cu doamna.

Jamie îşi puse o mână protectoare pe talia Oliviei.

— Pentru ce motiv?

— Am motive să suspectez că nu sunteţi soţul dumneaei. Bărbatul îşi încrucişă braţele, arătându-şi muşchii bine definiţi. Doamnă, omul acesta v-a răpit de la familia dumneavoastră?

Olivia icni, ca şi cum ar fi dat drumul răsuflării pe care şi-o ţinuse ore întregi.

— Poftim? Sigur că nu! Este soţul meu! Se apropie mai tare de Jamie. De ce Dumnezeu v-ar putea trece altceva prin minte, domnule?

— Şi este soţul dumneavoastră fără să fi fost silită de nimeni?

Acum hangiul aruncă o privire întunecată spre Jamie.

— Înaintea Domnului, sigur că este! răsună vocea Oliviei cu convingere, revenindu-şi din şoc.

Îşi scoase mănuşa şi întinse mâna în faţă ca să se vadă verigheta de aur pe care o purta.

— Vedeţi? E pe degetul meu, se vede că a lăsat şi urmă de câtă vreme o port! Care este rostul acestor întrebări?

Expresia de pe faţa domnului Hughes se îmblânzi puţin.

— Îmi cer iertare, doamnă. Trebuia să fiu sigur. Dacă nu aţi fi fost cu dânsul din proprie voinţă, ar fi fost de datoria mea să intervin şi să vă înapoiez familiei celei adevărate.

— De unde v-a venit ideea că nu ar fi soţia mea? întrebă Jamie încet.

Uşa era în spatele lor, şi nu intrase nimeni după ei, dar îi putea aştepta cineva în camera ce slujea drept bar sau într-unul dintre salonaşele private. Îşi strecură mâna în buzunar şi îşi încleştă degetele pe tocul pistolului. Probabil nu ar fi avut timp să îl armeze şi să tragă, dar era destul de greu şi s-ar fi dovedit o armă cât se poate de utilă la nevoie.

— A fost pe-aici fratele doamnei, în căutarea ei. A spus că a fost convinsă să fugă cu un aventurier şi că nu voia decât să se asigure că era în siguranţă.

La dracu'. Nu putea fi decât Clary. Jamie se dădu un pas înapoi, aruncând o privire rapidă prin bar.

— Şi domnul acesta este încă aici?

Dacă-l puteau lua pe viconte prin surprindere, poate că nu era totul pierdut. Nu văzu nici urmă de el însă.

— Nu, domnule, v-a aşteptat o jumătate de oră, apoi a plecat după ce a spus că va reveni mai târziu.

— Cum arăta? întrebă Olivia, cu buzele aproape rigide.

Roşeaţa de mai devreme datorată indignării ce o cuprinsese dispăru, lăsând-o palidă.

— Domnule Hughes, eu nu am niciun frate şi niciun cumnat. Indiferent cine a fost bărbatul acela, să ştiţi că v-a minţit.

Pentru prima dată, pe chipul hangiului se zugrăvi îndoiala.

— Nu aş vrea să vă jignesc în vreun fel, doamnă, dar sunteţi sigură? V-a descris în detaliu; mi-a spus că sunteţi sora lui mai mică, Olivia, o femeie blândă şi sfioasă, care a dispărut din casa familiei ei. A zis că părinţii dumneavoastră sunt înnebuniţi şi se tem că un vânător de zestre v-a convins să fugiţi cu el.

— Toate sunt numai minciuni, şopti Olivia, clătinând din cap rapid, aproape smucindu-se. Nu am niciun frate şi nici nu mai locuiesc în casa părinţilor mei de mai bine de zece ani. Era înalt – aproximativ de înălţimea soţului meu? Cu părul închis la culoare şi pieptănat pe spate? Cu un nas

proeminent şi un aer distinct?

— Daaa, îngână hangiul.

— Şi a spus unde stă? întrebă Jamie, ţinând strâns pistolul. Poate că până la urmă tot putea să pună mâna pe Clary. Cu cât timp în urmă a plecat?

— Cam acum o oră, zise hangiul, spre dezamăgirea lui Jamie. Nu mi-a spus unde poate fi găsit, doar că se va întoarce în seara aceasta ca să vadă... Ezită. Ca să o vadă pe doamna Collins.

Olivia trase aer în piept, aproape scoţând un scâncet. Jamie lăsă pistolul şi o cuprinse cu braţul, trăgând-o lângă el.

— Nu, şopti el îndârjit. Să nu-ţi fie frică! Nu o să mai pună niciodată mâna pe tine.

Fără să-şi poată potoli uşorul tremur, ea încuviinţă din cap.

Acum hangiul părea tare nesigur.

— Cine e omul acesta? Înţeleg că îl cunoaşteţi...

— Da, spuse Jamie peste capul Oliviei.

Ea îşi lipi faţa de reverele paltonului lui şi se apucă de el.

— Spre marele nostru regret.

Domnul Hughes îşi drese vocea.

— L-am... l-am lăsat să aştepte în salonul dumneavoastră.

Jamie miji ochii. Chiar dacă Clary le-ar fi fost prieten, hangiul îi îngăduise unui străin să intre în camera unui oaspete.

— Ce ciudat, spuse el pe un ton rece. Îmi amintesc perfect că v-am plătit pentru folosirea *privată* a acelei încăperi până cel mai devreme mâine.

Hangiul se făcu roşu.

— Nu am vrut afaceri necurate în hanul meu, murmură el. Şi domnul a insistat să vadă dacă cumva sora lui a rămas aici. Când am bătut la uşă şi nu am primit niciun răspuns, mi-a poruncit să o deschid şi pe urmă a intrat... Poate că era mai bine să-i fi cerut să aştepte jos.

— Da, poate. Jamie se uită urât la el. Aţi aşteptat şi dumneavoastră cu el? De unde aţi ştiut că nu este un hoţ obişnuit?

— Nu, mărturisi hangiul după o pauză lungă. Nu arăta ca un hoţ...

Jamie făcu semn din cap către scări.

— Hai să vedem dacă am fost jefuit şi trebuie să mă adresez ajutorului de şerif din zonă.

Înţelegând acum că nu procedase deloc cum trebuia, domnul Hughes continuă să turuie în timp ce îi conducea în sus pe scări, încercând să explice că acţiunile lui fuseseră bine intenţionate chiar dacă se dovedeau a fi fost greşite. Jamie aproape că nu auzi o vorbă din explicaţiile bărbatului, nu că i-ar fi păsat prea tare de ele. Slavă Domnului, Olivia ţinea obiectul acela de mare valoare, după care umblaseră atâta, în braţe, ascuns în continuare sub mantie. Dacă Clary ar fi venit în seara aceasta sau dacă ei ar fi găsit pictura ieri...

Pe coridor, în faţa camerei lor, el făcu din nou semn cu capul spre hangiu.

— Deschide uşa!

Domnul Hughes aruncă o privire speriată spre pistolul pe care Jamie îl scosese din buzunar, dar, după ce văzu expresia de pe faţa lui Jamie, se întoarse şi băgă cheia în broască. Jamie o împunse uşor pe Olivia într-o parte, chiar în spatele hangiului. Fără niciun zgomot, armă pistolul şi îl ridică.

Uşa se deschise încet. Jamie se strecură înăuntru, scrutând cu privirea camera dintr-o parte în alta, fără a fi nici surprins, nici dezamăgit că era goală. Lăsă arma în jos şi deschise uşa larg.

— Tot mai credeţi că bărbatul acela era fratele soţiei mele? întrebă el sumbru.

Domnul Hughes se albi la faţă. Încăperea fusese răvăşită. Două dintre rochiile Oliviei erau pe pat sfâşiate complet; pălăria de rezervă a lui Jamie fusese distrusă. Cutia cu instrumente de scris fusese trântită la pământ, aşa

că acum mahonul ei lustruit era ciobit, călimara cu cerneală era spartă şi hârtiile zăceau împrăştiate peste tot pe podea.

Olivia privi înăuntru de după el şi icni. Jamie se uită la ea, avertizând-o să facă linişte.

— Duceţi-vă să aduceţi un ajutor de şerif, se răsti el la domnul Hughes.

— Nu ar trebui să vedeţi mai întâi dacă lipseşte ceva?

— Asta o să şi fac până-l aduceţi pe ajutorul de şerif.

Jamie îl împinse afară din cameră şi închise uşa. Îşi trecu mâinile prin păr şi înjură cu patos.

— Ce-o să facem? şopti Olivia, holbându-se la dezastrul din jur. A fost aici – mi-a rupt hainele –, Jamie, cu siguranţă a citit toate hârtiile lui Henry…

— Poate.

Păşi peste hârtii şi îi luă pictura din mâini.

— Dar nu a găsit asta, şi presupun că acesta este motivul pentru care şi-a vărsat frustrarea pe lucrurile noastre. Olivia, nu a pus mâna pe niciunul din noi şi nici *nu o va face,* repetă el.

— Dar este *aici,* spuse ea chinuită. În Ramsgate. Nu am fost deloc isteţi – vezi, a reuşit să ne găsească. Jamie, cum o să putem ajunge înapoi la Londra înaintea lui? Cum putem spera că ne vom strecura afară din oraş fără ca el să fie pe urmele noastre? Dacă s-a întors şi e aici, jos, chiar acum, aşteptând să termine ce a început?

El puse pictura pe podea şi trase zăvorul la uşă. Apoi, îşi puse pistolul pe scrin şi scoase şi cutia lui. O deschise şi începu să încarce şi al doilea pistol.

— Ce bine ar fi să fie. Sunt gata să mă ocup de omul acesta o dată pentru totdeauna.

— Nu!

Ea îl apucă de braţ.

— Ajutorul de şerif este pe drum! Nu-l poţi împuşca pe Clary fără să fii arestat.

Jamie rămase ţeapăn o clipă. Tot i se părea o idee tentantă. Dar asta ar fi însemnat să o lase singură pe Olivia într-un colţ îndepărtat de Kent, cu o pictură care o

transforma într-o ţintă sigură. Poate că Clary nu era singura persoană care o voia. Oftă.

— Nu o să-l împuşc. Doar dacă voi fi nevoit. Strânge-ţi ce poate fi recuperat şi lasă restul aici. Domnul Hughes o să-şi petreacă restul nopţii înlocuind ceea ce ne trebuie mai urgent, altfel o să am grijă să fie judecat pentru complicitate la furt.

Olivia încuviinţă din cap şi începu să adune ce-i mai rămăsese din haine. În afară de pălărie şi de cutia cu instrumente de scris, niciun alt obiect al lui Jamie nu fusese atins; aparent, Clary îşi îndreptase pornirile distructive numai asupra lucrurilor ei. Jamie îşi împachetase lucrurile în valiză şi tocmai aduna hârtiile împrăştiate pe jos, când vocea Oliviei îl făcu să înţepenească.

— Jamie.

Avea un glas de ziceai că se sufocă.

El lăsă să-i cadă ce ţinea în mâini şi se aruncă spre ea să o prindă, gândindu-se că era posibil să leşine. Dar ea îi întinse o hârtie. Fusese ruptă dintr-un caiet de-al lui, constată Jamie, dar scrisul nu era al lui. Pe hârtie stătea scrisă o ameninţare, cu un scris mare, ascuţit:

Ştii ce vreau. Nu mă face să vin să te caut încă o dată.

Adu-mi-o la reşedinţa mea din Londra în cel mult o săptămână, altfel o să-ţi pară foarte, foarte rău că ai încercat să mă păcăleşti, draga mea Olivia.

— Asta înseamnă că nu se întoarce în seara asta? Olivia îl apucă de braţ. Că suntem în siguranţă în noaptea aceasta?

— Poate. Sau poate că nu însemna că nu venea. Jamie nu avea încredere în nicio vorbă a lui Clary. Dar noi *o să fim* în siguranţă – doar că nu aici.

În linişte, terminară de împachetat. Olivia îşi lăsă acolo rochiile distruse, ca o mărturie flagrantă a violenţei lui Clary. Jamie răscoli prin hârtii, încercând să se gândească la orice l-ar fi putut ajuta pe Clary să dea din

nou de urma lor. Scrisorile lui Daniel erau în continuare acolo, precum şi cele ale Bathshebei, dar şi unele, şi altele erau scrise cu destule întorsături ale frazei încât să pară absolut nesemnificative cuiva străin. Scrisorile de credit de la bancherul lui erau în continuare în buzunarul hainei, lângă registrul lui Henry; Jamie rosti o rugăciune în gând pentru tatăl lui, care îl sfătuise să nu lase niciodată din mână un document important. Hârtiile lui Henry dispăruseră, dar Jamie se aşteptase la asta. Un zâmbet amar îi apăru pe buze. Hârtiile acelea erau inutile acum, dar spera ca Lord Clary să-şi smulgă părul din cap încercând să priceapă ceva din ele.

Ridică de jos caietul lui de însemnări, din care Clary rupsese acea pagină, şi-l răsfoi. Acolo se afla tabelul Oliviei, cu datele din scrisorile lui Henry şi cu datele meteo. Acestea l-ar fi ajutat pe Clary mai mult decât altceva dacă vicontele ar fi bănuit însă la ce se referea. Desigur, de vreme ce domnul Pike nu mai avea pictura, nici măcar tabelul acela nu valora prea mult.

Tocmai voia să îndese caietul în valiză împreună cu restul de hârtii, când acesta se deschise undeva lângă coperta din spate. Mai multe foi fuseseră rupte, dar grosolan, probabil în grabă. Bucăţelele rămase purtau semne ale scrisului lui, şi îi îngheţă sângele în vene când îşi dădu seama ce conţineau paginile acelea.

Clary îi furase toată munca.

Capitolul 18

Olivia reuşi să-şi ţină firea în timp ce căuta prin hainele ei sfâşiate aruncând din când în când un ochi la pictura de Tiţian, acum proptită de birou. Muşamaua căzuse într-o parte, dezvăluind tabloul în toată splendoarea lui. Chiar şi în lumina scăzută de seară de iarnă, silueta Sfântului Gheorghe părea a străluci biruitoare, iar solzii

balaurului aveau o sclipire nepământească. Atâta vreme cât pictura era la ei, se consolă ea, Clary nu câştigase; nu îi învinsese. Îi luase pe nepregătite şi îi şocase, dar nimic mai mult de atât.

Cu toate acestea, mâinile îi tremurau în continuare când ridică o cămăşuţă, una dintre preferatele sale, căreia îi brodase cu mâna ei nişte floricele roz pe poale. Fusese făcută bucăţi. La fel şi cele două rochii pe care le mai avea acolo, plus cămaşa de noapte. Clary îi lăsase ciorapii şi jartierele neatinse, dar, în afară de acestea, acum nu mai avea decât hainele de pe ea. Iar dacă nu ar fi fost atât de frig afară, motiv pentru care trebuise să poarte mai multe jupe şi şalul, ar fi pierdut chiar şi mai multe, se gândi ea cu amărăciune. Clary părea hotărât să fure tot ce avea ea de valoare şi să facă totul bucăţi.

— Cred că asta e tot, îi spuse ea lui Jamie, aruncându-şi cămăşuţa distrusă pe pat în urma ei.

Nici nu ar mai fi vrut-o, acum că o atinsese Clary.

El se uita fix la caieţelul de însemnări pe care îl avea deschis în mâini. La auzul vorbelor ei, tresări şi o privi cu un fel de… groază.

— Bine. Da.

— Ce este? întrebă ea simţind cum pulsul i-o lua din nou razna de îngrijorare. A mai scris Clary ceva acolo?

— Nu. Mi-a furat nişte chestii pe care le-am scris eu – nişte notiţe despre o propunere de afaceri pe care am discutat-o cu un prieten.

Îndesă caietul în valiză şi o închise.

— Dar nu-i nimic, e doar o chestie fără prea mare importanţă. Stai aici. Trebuie să vorbesc cu domnul Hughes să văd dacă a găsit un ajutor de şerif.

Senzaţia de îngrijorare care îi răscolea stomacul deveni şi mai acută.

— Lasă-mă să vin cu tine…

— Trebuie să rămână cineva aici, spuse el uitându-se sugestiv către tabloul rămas la vedere. Încuie uşa în urma mea, trage zăvorul şi nu deschide nimănui în afară de mine.

Şi ţine pistolul la îndemână.

Ea îşi umezi buzele.

— Ştii că nu ai apucat să-mi arăţi cum se trage cu pistolul.

El tresări ca şi cum i-ar fi tras o palmă.

— Ştiu. Nu te-aş lăsa dacă aş considera că ai avea într-adevăr nevoie să o faci. Nu trebuie decât să îl îndrepţi în altă parte, nu spre tine, şi să apeşi pe trăgaci, iar zgomotul va aduce ajutoare.

— Foarte bine.

Nu mai avea ce altceva să spună. El plecă, strecurându-şi unul din pistoale înapoi în buzunar în drum spre uşă, iar ea trase zăvorul la loc în urma lui. Pentru câteva clipe, îşi găsi ceva de făcut aşezând frumos bagajele pe care le făcuseră lângă uşă, dar aveau numai cele două valize. Puse cutia pentru pistoale a lui Jamie în valiza ei, acum aproape goală, dar lăsă pistolul afară. El îşi băgase în valiză la grămadă toate hârtiile din cutia cu instrumente de scris. Simţi un fior pe şira spinării când examină mai de aproape stricăciunile provocate cutiei de lemn frumos cioplite şi lăcuite. Nu fusese încuiată; Clary ar fi putut foarte uşor să învârtă cheia în broască şi să citească tot ce era în interior. Dar părea să o fi lovit cu vătraiul de fier din cămin, ca o bestie scoasă din minţi. Olivia o puse pe pat lângă hainele sfâşiate.

Trase un scaun lângă uşă şi se trezi din nou cu faţa la Sfântul Gheorghe. Sfântul avea o expresie nobilă, dar necruţătoare aşa cum era, cu sabia ridicată, pregătit să atace. Balaurul, cu solzii lui sclipind verzui şi negri ca nişte bucăţi de armură poleită, se încolăcise gata să sară pe victimă, ca o pisică înverşunată. Pictura îţi tăia răsuflarea, de-a dreptul, aşa uimitoare era. Se întrebă cine era adevăratul ei stăpân. Domnul Pike respinsese ideea că francezii ar fi avut vreun drept asupra ei, dar ajunsese în Franţa numai pentru că o ceruse Napoleon într-unul dintre tratatele lui de pace, ca un fel de compensaţie. Ceea ce însemna că fusese luată de la adevăratul ei proprietar cu

ani buni în urmă, poate chiar cu zeci de ani. Oare mai *ştia* măcar cineva cine era proprietarul ei de drept, după toţi anii aceştia?

Pe de altă parte, asta nu era problema ei. Olivia îşi frecă fruntea. Planul lor era să i-o ducă ducelui de Wellington sau unei alte persoane potrivite, care să ştie ce trebuia făcut pentru a o înapoia cui trebuia, şi să dezvăluie infracţiunile pe care le comisese Clary încercând să dea de ea. Pe urmă, cu un pic de noroc, vicontele avea să fie arestat, judecat şi trimis la închisoare. Nici ea, nici Jamie, nici Penelope nu ar fi avut de ce să se mai gândească la el sau să mai dea ochii cu el vreodată.

Desigur, asta dacă ei reuşeau să se întoarcă la Londra în siguranţă, cu tabloul neatins, şi să îi convingă pe cei care puteau lua măsuri să dea crezare poveştii lor, nu minciunilor pe care le-ar fi putut turna Clary. Acum, că vicontele era în Ramsgate, suflându-le cu respiraţia lui puturoasă în ceafă, i se părea mult mai dificil să ajungă la Londra decât i se păruse de dimineaţă.

Privirea ei căzu pe mesajul scris, acel mesaj oribil, crud, care arăta fără doar şi poate încrederea înverşunată a lui Clary că putea ajunge la ea oricând, că o putea face să se supună voinţei lui numai prin forţa numelui, a personalităţii, a poziţiei sau a averii sale. Chiar şi acum, când ea se afla în posesia picturii pe care o dorea el, ameninţa să o distrugă dacă nu ceda pretenţiilor lui.

— Dacă te pricepi atât de bine să omori balauri, şopti Olivia uşor spre Sfântul Gheorghe, mi-aş dori foarte mult să-ţi înfigi sabia în inima lui Lord Clary.

*

Când Jamie intră în bar, domnul Hughes îl adusese pe ajutorul de şerif local. Se părea că hangiul ştia ce băutură-i plăcea acestuia şi cum să-l ia, aşa că în mod evident voia să-i prezinte mai întâi versiunea lui. Jamie însă îl întrerupse imediat:

— Doresc să depun plângere împotriva domnului Hughes, spuse el, pentru faptul că a permis unui bărbat să pătrundă în apartamentul meu în scopuri infame.

— Nu am făcut aşa ceva!

— Un bărbat care dovedeşte un interes nesănătos, de-a dreptul criminal, faţă de soţia mea, continuă Jamie. Un bărbat care i-a sfâşiat toate veşmintele şi mi-a răvăşit toate hârtiile personale, fără îndoială cu scopul de a mă hărţui şi pe viitor. Domnul Hughes a dovedit atât de puţină grijă pentru reputaţia hanului, încât a lăsat înăuntru un bărbat căutat pentru tentativă de crimă asupra surorii mele, contesa de Stratford, şi i-a permis să cotrobăie prin camerele unui oaspete.

— Crimă! Domnului Hughes aproape că îi ieşiră ochii din orbite. Era un gentleman care şi-a manifestat grija faţă de sora lui!

— Şi, cu toate acestea, nu aţi chemat imediat ajutorul de şerif când v-aţi gândit că „sora” putea fi în mare pericol. Jamie îl fulgeră cu privirea. Nici măcar nu l-aţi pus să aştepte în salon până ce putea fi găsită doamna şi întrebată despre situaţia în care se află.

Ajutorul de şerif se ridică şi încercă să-l domolească.

— Haideţi, haideţi, domnilor! Să rezolvăm problema. Doamna se află în vreun pericol în momentul acesta?

— Nu, spuse Jamie. I-am zis să tragă zăvorul la uşă cât timp eu sunt plecat.

— Bine, foarte bine. Se întoarse către hangiu. Aţi permis ca un bărbat să intre în apartamentul acestui gentleman în lipsa lui?

Domnul Hughes oftă.

— Da.

— Nu e prea înţelept să faci aşa ceva, Tom, spuse ajutorul de şerif pe un ton compătimitor. Acum, v-a fost furat ceva, domnule? îl întrebă pe Jamie.

— Îmi lipsesc nişte hârtii, şi toate hainele soţiei mele au fost sfâşiate. Nu i-a mai rămas nimic, decât hainele pe care le-a avut azi pe ea.

— Asta nu e bine. Tom, bănuiesc că vei compensa cumva pierderea doamnei.

Ajutorul de şerif se uită ferm la hangiu, iar domnul Hughes mişcă din cap o dată.

— Şi ştiţi cine este acest făptaş, domnule?

— Da. Jamie verifică dacă uşa era închisă, apoi îşi coborî totuşi vocea. I-a lăsat un bilet soţiei mele, confirmând că o cunoaşte. Numele lui este vicontele Clary. De luni întregi, o hărţuieşte pe soţia mea, care, după cum va confirma şi domnul Hughes, este o doamnă rezervată şi cât se poate de cuviincioasă. Acum câteva săptămâni, Lord Clary a împins-o pe sora mea, contesa de Stratford, peste bord în Tamisa. Dacă verificaţi la magistratul din Londra, veţi afla că al meu cumnat, contele de Stratford, a depus plângere împotriva lui Lord Clary pentru tentativă de crimă.

— Crimă! Un conte! Un viconte! Domnul Hughes se lăsă să cadă greoi pe o bancă, uitându-se în gol înainte. Nu pot să cred…

Poliţaiul avea o figură gravă.

— Înseamnă că este vorba despre o chestiune foarte serioasă. Până când trimit eu vorbă la Londra, bănuiesc că bărbatul va fi dispărut de aici, dar nu-mi place deloc gândul că un criminal umblă liber pe-aici prin oraş.

— L-aţi putea aresta pentru furt sau distrugere, sugeră Jamie. Orice ar putea să-l ţină pe Clary închis, departe de Olivia. Cu siguranţă a tras la un han din apropiere.

După ce mai vorbiră puţin – ajutorului de şerif îi plăceau discuţiile lungi, din câte se părea căzură de acord că aveau să fie trimişi doi oameni în căutarea lui Clary. În sinea lui, Jamie considera că nu aveau să dea de el, poate fie şi numai pentru faptul că ajutorul de şerif părea mai preocupat să nu aibă crime în oraşul lui decât să pună într-adevăr mâna pe Clary. Dar domnul Hughes promise totuşi să înlocuiască peste noapte cel puţin un set de haine pentru Olivia şi mai făcu o afirmaţie importantă.

— Veţi fi în siguranţă în noaptea aceasta în hanul

meu, jură el. Acum sunt cu ochii în patru după ticălosul acesta, şi nu-mi va mai trece niciodată pragul. O să-i trimit pe valeţi să stea de pază toată noaptea. Vă jur că nimeni nu se va apropia de dumneavoastră sau de soţia dumneavoastră. Daţi-mi voie să-mi repar greşeala, domnule!

Jamie nu era chiar sigur, dar era riscant să se mute într-un alt han fără să ştie unde se afla Clary.

— Foarte bine. Dar o să vrem o altă cameră.

Domnul Hughes încuviinţă imediat, iar Jamie urcă şi-i spuse Oliviei. Odată ce o văzu aranjată, chiar dacă încă tulburată, în încăperea cea nouă – şi mai mare –, îi spuse că trebuia să mai iasă o dată. De data aceasta luă un cal de la grajduri şi călări înapoi spre The Anchor. Charlie Pike se afla la locul lui obişnuit, lângă foc, şi păru uşor surprins când Jamie se opri în faţa lui.

— Mai am să vă cer o favoare, domnule căpitan Pike, spuse el, folosind în mod deliberat titlul pentru prima dată. O chestiune de afaceri.

Pike ezită o clipă, apoi pe faţă îi apăru un zâmbet larg.

— Ia-ţi un scaun, tinere.

Capitolul 19

Ajunseră la Richmond târziu, a doua zi. În timp ce privea turnuleţele de cărămidă roşie de la Stratford Court, care se dezvăluiau privirii pe măsură ce se apropiau, Olivia se minună în sinea ei de ceea ce se putea face cu bani mulţi. Când plecase de la Londra, de una singură, cu numai două sute treizeci de lire – dintre care multe împrumutate îi luase două zile să ajungă la Gravesend, călătorind cu poştalionul public şi trecând prin hanuri.

Dimpotrivă, când Jamie voise să ajungă undeva repede, găsise o barcă şi pe cineva care să-i ducă pe Tamisa, direct de la Broadstairs până la Stratford Court. O

călătorie care ei i-ar fi luat cel puţin trei zile, cel mai probabil în frig şi în condiţii foarte proaste, se terminase după o călătorie elegantă de o zi. El spusese ceva cum că domnul Pike îl sfătuise în acest sens, dar Olivia ştia că fusese exclusiv ideea lui Jamie. În ciuda frigului, îşi petrecuse cea mai mare parte din călătorie pe punte, studiind malurile pe lângă care treceau şi chiar arătând în direcţia în care îşi imagina că trebuia să se găsească Gravesend şi căsuţa ei închiriată.

Dar acum erau aici. Domnul Pike îi făcu semn din locul în care se afla, lângă cârmă. Era barca lui, o mică goeletă rapidă, şi părea vesel ca un cintezoi că putea naviga în această zi. Olivia îşi dori să se poată bucura şi ea la fel de mult de toate aceasta. Dar, pe de altă parte, un gentleman mai în vârstă, ale cărui zile de aventuri rămăseseră mult în trecut, putea să considere fascinantă plecarea intempestivă spre Richmond, în timp ce ea avea în continuare senzaţia că viitorul ei atârna de un fir de păr. Oare era posibil să ajungă înapoi în oraş înaintea lui Clary?

Jamie nu fusese de acord cu ideea de a se întoarce direct la Londra; voia să stea de vorbă cu Lord Atherton – „Stratford acum”, îşi aminti singură. Cu siguranţă nu avea cum să le strice să aibă un conte de partea lor când se lansau în acuzaţii la adresa lui Clary, iar Olivia ştia că îi datora o explicaţie lui Penelope. Din cauza ei, Penelope şi soţul ei aproape că se înecaseră.

Din nefericire, până ce Lord Clary nu era zăvorât în cea mai adâncă şi mai întunecată temniţă pe care o avea Londra, Olivia nu putea simţi că vreunul dintre ei era în siguranţă.

Ajunseră la mal şi acostară fără nicio problemă. Răposatul Lord Stratford avusese şi el un iaht de curse, aşa că se îngrijise să-şi construiască un chei mulţumitor. Domnul Pike dădu mâna cu Jamie şi le ură din suflet numai bine.

— Când se va întâmpla să mai treceţi prin Ramsgate, să nu cumva să nu veniţi la un vin de-al meu de soc,

adăugă el.

— Aşa vom face, îi răspunse Jamie.

Ridică bagajele, în timp ce Olivia luă cu grijă tabloul, acum împachetat în mai multe cârpe. Coborâră din goeletă şi îi făcură cu mâna de pe chei domnului Pike, în vreme ce acesta îşi pregătea pânzele pentru călătoria de întoarcere.

— E cale destul de lungă, spuse Jamie când o luară spre casă. Poţi să îl duci?

Ea încuviinţă din cap.

— Nu o să-l las jos niciun moment.

Vântul scăzu în intensitate pe măsură ce se îndepărtară de râu. Pietricelele de pe cărare le trosneau sub picioare. Olivia îşi ţinu mantia strânsă în jurul ei. Cu toate astea, se bucură când în faţa lor se iviră porţile de fier forjat, cu faţada impresionantă a Stratford Court chiar dincolo de ele.

Când majordomul îi anunţă, Penelope aproape că zbură prin cameră ca să o îmbrăţişeze pe Olivia.

— Ai păţit ceva? întrebă ea. L-ai ucis pe nemernicul acela de Clary? Unde ai fost?

Olivia zâmbi.

— Sunt bine mulţumită fratelui tău. Dar tu… Clary a încercat să te omoare! Şi numai şi numai din cauza mea. Penelope, am tot vrut să-ţi cer iertare…

Dar prietena ei o făcu să tacă ducându-şi un deget la buzele Oliviei.

— Nu ai de ce. Mă bucur atât de tare să te văd din nou! Şi pe tine, Jamie. Ai reuşit! Ai găsit-o!

Se răsuci pe călcâie ca să-şi îmbrăţişeze fratele.

— O clipă, Pen. Jamie lăsase valizele la majordom, iar acum ţinea în mâini tabloul. Îi schimbă poziţia ca să primească îmbrăţişarea surorii lui. Trebuie avut grijă cu ăsta.

— Ce e ăla?

— Ţi-l arăt, nu te teme, îi spuse Jamie. Soţul tău e prin preajmă?

Penelope încuviinţă din cap.

— În galerie. El şi Cray au fost acolo în fiecare zi.

Îl găsiră pe noul conte în biroul lui. De acolo o uşă se deschidea înspre o încăpere şi mai mare, iar Olivia putu să vadă cum fiecare bucăţică de perete era acoperită cu tablouri. Benedict, Lord Atherton – „Stratford acum”, trebui Olivia să-şi amintească din nou – ridică privirea când Penelope îi conduse înăuntru.

— Te-ai întors!

Traversă camera din câţiva paşi ca să dea mâna cu Jamie.

— Şi biruitor, după câte se vede. Mă bucur mult să vă văd din nou, doamnă Townsend.

Făcu o plecăciune.

Olivia îi zâmbi şi ea, uşor ameţită. Contele era un bărbat de-a dreptul spectaculos, cu părul lui brunet ondulat şi cu ochii albaştri plini de vioiciune. Singura dată când îl mai văzuse, el şi Penelope îşi aruncaseră nişte priviri feroce, mult diferite de privirile pe care le schimbau acum. Penelope se apropie de soţul ei, iar acesta o cuprinse pe după talie cu braţul.

— Au descoperit ceva, Ben.

Privirea lui Benedict se fixă asupra pachetului pe care-l ţinea Jamie.

— Într-adevăr. Gray, strigă el.

Un tânăr înalt şi subţire, cu o claie de păr castaniu în cap, se iţi de după uşă.

— Da?

— Soţul surorii mele, Lord George Churchill-Gray, spuse Benedict ca o scurtă prezentare. Este artist şi mă ajută să fac un catalog cu operele din galeria privată a tatălui meu. Gray, aceştia sunt fratele lui Penelope, domnul James Weston, şi doamna Townsend cea greu de prins. Au descoperit ceva.

Gray intră în cameră având în continuare în mâini un tablou micuţ, pe care-l aşeză pe biroul lat de mahon.

— Ce este?

În loc de răspuns, Jamie aşeză tabloul pe birou şi

începu să-l despacheteze.

— Cred că asta caută de fapt Lord Clary.

Pentru un moment, se lăsă tăcerea în timp ce Sfântul Gheorghe era dezvelit. Când balaurul îşi făcu apariţia din spatele pânzei în care era înfăşurat, lui Gray păru a i se tăia răsuflarea. Făcu o mişcare spre tablou, şi Jamie se dădu la o parte, lăsând artistul să termine de dezvelit opera.

— Cu siguranţă a fost pictat de un pictor din vechea şcoală, spuse Benedict după o clipă. Până şi eu pot să văd atâta lucru.

— E un Tiţian, spuse Gray reverenţios.

Ridică tabloul şi îl duse pe o servantă lângă ferestre, unde îl propti de perete. Încet, se lăsă într-un genunchi, privindu-l complet absorbit.

— Priviţi tuşele, priviţi lumina, priviţi cât de fine şi de puternice sunt. De unde ai ăsta?

— De lângă Ramsgate. Jamie aruncă o privire spre Benedict. Crezi că tatăl tău ar fi fost interesat de aşa ceva?

— Ar fi mers după el până la capătul lumii şi înapoi, răspunse Benedict fără ezitare. Avea patru tablouri de Rafael, dar numai unul de Tiţian, şi acela doar un studiu mai puţin important. Gray aproape că a terminat catalogul.

Îl privi pe Gray.

— Tu cunoşti pictura asta?

Încet, Gray încuviinţă din cap, în continuare absorbit.

— De obicei, Tiţian nu picta tablouri de dimensiuni atât de mici. Aşa ceva este de-a dreptul rar; foarte probabil să fi fost un cadou pentru un patron al artelor care l-a ajutat. Se poate să fi fost chiar pentru cineva de aici, din Anglia. Ridică privirea. Eu nu l-am văzut niciodată cu ochii mei, am văzut doar o copie. Am cunoscut pe cineva care îşi propusese să copieze fiecare Tiţian pe care punea mâna; aşa că a petrecut ani buni în Italia umblând după ele. Admira enorm tehnica lui. Avea un caiet cu schiţele tuturor picturilor pe care le făcuse şi mi le-a arătat. Ochii lui se fixară din nou asupra tablourilor. Îmi amintesc balaurul.

— Cum ai făcut rost de el, Olivia? Penelope părea de-a

dreptul fascinată. Chiar, *cum* ai făcut rost de el?

Olivia se foi de pe un picior pe altul.

— E o poveste lungă.

— Cea mai importantă chestiune este ce ar trebui să facem cu el, spuse Jamie. Se întoarse către Benedict. Ai avut dreptate, apropo, în legătură cu contrabanda.

— Mi s-a părut din ce în ce mai evident, cu fiecare zi care trecea, răsună răspunsul plin de amărăciune. Tu l-ai adus înapoi la Londra, aşa că presupun că ai habar ce ar trebui făcut cu el.

— Mă întreb mai degrabă *cum.* Jamie surprinse privirea Oliviei. Restul este o poveste *foarte* lungă.

— Dacă există o poveste lungă de ascultat, ar trebui să stăm jos şi să mâncăm ceva.

Penelope o luă de braţ şi o conduse de-a lungul coridorului spre un salon spaţios. Domnii le urmară, cu Gray încheind formaţia, cu Tiţianul în braţe.

— Ceaiul, îi porunci Penelope servitorului care apăru aproape instantaneu în cadrul uşii când ea sună din clopoţel. Şi sandvişuri, şi prăjiturele.

Până când sosi gustarea, li se alăturară şi sora lui Benedict, Samantha, împreună cu mama ei. Olivia aflase tot despre familia Stratford în seara aceea, cu câteva luni în urmă, când familia Weston fusese invitată să ia cina la Stratford Court. Atunci, Penelope vorbise despre contesa moştenitoare ca fiind o doamnă frumoasă, dar rece şi distantă, iar pe Samantha o descrisese ca fiind tăcută şi rezervată. Astăzi niciuna din ele nu i se păru astfel; Samantha râdea când intră în cameră, cu obrajii îmbujoraţi şi cu părul ei blond ciufulit de vânt, iar mama ei zâmbea cu drag, probabil ca urmare a încântării şi a amuzamentului fetei sale.

Ambele femei se întrerupseră brusc când dădură cu ochii de musafiri. Penelope sări în picioare.

— Samantha, Lady Stratford, acesta este fratele meu, James Weston, şi ea este buna mea prietenă, Olivia Townsend.

— Bine aţi venit la Stratford Court, spuse Lady Stratford.

Avea o postură dreaptă şi elegantă, dar un zâmbet plăcut îi apăru pe buze când Olivia făcu o reverenţă, iar Jamie se înclină.

— Mă bucur să te cunosc în sfârşit, îi spuse Samantha cu multă căldură Oliviei. Penelope ne-a povestit atâtea despre dumneata.

— Au venit cu noutăţi, mamă, spuse Benedict înainte ca Olivia să-şi poată reveni din sentimentul de groază ce o apucase la gândul că adusese atâtea probleme atâtor oameni. Se apropie de contesă, o luă de braţ şi o conduse spre tablou. Bănuiesc că asta urmărea tata atunci când a murit.

Toată culoarea fugi din obrajii contesei când se uită la Tiţian, şi, pentru o clipă, pe chipul ei apăru o expresie împietrită.

— Oh, Doamne, murmură ea în cele din urmă. E într-adevăr ceva ce şi-ar fi dorit cu disperare. Îşi întoarse privirea chinuită spre fiul ei. Din cauza aceasta v-a pus în pericol pe tine şi pe Penelope? Doamne, Dumnezeule, îmi pare atât de rău…

Penelope se grăbi să vină lângă ea.

— Fratele meu crede că tabloul acesta ne va ajuta să-l vedem în lanţuri pe Lord Clary, înfundând puşcăria. Nu-i aşa, Jamie?

— Nimic nu mi-ar plăcea mai tare pe lumea asta, încuviinţă fratele ei.

— Atunci, sunteţi cât se poate de bine-veniţi, astăzi şi pentru totdeauna, spuse Samantha cu entuziasm. Bărbatul acela a încercat să o ucidă pe Penelope. Aş fi în stare să-l pun eu însămi în lanţuri.

— Eu tot aş prefera să joc rolul de călău, comentă Benedict uitându-se intens la soţia sa. Dar unde Dumnezeu ai găsit asta? Şi cum?

Ochii lui Jamie îi întâlniră pe ai Oliviei. Aceasta citi întrebarea nerostită în ei. După cât se străduise ea să evite

să vorbească despre suspiciunile pe care le avea în privinţa lui Henry sau despre ameninţările la care o supusese Clary, fiind în stare să fugă din Londra fără a spune nicio vorbă nimănui, Jamie nu ştia cât de multe era acum dispusă să dezvăluie. Olivia ştia că, dacă dădea semne că nu se simţea prea confortabil să vorbească despre cele întâmplate, Jamie avea să-i păstreze secretele.

Dar gata cu asta! Nu avea cum să-l distrugă pe Clary fără a dezvălui activităţile ilicite ale lui Henry, şi, chiar dacă Olivia nu dorea să distrugă numele răposatului ei soţ, simţea că era cu totul şi cu totul vina lui. Loialitatea ei era acum faţă de oamenii din această încăpere, adevărata ei familie. Încuviinţă din cap hotărâtă.

— Pictura aceasta a fost obiect de contrabandă în Anglia, spuse Jamie. Cel mai probabil a venit din Franţa, unde se poate să fi fost furată din marele muzeu al lui Bonaparte.

Benedict nu spuse nimic, dar ochii lui albaştri strălucitori rămaseră fixaţi asupra lui Jamie.

— Credem – şi avem dovezi în acest sens – că Lord Clary făcea parte din operaţiune, cel mai probabil ocupându-se de găsirea cumpărătorilor pentru obiectele de artă furate.

— Inclusiv tatăl nostru, şopti Samantha.

Asculta şi ea cu respiraţia întretăiată.

Jamie încuviinţă din cap.

— Aşa cred şi eu.

— Eu sunt sigur! exclamă Gray. Răposatul Lord Stratford a făcut mai multe consemnări în registrele lui, indicând plăţi substanţiale către Lord Clary, fără a menţiona şi pentru ce. Datele corespund cu cele în care anumite picturi au intrat în galeria lui privată, dar nu există nimic altceva care să demonstreze de unde proveneau acele picturi.

Olivia simţi satisfacţia lui Jamie. I se părea că radia dinspre el, aproape palpabilă, de vreme ce presupunerea lui se dovedea încă o dată adevărată. Şi asta o făcea şi pe

ea să se simtă curios de entuziasmată – nu numai pentru că el avusese dreptate, ci şi pentru că îl vedea aşa mulţumit.

— Contrabandiştii şi-au adus marfa pe ţărm în Kent, dincolo de Broadstairs, aproape de Ramsgate. Diverşi localnici au fost plătiţi ca să ţină operele până era găsit un cumpărător, când tablourile aveau să fie aduse în Londra sau trimise oriunde în Anglia. În cazul lui Lord Stratford, puteau fi livrate chiar la poarta lui. Noi înşine am venit pe Tamisa astăzi cu o bărcuţă din Broadstairs, graţie unui gentleman care ne-a ajutat foarte mult. Cât despre modul în care operele erau scoase din Franţa… Ridică o mână. Nu pot decât să fac observaţia că fratele mai mic al lui Lord Clary este comodor în forţele navale, staţionat în Calais. Ceea ce poate fi doar o coincidenţă, desigur.

— Sunt convins.

Benedict părea triumfător şi îndârjit.

— Cum ai fost tu prinsă în toate astea? o întrebă Penelope pe Olivia cu o voce peste poate de uimită.

Ea trase aer în piept.

— Henry era conducătorul grupării.

Penelope rămase cu gura căscată.

— El a aranjat totul cu ajutorul lui Clary. Eu nu am ştiut nimic despre asta, continuă Olivia. Dar cred că acesta este motivul pentru care Lord Clary a fost atât de insistent cu… atenţiile lui. A descoperit că tabloul acesta – sau unul ca acesta – a fost dus în Anglia, dar nu a fost livrat niciodată, aşa că îl vrea el.

— Ducele de Wellington a ordonat ca toate obiectele de artă care au fost luate prin jaf să fie repatriate, spuse Gray, încruntându-se. Sunteţi siguri…?

— Nu, zise Jamie. Dar multe picturi au dispărut în ciuda ordinelor ducelui. Şi aş îndrăzni să spun că unii colecţionari nu ar sta pe gânduri dacă li s-ar oferi ceva de genul acesta, un obiect căruia nu ar fi prea uşor să i se dea de urmă.

Gray încuviinţă din cap.

— Sigur că s-ar găsi unii. Dar dacă te duci cu chestia

asta la duce… Acesta este planul tău, nu-i aşa?

Jamie încuviinţă.

— S-ar putea isca un incident internaţional. Pentru că se înţelege că nu numai tabloul acesta, ci mai multe picturi de mare valoare şi la fel de rare au fost furate şi duse de contrabandişti în Anglia, la nişte cetăţeni englezi, cu ajutorul unui ofiţer din marina engleză.

— Nu îmi pasă de niciunul dintre ei, în afară de Lord Clary.

— Nici mie, murmură Benedict.

— Asta e bine. Gray ridică din umeri ca răspuns la privirea enervată a lui Jamie. Wellington are alte griji acum; e posibil să considere că a încheiat ce era de încheiat în povestea cu obiectele de artă şi să nu vrea să readucă totul în prim-plan din cauza lui Lord Clary. Ar trebui să fii avertizat în sensul acesta. Fratele meu mai mare lucrează la Ministerul de Interne, şi au o mulţime de lucruri cu care trebuie să se confrunte, nu doar un amărât de contrabandist.

Jamie nu spuse nimic, dar Olivia văzu cum pe frunte i se formează cute de îngrijorare. Simţi şi ea ca o piatră în stomac. Şi brusc nu mai era la fel de încrezătoare ca înainte că se apropiaseră cât de cât de o soluţie.

*

Olivia nu avu ocazia să vorbească cu Jamie până târziu în noaptea aceea. Jamie nu spuse nimic în timpul cinei, ci doar ascultase cum Gray şi Benedict se contraziceau în legătură cu cea mai bună cale de urmat. Aproape că nu se uită la ea când doamnele părăsiră sufrageria, iar apoi, când domnii li se alăturară din nou mai târziu, Jamie nu mai era cu ei. Olivia murmură o scuză faţă de Penelope şi plecă în căutarea lui.

Îl găsi într-un mic cabinet lângă biroul contelui. Uşa era deschisă, dar Olivia stătu un moment înainte să intre. Tiţianul era proptit de perete, în rama lui. O singură lampă

ardea lângă el, aruncând o lumină aurie peste balaur, care sclipea ca un monstru din iad. Sfântul Gheorghe era pierdut în umbră, mai mult siluetă decât portret acum. Sabia lui ridicată părea şubredă şi inutilă în faţa dinţilor dezgoliţi şi a cozii despicate a balaurului. Jamie trăsese un scaun direct în faţa picturii, iar acum stătea cu coatele pe genunchi şi bărbia proptită în mâinile împreunate şi se uita lung la el. Ezitând, Olivia ciocăni uşor la uşă.

Jamie se uită peste umăr.

— Intră.

Ea veni lângă el.

— Am crezut că faptul că am găsit tabloul va rezolva totul. Mă simt atât de naivă.

— Nu ai de ce.

Olivia se holbă la pictură un moment. Dacă totuşi Wellington nu se dovedea a fi persoana potrivită să facă dreptate, după cum sperase ea, ce le rămânea de făcut? Ce puteau face cu această inestimabilă operă de artă?

— Poate că ar trebui să o facem bucăţi şi să i-o trimitem aşa lui Lord Clary.

El mârâi.

— Da, asta ar fi o cale să-l nimicim pe nemernic.

— Să înţeleg ca nu vezi prea multe alte soluţii, spuse ea după un minut întreg de tăcere.

— Soluţii? Nu. Oftă, flexându-şi degetele fără a-şi lua ochii de la tablou. Dar mă aştept să întâmpinăm probleme pe parcurs, indiferent de ce vom alege. Singura întrebare în momentul acesta este în ce direcţie să o luăm.

— Care sunt opţiunile cele mai puţin respingătoare?

El îi luă mâna şi şi-o duse la buze.

— Acelea care nu-i permit lui Clary să scape. Mi-e teamă că Gray are dreptate: e posibil ca Wellington să nu se arate prea hotărât să ceară condamnarea unui om din cauza unui tablou, mai ales dacă ar fi posibil ca povestea să ducă la dovezi privind alte acte de contrabandă. Cei care l-au plătit pe Henry sunt fără îndoială oameni bogaţi şi cu influenţă.

— Dar Clary a încercat să o omoare pe Penelope!

— Da, încuviinţă Jamie. Dar asta e o altă poveste.

Îşi apăsă buzele pe mâna ei. Ea se rezemă uşor de scaun când limba lui trasă cu delicateţe un cerc pe pielea ei.

— Bănuiesc că nu vom împărţi acelaşi pat în noaptea aceasta, murmură el.

— Nu…?

Vocea îi tremura în timp ce el continua să îi dezmierde mâna.

— Soră-mea e incapabilă să păstreze un secret. Dacă mă vede strecurându-mă în dormitorul tău, întreaga casă va afla înainte de micul dejun.

Nu voia să ştie nimeni că erau iubiţi. Olivia se gândi la nopţile – şi dimineţile – pe care le petrecuseră ţinându-se în braţe, goi şi lipsiţi de orice inhibiţie. Atunci nu arătase niciun fel de ezitare. Dar, imediat ce se întorseseră la Londra, unde puteau fi descoperiţi de cineva apropiat…

Se forţă să-şi alunge din minte acest gând. În secret sau la vedere, îl iubea. Îl dorea.

— Cine spune că trebuie să împărţim un pat? Cred că ne putem descurca foarte bine şi cu un scaun, cum ar fi acesta…

Lui Jamie îi înflori un zâmbet pe buze, privirea lui făcând-o să se înfioare.

— Ai dreptate. Încuie uşa.

*

Pământul era tare sub picioare, iarba era ţeapănă şi se rupea uşor din cauza gerului.

— Aici, spuse Jamie, trimiţând vălătuci albi în aerul îngheţat.

Arătă înspre un luminiş din pădure. Cei doi servitori de la Stratford, ambii cu carabine pe umeri, încuviinţară din cap şi călcară apăsat prin desişuri ca să se asigure că erau singuri.

— Eşti sigur că trebuie să facem asta astăzi?

Olivia îşi frecă mâinile. Era îmbrăcată cu o mantie luxoasă peste o manteluţă cu marginile de blană şi purta şosete groase de lână în cizme noi şi robuste. Penelope îşi deschisese garderoba şi insistase ca Olivia să împrumute orice avea nevoie, adică, în situaţia dată, nişte haine groase. Jamie voia să o înveţe să tragă cu pistolul.

— Ar fi trebuit să fac asta cu multe zile în urmă. Îşi puse cutia cu pistolul pe un bolovan mare din apropiere şi îl deschise. De fapt, din prima zi, când a trebuit să recurgi la o lopată ca să te aperi.

— Mă bucur mult că nu ştiam şi că nici nu aveam un pistol la momentul acela, replică ea. Te-aş fi împuşcat!

— Sper că nu vei avea niciodată nevoie să te foloseşti de cunoştinţele astea, dar tot cred că ar trebui să înveţi. Vino încoace!

Fără prea mare tragere de inimă, ea se apropie.

— Singura persoană pe care vreau să o împuşc este Clary.

— Atunci ar fi bine să fii în stare să-l nimereşti.

Îi ridică bărbia cu un deget şi o sărută. Oliviei îi trecu vag prin minte că nu ar fi trebuit să-l lase să o facă; după ce o săruta, i se părea foarte greu să îl contrazică în legătură cu orice.

— Deşi aş prefera să nu trebuiască să mai dai vreodată ochii cu bărbatul acela, mă voi simţi mult mai bine să ştiu că te poţi apăra singură.

Următoarea oră o învăţă cum să încarce pistolul şi să-l armeze şi o puse să repete iar şi iar până ce reuşi să o facă aproape cu ochii închişi. În timp ce lucrau la asta, servitorii făcură o momâie folosind o haină veche umplută cu paie, legată de un copăcel. Cineva îi înfipse o pălărie deasupra, şi Jamie ridică pistolul încărcat şi armat.

— Trage!

Olivia prinse cu fermitate pistolul şi îl întinse în faţă. Era un pistol frumos, dar greu. Îşi fixă privirea asupra momâii şi apăsă pe trăgaci. Scoţând o scânteie şi un

zgomot puternic, glonţul ieşi iute, şi ea fu la un pas de-a se trezi în fund.

— Încarcă-l, îi spuse Jamie, stând în spatele ei cu braţele încrucişate.

Olivia se chinui să vadă momâia.

— Am lovit-o?

— Nu.

Ea îi aruncă o privire supărată şi se apropie de locul unde era cutia pistolului.

— Înţelegi acum de ce nu m-am deranjat să iau un pistol.

— Poţi să înveţi. Mai pune nişte praf de puşcă, te rog.

Ea mai băgă puţin praf de puşcă în ţeavă şi glonţul şi trase armătura.

— Dacă învăţ să trag, crezi că asta va schimba modul în care îl vom aborda pe Clary?

— Ce vrei să spui?

Încă o dată, îşi ocupă poziţia şi ţinti spre momâie.

— N-ar trebui să ne folosim de asta?

Apăsă pe trăgaci, şi de data aceasta mâneca momâii flutură. Lăsă pistolul în jos cu un zâmbet satisfăcut.

— Am lovit-o!

— Ai lovit mâneca. Mai încarcă o dată.

— Păi, mâneca am ţintit-o, protestă ea, conformându-se totuşi.

— Ţinteşte aici!

Jamie bătu în mijlocul pieptului. Olivia se opri puţin, imaginându-şi ce-ar fi provocat o împuşcătură în locul acela.

— Ascultă-mă, Livie! Ţinteşte în centru. Dacă ratezi, este posibil să îl răneşti totuşi. Dacă ţinteşti în braţ şi ratezi, glonţul va merge aiurea, şi tu vei rămâne fără apărare.

Cum ea nu se mişcă, el se apropie şi luă al doilea pistol.

— Există un motiv pentru care bărbatul are întotdeauna la el două pistoale. Nu e timp să te opreşti şi să reîncarci dacă eşti în pericol. Dacă simţi că trebuie să tragi,

atunci fă-o ca lumea!

În timp ce vorbea, încărcă al doilea pistol, cu mişcări precise ce dovedeau multă practică. Fără ezitare, ridică braţul, trase cocoşul înapoi şi apăsă pe trăgaci. Olivia avu impresia că abia dacă aruncase o privire către ţintă, însă momâia ricoşă şi pe haină apăru o gaură neagră, chiar în centru, puţin spre stânga, când copăcelul se opri din legănat.

— Dacă vine Clary după tine, nu o să se poarte cu prea mare delicateţe, spuse Jamie blând, punând pistolul înapoi jos. O să vrea să-ţi facă rău. Aşa că ţinteşte în centru.

Ea ridică pistolul, ezită, apoi îl coborî.

— Cum?

El păşi în spatele ei şi o înconjură cu braţele. Mâinile lui îi cuprinseră mâinile pe tocul pistolului şi îşi puse obrazul lângă obrazul ei.

— Imaginează-ţi-l împingând-o pe Penelope în râul îngheţat, murmură el, ghidând-o cum să ridice braţele. Imaginează-ţi-l cum te ia pe nepregătite. Cum ar arăta faţa lui?

Oliviei începură să-i tremure mâinile în timp ce imaginile îi umpleau încet, încet mintea.

— Acum imaginează-ţi-l venind spre tine, şopti Jamie. Uite-l chiar acolo, în haina aceea verde-închis.

Ei îi zvâcniră degetele pe trăgaci. Capsa sări, şi pistolul trase. De data aceasta, momâia se înclină într-o parte.

— Mai bine, spuse Jamie aprobator.

Olivia rămase pe loc cu pistolul în mână. Urechile îi ţiuiau de la zgomotul împuşcăturii, dar imaginea lui Clary venind spre ea îi rămase în minte, ca un spectru grotesc.

— Trebuie să facem o capcană pentru el, nu crezi?

Jamie nu spuse nimic. Ea se întoarse. Era în continuare în spatele ei şi ea îl privi până ce el oftă.

— Nu ştiu ce capcană am putea face.

— Avem tabloul, îi spuse ea.

El oftă.

— Mi-e teamă că nu este de ajuns. Benedict e sigur că Wellington va fi furios când va afla. Poate că da, însă Gray are probabil dreptate când spune că ducele nu va fi prea dornic să îl trimită la judecată. Fără sprijinul ferm al lui Wellington, rezultatul este departe de a fi sigur. La urma urmei, Clary are relaţii. Nu vreau să risc să scape basma curată.

— Dar dacă îi dăm pictura lui Wellington… începu ea.

— Clary ar fi chiar şi mai furios pe tine că ai făcut astfel încât să nu mai poată pune mâna pe ea, spuse Jamie încet. Şi ar fi în continuare în libertate.

Îi cuprinse faţa în mâini, în timp ce ea simţea un junghi în stomac la acest gând.

— Asta înseamnă numai că vom avea nevoie de o capcană mai bună – una din care să nu poată scăpa. Pictura face parte din ea. Şi tu trebuie să faci, de asemenea, parte din ea. La restul mai trebuie să mă gândesc.

Ce ar fi putut să asigure condamnarea lui Clary? Răspunsul îi veni în minte foarte repede: celălalt registru al lui Henry. Registrul cu obiecte de contrabandă nu era scris în vreun cod, conţinea doar abrevieri obişnuite. Dacă putea pune mâna pe celălalt registru, acesta trebuia să arate cine îl plătise pe Henry pentru obiectele de artă furate – şi, dacă Jamie avea dreptate, trebuia să scrie acolo şi comisioanele plătite lui Clary pentru ajutorul dat. Cu siguranţă asta avea să-l convingă pe Wellington că el, Clary, făcuse cu adevărat parte din complot şi că trebuia judecat.

Iar ea ştia cine avea acel registru.

Capitolul 20

Se înapoiară la Londra a doua zi, la reşedinţa familiei Weston, în Grosvenor Square. Olivia fusese în vizită în casa aceasta de nenumărate ori, însă niciodată în calitate de

oaspete care să şi rămână. Refuzase toate invitaţiile primite în acest sens, spunând că era o prostie să o facă de vreme ce locuia atât de aproape. Dar de data aceasta fu găzduită într-un dormitor mare şi elegant, cu ferestrele înspre piaţă; de fiecare dată când arunca o privire pe geam, nu se putea împiedica să nu se minuneze de privelişte.

— E bine aici?

— Desigur, spuse ea zâmbind.

Jamie se sprijini de tocul uşii, cu braţele încrucişate.

— Probabil te bucuri să fii din nou acasă.

El ridică din umeri.

— Asta este casa părinţilor mei. Dar este sigură şi convenabilă. Nu va intra nimeni aici fără permisiunea mea, iar valeţii vor sta de pază la uşi.

— Unde e casa ta?

Ea nu ştiuse niciodată unde se considera el acasă. Poate că nici nu era în Londra. Cu siguranţă pleca din oraş suficient de des încât să nu aibă nevoie aici de un loc permanent unde să locuiască.

— Nu am casă, răspunse el. Nu am rămas niciodată într-un loc suficient de mult încât să am nevoie de una.

„Rămâi cu mine”, se trezi ea gândind. Dar Jamie nu scosese niciun cuvânt despre viitor. Olivia îşi impusese să nu se aştepte la asta atunci când îi spusese că îl iubea; era foarte posibil ca şansa lor de a-şi face o viaţă fericită împreună să se fi risipit cu zece ani în urmă. Dar fiecare moment pe care îl petrecea în compania lui, fiecare noapte pe care o petrecea în braţele lui o făceau să fie mai sigură ca oricând că el era singurul bărbat pe care avea să-l iubească vreodată. El era singura persoană pe care voia să o vadă în fiecare zi pentru tot restul vieţii ei. Însă, pe măsură ce timpul trecea, devenea din ce în ce mai conştientă de faptul că era posibil ca el să nu aibă aceleaşi sentimente în ceea ce o privea.

— Trebuie să mă întorc la mine, spuse ea, scuturându-se de îngrijorarea ce o cuprinsese. Să-mi iau nişte haine curate şi câteva obiecte personale.

— Dar nu ţi-a dat Penelope rochii?

Olivia se joacă cu un nasture de la rochie – o rochie împrumutată de la Penelope.

— Ba da, dar aş vrea una de-a mea.

Hainele lui Penelope îi erau un pic strâmte la piept şi fustele cam scurte. Lady Samantha se oferise şi ea să-i dea ce avea nevoie, dar ea era chiar mai subţire decât Penelope. Şi, deşi tot ce îi împrumutase Penelope de la ea era mult mai frumos decât orice haină avusese vreodată Olivia, voia să se simtă din nou normal, fie şi numai prin faptul că-şi purta propria lenjerie.

— Desigur, spuse Jamie după o pauză. Dar va trebui să rezolvăm repede. Aş prefera să nu ne facem încă prezenţa cunoscută în Londra.

— Înţeleg, îl asigură ea. Am nevoie doar de un sfert de oră.

Două ore mai târziu, porniră. Jamie tocmi o trăsură obişnuită, închisă, iar Olivia îşi puse un voal peste bonetă. Vremea în Londra era mult mai blândă decât fusese în Kent, dar ea tot se încotoşmănă cu cea mai groasă mantie a lui Penelope. Îşi scoase cheia în timp ce întorceau pe Clarges Street şi apucă mânerul valizei ei goale. Lucrurile pe care dorea ea să le ia aveau să intre acolo, şi oricum nu avea timp să împacheteze tot.

Sări jos aproape înainte ca Jamie să oprească trăsura şi descuie uşa cât timp el priponi caii. Camerele ei erau la etajul întâi, dar proprietăreasa cea scundă şi corpolentă înaintă înspre ei prin hol înainte să apuce să urce trei trepte.

— Staţi puţin, ţipă doamna Harding. Stop, opriţi-vă când vă spun! Opriţi-vă unde... Oh! Doamnă Townsend!

— Şşştt, făcu Olivia nervoasă înspre ea. Am trecut doar o clipă, doamnă Harding...

— Ei bine, era şi timpul! Dacă nu v-aş cunoaşte, m-aş putea gândi că v-aţi apucat de ce nu trebuie.

Jamie o împingea de la spate să meargă mai departe.

— E o poveste lungă, doamnă dar nu am timp să vă

explic acum, spuse Olivia şi mai urcă o treaptă.

Doamna Harding îşi flutură mâinile.

— Aţi avut atâţia vizitatori de când aţi plecat! Vreţi să vă dau scrisorile?

Olivia îngheţă.

— Scrisorile?

Proprietăreasa încuviinţă din cap.

— Sunt o mulţime. Le-am pus deoparte pe toate în salonaşul meu, fiindcă nu am ştiut…

— Cine le-a adus? o întrerupse Jamie.

Doamna Harding se încruntă la el ca şi cum primise un afront.

— Asta nu vă priveşte pe dumneavoastră, domnule. Şi, oricum, cine sunteţi? Doamnă Townsend, sunteţi în pericol?

Cu siguranţă scrisorile erau de la Clary. Oare ce îi trimitea? Sau pur şi simplu încerca să dea de ea? Olivia îi aruncă o privire îngrijorată lui Jamie, iar el răspunse cu o mişcare hotărâtă din cap, fără să-şi ia ochii de la ea.

— Acesta este prietenul meu de încredere, domnul Weston. Vreţi să îi daţi lui scrisorile mele? Este un domn cât se poate de respectabil şi de onorabil.

Dacă Jamie ar fi putut să se uite la corespondenţă, ar fi economisit ceva timp. Deja avea senzaţia că auzea un ceas ticăind. Simplul fapt că se afla în casa aceasta, unde îşi petrecuse atâta timp ferindu-se de avansurile insistente ale lui Clary, o făcea să se simtă extrem de tensionată.

Doamna Harding părea să ezite.

— Nu ştiu, doamnă Townsend, nu mi se pare chiar în ordine. Casa mea nu este una dintre acelea.

Jamie sări treptele înapoi în jos şi îi dărui un zâmbet fermecător.

— E o plăcere să vă cunosc, doamnă, spuse el cu o plecăciune, dar doamna Townsend se grăbeşte foarte tare – aţi spus cumva că a avut foarte mulţi vizitatori în ultima vreme?

O conduse pe femeia mai în vârstă în jos pe coridor,

făcând semn cu mâna pe deasupra capului în spate spre Olivia: „Dă-i drumul”.

Ea o luă la fugă. Degetele îi tremurară în timp ce descuie uşa pe palierul de la etaj, dar camerele arătau exact aşa cum le lăsase. Se repezi în dormitor şi îndesă în valiză cât de multe lucruri putu. Jamie nu venise încă sus să o ia, dar avea senzaţia că era deja aici de o oră. Se înapoie în salon şi deschise sertarul de sus al scrinului. Mai avea nevoie de un şal gros care să-l înlocuiască pe cel pe care i-l distrusese Clary în Ramsgate.

Privirea îi fu atrasă de un teanc de foi îndesate în sertar. Făcu o mică pauză. Probabil că era mai bine să-şi lase seria *Fifty Ways to Sin* aici, dar pe de altă parte… Era istoria extrem de scandaloasă a unei doamne rămase văduve care-şi povestea aventurile amoroase de care avea parte prin Londra. Şi, chiar dacă i se păreau şocante, Olivia simţea un viu interes şi chiar o afinitate ciudată pentru Lady Constance, autoarea. Constance nu era niciodată înfricoşată, nu se simţea niciodată intimidată de bărbaţi şi îşi urmărea satisfacerea propriilor dorinţe fără să-i pese dacă erau cuviincioase sau nu. De câteva ori, Olivia îşi pusese întrebarea ce ar fi făcut cineva precum Constance când Clary începuse să îi facă propuneri obscene; cel mai probabil ar fi râs de el. În plus, mai erau şi bărbaţii pe care Constance îi primea în patul ei pentru aventuri care mai de care mai erotice. Înainte să se poată convinge să nu o facă, se trezi îndesându-le în valiză. „Doar ca să am ceva de citit seara”, îşi spuse ea, ca să-şi mai ia gândul de la necazuri… şi poate ca inspiraţie pentru nişte activităţi mai plăcute.

Nu avu parte de alt avertisment în afara zgomotului unui singur pas în pragul uşii.

— Scumpa mea Olivia, zise glasul care îi bântuia coşmarurile de luni întregi. Ce încântare să te revăd!

Olivia se răsuci brusc, strângând şalul în mâini instinctiv. Îşi simţi inima în gât, iar mâinile începură să-i tremure. Se simţea ca o vulpe în bătaia puştii vânătorului când Lord Clary pătrunse în încăpere, cu o strălucire

întunecată în ochi şi cu un rânjet larg pe buze.

Dar nu. Ea nu era o vulpe neajutorată şi în niciun caz nu avea să-l lase pe bărbatul acesta să o îngrozească. Încet, cu grijă, deşi simţi că-i trosnesc încheieturile când îşi descleştă degetele, îşi puse şalul pe scrinul din spatele ei.

— Lord Clary. Nu am auzit camerista să vă fi fost anunţată prezenţa.

— Ca şi când eu aş fi aşteptat fetişcana aia proastă să urce aici, când te caut cu înverşunare de săptămâni întregi. Ce bine că s-a întâmplat să trec pe aici tocmai când te-ai întors şi tu în sfârşit acasă.

Porni spre ea, îndoindu-şi mâinile. Mănuşile lui negre îi făceau mâinile să-i semene cu nişte gheare. Olivia îşi reprimă un tremur.

— Aţi putea să-mi spuneţi doamna Townsend, fie şi numai din respect pentru prietenul dumneavoastră de suflet, soţul meu.

Ştia că nu avea pic de respect pentru ea personal.

— E adevărat: bietul Henry, care a murit din păcate atât de devreme, lăsând în urma lui o văduvă frumoasă şi tânără… Se opri în faţa ei. Şi neajutorată… Se apropie şi mai tare, ochii lui negri scormonindu-i parcă în suflet. Şi *netoată.*

Ea se sili să-şi tragă umerii înapoi şi să-şi îndrepte spatele, sperând că avea mai multă prestanţă decât simţea în momentul acela. Simplul fapt că era atât de aproape de el îi făcea pielea de găină, şi simţea o nevoie imperioasă să se smucească şi să o ia la goană. Sigur că exact asta îşi dorea şi el – ar fi vrut să o vadă cum încerca să scape fiindcă îi plăcea vânătoarea… vânătoarea aceea mereu urmată de uciderea prăzii. Clary era genul de bărbat care se bucura mai mult decât orice pe lume de posibilitatea de a cuceri. Nu că l-ar fi deranjat prea tare dacă ea s-ar fi predat pur şi simplu în mâinile lui, dar ar fi fost chiar şi mai fericit dacă ar fi fost nevoit să o determine.

— Ce flatant, spuse ea pe un ton egal. Nu sunt prea mulţi cei care ar considera tânără o femeie de vârsta mea.

El se strâmbă uşor ironic.

— Şi totuşi, te porţi ca o fetişcană. Plescăi compătimitor, în bătaie de joc. Chiar credeai că poţi fugi de mine?

— Eu cred că s-a descurcat foarte bine, se auzi vocea lui Jamie din uşă. Dat fiind faptul că de-abia acum dai ochii cu ea, deşi s-a întors de mult la Londra.

Cum faţa lui era atât de aproape de a ei, Olivia văzu cum vicontele tresare, cum ochii i se aprind de furie. Dar instantaneu totul dispăru. Îşi îndreptă spatele şi se răsuci pe călcâie, aruncând o privire rece şi dispreţuitoare către Jamie.

— Iată-l şi pe complice. Cum te numeşti? Westly?

— James Weston.

Jamie îl privi cu îndrăzneală drept în ochi.

— În ceea ce vă priveşte, reputaţia dumneavoastră vă face faimos.

Lui Clary îi reveni rânjetul.

— Aşa sper şi eu. Şi mai sper că amândoi veţi avea asta în vedere. Se îndepărtă de Olivia câţiva paşi, iar aceasta se forţă să expire încet ca să nu-l lase să audă că de fapt răsufla uşurată. M-am săturat să tot aştept să-mi răspunzi la mesaje, aşa că, după cum vezi, am fost obligat să vin la tine. Îl măsură cu răceală pe Jamie. Daţi-mi-o şi ne putem despărţi în termeni amiabili.

— Amiabili? Jamie ridică din sprâncene, părând sincer uimit. Ce frumos! Mai ales după câte haine aţi sfâşiat.

Vicontele aproape că schiţă un zâmbet la auzul acestor vorbe.

— Cu toţii avem momentele noastre de patimă. Uneori ne vedem siliţi să cedăm, nu sunteţi de acord? aruncă o privire spre Olivia. Cum ar fi atunci când doi oameni călătoresc împreună ca soţ şi soţie, când de fapt lucrurile nu stau deloc aşa.

— Sunteţi chiar aşa sigur? întrebă Jamie.

Rânjetul lui Clary dispăru pe dată. Acum părea rece şi furios.

— O vreau.

— O, repetă Jamie pe acelaşi ton neobişnuit de calm pe care-l folosise tot timpul. Adică, la ce vă referiţi mai exact? De vreme ce suntem atât de deschişi şi de oneşti unii cu alţii…

— Ştii foarte bine ce vreau, se răsti bărbatul mai vârstnic.

Fără grabă, Jamie se uită ţintă la Olivia.

— Da, ştiu. Şi în privinţa aceasta vă puteţi pune pofta în cui o dată pentru totdeauna.

Clary trase aer în piept, iar Olivia se pregăti să asiste la o izbucnire teribilă de furie. Jamie părea netulburat, însă ea nu se putu împiedica să nu măsoare din ochi distanţa până la uşă şi locul în care se afla aşezat un sfeşnic greoi pe care l-ar fi putut folosi ca să se apere. Dar apoi Clary răsuflă şi îşi detensionă uşor umerii.

— Nu pe *ea,* spuse el dispreţuitor. Marfa de contrabandă a lui Henry. Ştiu că aţi adus-o de la Thanet. Aduceţi-o numaidecât aici.

— Dacă a fost a lui Henry, acum i se cuvine de drept văduvei lui.

— Nu face pe deşteptul cu mine, îl repezi Clary. E a mea.

Jamie se legănă uşor pe călcâie.

— Pe de altă parte, parcă îmi aduc aminte că am văzut o chitanţă scrisă chiar de mâna contelui de Stratford, în care se făcea referire la dreptul de proprietate asupra exact aceluiaşi lucru pe care se pare că îl căutaţi. Aşa că, dacă e să aibă altcineva decât doamna Townsend dreptul asupra… *ei,* cred că acela este noul Lord Stratford. Zâmbi. Care se întâmplă să fie cumnatul meu.

Un muşchi zvâcni pe chipul lui Clary.

— Foarte bine, spuse el cu voce joasă, plină de venin. Aşa vrei să stea lucrurile? Atunci e mare păcat că a supravieţuit.

— Da, şi ar vrea să vă vorbească despre incidentul acela de pe râu, spuse Jamie. Şi acelaşi lucru ar dori şi un

magistrat.

Clary oftă.

— Ar fi doar o pierdere de vreme. De ce m-ar acuza? De crimă? Este o infracţiune capitală. În calitate de nobil, aş fi judecat – dacă s-ar ajunge chiar la asta – de Camera Lorzilor. Hai să vedem puţin ce şanse am! Cine m-ar putea acuza? Noul şi tânărul conte care are prea puţine relaţii? Nu a văzut nimic cu ochii lui. Soţia lui, moştenitoarea unei familii recent îmbogăţite cu care s-a căsătorit în urma unui scandal?

Zâmbetul lui triumfător era de-a dreptul dezgustător.

— Cu toţii ştim că nu voi pune niciodată piciorul într-o închisoare. Chiar şi cei care ar putea avea ceva îndoieli s-ar uita la familia mea, la linia mea de descendenţă şi şi-ar spune că un astfel de gentleman, unul din rândurile lor, nu s-ar putea face niciodată vinovat de aşa ceva. Eşti şi mai neghiob decât pari dacă nu eşti în stare să-ţi dai seama de adevărul spuselor mele.

Olivia simţi că i se face rău. Doamne, Dumnezeule! Avea dreptate – fiecare cuvânt pe care îl rostise era cât se putea de adevărat, exact aşa cum îi avertizase Gray. Se temuse că avea să fie acuzată de minciună de către Clary, dar era chiar mai rău. El avea să spună că Penelope şi soţul ei minţeau, iar toţi lorzii aceia îngâmfaţi din parlament aveau să îl creadă. Jamie se întrebase dacă reuşiseră să-i întindă lui Clary capcana care trebuia, dar acum Olivia îşi dădea seama că nu conta; puteau să-i întindă ce capcană voiau, căci Clary tot ar fi reuşit să iasă netulburat din ea. Şi pe urmă avea să fie liber să o hărţuiască şi să o intimideze pentru tot restul vieţii ei.

Însă Jamie nu spuse altceva decât:

— Poate. Haideţi să vedem ce o să fie!

— Pe de altă parte, continuă Clary ca şi când Jamie nu spusese nimic, dacă îmi daţi ceea ce vreau, nu voi arunca niciun fel de umilinţă asupra familiei tale.

Îşi împreună mâinile la spate şi traversă camera cu paşi mari, apropiindu-se de Jamie. Amândoi bărbaţii păreau

calmi şi cât se poate de detaşaţi, dar Olivia se simţea tensionată ca un arc gata să sară. Mai aruncă o privire spre sfeşnicul pe care-l văzuse, cântărind din ochi de câtă forţă ar fi nevoie ca să-l ia şi să-l folosească pe post de bâtă cu care să-i crape capul lui Lord Clary.

— Şi cred că sunteţi om de afaceri, spuse vicontele, oprindu-se în faţa lui Jamie. Un bărbat care îşi dă seama ce înseamnă o afacere bună atunci când i se oferă una.

— Banii nu au nimic de-a face cu asta, spuse Jamie încet.

— A, nu?

Olivia prinse zâmbetul periculos al lui Clary când acesta se uită din nou înspre ea.

— Poate că până la urmă chiar eşti un prost.

Cu o mişcare bruscă, atacă, împingându-l pe Jamie înapoi, lovindu-l cu ambele mâini în piept. Jamie îşi reveni rapid – puse mâna pe tocul uşii înainte ca Lord Clary să trântească uşa peste mâna lui cu răutate, o dată, de două ori, până ce Jamie îşi trase mâna cu un urlet de durere. Iute ca o fiară, vicontele trânti uşa, învârti cheia în broască şi apoi se întoarse cu faţa la ea.

Olivia avea deja sfeşnicul în mână. Faptul că privise cum Jamie era rănit în felul acela o făcuse să-i treacă orice frică. Era gata să-l omoare pe omul acesta şi ridică ameninţător sfeşnicul greu.

— Dacă îndrăzneşti să mă atingi, îţi zdrobesc capul, ţipă ea.

Iar mâinile nu-i tremurară deloc.

Clary mai făcu un pas şi se opri. De afară, Olivia îl auzea vag pe Jamie strigând şi ţipetele îngrijorate ale doamnei Harding. Rămase concentrată asupra lui Clary.

— Nu o să te fac a mea aici şi acum, draga mea, spuse el. Dar *a mea* vei fi fără îndoială. O să vii tu la mine, o să te dezbraci în pielea goală şi o să te aşezi în genunchi în faţa mea. De prea mult timp umblu după tine, şi jur pe Dumnezeul meu că nu mă va putea împiedica nimeni.

— Mai repede m-aş arunca în Tamisa să mă înec.

El râse zeflemitor.

— Şi tu, şi eu ştim că asta nu este adevărat. Ştim că îţi doreşti să trăieşti fericită până la adânci bătrâneţi cu al tău cavaler, Sir Lancelot, de-acolo din spatele uşii. Se auzi o izbitură puternică în uşă. O să-mi dea pictura, ca să evite ca soră-sa să fie expusă ca o mică târfă manipulatoare ce este, spuse Clary, iar tu o să mi te dăruieşti ca să păstrezi ce a mai rămas din reputaţia aia a ta terfelită.

Olivia pufni dezgustată. Ceva se izbi din nou în uşă, care de data aceasta scoase un zgomot de lemn crăpat. Jamie avea să spargă uşa, dar nu pe cât de iute avea ea nevoie. Degetele ei se strânseră mai puternic în jurul sfeşnicului.

— Căci dacă n-o s-o faci… Clary se mai apropie un pas. O să te demasc, ca pe o păcătoasă depravată ce eşti de fapt. O mare neglijenţă din partea ta, draga mea, să laşi dovezile acelea peste tot, ca să le găsească oricine. Iar când Sir Lancelot va descoperi că micuţa văduvă liniştită duce de fapt o viaţă dublă cât se poate de scandaloasă… Ochii lui o măsurară din nou, zăbovind un moment mai lung asupra sânilor ei înainte de a coborî. În sfârşit. Să sperăm doar că ai învăţat suficient din aventurile tale dezmăţate încât să mă convingi să nu spun nimănui micul tău secret.

Olivia clipi, derutată. Să o demaşte ca pe o păcătoasă depravată ce era? Oare ce însemna asta? Fusese în camera ei la Ramsgate.

Era destul de sigură că Clary nu îi sfâşiase hainele fiindcă suspecta că ea şi Jamie erau amanţi, ceea ce ar fi provocat un scandal minor dacă s-ar fi aflat, dar în niciun caz nu era semn de dezmăţ sau depravare.

Însă acesta fu momentul în care ceva se izbi de uşă şi mai tare, şi de data aceasta lemnul cedă. Bucăţi de lemn zburară peste tot, şi, când Olivia se uită spre cadrul uşii, îl văzu pe Jamie cu un topor mare în mâini.

— Lord Clary, spuse el respirând greoi, dacă nu dispari din ochii mei în clipa următoare, nu va mai fi nevoie de niciun proces în parlament.

Clary îl măsură din ochi o secundă.

— Nu-ţi face griji, spuse el rece. Am terminat aici.

Aruncă o privire spre Olivia, apoi o apucă spre uşă. Jamie se dădu la o parte, dar numai puţin, şi ridică toporul când bărbatul trecu pe lângă el.

Niciunul din ei nu se mişcă până când auziră uşa de la intrare, dedesubt.

— Doamnă Harding, strigă Jamie ascuţit.

— Da, da, domnule, a plecat, se auzi vocea tremurândă a proprietăresei. O, Doamne, doamna Townsend a păţit ceva?

— Nu, răspunse el înainte să împingă uşa distrusă la loc. Aceasta ricoşă şi rămase atârnând pe jumătate deschisă. Nu mulţumită ţie, adăugă el printre dinţi. Bănuiesc că femeia aia cea cu mintea cât a unei găini l-a încurajat să stea prin preajmă aşteptându-te să te întorci. Iisuse!

Aruncă jos toporul cu o mişcare bruscă. Olivia tresări când acesta se izbi de podea şi alunecă pe scânduri până ce lama se înfipse în piciorul unei mese.

— Te-a atins?

Ea puse sfeşnicul la loc.

— Nu. Dar m-a ameninţat.

Ochii lui Jamie aveau o strălucire stranie, mortală.

— Cum?

Ea inspiră adânc.

— Nu prea ştiu. A spus că va dezvălui secretul scandalos pe care-l ascund ca o păcătoasă depravată ce sunt. Habar nu am ce înseamnă asta, dar a zis că mă va distruge dacă nu…

— Dacă nu îi dai pictura?

Ea îşi umezi buzele.

— Nu. Vrea…

Lui Jamie nu avea să-i pice prea bine.

— Vrea să îi cedez.

Pentru prima dată, privirea lui se concentră asupra ei.

— Poftim?

— Vrea să…

Făcu o mişcare sugestivă. Un colţ de hârtie care îi ieşea din valiză îi atrase atenţia, şi brusc îşi dădu seama la ce se referea Clary. Rămase literalmente cu gura căscată de uimire.

— Oh! Sau altfel va spune tuturor că… Am impresia că el crede că eu sunt Lady Constance!

Jamie era ca o stană de piatră, iar faţa îi părea cioplită, imobilă ca o mască. Olivia nu se putu abţine să nu izbucnească în râs. Era mai degrabă un acces de isterie decât unul de amuzament. Îşi acoperi gura cu palma şi se întoarse cu spatele.

— Ei pe dracu'!

Jamie traversă camera din câteva mişcări şi o răsuci pe loc. Îi cuprinse faţa în mâini.

— Îmi pare rău… nu m-am gândit niciodată că va fi aici, aşteptându-te… Doamne, Livie, ar fi putut să-ţi facă rău…

— Nu mi-a făcut.

Îi prinse încheieturile mâinilor în palme, simţind tensiunea care-l încerca. Era curios; în mod normal, ea ar fi fost cea incapabilă să respire, ţeapănă de frică din cauza ameninţărilor lui Clary. Dar Jamie sărise în ajutorul ei cu un topor. Spărsese uşa ca să ajungă la ea. Chiar şi acum era nervos, furios de-a dreptul, şi probabil s-ar fi dus după Clary cu toporul dacă ea i-ar fi cerut-o. Era atât de deosebit de Jamie cel pe care îl cunoştea ea, netulburat de nimic şi mereu gata cu un plan sau cu o idee pentru orice.

— Mulţumită ţie.

O clipă, o expresie de emoţie pură i se zugrăvi pe figură, luminându-i trăsăturile. O trase la el şi o sărută ca şi cum ar fi fost pentru ultima oară. Mâinile îi tremurau, şi strânsoarea lui era aproape brutală. Olivia se lipi de el, gândindu-se ce s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi venit cu ea astăzi.

— Aş fi putut să-l ucid când l-am văzut aici cu tine astăzi, spuse el scoţând un mârâit furios. Şi chiar aş fi

făcut-o.

— Ştiu. Îşi trecu degetele prin părul lui. Slavă Domnului că nu a fost nevoie să o faci.

— Da, aşa e.

El răsuflă uşurat şi-şi plecă uşor capul o clipă până ce i se sprijini de al ei. Aproape că simţea cum încerca din răsputeri să se adune, iar, când vorbi, vocea îi sună în mod evident uşurată.

— Deci plănuieşte să te dea în vileag ca fiind Lady Constance, nu? Nu-mi imaginez că va fi mai uşor pentru el să facă asta decât a fost pentru ultimul care a încercat să facă un lucru similar.

— A încercat deja cineva asta? întrebă ea nevenindu-i să creadă. Eu nu aflu niciodată bârfele cele mai suculente.

După cum spera, Jamie zâmbi. Tensiunea din corp i se risipi, dar nu şi intensitatea sau concentrarea din privire.

— Un amărât a crezut că a găsit el adevărata identitate a lui Constance. A acuzat o femeie în faţa unei mari mulţimi de oameni, la un bal.

— Şi oamenii l-au crezut? întrebă ea îngrijorată.

Jamie pufni, dar de data aceasta abia se abţinea să nu râdă.

— Nicio clipă! I se înscenase totul, desigur, dar omul s-a făcut de râs în faţa tuturor şi a trebuit să plece din oraş a doua zi.

— Şi ce s-a întâmplat cu doamna acuzată pe nedrept?

— O să-ţi placă povestea ei, răspunse el. A primit o cerere în căsătorie chiar în noaptea aceea – pe care a acceptat-o. Ceea ce a stârnit multă vâlvă.

Asta îi aduse un zâmbet visător pe faţă.

— Ceea ce mi se pare firesc – asta cu condiţia să fi fost acceptată de plăcere şi nu de ruşine, pentru a repara o reputaţie pătată.

— Din câte se ştie, nu ar fi avut cum să accepte din alt motiv decât pentru că mintea îi era înceţoşată de dragoste. Cu siguranţă ai auzit de acest gentleman; sora lui este prietenă bună cu Abigail şi cu Penelope. Doamna

Douglas Bennet.

Olivia rămase mută. Se gândea că el o tachina în legătură cu cererea în căsătorie. Dar chiar îl cunoştea pe domnul Bennet, care era unul dintre cei mai faimoşi – şi mai inabordabili – holtei din Londra. De câte ori le ascultase pe Abigail şi pe Penelope chicotind cu prietena lor Joan despre aparenta lipsă de interes a fratelui ei pentru femeile decente?

— Şi cine era doamna?

— Madeline Wilde. Pe ea nu ar fi deranjat-o prea tare un mic scandal. Pe de altă parte, Lord Clary… îşi puse mâinile în şolduri şi se uită în gol pe fereastră. Asta este marea lui ameninţare? Că tu eşti Lady Constance!?

Olivia se trase înapoi, prefăcându-se jignită.

— Adevărul este că nu-mi dau seama dacă mă bucură prea tare faptul că îţi vine greu să crezi aşa ceva. Constance este socotită o amantă foarte aventuroasă şi pricepută la pat. Lord Clary pare convins că toată lumea va crede că despre mine e vorba.

El zâmbi, aproape revenindu-şi la starea lui normală.

— Să nu te îndoieşti niciodată de cât de mult îmi place mie priceperea ta la pat. Ceea ce voiam să spun de fapt era că tu nu ai scrie niciodată astfel de poveşti de necrezut.

Faţa ei se înroşi uşor când se gândi la foile ascunse în valiză.

— Şi mie îmi plac unele dintre istorisirile acelea, murmură ea.

Adică cum de necrezut? Din câte se părea, nu-l deranja deloc interesul ei pentru astfel de lucruri când erau în pat împreună.

Dar Jamie începuse să se mişte de colo-colo, cu o expresie distantă şi în acelaşi timp concentrată.

— Poate că e o idee şi asta, murmură el.

— Poftim?

Olivia îşi puse mâna pe braţul lui. Era aproape îngrijorător faptul că acum ameninţarea lui Clary nu o prea neliniştea. Ultima oară ameninţările lui fuseseră chiar mai

blânde, şi ea fugise din Londra, îngrozită şi disperată. Acum simţea numai o siguranţă profundă că într-un fel sau altul ea şi Jamie aveau să iasă învingători din povestea aceasta. Chiar dacă fiecare cuvânt spus de Clary era adevărat – că niciun magistrat nu-l va trimite la un proces şi că niciun membru al parlamentului nu o va crede pe Penelope –, Olivia se simţea acum îndeajuns de puternică să îl sfideze pe viconte. N-avea decât să strige în gura mare că ea era Lady Constance. Din cine ştie ce motiv, avea senzaţia că nu ar face altceva decât să izbucnească în râs.

Un zâmbet înflori pe chipul lui Jamie.

— Vicontele mi-a dat o idee despre cum îi putem veni de hac.

— Cum? Ea îl apucă de braţ. Jamie, ce e?

La atingerea ei, el tresări.

— Ah – el vrea o pictură. Nu ştie exact ce pictură. Poate că tot ce trebuie să facem este să îi oferim o pictură.

— Mă îndoiesc că poate fi prostit cu orice pictură obişnuită. Trebuie să fie una veche sau, oricum, una faimoasă şi de valoare… Se întrerupse, amintindu-şi discuţia pe care o avusese la Stratford Court. Sau o *copie* a unei picturi faimoase şi de valoare.

Zâmbetul lui deveni mai amplu şi mai necruţător.

— Exact.

Capitolul 21

După ce Clary îi surprinsese în camerele Oliviei, Jamie îi chemă pe toţi servitorii de la Weston şi îi avertiză ca nu cumva să îngăduie ca Lord Clary sau oricine altcineva să încerce să se strecoare în casă. Din fericire, Olivia nu părea îngrozită de întâlnire – de fapt, când Penelope sosi a doua zi, ea vru să meargă împreună la cumpărături.

— La cumpărături? se încruntă Jamie.

Ştia că femeilor, mai ales mamei şi surorilor lui, le

plăcea să meargă la cumpărături. Dar acum? Nu crezuse că şi Olivia era atât de pasionată de achiziţionarea de bonete noi.

— Am nevoie de câteva lucruri, spuse Olivia.

— Suntem în siguranţă, să ştii, interveni Penelope. Benedict a înarmat valeţii care sunt cu noi, dacă îţi faci griji din pricina lui Clary.

Jamie rămase la fel de încruntat. Nu îi plăcea deloc, dar nu găsea niciun motiv suficient de bun să protesteze. Nu era ca şi cum el însuşi ar fi fost în stare să îl împiedice pe Clary să se apropie de Olivia şi să o ameninţe. Iar ea părea atât de dornică să meargă; şi ea, şi Penelope stăteau pe marginea canapelei, cu mâinile împreunate în gesturi identice de implorare. Probabil că avea să-i prindă bine să iasă şi să facă un lucru cât se poate de normal cu una dintre cele mai bune prietene ale ei, iar el ştia că Penelope avea dreptate: Benedict îl informase înainte de a pleca din Richmond că toţi servitorii lui primiseră ordine stricte să-l ţină pe Lord Clary departe de Penelope şi că orice servitor care se întâmpla să-l împuşte pe viconte ca să o apere pe contesă nu avea nici să fie dat afară, nici pedepsit, ba, dimpotrivă, era posibil chiar să primească o recompensă.

— Nu pot sta toată ziua încuiată aici şi să mă tem să ies din casă, spuse Olivia cu blândeţe, dovedindu-i încă o dată că îi putea citi gândurile. Refuz să-l las pe omul ăsta să-mi distrugă viaţa şi mă simt cât se poate de în siguranţă în prezenţa lui Penelope şi a servitorilor ei.

— Sigur că nu. El nu avea niciun drept să o ţină în Grosvenor Square. Şi nici nu i-ar fi folosit la nimic să încerce. Să cumperi ceva frumos.

— Splendid! se bucură Penelope zgomotos. O să avem grijă, îţi promit!

Olivia îi dărui un zâmbet strălucitor. Probabil era pregătită să mai vadă şi alte feţe în afară de a lui, se gândi el cu o strângere de inimă. Cele două femei ieşiră în foşnet de mantii şi sporovăială veselă, lăsând în urmă casa goală şi liniştită. Jamie rămase la fereastră şi urmări cu privirea

trăsura care se îndepărta spre Bond Street, cu valeţii stând în picioare în spate.

Şi, în timp ce Olivia se bucura de o zi de cumpărături cu sora lui, el trebuia să se apuce să lucreze la planul pe care nu-i venise să i-l împărtăşească Oliviei.

Se duse să îl vadă pe Daniel Crawford. Nu mai primise veşti de la el de câteva zile, ceea ce putea însemna totul sau nimic. Nu răspunse nimeni când ciocăni la uşa casei familiei Crawford, aşa că se duse spre taverna Blue Boar. Acolo îşi găsi prietenul, cu o halbă de bere în faţă.

— Ei bine! Daniel zâmbi larg spre el. În sfârşit, te-ai întors. Bine ai venit!

Jamie îşi trase un scaun lângă el.

— Sper că nu eşti aici de când am plecat.

— Nu chiar. Daniel îşi învârti paharul de bere înainte să ia o înghiţitură bună. Dar nu prea am ce face altceva.

Jamie simţi un junghi de vinovăţie. El şi Daniel fuseseră prieteni încă din facultate, dar deveniseră parteneri de afaceri abia în ultimul timp. Apoi Jamie se avântase nebuneşte în urmărirea Oliviei, complet pe neaşteptate, şi, în loc să-l certe şi să-l bată la cap pentru că-şi abandona astfel responsabilităţile, Daniel îi urase numai bine şi se oferise să-l ajute.

— Ştiu. Lucrez la…

— Slavă Domnului! Daniel se aplecă înainte, şi amorţeala lui aproape letargică păru să se evapore. Au trecut mai bine de două săptămâni, şi vânzătorii sunt tot timpul la uşa mea. M-a convins Bathsheba să onorăm toate comenzile pe care le primim, dar… Când crezi că le pot spune că vom avea ceva nou?

— Nu mă refer la asta, murmură Jamie. Sau, mă rog, nu în întregime. Tu ştiai că Lord Clary s-a înapoiat la Londra?

Daniel oftă, şi expresia de entuziasm de pe faţa lui pieri la fel de repede precum apăruse.

— Am auzit eu ceva. Dar deja tu îmi trimiseseşi vorbă că pleci spre Richmond, aşa că am ştiut că ne vom vedea

curând.

— Spune-mi tot ce ştii.

Prietenul lui îl măsură cu o privire lungă.

— Mai întâi trebuie să ştiu – de lucrat *ai lucrat*? Înţeleg că problema asta este mai importantă decât orice altceva, dar ar fi bine să…

Jamie îşi trecu mâinile prin păr.

— Da, spuse el pe un ton scăzut. Dar Clary a furat ce am făcut. A urmărit-o pe Olivia până la hanul unde stăteam, a intrat în cameră şi a răscolit peste tot. Aşa că nu am nimic să-ţi dau, dar am toate motivele din lume să îl văd distrus pe Clary.

Daniel scoase o înjurătură.

— Câte pagini? Mai scoase încă o înjurătură când Jamie îi răspunse. Nemernicul dracului!

— Exact, încuviinţă şi el. Dar asta mi-a dat o idee. Trebuie însă să ştiu cu ce se ocupă Clary.

Celălalt bărbat se aplecă din nou deasupra paharului cu bere.

— Încearcă să nu atragă deloc atenţia asupra lui. Am auzit că a fost în vizită la câţiva oameni – în majoritate prieteni de familie –, dar că nu stă acasă la el. Nimeni nu ştie cu siguranţă pe unde stă, dar sigur nu este acasă cu soţia lui, care continuă să susţină că e plecat în Ţara Galilor. Îndrăznesc să spun că ştie foarte bine că e în Londra, dar şi servitorii ei sunt la fel de scumpi la vorbă ca ea.

În vizită la prieteni de familie. Din câte se părea, Clary încerca din răsputeri să-şi încredinţeze aliaţii că nu era vinovat de nimic din ce ar fi putut spune Benedict despre el. Lui Jamie nu-i păsa de asta – nu se aşteptase niciodată să convingă familia lui Clary de cât de nemernic era –, dar însemna că trebuia să pună lucrurile în mişcare curând, înainte ca lumea să-şi fi format o părere. Până acum, Benedict convinsese un magistrat că vicontele trebuia chemat pentru a i se pune nişte întrebări, dar de-aici până la o *condamnare era cale foarte lungă.*

— Ceva bârfe despre el? Ceva despre finanţele de care dispune sau despre obiceiurile personale?

Daniel ridică din umeri.

— Nu e prea greu să afli zvonuri despre probleme financiare, aşa că dispun şi eu de câteva chestii, dar nimic care să-l distrugă. Obiceiuri personale… Bănuiesc că te referi la femei, nu? Nu am dat încă de o amantă. Preferă bordelurile, şi niciuna dintre fetele acelea nu este dispusă să vorbească despre el. Nici asta nu e chiar un plus pentru el, dar nici nu e motiv suficient de condamnare.

Jamie cugetă puţin la asta. Oare ce-l făcea pe Clary să o urmărească pe Olivia cu atâta înverşunare? Nu era vorba numai despre tablou. Clary voia pictura *şi* pe Olivia.

— Ce idee ţi-a venit?

Vocea lui Daniel îi întrerupse şirul gândurilor.

— Ai spus că ţi-a venit o idee mulţumită lui. Care e aia?

Nici el însuşi nu ştia prea bine, dar totul începuse să i se pară din ce în ce mai clar.

— O să te anunţ.

După ce se opri doar puţin din drum ca să ia provizii, Jamie se înapoie direct la Grosvenor Square. Se bucura că părinţii lui lipseau din oraş şi că asta îi permitea să folosească după bunul-plac casa. Cei doi Westoni în vârstă se duseseră la casa lor de la ţară, Hart House din Richmond, ca să fie aproape de fiicele lor. Penelope, la Stratford Court, era exact pe malul celălalt al râului, iar Abigail era chiar mai aproape, căci soţul ei deţinea proprietatea din vecinătate, Montrose Hill. Jamie ştia că mama lui iubea viaţa la oraş, dar mai tare de atât îşi iubea familia. Străbătu salonul spaţios, elegant, şi se întrebă dacă el însuşi ar fi fost în stare să renunţe la *casa* asta şi să-şi ia *una mai mică,* dacă *asta ar* fi însemnat să petreacă mai mult timp în Richmond. Taică-său nu şi-ar fi dorit asta; lui Thomas Weston îi plăceau casele mari, iar Jamie ştia că îşi propusese să găzduiască petreceri de amploare pentru înalta societate şi să aibă o mulţime de nepoţi care să

alerge în sus şi-n jos pe scările acelea.

Încet, îşi trecu mâna peste balustradă. Era lată şi netedă şi se arcuia graţios înspre etajul superior. Dacă ar fi avut casa aceasta când era el mic, cu siguranţă ar fi devenit maestru la alunecatul pe ea. Când va avea un băiat va trebui să-i arate el însuşi cum se face...

Deja de două ori se oprise cu greu înainte de a-i cere Oliviei să se mărite cu el. Ştia că ar accepta; mai grav decât atât, ştia că ea aştepta cu nerăbdare propunerea lui. Ce bine ar fi fost dacă ar fi ştiut mai devreme că ea ar gândi în felul acesta. Ar fi putut să o salveze de Clary, iar pe el l-ar fi putut scuti de toate încurcăturile ce-l făceau acum să se simtă cu mâinile legate şi îl împiedicau să cadă în genunchi în faţa ei. Ce bine ar fi fost dacă ar fi putut să se descotorosească de Clary repede şi pentru totdeauna, dovedind astfel că era capabil să-şi protejeze soţia.

Îşi strânse involuntar pumnul pe balustradă, în timp ce Jamie se învinovăţea în sinea lui. Oare ce fel de idiot notoriu era să stea acolo, aşa, plângându-şi de milă pentru toate astea în loc să facă ceva să îndrepte situaţia? Dădu drumul balustradei şi urcă treptele rămase două câte două. Avea treabă de făcut.

*

Olivia se întoarse la Grosvenor Square în seara aceea cu respiraţia întretăiată de bucurie şi mândrie.

— Sper că asta va fi de ajutor, spuse Penelope pentru a şasea oară în timp ce se îndreptau spre reşedinţa Weston. Trebuie să fie! A fost atât de incitant!

— Nu-i aşa? replică Olivia.

În continuare nu-i venea să creadă că totul mersese atât de bine. Aruncă o privire afară pe geam şi-l văzu pe unul dintre valeţii Stratford ţopăind în sus pe scări şi sunând clopoţelul.

— Mulţumesc pentru ajutor, Pen.

— Desigur! Cum aş fi putut să nu te ajut?

— Sper că Jamie nu se va supăra prea tare că l-am minţit.

Penelope îşi dădu ochii peste cap.

— Olivia, ai încredere în mine, o să te ierte imediat. Nu te-a iertat mereu?

„Nu”, gândi Olivia cu un fior de îndoială. Şi nici ea nu îl iertase de fiecare dată imediat. Dar era prea târziu pentru asta acum; fapta era deja făcută. Spera însă că succesul ei avea să atenueze orice dezaprobare din partea lui Jamie.

Majordomul deschise uşa casei, aşa că Olivia îi mai dădu lui Penelope o ultimă îmbrăţişare şi coborî.

— Succes! îi strigă prietena ei pe fereastră în timp ce vizitiul pornea.

Olivia îi făcu şi ea cu mâna, apoi se grăbi să intre în casă.

— Domnul Weston este acasă? întrebă ea în timp ce majordomul o ajuta să-şi scoată mantia şi boneta.

— Da, doamnă. A lucrat toată ziua în bibliotecă.

— Mulţumesc.

Strângându-şi la piept obiectul de preţ pe care-l obţinuse, o luă spre bibliotecă. Bătu uşor la uşă, apoi apăsă pe clanţă, prea nerăbdătoare să mai aştepte. Biblioteca Weston era o încăpere mare şi impresionantă, cu tavan înalt şi ferestre ample care dădeau înspre grădina din spatele casei. Lămpile decorate erau toate aprinse şi împrăştiau o lumină strălucitoare în întreaga încăpere. Draperiile lungi de catifea fuseseră deja trase şi în ambele şemineuri ardea focul, încălzind plăcut încăperea lungă. O masă lată lângă unul dintre cămine era acoperită cu hârtii şi cu vechea cutie cu instrumente de scris a lui Jamie, purtând în continuare semnele vizibile ale atacului lui Clary, dar nu se vedea nici urmă de Jamie.

Dezamăgită, ea intră în cameră. Probabil îşi petrecuse întreaga zi aici, ocupându-se de corespondenţă şi de alte chestiuni de afaceri cu care rămăsese în urmă, judecând după volumul impresionant de hârtii de pe masă. Unele dintre ele erau în mod clar ciorne, schiţe, cu anumite părţi

subliniate şi cu pete de cerneală pe margini. Olivia se apropie de foc, în continuare înfrigurată după lunga călătorie cu trăsura. Senzaţia pe care o răspândea focul lângă grilaj era absolut minunată, şi se întoarse să se încălzească şi la spate.

Câteva minute lungi se bucură de strălucirea caldă a focului şi de gândul la reacţia lui Jamie când avea să-i arate ce găsise. Olivia deschise ceaslovul cu coperte de piele în mâini şi citi cu mare plăcere scrisul mâzgălit. Registrul cu plăţile lui Henry, ţinut de domnul Brewster însuşi, scris de mâna lui, dezvăluia exact ce membri ai înaltei societăţi plătiseră ca să cumpere opere de artă furate din Franţa.

Olivia o avertizase pe Penelope că avea să fie riscant atunci când îi propusese planul, înainte să plece din Richmond. Dar, odată ce prietena ei auzise întreaga poveste, Penelope fusese de acord că era un risc pe care merita să şi-l asume. Benedict jurase să-l găsească pe Clary şi să-l ucidă, dacă un judecător nu putea fi deranjat pentru a-l pune la punct, iar Penelope nu era dispusă să-şi vadă soţul în pericol de a fi băgat la închisoare. Amândouă fuseseră de acord că nici Benedict, nici Jamie nu trebuiau să ştie despre această misiune până nu se termina.

Domnul Brewster fusese foarte surprins când o văzuse din nou la uşa lui. Judecând după expresia de pe chipul bărbatului, şi mai surprinzător fusese modul în care Olivia îşi pusese calmă în poală un pistol împrumutat de la unul din valeţi. Se minuna şi ea câte de bine reuşise pistolul acela să capteze atenţia bărbatului şi să-i schimbe atitudinea. În decurs de o oră, domnul Brewster îşi revizuise complet comportamentul şi trecuse de la a nega vehement că ar pricepe despre ce vorbea ea la a-i înmâna registrul. De data aceasta Olivia îl citi acolo, pe loc, ca să se asigure că includea informaţiile importante.

Jamie, desigur, avusese încă o dată dreptate. Avocaţii nu aruncau niciodată hârtiile de preţ.

Olivia era sigură că acum aveau destul pentru a-i veni de hac lui Clary. Spre deosebire de prescurtările

nenumărate pe care le folosise în celălalt registru, în acesta domnul Brewster notase cu meticulozitate fiecare penny pe care Henry îl primise sau îl cheltuise. O mie de lire pentru un tablou cu Fecioara şi pruncul. Şase sute douăzeci pentru o pictură cu Sfântul Sebastian, două mii două sute pentru o statuetă cu Venus, o sută cincisprezece pentru o figurină din bronz a lui Apollo. Marii artişti erau înşiruiţi laolaltă cu unii despre care nu auzise niciodată, şi unele dintre piese erau probabil atât de vechi, încât era posibil ca nimeni să nu mai ştie cine le făcuse. „Antichitate”, stătea scris în dreptul lor. Şi fiecare cheltuială era justificată, de la cei cinci şilingi pentru pânza cu care se înfăşurau tablourile până la sutele de lire plătite lui Lord Clary, peste tot trecute drept „comision”. Chiar la un calcul rapid, în mare, Olivia îşi putu da seama că Henry adunase o avere, iar Clary avusese şi el partea lui din aceasta.

Era sigură că Jamie avea să o ierte pentru că îl minţise în legătură cu cumpărăturile atunci când avea să vadă registrul. Olivia nu se putuse împiedica să nu observe cât de tare îl afectase toată povestea aceasta; vina ce se zugrăvise pe faţa lui când Clary o surprinsese o măcina încă. În noaptea în care dormise pe podea îi spusese că era mai puternică şi mai destoinică decât îşi imagina ea. Olivia îşi dorise să fie adevărat, aşa că se hotărâse să îi arate că avusese dreptate.

Fericită, ea închise registrul şi se aplecă în faţă să-l pună pe masă. Când îl lăsă să cadă, nişte hârtii făcute teanc aproape de margine se mişcară. Una, apoi încă una, foile se ridicară şi plutiră înspre cămin. Olivia le apucă instinctiv. Dar când se întoarse să le pună înapoi pe birou, ochii ei înregistrară automat cuvintele scrise.

Dragă cititorule.

Dacă nimic din ce ţi-am povestit până acum nu te-a şocat, regret să-ţi spun că povestirea pe care am de gând să ţi-o înfăţişez acum s-ar putea să te lase mut de uimire. De data asta îţi voi scrie despre întâlnirea mea cu doi

bărbaţi: unul, un gentleman dintre cei mai de soi, şi unul, un nemernic la fel de mare...

Oliviei nu-i venea să-i creadă. Cu ochii mari, citi foaia de două ori, apoi pe cealaltă. Era, fără discuţie, o parte din *Fifty Ways to Sin.* Scrisul era îngrijit, necunoscut. Oare de unde făcuse rost Jamie de astea? Şi cum?

Uşa se deschise în timp ce ea rămăsese ţintuită locului, nemişcată şi confuză.

— Livie! exclamă Jamie. Nu ştiam că te-ai întors.

Ea ridică ochii exact la timp ca să vadă cum privirea lui rămâne aţintită la foile din mâna ei şi expresia lui se schimbă instantaneu într-una greu de citit.

— Da.

Ea mişcă din cap într-o întrebare mută.

— Ce e asta?

— La ce te referi?

El împinse uşa închizând-o în spatele lui.

— Mă refer la…

Se înroşi. *Fifty Ways to Sin* era una dintre plăcerile ei vinovate, una despre care nu ştia exact cum să discute cu Jamie. Dar, din câte se vedea, nu numai că citea şi el acelaşi lucru, dar era şi în stare să facă rost de numere nepublicate încă. Ea nu o citise pe aceasta, şi era scrisă de mână.

— Ştiu ce *este.* Este parte dintr-un număr din *Fifty Ways to Sin.* Dar de unde o ai?

— Oh. E un număr pe care mi l-a dat cineva, începu el să spună, dar Olivia pufni.

— Ştiu că nu a fost niciodată publicat! Mi-aş aminti dacă aş fi citit povestea asta!

Expresia lui Jamie se transformă într-una de interes şi de uimire.

— Tu citeşti aşa ceva?

— Toată lumea citeşte! Sigur că o fac şi eu.

Se aprinse la faţă în timp ce vorbea şi, fără să se gândească, aruncă o privire la paginile pe care le avea în

mână. Ar fi trebuit să le citească până la capăt înainte de a spune ceva.

— Şi îţi… place? întrebă el precaut.

Acum simţea că îi ardea tot corpul.

— Da. O, *da.* Poveştile sunt atât de… libere. Atât de îndrăzneţe. Atât de… Se opri când îi văzu expresia. Să nu-mi spui că ai ceva împotrivă ca o femeie să aibă parte de plăcere.

El ridică ambele mâini.

— În niciun caz.

— De ce ai astea? Scutura foile din mână. De unde le ai? Sunt o schiţă a următorului număr, nu-i aşa?

El înghiţi în sec.

— Poate.

— Dar… Jamie!

Râse, nevenindu-i să creadă.

— Cu siguranţă tu ştii cine e Lady Constance!

El nu spuse nimic. Nici nu era nevoie.

— Cine? întrebă Olivia, aproape ţeapănă de uimire. Cine este? Îţi dai seama că toată Londra moare de curiozitate să afle treaba asta.

— Toată Londra? În niciun caz.

El făcu o faţă neîncrezătoare, dar îi evita privirea fascinată.

— Bine, atunci să spunem că o mare parte din Londra şi aproape fiecare femeie.

Sau, cel puţin, fiecare femeie pe care o cunoştea Olivia, printre care propriile surori ale lui Jamie. Penelope fusese cea care le vorbise ei şi lui Abigail prima oară despre faimoasele povestiri. Penelope o auzise din întâmplare pe maică-sa discutând despre ele cu nişte prietene, ceea ce fusese de-ajuns de incitant încât să-şi petreacă vreo două săptămâni în căutarea disperată a unui număr. De atunci amândouă surorile Weston deveniseră cititoare fervente, împreună cu prietena lor Joan Bennet. Olivia nu ştia, şi nici nu-şi dorea să ştie, cum le procurau. Auzise că Penelope fusese odată prinsă citind şi fusese aspru pedepsită de

mama ei, dar aflase şi faptul că Abigail se înroşise toată şi spusese că cititul lor nu avusese deloc un efect negativ asupra relaţiei ei de dragoste şi apoi asupra căsniciei sale – ba chiar dimpotrivă, dacă se gândea mai bine.

Mai privi o dată foile. Din câte citise, avea să fie o altă povestire şocantă în care Constance se bucura înotând într-un heleşteu izolat, numai pentru a fi descoperită – şi bineînţeles desfătată – de un gentleman din împrejurimi aflat în trecere. Olivia îşi putea doar imagina cât de mult aveau să se încingă lucrurile, căci acele pagini lipseau. Schiţele nu purtau niciun număr, dar ştia că probabil se apropiau de sfârşit. Din cele cincizeci de moduri de a păcătui pe care le promitea titlul, aproape patruzeci fuseseră publicate deja.

Iar acum se dovedea că, dintre toţi oamenii de pe lumea asta, Jamie era cel care ştia identitatea misterioasei Lady Constance. Cât de uimite aveau să fie Penelope şi Abigail! Şi Jamie – ce viclean era de putuse să păstreze secretul acesta atâta amar de vreme. Cu siguranţă ştia că subiectul suscitase un viu interes peste tot în Londra. Unii gentlemani chiar oferiseră recompense oricui îi putea descoperi numele adevărat.

— Cine este? întrebă ea din nou. Şi cum se face că o ştii?

Jamie nu se grăbi să răspundă.

— Îl cunosc pe cel care le publică, recunoscu el într-un târziu.

Ea ridică din sprâncene. Şi aceasta era o informaţie la fel de interesantă şi la fel de necunoscută.

— Cine e?

— Un coleg de-al meu de la universitate. A fost rănit în război şi s-a luptat foarte tare ca să-şi câştige existenţa când s-a întors acasă. Povestioarele astea i-au oferit un venit confortabil.

— Nu mă îndoiesc. Am auzit că s-au vândut cinci mii de exemplare din fiecare număr.

— Adevărul este că în jur de opt mii, murmură el.

Incredibil. Ea clătină din cap.

— Nu-i neg meritele pentru un asemenea succes. Fără îndoială e de lăudat riscul enorm pe care şi l-a asumat – de fapt, nu am mai citit nimic în care plăcerea feminină să fie atât de deschis urmărită şi de îndrăzneţ descrisă.

Jamie scoase un oftat înăbuşit şi se lăsă greoi pe un scaun, plecându-şi capul.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea uşor îngrijorată, făcând câţiva paşi spre el. Nu te simţi bine?

El clătină din cap.

— Dacă te temi că voi dezvălui adevărata identitate a lui Constance, să ştii că jur că nu o voi face.

El se ghemui şi mai tare.

— Nu e vorba despre asta. Am încredere în tine.

Ea era perplexă, dar în continuare extrem de curioasă.

— Atunci, cine e Constance?

Jamie îşi trecu mâinile peste cap. Când îşi înălţă privirea ca să se uite la ea, părul lui întunecat îi stătea ciufulit în toate părţile, aşa cum nu-l mai văzuse de când era doar un puşti. Dar expresia de pe faţa lui era aceea a unui bărbat care se pregăteşte să încaseze o lovitură, iar ochii îi exprimau îngrijorare.

— Eu sunt.

Partea a treia

Dar dragostea adevărată e ca un foc nestins.
Arzând de-a pururi în mintea ta
Nicicând pălind, nicicând murind, nicicând respins.
Mult mai puternic ca o stea.

Versuri atribuite lui Sir Walter Raleigh

Capitolul 22

Pentru o clipă, ea nu reacţionă, iar Jamie îşi îngădui să-şi imagineze că nu spusese nimic de fapt. Era secretul lui cel mai de seamă, taina pe care jurase că nu avea să o dezvăluie nicicând dacă i-ar fi trecut cuiva vreodată prin minte să-l bănuiască pe el. Acesta fusese târgul pe care-l încheiase cu Daniel: nimeni nu trebuia să afle vreodată.

Dar Olivia îl prinsese cu mâţa-n sac. Era îndeajuns de loială şi de încredere încât să nu-l contrazică dacă el ar nega, chiar dacă avea nenorocita aceea de dovadă, scrisă de propria lui mână. Cum putuse fi atât de prost încât să lase schiţa aceea undeva unde putea fi găsită de ea? La urma urmei, după toate promisiunile pe care le smulsese de la Daniel şi de la Bathsheba să nu pomenească despre asta absolut nimănui, el fusese cel care se dăduse de gol. Şi gata cu secretul! Lăsase povestea aceea pe jumătate scrisă acolo, unde o putea găsi ea.

Singura consolare era că era vorba despre Olivia. Dintre toţi oamenii din lumea asta, în ea avea cea mai mare încredere. Nici prin cap nu-i trecea că l-ar fi putut demasca în public, nici măcar pentru sumele mari de bani pe care câţiva idioţi le promiseseră celor care îi puteau ajuta să afle adevărata identitate a lui Constance. Dar asta nu însemna că nu avea să fie uimită peste poate sau chiar îngrozită să descopere că el era cel care scrisese acele povestiri erotice sub masca unei femei, şi, cu cât se holba mai mult la el strângând foile în mâini, cu atât teama lui se făcea mai mare.

— Tu, spuse ea slab. Tu? Jamie…

Fir-ar să fie! Dădu să îi ia hârtiile, dar ea se trase înapoi, ferindu-se.

— Uită ce ţi-am spus, Livie. Oricum s-a terminat.

— S-a terminat? Duse foile la spate când el încercă din nou, cu inima îndoită, să-şi ia înapoi schiţele. Nu o să se termine până ce nu ajunge la numărul cincizeci. Toată

lumea aşteaptă cincizeci!

— Ba nu, spuse el pe un ton scăzut. Am jurat că mă voi opri în ziua în care cineva mă descoperă. Deci s-a terminat.

În continuare mută de uimire, ea se apropie şi se aşează aproape de el. Pentru o clipă, îl studie, înclinându-şi capul uşor într-o parte, aşa cum făcea întotdeauna când se gândea.

— Chiar le-ai scris tu pe toate?

Resemnat, el încuviinţă.

— Cum...? Clătină din cap, nevenindu-i să creadă. Dar nici măcar nu este scrisul tău.

El oftă şi-şi ridică mâna stângă. Mâna dreaptă, cea pe care Clary i-o prinsese la uşă cu câteva zile în urmă, era în continuare umflată şi dureroasă. Îi era mai uşor să scrie cu dreapta, dar în mod ciudat scria mai frumos cu stânga.

Olivia ştia că el putea scrie cu ambele mâini. Acceptă deci explicaţia fără să spună nimic.

— De ce?

— A început ca o prinsoare, spuse el, dându-şi seama de cât de îngrozitor suna asta. M-am contrazis cu un prieten dacă femeile sunt capabile să aibă aceleaşi... dorinţe ca bărbaţii. El a insistat că nu, eu am spus că da.

Îndrăzni să arunce o privire spre ea, să vadă dacă vorbele lui aveau vreun efect. Nu-şi dădu seama. Ochii ei albaştri erau în continuare larg deschişi şi limpezi, şi o cută subţire de mirare i se formase între sprâncene.

— Pe urmă, am zis haide să punem rămăşag. Din dorinţa de a câştiga, şi puţin şi din cauza băuturii... îşi drese glasul, amintindu-şi sticla de vin de Porto bun care-l ajutase să-şi găsească inspiraţia pentru primul număr. Puţin mai mult din cauza băuturii, am scris una ca să dovedesc că am dreptate. I-am strecurat-o pe sub uşă, crezând că vom râde împreună apoi în legătură cu asta, că el îşi va recunoaşte greşeala şi că totul se va termina în felul acesta.

— În mod evident, s-a mers mult mai departe de-atât,

spuse ea.

El oftă.

— Nu m-am aşteptat ca persoana care avea s-o găsească să fie de fapt sora lui. A citit-o şi – ăăă – i-a plăcut foarte mult. A dus-o la frate-său şi l-a întrebat de unde o are şi dacă mai avea şi altele. El mi-a recunoscut scrisul, desigur, şi a dat buzna peste mine. I-am explicat că nu era nimic serios, dar deja împărtăşea şi el părerea surorii lui. Voiau să o publice, căci amândoi credeau că multe doamne şi chiar şi gentlemani urmau să o găsească… interesantă.

Obrajii ei se înroşiră uşor.

— Iar tu nu te-ai îndoit că aveau dreptate.

— Nu prea m-am gândit la asta! A fost o glumă, Livie. Îşi trecu mâna peste faţă. Dar adevărul era că Daniel – prietenul meu – avea nevoie de bani. Şi-a pierdut braţul în război şi, odată cu el, şi gradul de ofiţer de marină. Tatăl lui îi lăsase o tiparniţă pentru un ziar, deşi vânzările scăzuseră dramatic după război şi abia dacă le îngăduiau să-şi ducă traiul de azi pe mâine. El m-a convins să îl las să încerce să o publice.

Acesta fusese, îşi dădea seama Jamie, momentul lui de pierzanie. Daniel abia dacă se descurca din punct de vedere financiar, şi cu toate acestea se oferise să tipărească povestirea asumându-şi singur riscul. Ca să-şi împiedice prietenul să-şi arunce şi ultimul şiling, Jamie cumpărase hârtia pentru prima ediţie, aşteptându-se tot timpul a se dovedi o mare pierdere de bani care avea să-i scoată lui Daniel din cap această idee nebunească. De fapt, nebunul fusese el.

— S-a vândut bine, şi curând omul a apărut la uşa mea cerându-mi o altă povestire.

Ceea ce era din nou departe de ce se întâmplase de fapt. Daniel îi prezentase cu multe argumente solide modul în care aveau să fie buni parteneri, dar Bathsheba îl implorase de-a dreptul. Nu numai că văzuse aici o oportunitate, ci voia pur şi simplu să citească mai multe despre Constance.

— Am vrut să-l ajut să se pună pe picioare, aşa că am fost de acord să mai scriu câteva. Îşi ridică o mână, apoi o lăsă să cadă la loc. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că lucrurile o vor lua razna în felul acesta.

— O vor lua razna!

— Că povestea va deveni atât de populară, se corectă el. În ceea ce priveşte cererile. Nu am crezut niciodată că o vor citi atâţia oameni, ca să nu mai vorbim despre faptul că atâţia vor cere alte şi alte numere. Dar, odată pornit tăvălugul, mi-a fost imposibil să-l opresc. După luni întregi de luptă şi de depresie, prietenul meu avea din nou, în sfârşit, un scop în viaţă. Unul care îi aducea mâncare pe masă şi haine călduroase să treacă prin iarnă. Aşa că nu am putut spune nu.

Ea nu spuse nimic, ci doar se uită fix la el, uluită. El întinse mâna.

— Poţi să mi le dai înapoi?

Ca şi când ar fi ştiut ce voia să facă, Olivia se trase înapoi, ţinându-şi foile cu grijă, parcă protejându-le.

— De ce?

— Ca să le pot arde, răspunse el cu sinceritate. Sunt nişte porcării.

— Ba nu, nu sunt. Se uită în jos la hârtii. Sunt minunate!

Îşi simţea faţa arzând. Dumnezeule, roşea ca o fetiţă, în parte din cauza umilinţei de a fi fost descoperit şi în parte, nemărturisit, dintr-un fel de excitare datorată faptului că Oliviei îi plăcuse. Ea citise cuvintele scrise de el în tot timpul acesta. Spusese despre povestirile lui că emanau libertate şi îndrăzneală şi că i se păreau erotice şi antrenante. Dacă vreodată în viaţa lui ar fi simţit nevoia de vreun fel de încurajare sau de aprobare, atunci exact aceasta era.

— Cum ţi-au trecut prin cap lucrurile astea? întrebă ea, cu capul plecat în continuare. Cum ai decis ce se va întâmpla?

El îşi imaginase o femeie rămasă văduvă, eliberată de

orice sentiment de vinovăţie, teamă sau anxietate. Se gândise la o femeie care merita să aibă parte de plăcere, dar care se ţinea departe de dragoste. Apoi se gândise la toate modurile în care ar fi putut tenta o asemenea femeie spre senzaţii de extaz interzis şi ar fi putut-o ajuta să accepte fiinţa senzuală care sălăşluia de fapt înăuntrul ei. În imaginaţia lui, era amantul misterios al unei nopţi de plăcere nebună cu o femeie care nu i-ar fi oferit niciodată mai mult decât atât.

Se gândise la ea, la singura femeie pe care o iubise vreodată şi pe care nu mai avea nicicând să o ţină în braţele lui.

— Bathsheba, spuse el în loc de toate astea. Sora prietenului meu. Ea a sugerat să creionez gentlemanii pornind de la trăsăturile membrilor înaltei societăţi. Mi s-a părut amuzant să fac haz de oamenii care se luau adesea prea în serios, iar, când rămâneam fără idei, Bathsheba era cât se poate de fericită să participe la diferite evenimente ca să strângă vreo bârfă suculentă sau vreun zvon de doi bani, ca să le pot folosi într-o altă poveste. Şi am pus mult de la mine, nedorind să mă apropii prea tare de cineva cu o descriere prea fidelă.

— Bathsheba, repetă ea încet.

— Şi fratele ei, Daniel Crawford.

Olivia tresări.

— E numele pe care l-ai folosit în Kent!

James zâmbi.

— El mi-a îngăduit, îţi jur.

— Deci ştia unde te afli?

El auzi nota subtilă de îngrijorare din vocea ei.

— A fost singurul care a ştiut. Nici măcar Bathsheba nu era la curent. Aveam nevoie de cineva care să poată pune întrebări în Londra şi să facă o mulţime de treburi pe care le consideram necesare.

Ea înghiţi în sec.

— Şi ştie de ce te-ai dus?

— Da, spuse Jamie pe un ton egal. Reţeaua lui de

reporteri şi informatori a fost cea care m-a ajutat să dau de tine şi să descopăr ce pune la cale Clary.

Olivia se înfioră.

— Adică vrei să spui că ştie tot?

— Nu, ştie numai ce l-am rugat eu să afle, adică ceea ce era în bună măsură legat de Clary.

— Şi de Henry.

Avea în continuare capul plecat.

— Da.

Olivia tot mai strângea paginile mototolite în ambele mâini. Jamie închise ochii ca să nu le mai vadă. Îi trecuse prin cap, aşa, pentru o clipă doar, ideea că ar putea folosi *Fifty Ways to Sin* ca să-l înfunde pe Clary. Acum, că secretul ieşise la iveală, nu mai avea de ales, trebuia să pună capăt poveştii ăsteia. Mai târziu în seara aceasta avea să ardă tot şi să-i anunţe şi pe ceilalţi. Daniel avea să se supere, iar Bathsheba urma probabil să-l bată la cap cu chestia asta zile întregi, dar Jamie voia să se ţină de cuvânt. Nu putea spune că îi era chiar ruşine de ceea ce făcuse, dar era perfect conştient că avea să devină ţinta batjocurii dacă era vreodată dat în vileag ca fiind autorul. Şi nu voia să facă asta familiei lui, şi mai ales nu Oliviei – Olivia, cea cu care era în continuare atât de disperat să se însoare.

Pe de altă parte… Aceasta era şansa lui. Dacă punea punct poveştii despre Constance aici şi acum, asta îi dădea libertatea să o ceară în sfârşit de soţie pe Olivia şi de data aceasta să şi meargă până la capăt…

— De ce ai spus că s-a terminat?

Întrebarea Oliviei rostită încet îl făcu să tresară. Simţi fiori pe şira spinării.

— Aceasta a fost singura mea condiţie, murmură el. Dacă avea cineva vreodată să-mi descopere implicarea, renunţam să mai scriu chiar şi un cuvinţel.

— Deci este vina mea.

— Nu. Oftă. Ba da. Dar nu te învinovăţi. Nu-mi pare rău.

— Dar mie, da! Netezi foile. Nu vreau să se termine.

Care era planul pentru povestirea asta?

I se părea că totul suna şi mai aiurea dacă rostea vorbele cu voce tare. Să se folosească de o femeie uşoară fictivă ca să prindă un nemernic real? Jamie îşi îndoi degetele şi-şi examină încheieturile.

— Mă gândeam că ar fi posibil să o folosesc pe Constance pentru a mă ajuta să întorc opinia publică împotriva lui Clary.

Olivia tresări.

— Cum?

Acum chiar era roşu ca racul, ştia asta. Singura persoană care comentase vreodată ceva cu privire la povestirile lui, de faţă cu el, era Bathsheba, iar comentariile ei erau de cele mai multe ori critice.

— Gentlemanii cu care are aventuri Constance se bazează pe bărbaţi adevăraţi, desigur, sub diferite înfăţişări, dar uşor de recunoscut. Nu există niciun motiv pentru care nu aş putea să-l fac pe Clary unul dintre acei bărbaţi, dar să-l fac crud şi necuviincios cu ea.

Olivia înclină din cap aşteptând continuarea, fără să izbucnească în râs sau să se arate şocată.

— Eu aud o mulţime de bârfe. Nu va dura mult până ce oamenii vor începe să gândească lucruri urâte despre Clary. Nici acum nu sunt prea mulţi cei care îl admiră sau îl plac, şi dacă o atacă pe Constance…

Ridică din umeri.

Ea nu spuse nimic pentru mult timp. El o văzu cum citeşte pagina din mâna ei iar şi iar. Jamie ba voia cu disperare să afle la ce se gândea ea, ba se gândea că, de fapt, nu voia să ştie. Îi citise povestirile – şi îi plăcuseră dar asta se întâmpla atunci când credea că erau scrise de o femeie.

Nimic nu îl uimise mai tare decât faptul evident că nimeni nu bănuia că scriitorul era bărbat. Lui Jamie îi plăceau prea mult femeile ca să-şi lase personajul să pară slab sau insipid, şi sigur că o făcuse femeia cea mai lipsită de inhibiţii şi cea mai libertină din întreaga Anglie, aşa că

trebuia să fie o femeie hotărâtă, puternică, dintr-o bucată. Oare ce avea să creadă Olivia despre el acum? I se părea foarte ciudat să-şi fi expus aşa cele mai întunecate unghere ale imaginaţiei, şi Jamie simţi o mare teamă că ea avea să fie atât de îngrozită sau de şocată, încât nu avea să-l mai poată vedea niciodată în aceeaşi lumină.

— Cred că va merge, spuse ea pe un ton scăzut. E o idee foarte bună. Ar trebui să scrii mai departe.

El ridică iute capul.

— Ce?

— Toată lumea citeşte povestirile astea. Dacă Clary este nemernicul din ele, oamenii îl vor vedea exact aşa şi în realitate. Avem nevoie de orice am putea folosi împotriva lui, nu crezi?

— Ba da, dar... Se lăsă să cadă de pe scaun, în genunchi, lângă ea. Te simţi dezgustată fiindcă eu am făcut asta?

Ea zâmbi, uşor emoţionată.

— Nu. Ai scris despre o femeie căreia nu îi este teamă să îşi asigure ceea ce doreşte, căreia nu îi este ruşine de propriile ei dorinţe. Cum aş putea fi dezgustată? Deja ţi-am spus că îmi plac povestirile din... din diverse motive.

Jamie se gândi să-i spună că majoritatea povestirilor se bazau pe fantezii pe care le avusese în legătură cu ea, dar imediat reprimă această idee. Pentru moment.

— Eşti o femeie deosebită, Olivia Townsend.

— Şi eu am să-ţi fac o mărturisire, spuse ea. De vreme ce ne împărtăşim secretele. Oricum voiam să-ţi spun – am venit aici imediat ce m-am întors acasă. Să ştii că astăzi nu am fost la cumpărături cu Penelope.

O, Doamne! Jamie înţepeni.

— Ce ai făcut?

Ea se ridică şi se apropie de birou.

— M-am dus la Bethnal Green şi m-am întâlnit cu domnul Brewster. El era avocatul nostru la Londra şi el s-a ocupat de toţi banii lui Henry. Toate facturile pe care le-am avut vreodată îi erau trimise domnului Brewster. Mi-a spus

cu săptămâni în urmă că habar nu avea ce însemna registrul acela de la domnul Armând, dar am ştiut chiar şi atunci că mă minţea. Aşa că astăzi i-am spus că ştiu şi că vreau registrul pe care îl ţinea el pentru Henry.

Se răsuci pe călcâie şi îi întinse un fel de ceaslov legat în piele.

Ochii lui o cercetară neîncrezători. Dumnezeule mare. Fusese absolut sigur că Brewster avea să-l distrugă după ce Olivia îl pusese în gardă cu prima ei vizită legată de celălalt registru. Dar acum îl avea, deţinea dovada scrisă despre cercul de contrabandişti al lui Henry. Dovada care ar fi putut închide cătuşele la încheieturile lui Clary.

— Cum ai pus mâna pe ăsta? întrebă el prosteşte.

— Am fost cu Penelope la Bethnal Green şi l-am cerut. O roşeaţă de vinovăţie îi îmbujoră faţa, dar nu-şi coborî privirea. Valeţii erau înarmaţi, adăugă ea. Mincinoşii merită să fie puşi faţă în faţă cu adevărul şi siliţi să-şi recunoască minciunile. Timp de doi ani, domnul Brewster m-a minţit şi mi-a spus să nu-mi fac griji cu privire la moşia lui Henry, când el ştiuse tot timpul că existau probleme.

— Şi reiese că…? începu el, dar Olivia încuviinţa deja din cap.

— Sunt consemnate sute de lire plătite lui Lord Clary pentru obiecte de artă furate. Zâmbi, mai puţin emoţionată şi mai încrezătoare. Şi alte mii plătite lui Henry de diverşi oameni din înalta societate. Din câte se pare, domnul Brewster se pricepe foarte bine să ţină socoteala la toate chestiunile acestea.

Jamie se ridică şi o luă în braţe dintr-o mişcare. Ea deschise registrul şi îi arătă câteva pagini, indicându-i rândurile unde se menţionau plăţi făcute lui Lord Clary, chiar lângă sumele primite pentru tablouri cu Diana la vânătoare şi sculpturi de Nike. Jamie scoase un chiot şi o învârti prin aer. Olivia îşi puse braţele în jurul gâtului lui şi râse.

— Ce pereche pe cinste facem, spuse ea încă râzând când el o puse jos. Nişte hoţi, amândoi!

El zâmbi larg şi o sărută.

— Ne potrivim perfect.

Ea radia toată.

— Cum o să-l prindem pe ticălosul ăsta?

Jamie se uită la biroul lui, pe care erau împrăştiate o mulţime de notiţe şi de schiţe. Ştia ce voia să facă cu povestea aceasta, iar, dacă Olivia era de acord cu el, se simţea suficient de norocos să-şi asume riscul şi să câştige.

— Trebuie să-i spun lui Daniel. Şi cred că şi tu ar trebui să-l cunoşti.

Capitolul 23

Arăta ca oricare altă casă, îngustă şi uşor dărăpănată. Totman Street era la marginea părţii respectabile din Londra. Jamie bătu uşor de două ori cu ciocănelul în uşă şi se dădu un pas îndărăt, înapoindu-se lângă Olivia.

— Asta îi va oferi lui Daniel un avans considerabil, spuse el pe un ton sfătos.

— Planul tău? Ochii ei albaştri străluciră. Cred că e genial. Deşi mi-ar plăcea să pot face şi eu mai multe.

— De parcă n-ai trecut prin atâtea. Lasă-mă să transform eu năzbâtia asta care mi-a trecut prin minte în ceva care să merite cu-adevărat.

Zâmbi, şi zâmbetul îi fu răsplătit cu un zâmbet. I se încălzea inima când vedea cum Oliviei îi revine încrederea în sine. Fie şi doar pentru aceasta, şi meritase totul.

Desigur, încrederea aceasta adusese cu sine şi alte avantaje. Registrul pe care-l cercetase scoţându-l din mâinile domnului Brewster era un tezaur de informaţii. În dimineaţa aceea îi trimiseseră o scrisoare lui Benedict, îndemnându-l să vină în oraş cât putea de repede şi să-şi aducă avocaţii. Jamie înţelesese imediat că trebuiau să îl atace pe Clary pe două fronturi simultan: legal şi social. Registrul însemna că aveau o armă legală cât se putea de

viabilă, iar Benedict, contele de Stratford, avea mai multă prestanţă pentru a conduce lupta aceea. Jamie nu avea nicio îndoială că fratele lui urma să fie în Grosvenor Square nu mai târziu de dimineaţa următoare.

Cu toate astea, era ceva mai puţin sigur de reacţia lui Daniel. Până atunci scrisese treizeci şi opt de numere, ceea ce însemna că îi mai rămăseseră numai douăsprezece. Jamie însuşi fusese cel care insistase să se limiteze la cincizeci; el nu îşi imaginase că avea să dureze atâta, dar, cum gluma părea a se transforma într-o afacere profitabilă, îşi dădu seama că era posibil să continue aşa la infinit. Înainte de a se gândi la planul de a-l distruge pe Clary, se cam săturase de asta şi chiar îşi anunţase în repetate rânduri dorinţa de a se opri curând.

Însă acum poate venise momentul să se răzgândească. Dacă era nevoie de mai mult decât atât pentru a întoarce înalta societate împotriva lui Clary? Deja îşi încălca legământul de a se opri din scris imediat dacă cineva afla adevărul. Poate că, dacă Clary nu ar fi ameninţat-o pe Olivia, s-ar fi ţinut de cuvânt, dar acum asta nu mai conta. Daniel avea să fie conciliant, Jamie o ştia. Deja începuse să facă aluzii la faptul că nu vedea de ce era nevoie să se oprească la cincizeci; aceasta era doar o cifră, aşa, la întâmplare, spusese el într-o conversaţie banală înainte ca Jamie să plece din Londra. Dacă oamenilor le place, noi de ce să nu le oferim ce vor?

Uşa se deschise.

— În sfârşit te-ai întors! strigă Bathsheba. Probabil lucra, judecând după boneta pe care o avea prinsă cu ace peste păr şi după şorţul mare, pătat cu cerneală, pe care-l purta. Apoi dădu cu ochii de Olivia. Oh! Îmi cer scuze…

— Aceasta este doamna Olivia Townsend, spuse Jamie. Olivia, domnişoara Bathsheba Crawford. Putem intra?

— Desigur! Înroşindu-se la faţă, Bathsheba deschise uşa larg. Poftiţi, doamnă!

Jamie o conduse pe Olivia în jos pe scăriţa înghesuită

a servitorilor. Însă, în loc de o bucătărie sau de alte camere de depozitare, sala cu arcade adăpostea o tipografie. Pereţii erau plini de sârme, înşirate pe mai multe rânduri, şi foi atârnau de fiecare centimetru din ele. Olivia se trezi cu gura căscată de uimire şi îşi înălţă capul, încercând să absoarbă totul cu privirea. Adevărul era că şi Jamie se simţi uşor surprins. Povestirile se vindeau cu siguranţă mai bine ca oricând, judecând după numărul de foi atârnate la uscat. Mai demult puteau atârna o comandă întreagă pe jumătate dintre sârmele pe care le foloseau acum. Tiparniţa, o maşinărie uriaşă din lemn care ocupa centrul încăperii, scotea un zgomot sec, foarte puternic, în timp ce Daniel lucra la ea, dar totul încetă când bărbatul dădu cu ochii de Jamie.

— Salut!

Trase de mâner înapoi, apoi ocoli tiparniţa, ştergându-şi mâna pe şorţul pătat pe care îl purta. Cealaltă mânecă era suflecată şi prinsă exact sub cotul braţului stâng.

— Daniel, îl salută Jamie. Văd că tot cu asta te ocupi.

Omul izbucni în râs.

— Cineva trebuie să o facă. Am hotărât să tipărim exemplare din urmă, şi comenzile nu au întârziat să apară, din ce în ce mai multe. Bathsheba aproape că şi-a luxat braţul străduindu-se să ţină pasul.

Aruncă o privire rapidă către Olivia încercând să-şi ascundă curiozitatea.

— Olivia, acesta este prietenul meu Daniel Crawford. El este vinovatul care m-a tentat să mă apuc de rele. Iar aceasta, Dan, este doamna Olivia Townsend.

Olivia se înclină uşor.

— Mă bucur să vă cunosc, domnule!

— Şi eu mă bucur să fac cunoştinţă cu dumneavoastră, doamnă Townsend, spuse Daniel Crawford grav.

Făcu o plecăciune exact când intră Bathsheba.

Aceasta îşi luase boneta de pe cap şi îşi scosese şorţul, iar acum se apropia de ei cu o expresie încurcată.

— Bine ai venit înapoi, Jamie! Sper că totul ţi-a mers bine în călătorie.

— Până acum, da.

Jamie se duse să închidă uşa, deşi probabil nu mai era nimeni altcineva în casă. Daniel le dădea zi liberă celor doi servitori ai lui când era ceva de tipărit. Le spunea tuturor că îşi tipărea volume de poezii pentru colecţia lui privată, ca să explice cantităţile mari de hârtie şi cerneală de care avea nevoie. Jamie se întreba dacă mai era cineva care chiar credea asta.

— Am venit să-ţi vorbesc despre asta. Să stăm jos?

Daniel şi sora lui schimbară o privire în timp ce se aşezau pe câteva scaune vechi dintre cele aflate în partea din spate a încăperii. Colţurile gurii Bathshebei se lăsară în jos într-o expresie de amărăciune, iar Daniel păru a se îmbărbăta, ca şi cum s-ar fi aşteptat la orice.

— Mai ai nevoie de ajutor? întrebă el aproape resemnat. Mai ai nevoie de informaţii? Am dat de veste oricui am putut să aibă ochii deschişi la ce te interesează pe tine.

— Astăzi am venit să vorbesc despre Constance.

Şi Daniel, şi Bathsheba înţepeniră, iar pe chip le apăru o expresie şocată. Ca şi cum s-ar fi vorbit, ambii îşi îndreptară ochii spre Olivia.

— Ştie, le spuse Jamie.

Bathsheba trase aer în piept.

— Nu! Nu acum! În fiecare zi apar comenzi noi – eu şi Danny abia dacă facem faţă cu tipăritul ca să ţinem cât de cât pasul cu ele, chiar dacă muncim cât e ziua de lungă, toată săptămâna! Ar fi o prostie să ne oprim acum, nu trebuie să afle nimeni. Trebuie să înţelegeţi cât de importantă este treaba asta, i se adresă ea Oliviei. Trebuie să păstraţi totul în cea mai mare taină…

— Sigur că aşa o să fac, spuse Olivia surprinsă.

Jamie clătină din cap.

— Nu ne oprim. Eu mai am douăsprezece poveşti şi am nevoie de fiecare dintre ele. Constance ne va ajuta să-l

distrugem pe Lord Clary.

Cei doi soţi Crawford se holbară la el, Bathsheba în continuare cu gura deschisă, dând să protesteze.

— A… Ce? reuşi în cele din urmă să îngaime Daniel.

Jamie se uită la Olivia, iar ea încuviinţă ferm din cap. Familia Crawford ştia deja despre Clary.

— Ştiţi că am ţinut foarte mult să aflu ce face Clary şi pe unde umblă. Motivul este faptul că a tot hărţuit-o pe Olivia. Când ea nu a fost de acord să devină amanta lui, a atacat-o. Din câte se pare, soţul ei intrase în nişte treburi cu câţiva oameni şi săvârşise o serie de fărădelegi. Clary ştie asta – fiindcă făcea şi el parte dintre ei – şi a ameninţat-o deja. Când ea a plecat din oraş ca să scape de el, a încercat să o omoare pe soră-mea fiindcă Penelope a refuzat să îi spună unde o poate găsi pe Olivia. Omul ăsta merită să fie băgat la închisoare, dar are relaţii. Jamie zâmbi amar. Şi, cum el nu intenţionează să joace onorabil, nici eu nu o voi face.

— Şi cum o să ne ajute Constance să îl distrugem? întrebă Bathsheba încet.

— După părerea oamenilor, Constance spune adevărul sau ceva foarte aproape de adevăr. Fiecare gentleman care a înclinat din cap cu subînţeles când oamenii şopteau că el este bărbatul pe care l-a descris Constance i-a întărit credibilitatea mult mai bine decât aş fi putut face-o eu vreodată. Prin urmare, dacă un ticălos pe nume… Lord Brarely se apucă să o hărţuiască pe Constance şi să-i facă rău… Jamie ridică din umeri. Cred că s-ar putea chiar să încerce să o omoare.

Din nou, cei doi Crawford schimbară o privire.

— Există ceva în planul tău care să ne asigure că nu vom putea fi daţi în judecată? întrebă Daniel.

— În judecată?

Jamie ridică din sprâncene.

— Vrei să spui că Lord Clary ar recunoaşte public faptul că el este violatorul criminal din poveste?

— În primul rând, este un lord, spuse Bathsheba

apăsat. Lorzii sunt bogaţi, şi tu ai spus că acesta are şi relaţii. O să-i fie foarte uşor să ne pună să închidem tot aici, ca să nu mai spunem că s-ar putea să ne bage la închisoare pentru indecenţă.

— Oricum o să închidem tot aici după ce apar şi cele douăsprezece poveşti.

Gura i se strânse într-o linie subţire.

— Nu o să avem de ales dacă membrii parlamentului eliberează mandate ca să fim arestaţi!

— Dar totul e pură ficţiune, răspunse Jamie. Lord Clary cu siguranţă va da de înţeles că se simte cu musca pe căciulă dacă va admite că se recunoaşte în trăsăturile ticălosului dintr-o broşurică de doi bani.

— De doi bani!

Bathsheba se strâmbă la el indignată.

— Nu e chiar o broşurică, adăugă Daniel printre dinţi. Dar, ca să revenim… De unde ştii că va crede cineva? Gentlemanii care înclină din cap când îi întreabă cineva dacă o cunosc pe Constance sunt una, când Constance este… ăăă… un personaj care flatează. Evită să se uite la vreuna din femei. Dar acum vei înfăţişa un gentleman ca pe un monstru. Nimeni nu va fi atât de dornic să creadă aşa ceva.

— În rest, totul va fi exact la fel, îi asigură el. Constance va cunoaşte un bărbat şi va avea parte de plăcere. Doar că asta se va petrece când va scăpa din ghearele ticălosului.

Bathsheba continuă să-l privească aspru.

— Chiar trebuie să o faci? Orice roman publicat de Minerva Press poate descrie o astfel de poveste. Ale noastre sunt speciale – Constance nu are nevoie să fie salvată! Este perfect capabilă să-şi poarte de grijă, şi acum vrei să o transformi într-o făptură delicată şi slabă. Dimpotrivă, eu cred că asta le place cititorilor la ea, faptul că este puternică şi abilă şi că nu există niciun ticălos de care trebuie să fie salvată.

— Are dreptate, spuse Olivia.

El îi aruncă o privire surprinsă. Ochii ei albaştri se reflectară senini în ai lui.

— Nu o face pe Constance o fiinţă slabă.

— Ai încredere în mine! Îşi puse mâna peste mâna ei. Ţin prea tare la Constance ca să o las să sufere neajutorată vreun abuz sau cine ştie ce acte reprobabile. Dar până acum a avut o viaţă de basm; a făcut tot ce a vrut şi i-a ieşit tot ce şi-a propus, fără să sufere niciodată vreun fel de constrângere sau să fie nevoită să facă faţă atenţiei nedorite a vreunui bărbat. Amândoi ştim bine că aşa ceva este imposibil pentru o femeie obişnuită. Confruntându-se cu elemente ostile va demonstra cât de puternică este, nu cât de slabă. Cât de valoroasă se va dovedi pentru semenele ei în final când va triumfa asupra ticălosului?

Se opri puţin, mutându-şi privirea de la Bathsheba la Olivia. Bathsheba părea în continuare supărată, iar Olivia, îngrijorată.

— Să îndrăznesc să vă mai spun încă o dată că este pur şi simplu un personaj fictiv, nu o femeie în carne şi oase pe care să vreau eu să o supun unor acte de cruzime?

Olivia clipi de câteva ori, apoi zâmbi ruşinată. Bathsheba se făcu roşie la faţă şi-şi ridică mâinile în semn de renunţare.

— Foarte bine. Fă ce vrei!

— Şi asta va însemna că datorită nouă o femeie în carne şi oase nu va avea de suferit, continuă Jamie. Oare acesta nu este un motiv suficient pentru a proceda astfel?

— Ba da. Daniel îşi puse mâna pe braţul surorii lui. Ştii foarte bine că aşa este.

— Da, ştiu, recunoscu ea imediat, aruncând o privire vinovată către Olivia. Desigur.

Daniel expiră zgomotos şi începu să se plimbe de colo-colo.

— Ce anume intenţionezi să faci?

Erau alături de el. Jamie se simţi însufleţit de un sentiment de uşurare şi, entuziasmat, le descrise în câteva cuvinte ce voia să facă. Când termină, pe fruntea lui Daniel

se formase cuta aceea adâncă pe care o făcea când gândea profund, iar Bathsheba se holba la podea, bătând darabana cu degetele pe fustă.

— Cât de repede vrei să publici chestiile astea?

— Cât de repede le pot scrie.

Daniel şi sora lui schimbară o privire.

— Acum durează o săptămână întreagă să tipărim un număr.

— Va trebui să le scoatem repede, spuse Jamie pe nerăsuflate. Vreau să iasă două sau trei numere pe săptămână.

— Trei pe săptămână!

Bathsheba îşi aruncă mâinile în aer exasperată.

— Avem comenzi de aproape nouă mii de exemplare pentru următorul număr. De când ai plecat tu şi nu au mai fost povestiri noi, librarii au făcut din nou comenzi pentru cele mai vechi. Nu putem tipări douăzeci de mii de exemplare pe săptămână. Abia dacă putem tipări şase mii.

Jamie nu spuse nimic. Trecu cu privirea peste hârtiile agăţate de ceea ce reprezentau probabil kilometri întregi de frânghii şi de sârme. La început, puseseră la punct un sistem eficient. Fiecare număr nu putea fi mai mare de opt pagini, aşa că puteau tipări toate paginile pe o singură coală de hârtie. În prima zi tipăreau o faţă, a doua zi tipăreau pe verso. A treia zi tăiau şi legau paginile, apoi broşurile mergeau la librării şi la magazine. Dacă toţi trei lucrau împreună la asta, mai puteau scoate câteva mii de exemplare pe săptămână. Dar Bathsheba avea dreptate; în niciun caz nu puteau toţi trei, sau chiar toţi patru, să realizeze douăzeci de mii de exemplare sau mai mult de atât în fiecare săptămână.

Bathsheba îşi duse mâinile la tâmple.

— Poate că nu va dura prea mult şi opinia publică se va schimba în sensul dorit de noi. Dacă bărbatul ăsta este atât de nenorocit pe cât spui, cu siguranţă poţi să îţi atingi scopul în două sau trei numere.

— Ba nu, răspunse el încet. E nevoie de mai mult.

Oamenii se vor teme pentru viaţa lui Constance. Intenţionez să-l demasc pe Clary şi să arăt ce monstru este, că nu e un simplu bărbat nesăbuit şi impulsiv care poate fi dat cu uşurinţă la o parte. Povestea o să ţină toate cele douăsprezece numere rămase, şi va trebui să scoatem un număr mare din fiecare dintre ele. Vreau ca toată lumea din Londra să vorbească despre asta. Va trebui să ne facem rost de ajutor.

— Ajutor. Daniel sări brusc de pe scaun. De unde? De la cine? Tu erai ăla atât de înnebunit să ţinem totul secret încât ai jurat că o să renunţi dacă descoperă cineva adevărul! Aruncă o privire spre Olivia şi ridică o mână în semn de scuze. Nu că aş regreta vreun moment că te-ai răzgândit. Dar din cauza asta nu am angajat niciodată pe nimeni. Bathsheba a fost obligată să muncească aici în hruba asta în fiecare zi alături de mine, şi ne chinuim în continuare să facem faţă.

— Bine, aşa e, spuse Jamie pe un ton neutru, dar eu m-am oferit să încetez de multe ori până acum.

Daniel se înroşi.

— Da, şi eu te-am convins să nu o faci. Ştiu. Dar… pe cine o să găseşti să ne ajute? Bănuiesc că în continuare nu eşti dispus să laşi să răsufle ceva.

În niciun caz. Constance devenise cea mai bună cale a lor de salvare şi în acelaşi timp şi cea mai mare vulnerabilitate. Cel mai sigur era, pentru bunul lui renume şi pentru viitorul lui în societate, să înceteze imediat să mai scrie. Trebuia să se elibereze de Constance pentru a se putea însura cu Olivia cu conştiinţa curată. Scandalul care ar fi izbucnit dacă totul era făcut public era mult prea groaznic ca să ia în seamă o astfel de posibilitate.

Însă ar fi dat tot ce avea să îl distrugă pe Lord Clary. Constance începuse mai mult ca o glumă pentru el, apoi se transformase într-un mijloc de a-şi ajuta un prieten. Acum stătea în puterile ei să facă dreptate în cazul cuiva care altfel ar fi scăpat nevătămat şi să o salveze pe femeia pe care Jamie o iubea. Chiar şi cu riscul de a-şi distruge propria

imagine, era hotărât să meargă mai departe.

Ceea ce îi amintea de ceva.

— Este foarte posibil ca numele meu să iasă la iveală oricum, îi avertiză el. Ţi-am spus că Clary a furat nişte pagini din cartea mea în Ramsgate, îi spuse Oliviei. Erau notiţe pentru nişte povestiri viitoare.

Ea deschise gura uluită.

— De asta mi-a spus că mă va demasca pe mine ca Lady Constance!

Jamie îşi drese glasul, conştient de privirea întrebătoare a Bathshebei.

— Hmm. Da. Dar, dacă scriu povestiri în care apare Clary, ori va crede că tu eşti, ori mă va bănui pe mine.

— De ce? întrebă Bathsheba.

Cu toţii se uitară la ea. Dar ea ridică din umeri.

— Există deja cel puţin o jumătate de duzină de imitatori. Aş îndrăzni să spun că, şi dacă Clary le-ar arăta notiţele tale oamenilor, nu ar crede că au fost scrise de adevărata Constance. Nu uita, ţi-am citit primele schiţe, Jamie. Toate s-au îmbunătăţit simţitor după ce am făcut câteva schimbări…

— Da, înţeleg, spuse el uşor iritat. Schimbările ei fuseseră minore, şi ştiau amândoi acest lucru. Ei bine, mă voi preface cu siguranţă cât se poate de uimit dacă mă acuză cineva, iar Olivia poate nega totul cu multă sinceritate. Acum gata, consideraţi că ne-am pus de acord?

Daniel încuviinţă din cap, Bathsheba îşi ţuguie buzele, dar nu negă în niciun fel, iar Olivia rosti tare şi apăsat:

— Da.

— Avem nevoie de un partener, repetă el. Cineva care să înţeleagă nevoia de tăinuire, cineva care de-abia ar aştepta să intre într-o poveste misterioasă ca aceasta. Şi, desigur, cineva care să beneficieze de o răsplată pe măsura succesului.

— Aş putea angaja un băiat care să nu ştie să citească, spuse Daniel după o clipă. Ar putea să muncească la tiparniţă, fără să culeagă literele.

— Dar poveştile au o înfăţişare aparte, îl contrazise Bathsheba. Chiar şi un flăcău analfabet ar observa asta. În plus, un singur angajat de felul ăsta nu ne-ar ajuta prea tare.

— Nu, avem nevoie de cineva care să ştie cum se lucrează la o tiparniţă.

Jamie se încruntă, îngândurat.

— De cineva care lucrează la redacţia unui ziar, spuse Olivia.

Ceilalţi trei se uitară la ea. Ea încuviinţă din cap.

— Ziarele se tipăresc într-un ritm foarte rapid.

— Da, dar şi secretele se dezvăluie la fel de repede, replică Bathsheba.

— Ei bine, trebuie să fie cineva pe-acolo în stare să îşi ţină gura. *London Intelligencer* are reporteri anonimi. Doamna care scrie pagina de scandal pentru ei nu a fost niciodată identificată.

— De unde ştii că este o doamnă cea care scrie pagina aceea? întrebă Daniel surprins.

Olivia tresări surprinsă.

— Oh! Credeam că este evident. Trebuie să ia parte la toate petrecerile, să audă toate lucrurile despre care scrie, iar bărbaţii nu iau niciodată în seamă bârfele aşa cum o fac femeile…

Jamie înălţă capul. *London Intelligencer.* Cunoştea acest nume. Cunoştea acest ziar. Îl cunoştea şi pe cel care îl publica. Liam MacGregor era un scoţian tânăr şi ambiţios cu nervi de oţel. Iar cuvintele Oliviei îl făcură să-şi amintească un fapt curios pe care îl învăţase de-a lungul ultimului an. În fiecare săptămână, MacGregor avea o întâlnire la Wharton’s Bank. Jamie avea nişte treburi pe-acolo, şi de mai multe ori îl văzuse pe bărbat sosind şi fiind invitat într-un birou privat. Şi odată, ceva mai devreme anul acesta, întâlnirea lui MacGregor fusese cu doamna Madeline Wilde.

Doamna care fusese acuzată în mod public cu doar câteva luni în urmă că era Constance.

Aşteptând fără să facă nimic în timp ce un partener de-al lui de la bancă îi aducea actele de care avea nevoie, Jamie îi văzuse pe amândoi sosind şi intrând în acelaşi birou. Asta nu dovedise nimic, însă doamna Wilde fusese un fascinant subiect de bârfă chiar înainte de acea acuzaţie scandaloasă… căci se mişca în cele mai bune cercuri din înalta societate, dar păruse cât se putea de distantă şi de retrasă. Sau cel puţin aşa se întâmplase până ce acceptase cererea în căsătorie a lui Douglas Bennet în faţa celor o sută cincizeci de musafiri de la balul dat de Lady Cartwright cu ocazia solstiţiului de vară.

Jamie, cunoscând adevărul, găsise întreaga poveste teribil de amuzantă. Doamna Wilde nu părea deranjată de vâlva pe care o făcuse – de fapt, părea de fiecare dată în public extrem de fericită la braţul noului ei logodnic –, şi, după ce domnul Bennet dăduse de pământ cu vreo doi bărbaţi care o strigaseră Lady Constance, chiar şi acel zvon se stinsese.

Dar Liam MacGregor…

Era posibil să fie o simplă coincidenţă, dar, dacă exista cineva care să angajeze o femeie care să scrie, acela era MacGregor. Iar bărbatul care o acuzase pe doamna Wilde, William Spence, trebuie să fi avut vreun motiv ca să o bănuiască pe ea. Se ştia foarte bine, la urma urmei, că participa la toate evenimentele mondene, unde afla, fără îndoială, toate bârfele. Şi, oricum ar fi fost, MacGregor reuşise să păstreze absolut secretă identitatea autorului paginii sale de scandaluri.

— O să caut pe cineva care să ne ajute la tipărit, spuse el brusc. O să ne încadrăm în termenele propuse şi, înainte de ultimul număr, Lord Clary va fi dat în vileag în ochii întregii Londre.

Capitolul 24

Jamie se puse pe treabă, hotărât să se răzbune. Îşi mută toate trebuincioase scrisului în dormitor şi le spuse servitorilor că nu trebuia deranjat. Olivia se învăţă curând să nu îi iasă în cale. Stătea şi o oră întreagă cu privirea pierdută pe fereastră, cu fruntea uşor încruntată, gânditor, pe urmă lua pana şi umplea pagini după pagini întregi. Uneori se oprea la jumătate de drum şi înjura făcând hârtia ghemotoc şi aruncând-o în foc. Alteori tăia un cuvânt sau chiar un paragraf întreg şi scria fără pauză.

Noaptea venea în continuare la ea. Se gândea că probabil el aştepta până ce servitorii mergeau la culcare, dar în fiecare noapte negreşit, adesea foarte târziu, intra în dormitorul ei, se furişa sub pleduri şi o trăgea aproape de el. Mulţi dintre servitorii obişnuiţi plecaseră la Richmond cu cei doi soţi Weston mai vârstnici, ceea ce făcea lucrurile mult mai suportabile pentru conştiinţa Oliviei. Jamie părea la fel de dispus ca ea să se servească singur, aşa că erau lăsaţi în pace dacă nu cumva sunau după careva. Casa din Grosvenor Square se transformă într-o mică şi intimă lume, numai a lor, unde Oliviei i se părea că trăia ceva mult mai asemănător unei căsnicii decât orice trăise pe vremea când era căsătorită cu Henry. Ea şi Henry locuiseră în aceeaşi casă, dar niciodată nu împărţiseră aceeaşi viaţă. Chiar şi când Jamie petrecea ore bune lucrând în camera de alături, ea se simţea aproape de el.

În parte, ştia că motivul era faptul că munceau amândoi pentru aceeaşi cauză. În timp ce Jamie scria, Olivia făcea liste cu obiceiurile, preferinţele şi ticurile lui Clary, ca el să le folosească în povestiri. Amândoi voiau ca oricine îl cunoştea pe Clary, chiar dacă nu foarte bine, să îl recunoască imediat. Şi când o trecea un fior de teamă sau de dezgust gândindu-se la bărbatul care o terorizase în ultimul an, îşi imagina cum avea să fie umilit şi dispreţuit chiar de însăşi înalta societate în care căuta refugiu, iar cuvintele îi veneau şi mai uşor.

Într-o noapte, Jamie veni chiar când ea se pregătea să

se culce.

— Poftim, spuse el întinzându-i un teanc de hârtii.

Intrigată, Olivia aprinse lampa de pe măsuţa ei de toaletă. Până acum el nu o lăsase să citească nimic, chiar dacă îi mai povestise când şi când câte ceva din ceea ce plănuia să scrie.

El se aşeză pe fotoliul de lângă ea în timp ce Olivia citea. În câteva minute, se întinse cu o mână atârnându-i într-o parte şi cu cealaltă sub cap. Se holba la tavan, părând istovit. Olivia îi aruncă o privire peste foi.

— Te-a obosit atât de tare Constance? îl tachină ea uşor.

Unul din colţurile gurii lui zvâcni.

— Trebuie să am grijă să nu trec dincolo de limită: prea mult despre Clary, şi scrierile îşi vor pierde farmecul pentru cititori. Prea puţin, şi nu o să ne mai servească scopurilor noastre.

Ea râse şi citi mai departe. După câteva rânduri, reuşi să-şi scoată din minte faptul că Jamie era cel care scrisese fiecare cuvânt şi se lăsă absorbită de poveste. Nu îi dăduse numai o poveste, ci patru, o treime dintre cele rămase, şi ea le citi pe toate până la capăt.

În primul, Lord Brarely, un bărbat întunecat cu legături importante şi cu o căsnicie ce-i aducea multe avantaje, începu să îi acorde atenţie lui Constance. Ea îl refuză, aşa cum îi refuzase pe toţi ceilalţi bărbaţi căsătoriţi, şi în schimb îşi întoarse favorurile spre un gentleman distins cu renume de savant. Olivia se înfioră când citi despre modul delicat şi „ştiinţific” în care acesta testă pielea lui Constance bucăţică cu bucăţică în căutarea zonelor ce-i provocau o plăcere aparte.

A doua poveste o prezenta pe Constance oprindu-se să se răcorească într-un heleşteu izolat, în timpul unei călătorii, doar pentru a fi descoperită acolo de Lord Brarely. Îl acuză că o urmărise, iar el îi replică spunându-i că nimeni nu avea să o creadă că nu fusese ea cea care îl atrăsese acolo. Din fericire, se întâmplă să treacă pe acolo un tânăr

şi chipeş moşier, iar Constance descoperi plăceri nebănuite făcând dragoste în apă după ce Brarely fu pus pe fugă.

A treia poveste înfăţişa nişte scrisori de la Brarely, în care încerca să o convingă pe Constance să fie amanta lui. Constance, care de multă vreme jurase că nu avea să mai aparţină vreodată unui singur bărbat, le arse, dar spectrul a ceea ce o aştepta era deja clar format. A patra întâmplare avea loc la un bal, unde Brarely nu făcu nimic altceva decât să se holbeze la Constance întreaga seară. Chiar dacă Constance ajunse în braţele unui netrebnic afemeiat notoriu care se bucură peste poate să o poată vrăji şi duce într-un dormitor sigur şi izolat, Olivia simţi cum i se strânge stomacul la simpla descriere a ochilor întunecaţi, de uliu, ai lui Brarely cu care o urmărea pe Constance peste tot. Jamie reuşise de minune să creioneze acea atmosferă încordată, acea tensiune, precum şi nevoia de a o cataloga drept o teamă prostească de femeie.

— Ei bine? întrebă Jamie când ea lăsă foile jos, cu inima bătându-i gata să-i spargă pieptul.

— Sunt bune. Îşi drese glasul ca să nu mai sune uşor răguşit, aşa cum se întâmpla de obicei. Foarte bune.

— Excelent. Acum, vino aici!

Ea se mişcă şi se aşeză pe marginea fotoliului. Jamie se ridică în capul oaselor şi îi cuprinse talia cu braţul.

— Nu vreau să-mi dezamăgesc cititorii loiali, murmură el, trăgându-i în jos cămaşa de noapte şi lipindu-şi buzele de umărul ei gol.

Olivia zâmbi.

— Ca unul dintre ei, te pot asigura că nu ai făcut-o.

În ciuda prezenţei ameninţătoare a lui Lord Brarely, Constance îşi îngăduia în continuare să se desfete cu obişnuitele ei interludii erotice, din ce în ce mai rafinate, pentru a-şi lua gândul de la el.

— În calitate de cel mai de seamă cititor al meu, opinia ta este cea mai importantă. Prinse capătul panglicii ce îi lega cămaşa de noapte la gât. Care ţi-a plăcut cel mai mult?

Ea trase aer în piept când el desfăcu panglica. Nu încăpea îndoială că povestea de la heleşteu o atinsese profund, trezindu-i sute de amintiri.

— Fiecare dintre ele are ceva aparte... Se uită în jos la foile din mâini. De unde îţi vin ideile astea?

— Un gentleman nu ar trebui să divulge asta niciodată.

Dar ea îşi dorea foarte tare ca acest gentleman să îi divulge această taină. Voia să ştie de unde se inspira. Îi spusese că Bathsheba îi oferea sugestii din când în când, dar Jamie nu *vorbise cu* Bathsheba de zile întregi; fusese tot timpul ferecat în camera lui, scriind. Tot ce era în paginile acestea izvora din imaginaţia lui, iar Olivia era disperată să ştie mai multe despre asta. Oare îşi imagina întâlniri similare şi între el şi alte femei? Oare acest interludiu al lor era sortit pieirii odată ce el se sătura de ea? Olivia nu putea ignora faptul că Jamie fusese un bărbat sănătos şi viril şi pe vremea când ea era o femeie măritată. El nu se însurase cu altcineva, dar ea era dureros de conştientă de faptul că avusese mai multe aventuri. Din fericire, Penelope şi Abigail menţionaseră astfel de lucruri doar în treacăt – dintre care frumoasa vicontesă franţuzoaică fusese exemplul cel mai notabil în acest sens –, dar Olivia ar fi fost mult mai nedumerită dacă Jamie nu ar fi avut amante.

— Constance este inspirată de o femeie anume? întrebă ea.

El se opri brusc din a-i săruta umărul, şi mâna pe care acum şi-o cuibărise în jurul sânului ei rămase nemişcată.

— Nu.

Ea îşi umezi buzele.

— Nu e greu de observat – de fapt, o mulţime de oameni au remarcat că această Constance trece de la o iubire la alta ca un bărbat dintre cei mai uşuratici. Atunci... atunci este inspirată de tine?

El nu îi răspunse câteva clipe lungi. Olivia netezi foile pline cu scrisul lui, apoi le lăsă să cadă pe podea.

— Nu mi-am închipuit niciodată că ai trăit ca un călugăr, spuse ea, încercând să se justifice. Nu aş putea să te învinovăţesc pentru că ai avut o mulţime de amante. De fapt, chiar nu te învinovăţesc deloc. Eu… eu… doar că sunt curioasă. Tu ştii cum a fost viaţa mea cu Henry, dar eu ştiu numai ce mi-au povestit surorile tale. Cuvintele i se părură îngrozitoare chiar în clipa când le rosti, şi se crispă. Nu contează. Nu îmi datorezi nicio explicaţie.

— Au existat alte femei, spuse el pe un ton coborât. Da. În primii ani ai căsniciei tale. Destule, deşi nu aş putea spune că au fost chiar multe. Mă scotea din minţi când mi te imaginam cu Henry. Voiam să mi te şterg din minte şi să uit cum mă simţisem când te avusesem în braţele mele – voiam să te uit cu totul, deşi ştiam că aşa ceva era imposibil. Dar nu a funcţionat. Oftă. De fiecare dată când duceam o altă femeie în patul meu, îmi doream să fi fost tu în locul ei sau măcar să semene destul de mult cu tine încât să mă poată păcăli pentru o noapte. Nu a mers niciodată. În cele din urmă, am înţeles că e o cauză pierdută şi nu am mai încercat.

Ei i se tăie răsuflarea.

— Nu ai mai încercat?

El ridică dintr-un umăr, stânjenit, ferindu-şi privirea când ea se răsuci să îi vadă faţa.

— Nu am mai avut o femeie de aproape doi ani.

— Oh!

Ea se simţi deodată însufleţită, dar apoi strâmbă din nas.

— Numai doi! Asta înseamnă că rămân opt ani de alte femei!

Buzele lui se curbară într-un zâmbet.

— Ei bine, mi-a luat ceva să-mi dau seama de adevăr. Se opri puţin. Unele dintre aventuri au durat un timp, unele doar câteva nopţi. Ştiam că niciuna dintre acele femei nu avea să fie pentru mai mult timp sau să însemne prea mult. Nu le-am făcut bine femeilor cu care am fost atunci, Livie. Dar am învăţat ceva de la fiecare dintre ele.

Ea ştia că nu se referea la nimic erotic, deşi avea senzaţia că era ceva adevărat şi în privinţa asta.

— Nu mă îndoiesc.

— Dar în ceea ce priveşte sursa de inspiraţie pentru Constance… îşi modifică poziţia, apropiindu-se şi mai tare de ea. M-am gândit la tine.

Olivia se smuci.

— Eu niciodată nu am…!

El îi duse un deget la buze.

— Nu, nu în sensul acela. Ştiam că tu nu eşti aşa. Dar în alte sensuri… Degetul lui îi mângâie bărbia şi gâtul, oprindu-se în locul unde i se simţea pulsul. Mi-am imaginat o femeie capabilă să-şi exploreze cele mai adânci dorinţe, chiar şi pe cele pe care le considera întunecate sau necuviincioase. M-am întrebat ce ar fi în stare să facă dacă nu ar trebui să se teamă de izbucnirea unui scandal.

Inima ei îi bătea gata să-i spargă pieptul. Oare nu făcuse ea exact asta? Din momentul în care îi spusese hangiului că Jamie era soţul ei, Olivia cedase tot mai mult celor mai ascunse dorinţe ale ei. Voia totul de la el – fiecare zâmbet, fiecare secret, fiecare orgasm ce o făcea să se cutremure cu fiecare fibră. Voia ca el să ştie că ea era a lui, pe deplin a lui, pentru totdeauna.

— Şi cred că mi-ai dovedit că nu mă înşelam, şopti Jamie cu buzele lipite de gâtul ei, înfiorându-i uşor pielea din spatele urechii. Femeia din tine este mai senzuală decât îţi poţi închipui, Olivia, şi gândul de a o aduce la suprafaţă mă scoate din minţi.

Degetul lui desenă cercuri şi spirale pe pieptul ei, la fel de uşor ca o aripă de fluture, înainte să ajungă la marginea veşmântului ei.

— Spune-mi că eşti de acord…

— Da, rosti ea când el îi coborî mâneca pe braţ. Cu tine sunt…

— Şi îţi place ce face Constance.

Cealaltă mânecă îi căzu de pe umăr, lăsând-o goală până la mijloc.

— Da…

— Ce ţi-a plăcut cel mai mult? Una după alta, el îi eliberă mâinile din cămaşa de noapte. Biciuşca? Faptul că a fost legată la ochi? Tânjeşti să mă legi şi tu şi să faci dragoste cu mine?

Ea deschise gura, apoi o închise la loc. Faţa îi ardea.

— Ce sugerezi?

— Te-ai gândit să faci asta? întrebă el din nou. Sau să te laşi legată? Poate fi foarte excitant.

Ea rămase nemişcată, ca o statuie cu ochii mari, abia răsuflând.

— Legată… cu ce?

El îi ridică mâna şi îşi trecu buzele peste încheietura ei, unde pulsul se simţea cu putere.

— Pentru tine? Panglici de mătase. Albastre ca ochii tăi şi suficient de moi ca să nu-ţi rănească pielea, chiar dacă te ţin expusă şi complet fără apărare în faţa unui iubit care vrea să te facă a lui.

— Legată de ce? întrebă ea slab.

Dinţii lui îi muşcară uşor umărul, şi trupul ei se cutremură.

— De patul meu. Complet expusă şi vulnerabilă, fără să ascunzi nimic… fără să refuzi nimic.

Se chinui să înghită în sec, cu mare greutate.

— Dar eu nu ţi-am refuzat…

— Să te laşi pe deplin pe mâinile iubitului tău şi să îi dai voie să aibă putere deplină asupra ta este cea mai mare dovadă de încredere. Sau ale iubitei tale, adăugă el. Toate plăcerile funcţionează şi într-un sens, şi în celălalt. Ai prefera să mă legi tu pe mine?

Olivia înghiţi în sec încă o dată, chinuindu-se să respire. Una era să citească despre asta, şi cu totul altceva să o facă ea. Dar imaginea unui Jamie legat şi în totalitate la dispoziţia ei…

— Nu.

El mormăi satisfăcut.

— Deloc? Îşi desfăcu eşarfa. Nici măcar un pic?

Olivia îl urmări uluită, nevenindu-i să creadă cum scoase eşarfa şi o scutură ca şi cum ar fi vrut dinadins să îi arate cât de lungă era. Voia să o lege şi să-şi facă poftele cu ea. Sau voia ca ea să îl lege şi să-şi facă poftele cu el. Ar fi trebuit să fie şocată, şi totuşi sângele îi zvâcnea nebuneşte, şi trebui să îşi strângă genunchii ca să nu alunece de pe fotoliu. Nu ar fi trebuit ca asta să i se pară excitant, nici măcar incitant, dar, Dumnezeu să o ajute, chiar aşa i se părea.

Şi nu era în întregime doar vina lui Jamie. Olivia o luase pe panta asta în ziua în care începuse să citească *Fifty Ways to Sin.* Toată lumea vorbise despre ea şi despre felul în care erau relatate aventurile erotice ale unei doamne foarte libertine cu diverşi gentlemani din Londra. Era complet ridicol, şi totuşi… Ei bine, te puteai simţi foarte singură ca văduvă. Discret, simţindu-se cumva jenată de propriul ei interes nesănătos pentru ele, Olivia citise fiecare poveste. Iar acum culegea exact ce semănase, căci imagini şi idei incitante îi apărură brusc în minte în timp ce Jamie îi şoptea lucruri din cele mai provocatoare. Chiar şi mai rău, era vorba despre imaginile şi ideile lui… inspirate de ea.

— Fă-o, murmură el, lăsând să-i cadă eşarfa în poala ei. Leagă-mă!

Calm, cu mişcări precise, el îşi desfăcu manşeta şi îşi ridică mâneca înainte de a-i întinde braţul cu încheietura dezgolită şi cu pumnul strâns.

Ea se uită lung la el. Apoi, încet, ridică eşarfa de pe genunchi şi legă un laţ în jurul încheieturii lui. Când el trase brusc aer în piept, ea se opri puţin. Trăsăturile lui Jamie erau parcă cioplite în piatră, şi ochii îi scânteiau înfometaţi. Nu spuse nimic.

Ea mai făcu un laţ.

„Eşti al meu”, îşi jură ea în gând. „Al meu să te seduc, al meu să te iubesc, al meu pentru totdeauna. O să fac orice să te conving de asta”. Inima îi bătea nebuneşte; se simţea sălbatică şi puternică. Ea mai înfăşură materialul încă o dată în jurul încheieturii lui, dar, când el săltă

cealaltă mână şi o apropie de prima, invitând-o să îi prindă mâinile la un loc, ea o împinse la o parte.

— Aşa, şopti ea, împletindu-şi degetele cu degetele lui.

Jamie făcu ochii mari, dar nu protestă când ea înfăşură materialul în jurul mâinilor lor unite, legând-o pe a ei lângă a lui. Cu o singură mână, nu putu să facă nod, aşa că trase capătul liber în jos printre încheieturile lor.

— Şi acum?

Vocea lui sună adânc şi gutural.

Ea îşi puse mâna liberă pe pieptul lui şi îl împinse până ce el se prăbuşi pe pernele de pe fotoliul din spatele lui.

— Eşti al meu.

Ochii lui se închiseră când ea umblă la nasturii de la pantalonii lui.

— Mereu am fost, Livie…

Îi luă mai mult decât ar fi fost normal, căci se folosea doar de o mână, dar în cele din urmă reuşi să scape de poalele cămăşii lui dintre ei. Abdomenul lui se cutremură uşor când ea îşi coborî palma pe toată lungimea erecţiei lui, încercuind capul, cuprinzându-l într-o strânsoare fermă. Jamie înjură printre dinţi, dar rămase nemişcat şi încordat. Mâna legată de a ei tremură când ea îşi plecă uşor capul. Olivia aruncă o privire spre faţa lui şi îl văzu urmărind-o printre pleoapele întredeschise.

— Al meu, spuse ea din nou, simţindu-se la fel de sălbatică şi de dezmăţată precum Constance.

El icni când ea îşi trecu limba peste capul mădularului lui. Ea zâmbi şi îşi găsi o poziţie mai confortabilă. Încet, îşi închise buzele în jurul lui, minunându-se de reacţia pe care o simţi în trupul lui. Mai auzise de acest act înainte ca *Fifty Ways to Sin* să îl prezinte într-unul dintre poveşti, dar nu conştientizase nicicând cât de intim putea fi. Deşi ea era în genunchi, făcându-l pe el să se simtă bine, era evident că întreaga fiinţă a lui Jamie era concentrată asupra ei; muşchii îi tremurau rigizi şi răsuflarea îi ieşea şuierată

printre dinţi la fiecare mângâiere a limbii ei.

Cu o mişcare bruscă, el o smuci de mână, trăgând-o deasupra lui. Sărutul lui era năvalnic, iar Olivia se desfătă primindu-l. El se întrerupse şi se ridică, întorcând-o până ce ea ajunse pe genunchii lui, cu spatele lipit de pieptul lui. Mâinile lor legate îi traseră braţul în jurul ei. Cu două smucituri puternice, îi scoase cămaşa de noapte, lăsând-o goală în braţele lui.

— Nu, gâfâi ea.

— Vreau să îţi ofer plăcere…

Râsul lui sună tare şi răguşit.

— Dar asta faci, draga mea. Acum desfă-ţi picioarele şi hai să ne oferim plăcere unul altuia.

Călărind fotoliul, el îi trecu unul din picioare peste genunchiul lui, expunându-i păsărică în toată splendoarea ei. Olivia se simţi o dezmăţată numai gândindu-se la acel cuvânt; pleoapele îi fluturară deschizându-se pentru o clipă, şi constată că erau cu faţa spre oglindă. Roşi puternic în clipa când se văzu reflectată acolo, cu ochii lucindu-i, cu părul ciufulit, cu braţul puternic al lui Jamie înfăşurat în jurul mijlocului ei şi cu mâna lui pe genunchiul ei, îndemnând-o să îşi desfacă picioarele şi mai tare… şi expresia lui, aspră, necruţătoare, înnebunită de dorinţă, în timp ce urmărea totul în oglindă, peste umărul ei.

— Jamie, scânci ea, cu vocea topindu-i-se într-un suspin când degetele lui îi urcară pe coapsă.

— Livie, răsuflă el, cu dinţii muşcându-i delicat pielea sensibilă a claviculei. Fii o desfrânată cu mine!

Degetele lui mângâiară cârlionţii întunecaţi dintre picioarele ei înainte să se înfigă între cutele rozalii de dedesubt.

Olivia gemu şi se zbătu. Ştia exact cum s-o atingă… Dar voia ca şi el să simtă exact aceeaşi durere delicioasă, nemaipomenită. Îşi înfipse degetele de la picioare în covor şi îşi roti şoldurile. Şoptind un blestem, Jamie se mişcă, ţinând-o şi mai strâns, şi pătrunse brusc în ea. Respiraţia i se tăie şi rămase nemişcat, iar ea îşi dădu seama că nu se

putea mişca.

Aşa că-şi depărtă genunchii şi mai tare şi împinse. Degetele lui se opriră. Olivia îi privi faţa în oglindă în timp ce se apăsa şi mai tare în el. Simţi cum tremură. Mâna lui pe mâna ei, în continuare legată de a lui, se strânse şi mai tare, până ce încheieturile i se făcură albe. Olivia îşi duse mâna liberă în josul pântecelui, împletindu-şi degetele cu ale lui.

— Mereu sunt o desfrânată când sunt cu tine.

— Arată-mi!

El îi eliberă mâna şi o apucă de umăr. Privirea îi rămase aţintită asupra mâinii ei, dar păru a înceta să mai respire când o văzu cum se mângâie.

Olivia ştia foarte bine cum să-şi provoace plăcere. În ultimii ani ai căsniciei cu Henry, fusese singura cale prin care putea să ajungă la orgasm, iar patul ei fusese la fel de gol şi după ce murise Henry. Dar nu se atinsese niciodată atât de deschis, cu atâta îndrăzneală şi cu siguranţă nu în timp ce avea în ea mădularul unui bărbat, iar acesta o privea cu ochi fascinaţi şi arzători. „Fii o desfrânată cu mine”. Se concentră asupra feţei lui şi făcu mici rotocoale cu degetul până ce găsi ritmul ce ştia că avea să o ducă pe culmi.

Iar senzaţia o cuprinse mai repede decât oricând, luând-o complet prin surprindere. Când simţi cum se înalţă, abia dacă avu timp să scoată un icnet înainte ca podeaua să pară că i se prăbuşeşte sub picioare. Jamie o cuprinse cu braţul cel liber peste piept şi îşi arcui spatele, afundându-se şi mai adânc în ea înainte să-şi dea drumul la rându-i, eliberându-se.

Pentru o clipă ce i se păru cât o eternitate, niciunul din ei nu se mişcă. Olivia întredeschise ochii şi se minună de imaginea decadentă pe care o înfăţişau, ea cu picioarele desfăcute larg şi cu mâna în continuare între ele, Jamie cu ambele braţe petrecute în jurul ei şi cu fruntea coborâtă pe umărul ei. Un mic zâmbet satisfăcut îi apăru pe buze. Desfrâul nu fusese niciodată atât de grozav.

— Livie, spuse Jamie sacadat, cu răsuflarea fierbinte lipită de gâtul ei. Olivia, te iubesc. Te voi iubi până în ziua când voi muri.

Aceeaşi emoţie o copleşise şi pe ea, un val uriaş de dragoste care o asaltă, îndepărtând orice altceva. Îl sărută, având inima prea plină pentru a mai rosti ceva. Ştia că el o iubea, la fel de sigur cum ştia că şi ea îl iubea – şi avea să o facă de-a pururi.

Dar el nu îi mai spuse nimic altceva. Şi, mai târziu, în timp ce el dormea lângă ea în pat, cu un braţ mânjit de cerneală peste mijlocul ei, Olivia nu se putu abţine să nu se întrebe dacă omisiunea asta însemna ceva.

Capitolul 25

Iarna se năpusti în forţă asupra Londrei, cenuşie şi înfricoşătoare şi atât de friguroasă, încât Olivia scotea aburi respirând aproape în toate încăperile casei, mai puţin în cele mai călduroase dintre ele. Jamie scria întruna. Din când în când, îşi punea haina şi pălăria şi ieşea la plimbare, dar altfel îşi petrecea zilele închis în casă, aplecat peste biroul lui.

Deşi evenimentele mondene erau mai reduse în anotimpul acesta al anului, mai erau câteva petreceri şi baluri publice. Bathsheba se duse ca de obicei şi le scrise imediat despre ceea ce aflase. Prima poveste a lui Constance ce-l implica pe Lord Clary nu provocă prea mare vâlvă, dar, când ieşiră alte şi alte numere, Bathsheba auzi din ce în ce mai multe zvonuri rostite în şoaptă despre bărbatul oribil care o urmărea cu atâta înverşunare pe Constance.

„Funcţionează”, scria ea într-un mesaj, „deşi nu pe cât de rapid ne-am dori. În momentul acesta, oamenii nu sunt siguri dacă este o ameninţare reală sau un viitor iubit. Eu cred că va fi nevoie de mai multe numere…”

Jamie aruncă biletul pe birou.

— Mai multe! Femeia aia este hotărâtă să mă scoată din minţi.

Olivia zâmbi.

— Nu-i poţi purta pică. Poveştile se vând mai bine ca oricând.

Ceea ce era adevărat. Se părea că fiecare tiparniţă şi mică librărie din Londra şi din împrejurimi se băteau pur şi simplu pe acele foi. Ceea ce era şi mai important, Daniel era în stare să facă faţă acestei cereri. Îl convinsese pe domnul Hicks să vină de la Gravesend să-l ajute, şi cumva Jamie reuşise să intermedieze un parteneriat între Daniel şi Liam MacGregor, care publica ziarul *London Intelligencer.* Olivia fusese la fel de uimită ca oricine altcineva să afle asta, dar în acest moment deja nimic din ceea ce făcea Jamie nu o mai surprindea. MacGregor primea o treime din profit şi, în schimb, le permitea să dubleze sau chiar mai bine de atât producţia.

— Doar că s-ar putea să mă îmbolnăvească de-a dreptul.

Jamie îşi întinse braţele deasupra capului.

— Odihneşte-te, spuse ea, copleşită de remuşcări. Mi-ar plăcea să mă laşi să te ajut. Eu stau aici fără să fac nimic, iar tu o să orbeşti de la atâta scris.

El ridică o mână.

— Să nu mai aud niciun cuvânt. Contribuţia ta este vitală. Îşi strecură un braţ în jurul mijlocului ei şi o trase mai aproape. Am nevoie disperată de inspiraţie…

Olivia râse şi îl lăsă să o tragă pe genunchii lui ca să îi dea un sărut arzător.

După cum ştiau amândoi, avea să îi vină şi ei rândul. Orice capcană avea nevoie de o momeală. Clary voia tabloul, dar ar fi fost mai uşor să îl scoată din ascunzătoare dacă avea impresia că o putea prinde pe Olivia singură.

Nu era nevoie ca Jamie să îi spună asta. În plus, Olivia nu avea intenţia să îi permită să o ţină ascunsă pentru a o proteja. Clary agresase tot ce avea Olivia mai scump:

libertatea, fericirea, prietenii şi iubirea ei. Nu avea absolut nicio îndoială că el îl percepea pe Jamie ca pe un obstacol, ca pe bărbatul care o ţinea pe Olivia departe de el. Ceea ce îl transforma într-un pericol nu numai pentru Olivia însăşi, ci şi pentru Jamie. De dragul amândurora, Clary trebuia pus la punct – şi Olivia ştia că ea trebuia să fie cea care avea să o facă.

*

Îi luă ceva mai mult de trei săptămâni lui Jamie să scrie şi apoi lui Daniel să publice unsprezece numere din *Fifty Ways to Sin.* După cum plănuise Jamie, Lord Brarely deveni din ce în ce mai ameninţător. Constance deveni tot mai speriată de prezenţa lui sinistră şi insistentă. Bathsheba le relată că, din câte auzise, oamenii erau îngroziţi de intimidările lui Brarely şi începuseră să-şi facă griji pentru siguranţa lui Constance. Ea nu era la fel de vulnerabilă la asemenea discuţii cum ar fi fost Olivia, de exemplu, dar Olivia abia de mai pleca de la Grosvenor Square. Jamie avea bănuieli că Clary pusese casa sub urmărire. În orice caz, MacGregor era capabil să monitorizeze bârfele, cu ajutorul jurnalistului său încă necunoscut, şi veştile de la el erau din cele mai satisfăcătoare: existau deja mai multe pariuri deschise cu privire la identitatea lui Brarely, iar Clary era principalul favorit.

Dar înţeleseră că sosise vremea să instaleze capcana când Jamie se întoarse acasă din una dintre plimbările sale.

— Clary este furios, îi spuse în timp ce ea îi curăţa stratul superficial de zăpadă ce i se pusese pe mantia groasă. În sfârşit a spus cuiva că are impresia că tu eşti cea care încearcă să-i mânjească numele.

— Unde ai auzit asta?

Olivia ştiuse că aşa avea să se întâmple dacă planul lor funcţiona, şi totuşi i se opri inima de panică la auzul vorbelor lui.

— Într-o cafenea. M-am întâlnit cu un tovarăş de-al meu cu care am făcut afaceri la un moment dat, şi el mi-a zis că Clary răspândeşte tot felul de calomnii la adresa ta.

Jamie îi întinse haina şi pălăria valetului care aştepta şi care dispăru apoi în lungul holului.

— Îţi faci griji?

Da. Cu Clary, mereu avea să-şi facă griji. Dar Olivia se forţă să alunge acest gând şi încuviinţă din cap fermă. Aveau un plan, iar ea nu putea să bată în retragere şi să nu ducă la bun sfârşit partea ce îi revenea.

El îi zâmbi, în parte ca să o liniştească, în parte ca o promisiune de răzbunare.

— Bun. Cred că a sosit momentul.

Două seri mai târziu, Olivia îşi puse vechea ei mantie albastră şi ieşi în Grosvenor Square în amurg, când se întunecase îndeajuns încât lămpile de pe stâlpii de iluminat să fie aprinse, dar nu era chiar toiul nopţii. Valetul opri o cabrioletă şi îi dădu vizitiului adresa reşedinţei doamnei Harding, după care o ajută să urce. Valiza voluminoasă pe care o căra conţinea numai câteva lucruri, dar ea o trase mai aproape, ca să aibă pe ce să se sprijine. Jamie plecase cu câteva ore mai devreme ca să se ocupe de aranjamentele finale, iar Olivia înţelegea abia acum cât de mult se obişnuise să-l aibă în preajmă în permanenţă.

În Clarges Street plăti vizitiul şi alergă în sus pe trepte. Doamna Harding apăru în holul întunecos când ea intră.

— Oh! Doamnă Townsend.

— Da.

O luă în sus pe scări. Doamna Harding o urmări, cu o cută mare de îngrijorare pe frunte.

— Nu-mi place treaba asta. Să nu crezi că poţi veni şi pleca oricând vrei dumneata – nu am genul acesta de stabiliment –, şi domnii...! Nu este permisă prezenţa domnilor la etaj, doamnă Townsend!

Olivia se opri în capul scărilor.

— Doamnă Harding, spuse ea ferm, dar pe un ton

scăzut, o să eliberez apartamentul pe care îl am aici după seara aceasta. Bănuiesc că ştiţi de ce.

După ultima ei vizită aici, îşi formase părerea că doamna Harding, sau poate unul dintre servitori, îi raporta lui Lord Clary când venea şi pleca ea. Era o coincidenţă mult prea stranie că vicontele apăruse acolo exact când ea revenise în Clarges Street.

Doamna Harding se făcu stacojie.

— Sunt sigură că nu ştiu la ce vă referiţi, dar mă gândesc că poate ar trebui să chem un ajutor de şerif în legătură cu treaba asta. Nu aprob deloc modul în care vă comportaţi!

— Foarte bine, spuse Olivia, ştiind că proprietăreasa nu avea să dea curs ameninţării. Chemaţi-l.

Se întoarse şi descuie uşa.

Camerele arătau la fel, nederanjate şi parcă în aşteptare. Intră în dormitor ca să se asigure că totul era pregătit, apoi se întoarse în salon şi aprinse lămpile. Despachetă valiza, puse cutia pe masă şi tabloul pe podea lângă şemineul rece, ascuns vederii de fotoliul uzat. Sfântul Gheorghe părea a se uita drept la ea, cu o privire aprobatoare. „Apără-ne pe toţi”, se rugă ea în gând.

Bătaia din uşă o făcu să tresară. Spunându-şi că putea să fie doamna Harding, dar ştiind că probabil nu era ea, deschise uşa.

— În sfârşit, iată-te!

Clary împinse uşa, deşi ea încercă instinctiv să o trântească la loc.

Olivia se dădu înapoi, inima bătându-i gata să-i spargă pieptul. Plănuise să-l ademenească aici, dar acum, că era în încăpere, nu mai avea nicio şansă să se răzgândească.

— Te rog să pleci, Lord Clary.

— Nu încă. Noi doi mai avem o afacere de rezolvat.

— Ba nu, nu avem! exclamă ea, ridicând vocea.

El închise uşa în spatele lui, întorcând cheia în broască. Nedezlipindu-şi privirea de la ea, cu un zâmbet malefic pe buze când ea mai făcu un pas înapoi, îşi strecură

cheia în buzunar.

— Unde e proprietăreasa mea? întrebă Olivia. Nu primesc musafiri…

— Nu am cerut aprobarea hoaştei ăleia. Şi nici nu am nevoie de permisiunea ta! se răsti vicontele.

Când se apropie şi lumina lămpilor îl dezveli cu totul privirii, Olivia văzu că arăta rău şi la faţă, şi la trup. Avea cercuri negre sub ochi, părul lui brunet era neîngrijit şi nu neted ca de obicei, iar hainele arătau a nu mai fi fost de mult curăţate cum se cuvine.

Bun.

Nu erau semne evidente că vicontele se cam afunda, însă, pentru Olivia, care ştia cât de precis şi de pretenţios era în mod obişnuit Clary cu privire la orice, inclusiv la propria persoană, ele dezvăluiau un bărbat căruia începuseră să-i scape lucrurile de sub control. Şi exact asta intenţionaseră ea şi Jamie să îi facă, dar în acelaşi timp vicontele devenise chiar mai periculos decât era.

— A fost o vreme când te-am rugat, continuă Clary, recăpătându-şi vocea joasă şi sumbră, după momentul acela de furie. A fost o vreme când te-am implorat, draga mea. Dar tu te-ai încăpăţânat şi mi-ai făcut probleme. Eu nu sunt bărbatul care să accepte un refuz, şi totuşi tu m-ai refuzat… de trei ori. Traversă camera. Ceea ce nu se va mai întâmpla, Olivia.

Ea îşi umezi buzele.

— Nu vreau să am o aventură cu dumneata, domnule, spuse ea, asigurându-se că vocea îi suna puternică şi hotărâtă.

Zâmbetul lui Clary era înfricoşător, şi, chiar dacă era în partea opusă a camerei faţă de ea, îi făcea pulsul să i-o ia razna din cauza fricii.

— Nu am fost îndeajuns de clar? De data asta nu te rog. Făcu o pauză, iar Olivia reuşi cu greu să tragă în piept puţin aer. Spune-mi mai întâi unde e tabloul. Voi fi drăguţ dacă îmi spui. Căci, dacă va trebui să îl caut… nu o să-ţi placă deloc ce va urma.

— De ce? Vocea îi tremura. De ce mă vrei pe mine? Nu este normal…

O expresie de surprindere i se zugrăvi pe faţă.

— De ce? Nici eu nu ştiu prea bine, draga mea. Desigur, pentru motivul obişnuit. Mi-ai căzut cu tronc. Nu suficient încât să risc să-mi stric aranjamentele pe care le aveam cu Henry, dar, odată ce el s-a dus, nu am văzut niciun motiv pentru care să nu mă pot bucura de tine. Clătină din cap şi scoase un plescăit de dezamăgire. Dar tu erai atât de rece şi de politicoasă. Ceea ce a făcut totul atât de dificil! Ştiu că nu era din cauza durerii – nimeni nu l-a jelit pe Henry chiar atât de mult, şi cu atât mai puţin ar fi fost de aşteptat să o facă soţia pe care i-o cumpărase taică-său. Se opri când văzu reacţia şocată a Oliviei. O, da, ştia toată lumea. Tatăl lui l-a cam ţinut din scurt, şi singura modalitate de a-l face să-l mai slăbească puţin a fost să accepte influenţa blândă a unei soţii bune. Ce fericire pe Henry că tu nu ţi-ai pus în gând să-l faci să-şi bage minţile în cap! Ţi-a fost foarte recunoscător. Asta i-a uşurat mult activităţile ulterioare.

Clary se apropie de ea în timp ce Olivia rămase pe loc, înţepenită de umilinţă. Henry povestise tuturor că se însurase cu ea numai pentru a-l prosti pe taică-său. Nu se mira că el simţise astfel, dar faptul că le spusese tot eleganţilor lui prieteni… descoperirea aceasta o cam luă prin surprindere. Chiar şi convingerea că soţul ei fusese îndeajuns de gentleman să păstreze discreţia cu privire la adevărul despre căsnicia lor fusese greşită.

— Că tot veni vorba despre activităţile acelea, spune-mi unde este! Ochii negri ai lui Clary ardeau. Ştiu că e la tine.

Olivia clătină din cap.

— Spune-mi! Vocea îi răsună ascuţit. Până la Thanet şi înapoi… Henry păstra partea aceea a afacerii doar pentru sine – uneori mă gândeam că nu prea avea încredere în mine. Dar ştiu că vaporul a acostat la Ramsgate, iar tu ai plecat în grabă direct acolo. Ce îndrăzneală, Olivia! Oricât

aş aprecia dorinţa ta de a găsi ultima marfă expediată pentru mine, mi s-a părut că ţi-ai ales foarte prost complicele. Ca şi cum, dacă îţi aduceai un alt bărbat în pat, mă făceai pe mine mai puţin hotărât să te am.

Cu o mişcare bruscă, o împinse. Olivia ţipă scurt.

— Nu am toată noaptea la dispoziţie. Spune-mi unde este tabloul, şi aceasta va fi o experienţă plăcută pentru amândoi.

— Acolo. Olivia se dădu înapoi cu spatele la perete şi ridică un deget tremurând. Acolo este. Ia-l şi lasă-mă în pace!

La vorbele ei, Clary se răsuci pe călcâie, căutând cu privirea. Tabloul era pe podea, uşor ascuns de scaunul cu spătar curbat de lângă şemineu, dar îl văzu. Scoase un şuierat şi traversă camera din trei paşi mari, ca să-l ridice. Îl studie câteva minute, chiar întorcându-l ca să vadă ce era pe spate.

— Doamne!

Şoapta lui şuierată îi trăda entuziasmul.

— Doamne, chiar că îl avea…

— Acum e al tău, spuse Olivia din nou. Ia-l odată şi pleacă!

El ridică încet capul şi se întoarse ca să se uite la ea. Zâmbetul rece şi atât de cunoscut apăru.

— Nu încă. Te-ai ocupat în ultima vreme cu multe treburi pe care nu ar fi trebuit să le faci, şi acum a sosit momentul să plăteşti pentru ele.

Puse tabloul jos, rezemându-l cu grijă de perete. Balaurul păru a mârâi, ridicându-se să atace. Solzii îi străluciră în lumina lămpii.

— Nu.

— Nu?

Îşi îndoi degetele. Olivia ştia că el nu voia ca ea să îi cedeze. Voia să o forţeze.

— Mi-ai spus nu de mult prea multe ori.

Porni spre ea.

Olivia ridică pistolul. În timp ce Clary se dusese la

tablou, ea se apropiase neobservată de cutia de pe masă ascunsă de valiza ei, în care se aflau două pistoale încărcate şi pregătite. Erau nişte pistoale mai mici decât ale lui Jamie, dar nu mai puţin eficiente şi precise la distanţă mică. Jamie le cumpărase chiar pentru ea, iar ea îi urmase sfatul de a le păstra pe amândouă la îndemână.

— Opreşte-te, domnule!

El râse.

— Nu o să tragi în mine.

Mai făcu un pas, iar Olivia apăsă pe trăgaci.

Clary mugi şi-şi încleştă o mână pe piept. Cu o expresie de neîncredere, îşi dădu la o parte reverul hainei ca să lase să se vadă o pată lipicioasă de sânge lângă umăr, care deja îi păta vesta. Îşi întoarse privirea spre ea, cu o expresie criminală.

— Asta ţi-a pecetluit soarta.

Se năpusti asupra ei.

Olivia o luă la fugă ţinând strâns al doilea pistol cu ambele mâini. Clary o prinse de fustă, dar ea reuşi să se smucească şi să scape. Înnebunită, apăsă pe clanţă, dar el încuiase uşa. Se lipi cu spatele de uşă şi ţinti cu pistolul.

Clary îngheţă. Pentru prima oară ceva asemănător cu spaima îi scânteie în ochi.

— Nu!

Cu o mişcare sigură Olivia aţinti pistolul asupra tabloului.

— Ai nevoie de el, nu-i aşa? Am auzit că soţia ta te-a părăsit, şi că tatăl ei ţi-a tăiat fondurile. Banii lui reprezentau cea mai mare parte din veniturile tale, nu-i aşa? Acum, că Henry nu te mai plăteşte ca să-l ajuţi să vândă opere de artă provenite din contrabandă…

— Lasă pistolul jos, îi porunci Clary.

— Eşti ruinat în Londra, continuă ea, încercând să-şi stăpânească vocea şi să continue a vorbi coerent. Ai nevoie de pictura asta ca să poţi fugi din Londra şi să o vinzi peste hotare cuiva care habar nu are că e furată. Nu-i aşa?

— Olivia, lasă pistolul jos, spuse Clary cu o voce ca o

lamă de oţel. Ai putea trage fără să vrei, pentru numele lui Dumnezeu!

— Tabloul acela este salvarea ta, insistă ea, dar tu nu vrei să îl iei pur şi simplu şi să pleci! Mă vrei fără niciun alt motiv decât acela că ţi-am refuzat avansurile. M-ai urmărit şi m-ai atacat şi ai încercat s-o ucizi pe prietena mea Penelope…

— Târfa aia mică şi mincinoasă ar fi trebuit să fie mai amabilă, mârâi el. La fel cum ar fi trebuit să fii şi tu. Nu o să-ţi mai zic încă o dată, Olivia. Dă-mi pistolul!

Rosti ultimul cuvânt şi se aruncă asupra ei, dar atunci Olivia apăsă pe trăgaci.

Reculul îi făcu braţul să se izbească de uşă, şi aproape că scăpă pistolul. Clary se răsuci pe călcâie ca să se uite şocat. Glonţul perforase tabloul, lăsând o gaură fumegândă acolo unde fusese capul balaurului.

— Nu, se înecă el. Nu se poate… ai distrus o capodoperă nepreţuită!

Dându-şi seama că avea să se repeadă asupra ei dintr-un moment în altul, Olivia aruncă pistolul. Acesta lovi tabloul, şi lemnul subţire se făcu bucăţi. Clary scoase un urlet groaznic, dar Olivia se năpustise pe lângă el şi alergă, traversă camera într-un suflet şi intră pe uşa nezăvorâtă a dormitorului ei, chiar în braţele lui Jamie.

— O să regreţi…

Mugetul furios al lui Clary se întrerupse brusc în momentul când ajunse la uşă, la doi paşi în urma ei. Jamie o împinse pe Olivia în spatele lui. Benedict, Lord Stratford, se afla alături de el. În spatele lor, alţi trei bărbaţi tocmai se ridicau.

Simţind că nimic nu ar fi putut servi mai bine drept argument convingător decât o confesiune ieşită chiar de pe buzele lui Clary, Jamie convinsese un magistrat să vină alături de el în întunericul din dormitorul Oliviei, în timp ce ea aştepta sosirea vicontelui. Benedict se oferise să vină şi el chiar înainte ca Jamie să apuce să-l invite, iar Gray insistase să fie, la rându-i, de faţă. De fapt, Gray, se oferi să

îl aducă şi pe tatăl lui, ducele de Rowland, iar acest lucru fusese argumentul suprem în ochii magistratului. Toţi cinci se strecuraseră în încăpere cu ceva timp înainte, urcând pe furiş scările în timp ce Jamie îi distrăgea atenţia capricioasei doamne Harding, în salonaş.

Clary îi privi îngrozit când magistratul păşi în faţă.

— Domnule viconte Clary, trebuie să veniţi cu mine.

— Femeia aceea a tras în mine, spuse Clary. Îi aruncă Oliviei o privire plină de ură.

— Adevărat, încuviinţă magistratul, şi trebuie să o felicit pentru cât de bine ţinteşte. Aţi încercat să o luaţi cu forţa, şi nu pot să-i găsesc vreo vină unei biete văduve pentru că a încercat să se apere.

Din momentul acela, Clary refuză să mai scoată vreun cuvânt. Magistratul îl forţă să îi înmâneze cheia pe care o avea şi trimise după doamna Harding, ca să se ocupe de rana vicontelui. Ajutoarele de şerif care aşteptau în apropiere sosiră şi îl escortară pe Lord Clary până la o trăsură închisă, cu zăbrele la ferestre.

— Vă mulţumesc pentru răbdare, îi spuse Jamie magistratului.

— Mi-am făcut datoria, nimic altceva. Privirea bărbatului trecu dincolo de Jamie. Mai aveţi nevoie de ceva, Excelenţă?

— În seara aceasta, nu, spuse ducele de Rowland. Să sperăm că nu ne vom mai confrunta niciodată cu aşa ceva.

Magistratul se înclină.

— Sunt încredinţat că nu, domnule. Noapte bună.

Ieşi fără să-l conducă nimeni. Un rânjet sălbatic de satisfacţie apăru pe chipul lui Benedict.

— L-am prins! Nu are cum să iasă cu faţa curată din aşa ceva.

— Şi eu mă îndoiesc că ar putea, spuse ducele. Se aplecă să ridice o bucată din tabloul spart. Tu l-ai făcut, George?

George Churchill-Gray privi peste umărul tatălui lui.

— Eu.

Ducele îl studie un moment.

— Ai lucrat foarte bine.

— Mulţumesc. Gray se încruntă. Mai puţin aici – vezi, nu am avut timp să fac umbrele exact aşa cum trebuia, după cum se poate observa, nu se întrepătrund aşa cum ar fi trebuit…

Rowland chicoti.

— Lasă că le nimereşti data viitoare. Îşi înălţă capul şi îi aruncă fiului său o privire laudativă. În colecţia Ashby există un portret foarte bine făcut al lui Cupidon şi Psyche. Poate că ai putea…?

Expresia lui Gray dădea de înţeles că mai avuseseră discuţia aceasta şi altă dată.

— Nu-mi place să copiez tablouri, tată.

— Dar mamei tale îi place atât de mult, şi Ashby se încăpăţânează să nu vândă blestemata de pictură, se plânse ducele. Doar de data aceasta, te rog? Pentru mama ta?

Gray nu răspunse nimic, ci doar clătină din cap şi ieşi urmat de tatăl lui, care încerca în continuare să-l convingă. Benedict dădu să le calce pe urme, apoi se opri.

— Am permisiunea să îi povestesc totul lui Penelope, nu-i aşa? o întrebă pe Olivia. Înţeleg dacă aţi prefera să nu o fac, dar cu siguranţă va fi înnebunită de curiozitate. Mi-a fost extrem de greu să o conving să rămână acasă.

Olivia izbucni în râs – era încă un pic afectată, dar acum se simţea fericită.

— Puteţi să-i povestiţi. Şi, Lord Stratford… îşi puse mâna pe braţul lui. Vă mulţumesc.

Benedict aruncă o privire spre Jamie.

— Nu a fost ideea mea şi nici nu s-au făcut toate acestea prin eforturile mele. Şi numai curajul de care aţi dat dovadă dumneavoastră, doamnă, a fost cel care a condus la succesul acestei acţiuni.

— Vă mulţumesc totuşi, din tot sufletul, spuse ea uşor.

El zâmbi şi porni după Gray şi Rowland. Astfel, Olivia

rămase singură cu Jamie.

— Crezi că acesta este cu adevărat sfârşitul lui Clary? întrebă ea ezitând. A fost de-ajuns?

— Magistratul a auzit fiecare cuvânt. Având şi registrele lui Henry, şi tabloul adevărat al lui Tiţian, ar trebui să fie de-ajuns pentru a-l ţine pe viconte în închisoare mult timp de acum încolo.

Ea răsuflă adânc, încovoindu-şi spatele.

— Aşa sper şi eu.

Jamie o trase mai aproape.

— Aşa este, şopti el. Pentru noi.

— Nu-mi vine să cred că a mers, spuse ea cu vocea sugrumată şi cu gura lipită de pieptul lui.

I se păruse cel mai nebunesc plan de care auzise vreodată, dar Jamie reuşise să-l ducă la bun sfârşit. Un magistrat şi un duce îi auziseră mărturisirea lui Clary.

— Mulţumită ţie. Să nu subestimezi niciodată cât de tare îşi doreşte un ticălos ca victima lui să îşi dea seama de cât de iscusit a fost el.

— Iar eu l-am împuşcat. Râse, fără urmă de veselie. Asta nu mi-a plăcut…

El o strânse şi mai tare în îmbrăţişarea lui.

— Gândeşte-te că astfel a plătit într-un fel pentru ce i-a făcut lui Penelope.

Asta chiar o făcu să se simtă mai bine. În plus, chiar dacă Olivia ţintise direct spre pieptul lui Clary, aşa cum o învăţase Jamie, se simţea foarte uşurată că îl atinsese totuşi în umăr. În niciun caz nu ar fi vrut să se simtă vinovată pentru moartea lui Clary. Dar, dacă ar fi ţintit spre umăr, atunci ar fi ratat, şi numai Dumnezeu ştia ce s-ar fi întâmplat apoi.

— Mi-a fost mult mai uşor să trag în tablou. Ridică uşor capul ca să se uite la rămăşiţe. Deşi e păcat de munca lui Gray.

— Nu, cred că el se bucură.

Jamie zâmbi.

— Copia aceea a lui l-a păcălit pe Lord Clary. Şi asta

cred că reprezintă o răsplată suficientă.

— Cu siguranţă! A fost un fals perfect.

Adevăratul Tiţian se afla în continuare la Stratford Court. Benedict ceruse să fie dus la un loc cu celelalte picturi din galeria tatălui lui care fuseseră probabil furate şi îşi pusese avocaţii să descopere cine erau proprietarii de drept. Acum, că Clary fusese prins, avea şansa de a o face fără grabă şi de a-şi cruţa familia de orice scandal. Spusese în mai multe rânduri că era dispus să-l dea în vileag pe taică-său, dar Olivia bănuia că ar fi fost mult mai fericit să nu o facă totuşi, de dragul mamei lui.

— Ceea ce înseamnă că mai rămâne o singură chestiune urgentă, spuse Jamie, întrerupându-i gândurile. Olivia, draga mea, vrei să te măriţi cu mine?

Ea făcu ochii mari.

— După toate astea?

El zâmbi uşor.

— M-ai acceptat o dată. Sper că o poţi face din nou. Deveni serios. A trebuit să scap de cealaltă femeie. Dacă nu ar fi fost Constance, l-aş fi rugat pe vicarul din Ramsgate să-şi facă treaba în dimineaţa de după ziua în care ai spus că încă mă iubeşti, îmi fusese foarte teamă că nu voi mai auzi niciodată cuvintele acelea… Dar acum stau în faţa ta, un bărbat liber şi chiar şi mai îndrăgostit de tine decât eram acum zece ani. Îţi jur că voi sta mereu alături de tine când vei avea nevoie de mine; îţi promit că te voi proteja şi te voi apăra cu toată puterea mea. Te rog, iubita mea, spune-mi că încă mă vrei.

Olivia îl mângâie pe obraz. Zâmbetul ei deveni chiar mai larg.

— Nu m-ai înţeles, spuse ea blând. Am vrut să spun că, după toate prin care am trecut, tu ai impresia că mai trebuie să întrebi? Inima mea îţi aparţine de când aveam zece ani.

— Niciodată nu am considerat că mi se cuvine ceva aşa, pur şi simplu, de la sine, spuse el solemn şi îi sărută mâna. Spune da.

— Niciodată nu ţi-am spus nu ţie. Îşi petrecu braţele în jurul gâtului lui şi se uită spre el. Da. Pentru tot restul vieţii mele, da.

Capitolul 26

Crăciun
Richmond

Le luă ceva timp să facă focul pe gerul acela năprasnic, dar Penelope Lennox, Lady Stratford, era absolut hotărâtă că trebuia făcut, şi făcut de ele, fără ajutorul servitorilor. Sora ei Abigail mătură zăpada de pe un petic de pământ, apoi vărsă acolo găleata de surcele pe care le adusese de acasă şi le aranjă într-o grămăjoară.

— De ce nu am putut să le lăsăm să ardă în şemineu? întrebă Joan, Lady Burke.

Se aşezase, înfofolită în mantia ei garnisită cu blăniţă, pe un trunchi de copac căzut în apropiere. Se întorsese de puţină vreme din voiajul de nuntă petrecut în Italia, aşa că rareori o vedea cineva fără mantia ei, chiar şi în interiorul caselor, şi insista că Anglia devenise şi mai rece, şi mai posomorâtă în lunile cât lipsise.

— Penelope doreşte un fel de sacrificiu ritualic, spuse Abigail, făcându-şi de lucru cu surcelele.

— Nu am vrut să fim descoperite, răspunse tânăra despre care vorbeau.

— Dar suntem la doar câteva sute de metri de Hart House, o contrazise Joan. E foarte posibil ca un grădinar să vadă fumul şi să vină în goană încoace ca să ne dea de gol. Şi atunci va trebui să explici de ce facem focul în pădure când casa este plină de şemineuri.

— Contesele nu sunt niciodată nevoite să dea explicaţii.

Abigail se lăsă pe călcâie şi ridică din sprâncene.

— Chiar aşa? Atunci, contesele pot veni să-şi aprindă ele însele focul, eu nu am nicio problemă.

Penelope se trase un pas înapoi şi îşi acoperi protector pântecele cu o mână. Sarcina începuse să i se vadă şi nu avea nicio reţinere să se folosească de acest lucru ca pretext pentru a nu face nimic din ce nu-i plăcea.

— Benedict m-a pus să jur că nu voi face nimic periculos.

— Cum ar fi să te plimbi prin zăpadă în pădure? întrebă Abigail cu voce gravă. Unde ai putea să aluneci şi să cazi într-o văgăună abandonată…

— Sau unde te-ar putea vâna nişte animale sălbatice sau te-ar putea lovi copacii care ar cădea, continuă Joan şi mai sumbru. Ca să nu mai vorbim că ai putea să degeri de frig. Nu are cum să-ţi facă prea bine să fii aici, Pen.

Penelope se uită urât la amândouă.

— Niciuna nu aveţi pic de imaginaţie şi nici de dramatism – deloc. Încep să mă întreb dacă ar trebui să mai umblu cu voi.

— În cazul acesta, chiar că va trebui să-ţi faci singură focul, murmură Abigail, aprinzând cu grijă o bucată de hârtie de la torţă şi apropiind-o de surcelele pe care le aranjase.

Spre deosebire de prietenele ei, ea nu se măritase cu un bogătaş şi trebuise să înveţe să-şi facă singură focul.

Când primele firişoare de fum începură să se înalţe, tonul lui Penelope deveni mai vesel.

— Vedeţi? V-am spus eu că nu mă pricep deloc, dar iată că Abby l-a aprins de la prima încercare. Foarte bine!

Abigail se ridică şi îşi scutură fustele.

— Treaba ta va fi să îl stingi la sfârşit, de vreme ce tu ne-ai făcut să venim până aici.

Penelope îi aruncă o privire scandalizată.

— Şi pe bună dreptate!

— Eu tot spun că am fi putut să ne încuiem în salon şi să le dăm foc acolo fără nicio problemă, adăugă Joan. Şi am mai fi avut şi ceai fierbinte la îndemână.

— Ca să nu mai vorbim de sandvişuri şi biscuiţi, spuse Abigail vicleană în timp ce mai punea nişte lemne pe foc.

Acum flacăra se înteţise, aşa că se întinse să ia cele mai groase vreascuri şi să le aranjeze deasupra focului.

Penelope o fulgeră cu privirea. Sarcina îi dublase apetitul.

— Trădătoareo! Cu gesturi teatrale, scoase un teanc de hârtii din coşul pe care-l adusese în pădure. Atunci pur şi simplu o să-i dau drumul, de vreme ce niciuna din voi nu aveţi suficientă tărie să o faceţi şi nici nu vă daţi seama de importanţa acestui moment.

Ridică o primă hârtie şi o ţinu deasupra focului.

— Îmi cer iertare mamei mele pentru că i-am furat-o pe aceasta din camera ei de toaletă, spuse ea grav şi se aplecă să dea foc unui colţişor.

Lacome, flăcările o cuprinseră de îndată, mistuind cu uşurinţă hârtia ieftină şi învechită. Penelope o lăsă să cadă în foc, şi toate o urmăriră cum ardea şi cum cuvintele *Fifty Ways to Sin se* înnegriră în timp ce hârtia se strânse şi pieri.

— Mai departe, Abby, o îndemnă Penelope.

Abigail ridică următoarea hârtie.

— Nu pot să cred că a făcut asta.

Sora ei se cutremură.

— Nu vorbi despre el! Nu vreau să ştiu, nu vreau să mă gândesc la asta.

— Dar nici nu ai cum să uiţi.

Abigail se aplecă şi aprinse foaia, aruncând-o în flăcări fără gesturile dramatice ale lui Penelope.

— Trebuie să recunoşti că a fost impresionant cât de bine a putut tăinui totul.

Joan pufni, luă următoarea foaie de la Penelope şi o aruncă în foc.

— Şi cât de iscusit!

— Încetaţi cu discuţiile astea, vă rog! Penelope ţinu deasupra focului încă una. Îmi pare foarte rău că am minţit ca să fac rost de aceasta.

— La momentul respectiv nu ai făcut-o, îi aminti Joan.

— Asta a fost înainte să aflu că *fratele meu* a fost cel care a scris aşa ceva.

Strâmbându-se, Penelope aruncă hârtia în flăcări. O bucată de lemn pocni, trimiţând în sus o ploaie de scântei.

— Am descoperit că, dacă îmi dau silinţa, o să reuşesc să uit asta.

Chiar şi aşa, Abigail mai aruncă încă o hârtie în foc înainte ca Penelope să apuce să o îndemne în vreun fel.

— Adevărul este că e mare păcat, spuse Joan gânditoare. Erau foarte populare. Mi se pare că e o pierdere să sfârşească astfel…

— Dar Constance şi-a găsit fericirea, spuse Abigail. Odată ce m-am asigurat de asta, am avut senzaţia că o pot lăsa să plece fără niciun regret.

— Nu a existat niciodată cu adevărat, spuse Penelope scrâşnind din dinţi. Mai puse încă două exemplare pe foc. Era doar un produs al imaginaţiei lui Jamie!

— Şi când te gândeşti că tu ai spus mereu că îi lipseşte cu desăvârşire. Abigail zâmbi. Ce bine ar fi să îi poţi cere iertare pentru asta.

— Ba nu, cu siguranţă nu am de ce să îmi cer iertare! Mai bine şi-ar cere el iertare faţă de noi pentru că a fost aşa un… aşa un trişor!

— Stai puţin! Joan îşi îndreptă spatele. Mi s-a părut că mi-ai zis că Olivia ţi-a spus numai după ce a insistat să păstrezi secretul.

Abigail păru că nu reacţionează, apoi, după o clipă, se făcu roşie.

— Penelope, gemu ea.

— I-ai spus lui Jamie că ştim?

Faţa surorii lui era acum roşie ca focul.

— Nu. Nu chiar. Eu… eu i-am spus că ştim ce a pus la cale şi că nu sunt deloc de acord! Îşi plecă privirea şi mai aruncă în foc nişte numere din *Fifty Ways to Sin.* Sunt convinsă că a mai făcut el şi altele de care ar trebui să-i fie ruşine.

— Of, Doamne! Joan îşi acoperi faţa. Nu o să mă pot

uita în ochii lui în seara asta.

Penelope pufni.

— Nici nu trebuie. Mama a invitat pe toată lumea la cină. Va fi uşor să îl eviţi – asta dacă vine, desigur.

*

După scandalul legat de Lord Clary, domnul şi doamna Weston consideraseră că era mai bine să rămână în Richmond timp de câteva luni. Lui Benedict îi luase tare mult timp să facă ordine în galeria de tablouri a tatălui lui, aşa că nu avusese cum să fie altfel decât încântat să accepte când fusese invitat să evadeze la reşedinţa Hart House. Joan şi soţul ei fuseseră invitaţi la întoarcerea din Italia, căci, după timpul petrecut în străinătate, Joan avea multe noutăţi de aflat, printre care unele dintre cele mai importante erau noutăţile şocante despre *Fifty Ways to Sin.*

Toată lumea înţelesese că venise sfârşitul, desigur. Aşteptarea aceea plină de suspans în legătură cu bărbatul înfricoşător care o ameninţase pe Lady Constance acaparase întreaga Londră. La fiecare număr nou, publicat la câteva zile, subiectul era pe buzele tuturor. Până şi în Richmond, magazinul doamnei Driscoll primea o mulţime de exemplare şi numărul creştea în fiecare zi. De data asta, se părea că este posibil să se ţină pasul cu cererea. Nu durase mult până ce se instaurase în înalta societate credinţa că bărbatul care o urmărea pe Constance era vicontele Clary. Toate caracteristicile se potriveau, iar reputaţia şi comportamentul lui Clary nu ofereau deloc garanţii. Când cineva din cercul lui Clary izbucnise spunând că nu erau decât o grămadă de prostii şi de calomnii, ziarul *London Intelligencer* afirmase că multe dintre povestirile lui Constance fuseseră confirmate tacit de către domnii la care se făcea referire în ele – aşa că de ce ar fi fost acum altfel?

Rubrica de mondenităţi din *London Intelligencer* creionase cu pricepere imaginea unei biete văduve lipsite de apărare, care trebuia să facă faţă, fără niciun fel de

relaţii, cerinţelor lascive ale lui Clary, şi dojenise societatea care fusese atât de dispusă să îi creadă şi să îi savureze poveştile de până atunci, dar nu o credea exact când avea cea mai mare nevoie de asta. Cum nimeni nu o putea condamna pe Constance că îşi făcuse dreptate fără a dezvălui faptul că aveau cunoştinţă de acţiunile ei anterioare, totul se discută cu la fel de multă pasiune ca orice alt subiect şi încet, dar sigur opinia publică se îndreptă împotriva lui Lord Clary.

Parte din această schimbare se datoră veştii că Lady Clary părăsise Londra fără soţul ei şi se întorsese în casa părinţilor ei, şi curând Clary însuşi fu arestat – deşi nu rămase prea mult în închisoare. *London Intelligencer* relată că vicontele fusese eliberat din cauza unei răni serioase pe care o primise în piept şi plecase în cea mai mare grabă să ia vaporul spre Indiile de Est. De asemenea, tot în ziar se spunea că fratele mai mic al vicontelui, comodorul Clary, fusese recent degradat la rangul de căpitan şi trimis la post în Golful Bengal, şi oare fusese o simplă coincidenţă faptul că amândoi părăsiseră Anglia tocmai când se dovedise că averea familiei Clary se evaporase?

Abigail, Penelope şi Joan fuseseră la fel de şocate ca toată lumea de scandalul ce izbucnise. Acum, că erau femei măritate, nu mai aveau de ce să se ferească să citească sau să discute ceva. Dată fiind experienţa lui Penelope cu Clary, toate consideraseră că era exact finalul ce se potrivea perfect unei poveşti fantastice.

Apoi, a doua zi după ce Olivia se căsătorise cu Jamie cu o dispensă specială – printr-o mare coincidenţă, chiar în aceeaşi zi, apăruse cu mare succes în librării ultimul număr din *Fifty Ways to Sin,* în care iubitul misterios al lui Constance învinse fără putinţă de tăgadă soarta necruţătoare care o pândea şi primi, pe lângă inima ei, şi mâna lui Constance –, Olivia o luase deoparte pe proaspăta ei cumnată.

— Vreau să-ţi spun ceva, începuse ea. Taina asta trebuie să rămână între noi două de-a pururi.

Penelope fusese cam reticentă.

— Am jurat că nu-i voi mai ascunde nimic lui Benedict.

— Ba secretul acesta va trebui păstrat. Nu face rău nimănui, dar… cred că vei înţelege când îţi voi explica.

Când Olivia îi rostise numele, Penelope izbucnise în râs. Abigail se uitase la ele cu o privire uluită şi plină de îndoială.

— Eşti sigură?

— Destul de sigură, răspunsese Olivia, îmbujorată ca un trandafir.

Penelope se oprise din râs.

— Aşa ceva e imposibil! Se întorsese spre soră-sa. Abby, nu se poate să crezi prostiile astea!

— Dar Olivia nu minte, spusese Abigail încet, cu o expresie la fel de perplexă. De ce ar spune aşa ceva? Ştie foarte bine cum am urmărit noi *Fifty Ways to Sin.* Dacă s-ar dovedi că fratele nostru – chiar *fratele* nostru însuşi – era cel care le scria…

Penelope aproape că se înecase.

— Nu se poate să fie el! Şi, chiar dacă ar fi el, de ce ne-ai spune tu asta? o întrebase pe Olivia.

— Pentru că acum suntem o familie. Pentru că nu vreau să vă ascund asta. Ezită puţin. Surorile nu ar trebui să-şi ascundă nimic.

Abigail şi Penelope schimbaseră o privire din care reieşea că amândouă se îndoiau de adevărul acelei afirmaţii, dar niciuna nu spusese nimic în acest sens.

— Vorbeşti serios? mai întrebase Abigail. Jamie a fost? Tot timpul? Toate numerele?

Olivia încuviinţase din cap.

Penelope sărise în picioare.

— Bine! Foarte bine, dacă acesta este adevărul, eu mă bucur să îl cunosc. Îţi mulţumesc, Olivia!

O înşfăcase de braţ pe Abigail, o scosese din cameră şi apoi decretase imediat că trebuiau să dea foc la toate exemplarele din *Fifty Ways to Sin.*

Aşa că, iată-le aici în mijlocul pădurii, în gerul iernii.

Soţul lui Joan, Tristan, plecase să vadă nişte invenţii de mare interes pentru el la Melrose Hill House. Răposatul tată al lui Sebastian fusese inventator, şi nimic nu îl fascina pe Tristan mai tare decât inovaţiile. Îl luase la întrebări pe Sebastian la cină cu câteva seri în urmă şi ajunsese la concluzia că unele dintre acele invenţii se puteau dovedi practice, la urma urmei, dacă exista ceva capital de investit. Benedict se dusese înapoi la Stratford Court, peste râu, ca să o aducă pe maică-sa la cină. Jamie şi Olivia erau aşteptaţi să sosească de la Londra mai târziu în ziua aceea, ceea ce le lăsa doar această după-amiază în care toate trei să fie libere şi să se poată strecura afară din casă pentru o oră.

— Joan, se auzi Penelope. E rândul tău.

Joan ezită, netezind exemplarele pe care le avea în mână.

— Cred că eu ar trebui să pot păstra câteva numere. La urma urmei, nu e fratele meu.

— Pe absolut toate, spuse Penelope sumbră.

— Doar trei. Joan le strecură sub mantie. Nu mă pot gândi la Constance ca la un bărbat, nu pot!

— Nu există nicio Constance!

— Doar pentru că nu e o persoană în carne şi oase nu înseamnă că nu e reală!

Joan apelă la Abigail.

— Nu-mi spune că tu nu simţi o legătură adevărată cu personajele din cărţile tale preferate.

— Asta aşa e, Pen, răspunse Abigail. Doar pentru că nu sunt oameni adevăraţi nu face personajele mai puţin… adevărate.

— Vă daţi seama că nimic din ceea ce spuneţi amândouă nu are sens, nu-i aşa?

Penelope îşi înălţă mâinile dramatic, apoi începu să arunce foile pe foc fără niciun fel de ceremonie.

— Constance nu există. Prin urmare, nimic din ce a scris ea nu a fost adevărat.

— Şi cu toate astea te-ai bucurat nespus să-i citeşti

poveştile, şi mi s-a părut că ai găsit mult adevăr în ele, spuse soră-sa cu viclenie.

— Închide gura, îi porunci Penelope, făcându-se roşie la faţă ca focul.

— Numai pentru că nu erau relatări precise ale unor lucruri reale nu înseamnă că nu erau cât se poate de verosimile.

Joan îşi strânse foile şi mai tare, în timp ce Penelope se apropia de ea cu o strălucire ameninţătoare în ochi.

— Dă-mi-le!

— Te comporţi absolut ridicol, spuse Joan. Eu nu aş fi atât de supărată dacă s-ar dovedi că fratele meu este autorul.

— Oh, nu? Abigail îşi arcui o sprânceană. Atunci nu ai fost supărată când mireasa lui a fost acuzată că este Lady Constance, şi Douglas i-a propus totuşi până la urmă să se căsătorească cu el în faţa atâtor oameni?

— Ba da, bineînţeles că am fost supărată, spuse Joan indignată. Nu am fost acolo şi nu am văzut nimic din toate astea! Ne-am întors acasă şi l-am găsit însurat! Mama nici nu i-a putut vorbi câteva zile întregi, atât a fost de uimită.

— Da, a fost un şoc, încuviinţă Abigail. Doamna Wilde a fost mereu atât de tăcută! Atât de misterioasă! Atât de elegantă şi de sofisticată. Cine ar fi crezut că tocmai Douglas va fi cel care îi va câştiga inima?

— Oho, a avut mult de furcă cu ea. Ochii lui Joan străluceau de încântare. Dar, indiferent de cât s-a străduit ca să-l respingă, s-a lovit de capul tare al lui Douglas, desigur, şi s-a îndrăgostit de el până la urmă. Eu pur şi simplu o ador pe Madeline – se pricepe de minune să spună toate lucrurile acelea impertinente pe care tânjesc eu să le spun, doar că ea reuşeşte să le spună cu atâta stil şi cu atâta spirit, că nimeni nu o dojeneşte niciodată pentru ele.

— Ea e măritată, îi aminti Abigail.

— Şi eu sunt! protestă Joan.

— Probabil că e vorba de stil, spuse Penelope. Sau poate că este spiritul. Oricum ar fi, nu are de-a face cu

foaia pe care încerci să o ascunzi sub mantie. Nu pot să cred că vrei să o păstrezi.

— Mi-a plăcut atât de mult asta. Joan o ţinu departe de mâna întinsă a lui Penelope. Şi la fel şi lui Tristan.

— Şi ce ar spune dacă ar şti cine a scris-o?

Joan ridică din sprâncene.

— Tristan? I s-ar părea cea mai bună glumă din toată Anglia şi l-ar ruga pe fratele tău să o citească cu glas tare, cu intonaţie şi comentarii. Să îi spun la cină în seara asta?

Faţa lui Penelope era stacojie şi schimonosită din cauza neputinţei.

— Să nu îndrăzneşti! Oh, Doamne, ce umilinţă ar fi să afle lumea!

— Să afle lumea că Jamie a reuşit să ducă la bun sfârşit una dintre cele mai măiestre şi de amploare acţiuni clandestine din istoria recentă? Abigail se apropie de Joan şi rămase în spatele ei, în semn de sprijin. Şi nu numai că a fascinat Londra, dar a şi făcut dreptate unui om care avea nevoie disperată de aşa ceva. Şi a mai şi făcut o avere din asta între timp. Mă aştept să fie numit Lord al Trezoreriei sau să fie numit undeva la Ministerul de Interne.

Furia lui Penelope se mai domoli.

— Asta e adevărat, spuse ea pe un ton mai liniştit. Într-adevăr, a reuşit să-l gonească pe monstrul acela de Clary din Anglia. Ceea ce nu e la fel de mulţumitor cum ar fi fost dacă l-aş fi văzut putrezind în lanţuri în puşcărie, dar măcar acum există şanse considerabile să moară de malarie sau să-l mănânce canibalii.

— Eu sper că de malarie, se auzi o altă voce. Olivia ieşi dintre copaci şi se apropie de ele. Nu-i pot dori nimănui să aibă parte de carnea lui Clary, nici măcar celor mai sălbatici dintre canibali.

Se cutremură.

— Eşti aici! Abigail se grăbi să-şi îmbrăţişeze noua cumnată. Se uită apoi în spatele Oliviei. E şi…?

— Jamie e acasă, spuse Olivia cu un zâmbet. I-am spus că sunt în stare să vă găsesc de una singură.

Înălţă capul şi privi curioasă spre foc.

— Penelope a vrut să facem un foc de tabără, îi explică Abigail.

Sora ei se înroşi.

— Bine ai venit acasă, Olivia! Apoi un zâmbet uriaş i se lărgi pe faţă. Şi câţi ani am tot aşteptat să spun asta! Mă bucur atât de tare că în sfârşit ai reuşit să-l faci pe Jamie să-şi dea seama ce e de făcut şi să se însoare cu tine.

Faţa Oliviei strălucea de fericire.

— Şi eu la fel. Deşi nu sunt sigură că s-a întâmplat chiar aşa…

Penelope flutură dintr-o mână.

— Mă rog, probabil a fost ceva de genul acesta, sunt sigură. O mai ştii pe Joan?

— Foarte bine. Olivia înclină din cap. E o plăcere să vă reîntâlnesc, Lady Burke.

— Felicitări pentru căsătoria dumneavoastră, spuse Joan călduros. Vă doresc multă fericire, doamnă Weston!

Olivia râse.

— Mulţumesc… foarte mult.

Faptul că în sfârşit era o Weston îi provoca o senzaţie de încântare şi neîncredere de fiecare dată când cineva i se adresa pe noul ei nume. Părinţii lui Jamie o primiseră cu braţele deschise, spunând că nu s-ar fi putut găsi o soţie mai bună pentru fiul lor nici dacă ar fi căutat-o ei înşişi. Abigail şi Penelope reacţionaseră cu ţipete de fericire şi o avalanşă de îmbrăţişări. Era aproape opusul primei ei căsătorii, în toate privinţele. Chiar şi propriii părinţi îi trimiseseră un bilet de felicitări. Olivia se gândi că făcuseră asta cu speranţa de a profita şi ei de averea pe care o avea acum, dar le răspunse totuşi politicos. Nimic nu avea să-i umbrească fericirea.

— Trebuie să te duc foarte curând la cină, îi spuse noii ei cumnate. Aţi terminat cu focul ăsta?

— Da!

Joan sări imediat în sus de pe buşteanul pe care stătea.

— Nu! spuse Penelope aproape în acelaşi timp. Ăăă… Aruncă o privire spre Joan şi apoi spre Olivia, cu o expresie chinuită. Aproape.

Olivia se întoarse spre Abigail, doar pentru a vedea strădaniile acesteia disperate de a-şi ascunde amuzamentul.

— Cred că ai face bine să cedezi, Pen. Să o laşi pe Joan să facă aşa cum vrea.

— Abby! Penelope făcu ochii mari. Dar tu de partea cui eşti?

— De partea liniştii şi a păcii, îi răspunse soră-sa. Câtă vreme taci tu din gură, o să fie linişte şi pace. Nu e nevoie să distrugem pacea pe care ar putea să o aibă Joan.

Olivia privi cu ochii mijiţi spre foc. O grămadă de hârtii înnegrite se mistuiau în cenuşă, şi, când se aplecă în faţă, putu să vadă destule bucăţele nearse încât să-şi dea seama ce făceau ele trei.

— Oh… Oh, vai de mine! izbucni în râs. Le ardeţi?

— Toate până la ultima, din ordinul lui Pen.

Abigail zâmbi larg.

— Ce pierdere!

— Vezi?

Într-o clipită, Joan mai ascunse câteva pagini în mantie şi se apropie în grabă de Olivia.

— Nu ar trebui să mergem la cină? În plus, mi se pare că e mult mai frig acum.

— Dacă mai punem ceva pe foc o să ne încălzim, ripostă Penelope.

— Da, dar o să ne încălzim şi dacă ne întoarcem acasă. Joan se întoarse spre casă, apoi se opri. Se apropie şi mai tare de Olivia şi şopti: Bănuiesc că nu vor mai fi şi altele, nu-i aşa…?

Olivia îşi ascunse un zâmbet şi clătină din cap. Jamie îi jurase că terminase cu chestiile astea, că nu îl mai interesa să mai scrie, iar ea îl credea. Şi, în plus, spera că aveau să fie prea ocupaţi să-şi construiască o viaţă împreună şi să se iubească. Şi, oricât de mult îi plăcea Oliviei să citească *Fifty*

Ways to Sin, era de o sută de ori mai bine să trăiască plăcerile pe care le descria Constance în propriul ei pat, cu bărbatul pe care îl iubea cu atâta disperare.

Joan îşi înăbuşi un oftat.

— Da, aşa mă temeam şi eu. Îşi coborî şi mai tare vocea. Spune-i că scriiturile lui erau geniale, o adevărată inspiraţie pentru noi toate. Vorbesc serios.

Fără să mai aştepte răspuns, o apucă în jos pe cărare. Abigail făcu ochii mari amuzată şi ridică din umeri spre sora ei, înainte să i se alăture şi ea prietenei lor.

Penelope se uită lung după ele, cu gura căscată, după care murmură ceva printre dinţi. Aruncă cele câteva foi rămase pe focul ce murea.

— Trădătoarele!

— Tu nu ţi-ai fi păstrat exemplarele tale dacă nu ai fi ştiut niciodată?

Olivia o ajută să acopere cu pământ rămăşiţele focului, apoi tropăiră peste cenuşă. Plouase de curând, aşa că nu era prea mare riscul să se răspândească focul. După ce îl stinseră de tot, Olivia îşi trecu braţul peste cel al lui Penelope şi porniră împreună spre Hart House.

— Pur şi simplu nu se cuvine ca el să scrie astfel de poveşti, spuse Penelope în timp ce se îndepărtau. Ce-o fi fost în capul lui?

— Cred că a făcut-o numai pentru a ajuta un prieten. Apoi Olivia adăugă cu sinceritate: Se prea poate să fi început şi pentru că pierduse un rămăşag, după o beţie.

Penelope pufni.

— Desigur. Bărbaţii şi rămăşagurile lor la beţie.

Îşi urmară drumul şerpuit printre copaci şi apoi pe cărarea că dădea în grădinile de la Hart House. Când ajunseră la capătul Aleii Parfumate, frumos pietruită şi mărginită de arbuşti care parfumau aerul primăvara şi vara, le apăru în faţa ochilor şi Hart House. Abigail şi Joan dispăruseră, dar doi domni stăteau pe terasa din spatele casei, şi unul din ei flutură un braţ în semn de salut.

— Ben! exclamă Penelope fericită.

Îşi ridică fustele şi o luă la fugă spre el. Benedict o prinse în braţe şi o ţinu strâns o clipă înainte să intre împreună în casă, capul lui brunet nedezlipindu-se de cel blond al ei. Olivia se întrebă dacă Penelope avea să-i spună soţului ei ce făcuse în pădure, dar apoi decise că nu era treaba ei.

Jamie se îndreptă spre ea cu paşi mari şi îşi deschise larg braţele când ajunse mai aproape de ea. Olivia alergă şi se aruncă în îmbrăţişarea lui, minunându-se încă o dată că el era al ei – în sfârşit.

— Unde aţi fost? şopti el muşcându-i uşor urechea.

— Penelope a făcut focul în pădure.

El se trase înapoi ca să o privească în ochi, şocat.

— Penelope? Cum a reuşit? Şi în clipa asta pădurea arde ca o vâlvătaie?

— Poate că Abigail a fost cea care a făcut focul, clarifică Olivia lucrurile, dar la dorinţa expresă a lui Penelope. Iar eu am ajutat-o să îl stingă, aşa că pădurile sunt în siguranţă.

Jamie îşi miji ochii, iar ea îşi dădu seama că o citea ca pe o carte deschisă. Nu că asta ar fi deranjat-o; nici ei nu îi trecea prin cap să păstreze secrete faţă de Jamie.

— Le-ai spus, nu-i aşa?

Olivia îi aruncă un zâmbet vinovat.

— Cum aş fi putut păstra un astfel de secret?

— Păi, nespunându-l nimănui. Clătină din cap, prefăcându-se afectat. Sunt foarte dezamăgit de tine, doamnă Weston!

Numele acela o făcu să se înfioare de fericire.

— Chiar aşa? Nu îţi face plăcere să afli că Lady Burke le găsea absolut geniale?

— Deloc.

— Şi nici că şi eu eram de aceeaşi părere?

Jamie se strâmbă la ea.

— Credeam că tu eşti mai presus de genul acesta de prostii.

— O, nu. Te asigur că şi mie mi se păreau absolut

fascinante, îşi strecură braţele în jurul taliei lui. Mai ales ce s-a întâmplat în heleşteu. Şi în trăsură. Şi, de asemenea, partea cu cei doi fraţi.

Jamie, care se chinuia să nu zâmbească, se încruntă brusc la auzul ultimelor vorbe.

— Nu.

Ea ridică din umeri.

— Desigur, tu nu ai un frate, aşa că presupun că a fost sugestia Bathshebei.

El izbucni în râs.

— Chiar aşa a fost! Mă cutremur când mă gândesc ce ar fi putut să scrie ea.

— Poate că o va face, acum că tu ai ieşit de pe piaţă. Olivia se gândi o clipă. Mă aştept să îi iasă destul de bine.

— Dacă Bathsheba doreşte să fie moştenitoarea lui Constance, poate lua coroana cu binecuvântarea mea. Jamie o sărută. Oricât de multe îi datorez lui Constance, mă bucur să îmi iau rămas-bun de la ea.

— Nu o să-ţi lipsească deloc? Nici măcar puţin?

— Hmm. Făcu o faţă ca şi cum s-ar fi gândit, chiar în timp ce mâinile lui i se strecurau pe sub mantie. Mi-a ţinut de urât câtă vreme am fost singur. Şi într-adevăr mi-a dezvoltat imaginaţia în multe moduri minunat de lascive. Ţi-a plăcut povestea de la heleşteu, nu-i aşa?

— Mai mult decât oricare alta, spuse ea cu voce nesigură, arcuindu-se lipită de el.

Acum el îşi trecea mâinile în sus şi în jos pe spatele ei, trimiţându-i fiori delicioşi pe piele.

— Şi ce anume, mai precis, ţi-a plăcut la ea? murmură el.

Olivia trase adânc aer în piept.

— Mi-a plăcut că semăna foarte tare cu ce s-a petrecut în ziua aceea în care am ştiut că m-am îndrăgostit de-a pururi şi iremediabil de tine. Aceea a fost cea mai fericită zi din viaţa mea, asta până de curând.

Jamie îşi ridică uşor capul.

— Aş putea spune şi eu exact acelaşi lucru. Doar că

eu am ştiut că tu eşti aleasa mea cu mult timp înainte de ziua aceea.

Îşi împleti degetele cu degetele ei şi îi duse mâna la buze.

— Ziua aceea a fost cea în care am ştiut că eu voi fi alesul tău, şi asta a făcut-o să fie cea mai fericită.

Nu exista niciun motiv pentru care să-l contrazică; totul era limpede ca lumina zilei. Se ridică pe vârfuri şi îl sărută, desfătându-se cu senzaţia scânteietoare ce o traversă când buzele lui le atinseră pe ale ei.

— Te iubesc, James Weston. Atât de mult, încât sunt dispusă să-mi iau rămas-bun de la Constance fără nicio supărare.

El râse uşor, ceea ce îi făcu pieptul să vibreze.

— Nu există niciun motiv de supărare – nu atâta vreme cât te am pe tine în loc. Tu eşti de un milion de ori mai bună din toate punctele de vedere, draga mea.

Olivia zâmbi. De fapt, i se părea că zâmbetul i se lipise pe buze zilele acestea şi avea impresia că aşa avea să fie de-a pururi.

— Câtă vreme sunt cu tine şi eu simt exact la fel.

Epilog

Casa din Totman Street nu mai fusese atât de liniştită de luni întregi. Bathsheba Crawford coborî agale în camera cu tavan boltit unde petrecuse atâtea ore trudind – culegând literele, dându-le cu cerneală, apăsând tiparniţa, tăind şi legând paginile. De-acum nu mai avea să fie nimic din toate astea. Tiparniţa era tăcută şi doar o coală de hârtie stătea agăţată de tavan. Aproape c-ar fi putut trece iarăşi drept încăperea obişnuită a servitorilor din casă.

Ştia că *Fifty Ways to Sin* fusese un mare succes. Chiar în momentul acesta Daniel lua cina cu Liam MacGregor şi discuta despre alte afaceri comune, despre noi oportunităţi de publicat pentru amândoi. În timpul zilelor nebuneşti în

care scoseseră ultimul număr, MacGregor însuşi venise ca să-i înlocuiască pe cei de la tiparniţă, şi, în decurs de câteva zile, el şi Daniel deveniseră prieteni. Bathsheba se bucură nespus să-şi vadă fratele devenind din nou aproape la fel cum fusese înainte să-şi piardă braţul: hotărât, cu un scop în viaţă, bucuros, fericit să muncească pentru un tel ca al lor. Şi totul mersese de minune.

Pentru prima oară de ani întregi aveau suficienţi bani pentru cărbune, mâncare şi haine noi –, ultimele fiind chiar foarte necesare ca să le înlocuiască pe toate cele distruse de cerneală. Bathsheba ştia că ea şi fratele ei îi erau extrem de îndatoraţi lui James Weston. Acesta nu încasase nicio leţcaie din profituri. Ce bine ar fi fost dacă nu ar fi decis că era momentul să îi pună capăt. Bathsheba era sigură că oamenii din Londra, de fapt din toată Marea Britanie, ar fi fost dispuşi să cumpere număr după număr şi după ce se terminau cele cincizeci de numere. Sigur că mai erau atâtea de făcut pentru Constance…

Cu siguranţă mai erau atâtea de făcut – lucruri pe care Bathsheba voia să le facă.

Se duse înapoi sus în salonaşul curat şi primitor. Acum, că nu mai tipăreau zi şi noapte, aveau din nou servitori, iar casa era mult mai curată. Biroul lui Daniel era acolo, iar ea deschise sertarul din faţă. Spaţiile care fuseseră pline de facturi restante cu numai câteva luni în urmă erau goale, iar privelişte aceasta îi făcu mare plăcere. Aproape fără să se gândească, scoase o foaie de hârtie şi răsuci o pană între degete. Oare aşa începuse şi Jamie? De unde îi veneau de fapt ideile pentru poveşti? Oricât de deştept ar fi fost Jamie, ştia că mai erau o grămadă de oameni, dintre care unii complet idioţi, care scriau poezii, povestiri şi rubrica de mondenităţi a ziarelor, ba chiar romane întregi.

Bathsheba scoase un cuţitaş şi-şi ascuţi pana. Măsura lung foaia goală. Avea o imaginaţie bogată, chiar dacă viaţa ei fusese mereu cât se poate de obişnuită. Nu de puţine ori ea însăşi sugerase aventuri pentru Constance. James

folosise unele dintre acestea, dar nu pe toate. Înainte să-şi poată da seama măcar, deschise călimara şi îşi înmuie pana în cerneală. Constance îşi luase bun-rămas, dar nu înainte de a captiva Londra întreagă cu aventurile ei. Cu siguranţă publicul larg avea să aştepte cu nerăbdare să scrie o altă poveste, similară...

Asta era numai aşa, ca un fel de răsplată pentru ea însăşi, îşi spuse. Nimeni nu trebuia să o citească, la urma urmei; putea chiar să o pună pe foc, şi nimeni nu avea să ştie că a scris ceva. Cu grijă, puse pana pe hârtie şi scrise:

Dragă prietene.

De curând, mi-a spus cineva că o existenţă interesantă nu are aproape nicio însemnătate dacă nu lasă în urmă ceva scris.

Şi, deşi nu mă gândisem nicicând să pun pe hârtie unele dintre aventurile mele din tinereţe, m-am răzgândit, aşa că am pus peniţa pe hârtie pentru a vă povesti cea dintâi dintre cele mai extraordinare aventuri ale mele: noaptea în care i-am salvat viaţa ducelui de W. şi am fost răsplătită cu o pasiune ce a rămas gravată cu litere de aur în amintirea mea...

Sfârşit